

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF GRAVE RANSOM

KALAYNA PRICE

An Alex Craft Novel

"Over the course of this
transfixing series, Price
has built a uniquely
compelling world and
made sure her characters
were truly unforgettable."

—RT Book Reviews

Grave Destiny

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Alex Craft Romanları için Övgüler

Mezar Fidyesi

"Karanlık şehir fantezisi hayranları Price'ın beşinci Alex Craft, Mezar Cadısı romanından çok memnun kalacak Hikaye hızlı bir aksiyon ve ürpertiyle dolu, sürükleyici bir dünya inşası."

-Publishers Weekly

"Bu büyüleyici seri boyunca Price, benzersiz bir şekilde ilgi çekici bir dünya inşa etti ve karakterlerinin gerçekten unutulmaz olmasını sağladı!"

-RT Kitap Yorumları

"*Mezar Fidyesi* heyecan verici, ilginç ve vahşi bir maceraydı."

-The Reading Café

Mezar Vizyonları

"*Mezar Vizyonları* uzun zamandır okunması beklenen bir kitaptı ve kesinlikle bunu başarıyor."

-Harika Bir Okuma

"Eğer şehir fantezisini seviyorsanız, bu seriyi kaçırmayın."

-Kings River Life Dergisi

Mezar Anısı

"Gerçekten orijinal ve ilgi çekici bir şehir fantezisi serisi."

-RT Kitap Yorumları

"İnanılmaz bir şehir fantezisi Bu bayıldığım bir seri."

-Nocturne Romance Reads

"Aksiyon dolu bir roller-coaster yolculuğu Mutlaka okunmalı!"

-Bir Kitap Takıntısı

Mezar Dansı

"Yoğun ve canlı bir güç gösterisi."

-All Things Urban Fantasy

"Mizah ve paranormal heyecanın cazip bir karışımı."

-Fresh Fiction

Mezar Cadısı

"Büyüleyici bir sihir, nefis bir kalp çarpıntısı ve yepyeni, yaratıcı bir dünya."

-*New York Times* çoksatan yazarı Chloe Neill

"İlgi çekici ve özgün, nadir bir eser. Bunu kaçırmayın."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Patricia Briggs

"Sinirli, yoğun ... potansiyeli olan bir dizi için umut verici bir başlangıç."

-RT Kitap Yorumları

"Bu seri çikolatadan daha fazla bağımlılık yapıyor."

-Huntress Kitap Yorumları

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Alex Craft Romanları

Mezar Cadısı

Mezar Dansı

Mezar Anısı Mezar

Vizyonları Mezar

Fidyesi Mezar

Kaderi

OceanofPDF.com

Grave Destiny

AN ALEX CRAFT NOVEL

KALAYNA PRICE

ACE
New York

OceanofPDF.com

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019

Copyright © 2019 by Kalayna Smithwick

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. E-kitap

ISBN: 9781101595114

İlk Baskı Nisan 2019

Kapak resmi © Aleta Rafton
Kapak tasarımı Katie Anderson

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

OceanofPDF.com

*M ve T'ye.
Sizi
seviyorum.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Alex Craft Romanları İçin
Övgüler Alex Craft Romanları
Başlık
Sayfası
Kopya
hakkı İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

TVaroluş düzlemlerini ilk kez Kanlı Ay'ın ışığı altında bilerek dokumuştum. Bu altı ay önceydi ve ben O zamanlar bir delinin gücüne sahiptim, bu yetenek büyümlü bir kanamayla içimden fıskırıyordu. O zamandan beri gerçekliği biraz itip kaktım ve ara sıra düzlemler arasında bir şeyleri ittim ya da çektim, ancak planeweaving yeteneğimi kullanmayı öğrenme konusunda pek fazla adım atmamıştım. Geçen ay en iyi arkadaşımı kurtarmak için ilk kez bilinçli olarak bir gerçeklik ağı örmüştüm. Şimdi ellerim bunun kanıtlarını taşıyordu. Düzinelerce parlak pembe yara izi avuçlarımın üzerinden geçiyor ve parmaklarımı yaralıyordu. Neyse ki herhangi bir işlev ya da his kaybı yaşamamıştım ama yara izleri, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir büyümlün içinde beceriksizce yol aldığımı her gün hatırlatıyordu.

Daha iyi bir yolu olmalıydı.

Eğitime ihtiyacım vardı. Ve nesiller boyunca benim dışımda kimsenin adını duymadığı iki planeweaver yüksek mahkemede görev yapıyordu. Kimse bana oraya nasıl ulaşacağımı söyleyemezdi. Bugünlerde etrafım Fae'lerle çevriliydi, hatta kendi Faerie şatomda yaşıyordum ama yüksek mahkeme hakkındaki bilgiler sınırlıydı.

Ev arkadaşım Caleb bağımsız bir fae olarak doğmuştu ve sarayların iç işleyişi hakkında çok az şey biliyordu. Kış Kraliçesi'nin şövalyesi Falin çok daha fazla bağlantıya sahipti ama bir fae için gençti ve demir ve teknolojiye karşı toleransını artırmak için Faerie'nin dışında yetiştirilmişti. Kendisini Ölülerin Dilleri'nin ofis müdürü olarak atayan Bayan B., ona sorduğumda bana "aşırı büyümlü" saray fae'lerine pek dikkat etmediğini söylemişti. Hatta oldukça eski bir hayalet olan

perili kalem bana söylentilerden daha fazlasını söyleyebilirdi. Ne yazık ki bu, yüksek mahkeme hakkında sorabileceğim fae listesini iç karartıcı bir şekilde kısa bıraktı.

Kış Kraliçesi'nden bir görüşme talep edebilirdim -bilmesi gerekiyordu. Ama çıkaracağı bedel, benim kendi başıma beceriksizce öğrenmeye çalışmamdan daha kötü olabilirdi. Sorabileceğim diğer fae'ye yaklaşmak daha kolay olurdu, ama o bir çelişkiyle sarmalanmış bir gizemdi. Yerel saraya ait olmayan, saklanan bir fae idi - ki bu mümkün olmamalıydı -Ölümlü hükümetinin önde gelen bir üyesi olmasının yanı sıra, Önce İnsanlar Partisi adında bir partide, temelde fae ve cadılara karşı bir nefret grubuydu. Oh evet, ve o benim babamdı.

Adım Alex Craft ve tahmin edebileceğiniz gibi ailemle karmaşık bir ilişkim var. En iyi arkadaşım ve mezar cadısı Rianna McBride ile birlikte yönettiğim bir şirket olan Tongues for the Dead'de özel dedektiflik yapıyorum. Sorgulanabilmeleri için ölümlerin gölgelerini uyandırma konusunda uzmanız, ancak kayıp kişilerden bibloların üzerindeki lanetleri ayırt etmeye kadar her türlü vakayı ele alabiliriz. Ne yazık ki, büyülü toplu cinayetle suçlandığım yakın tarihli bir halkla ilişkiler kâbusu nedeniyle, işler o kadar durgundu ki, ışıkları açık tutmayı zar zor haklı çıkarabiliyorduk. Bu bana yara izlerini incelemek ve bir öğretmene ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünmek için çok zaman verdi. Bu yüzden şimdi babamın telefon numarasına bakıyordum. Onu aramak istemiyordum ama başka nereye başvurabilirdim ki?

Arama düğmesine bastım. Üçüncü çalışta açtı.

"Benim serseri kızım. Bu onuru hangi acil duruma borçluyum?"

Evet, belki babamı sık sık aramıyordum. Ama ona tam olarak güvenmiyordum.

Ayrıca, kendisinin ve dolayısıyla benim fae olduğum gerçeğini gizlemişti ve evet, mezar büyüm ortaya çıktığında ve gizlenemediğinde beni az çok aforoz etti.

"Acil bir durum yok. Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var. Yüksek mahkemeden biriyle nasıl irtibat kurabilirim?"

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kulağımdan çektim ve çağrının düşmediğinden emin olmak için ekranı kontrol ettim.

"Bu öylece verebileceğim türden bir bilgi değil," dedi sonunda.

Harika. "Ama bir yol biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

"Peki bu bana neye mal olacak? Bir iyilik mi? Bir görev mi?" Eğer ilk çocuğum derse, onunla bir daha asla konuşmayacaktım.

Yine uzun süren bir sessizlik. Sonunda şöyle dedi: "Sizden bir ricam var. Çok yakında araştırmanızın isteneceğine inandığım bir konu var. Kabul et. Elinden geleni yap. *Lütfen*." Son kelimeyi ağzından acı çekerek çıkarmış gibiydi.

Şaşkınlıkla göz kırptım ve ne teklif ettiğini anladım. Anlaşılan bana yüksek mahkemeye nasıl bağlantı kuracağımı söylemeyecek değildi, *söyleyemezdi*. Ama az önce bana, onu bana borçlu bırakmanın ve bana söylemeye zorlamanın bir yolunu teklif etmişti.

"Bu dava neleri içerecek? Ve bunu bana kimin getirmesini beklemeliyim?"

"Bunu kaçırmamız mümkün değil."

"Bu neden güven verici değil," dedim ama boş havaya konuşuyordum. Telefonu kapatmıştı.

Ben hâlâ telefonuma bakarken kapının zili çaldı. Ayağa fırladım. *Şimdiden böyle bir şey olamazdı*. Ama haftalardır bir müşterimiz olmamıştı ve Rianna'nın büyüsunü ya da herhangi bir büyüü hissedemiyordum, yani o değildi. Aceleyle masamın etrafından dolaştım, ofisimin kapısına doğru koşarken telefonu arka cebime attım. Eldivenlerimi hızlı ve pratik hareketlerle giydim; yara izleri çok fazla dikkat çekiyordu. Sonra kendimi yavaşlamaya ve lobiye adım atmadan önce gülümsemeye zorladım. Çaresiz görünmek istemedim.

Normalde - ya da en azından son zamanlardaki normalde - Bayan B potansiyel müşterileri karşılamak için ön ofiste olurdu, ancak her sabah tam zamanında gelip mesajları ve randevuları kontrol etmesine rağmen, her günün büyük bir kısmında ayrılmaya başlamıştı. Onu suçladığımdan değil. Boş bir ofiste oturmak en iyi ihtimalle sıkıcı, gerçekte ise düpedüz iç karartıcıydı. Rianna da bugün ofiste değildi, her gün ofise bakma görevini dönüşümlü olarak üstlendiğimiz için geriye sadece ben kalmıştım. Eğer babamın çalışmamı istediği durum buysa, bu iyi bir durum olabilirdi. Ya da çok tehlikeli bir durum olabilirdi.

Kapının hemen içinde bir adam durmuş, bakışlarıyla odanın her santimini tarıyordu. Duruşunda bir sertlik, alanı etkili bir şekilde arama biçiminde bir dikkat vardı, bu da mobilyalara hayran olmadığı, tehdit aradığı gerçeğine işaret ediyordu. Gülümsememi korumaya zorladım ve kendi duruşumu tehditkâr olmaktan uzak tuttum. Ne de olsa insanlar mezar cadılarıyla uğraşırken genellikle ürkek olurlardı. Sonra adamın dikkati bana odaklandı ve gülümsemem dondu, kırılğanlaştı. Söylemek üzere olduğum selamlama

Boğazıma takıldı, mideme inmeden önce göğüs kafesime yerleşen bir korku düğümüyle karıştı.

Adam özellikle tehditkâr görünmüyordu. Aslında, dürüst olmak gerekirse, oldukça çekiciydi. Uzun boylu, koyu renk saçları iyi açılı bir yüzle geriye doğru toplanmıştı. Giydiği koyu renk takım elbise gülünç derecede pahalı görünüyordu ve belli ki kaslı vücudunun üzerine ustalıkla dikilmişti. Belirgin bir silah ya da büyü izi taşımıyordu, ancak bir eli sanki görünmeyen bir kılıçtan bir seğirme uzakta gibi şüpheli bir şekilde beline yakındı. Bakışlarımız karşılaştığında gülümsedi ve gizli bir tehdit olmadığına karar verdiğinden tereddüt etmeden odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Ya da belki de olası tanıkları arıyordu.

"Prens Dugan," dedim, kendimi yerimde durmaya ve ofisime geri kaçmamaya zorlayarak. Parmaklarım çizmelerimde saklı büyü hançeri çekmek için kaşınıyordu ama yapmadım. Gölge sarayının prensi benim düşmanım değildi.

-ve onu böyle yapmak istemedim- ama tam olarak bir arkadaş da değildi. Babamın çalışmamı istediği kişi kesinlikle o olmalıydı, yine de buraya nasıl bu kadar çabuk geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıdaki zil çaldığında telefonu daha yeni kapatmıştım.

Dugan başını hafifçe bana doğru eğerek, "Leydim," dedi. Toprak yiyen adımları onu bir metreden daha az önümdeki bir noktaya kadar götürdü ve sonra durdu. Yine gülümsedi ama ifadesinde çok az sıcaklık vardı. Dudakları kıpırdadı ama gözleri yorgun ve temkinliydi. Yine de düşmanca değildi ve aramızda bıraktığı son boşluğu da kapatmaya çalışmadı.

Tutunduğum profesyonel gülümseme paramparça oldu ve onu incelediğimde yerini şüpheli bir kaş çatmaya bıraktı. Ön pencereden giren öğleden sonra güneşi ondan uzak duruyor gibiydi ya da belki de odanın köşelerindeki gölgeler ona doğru uzanıyordu. Bunun gölge sarayının prensi olmanın pasif bir etkisi mi olduğundan, yoksa ışıktaki bile gölgeleri bir pelerin gibi içine çekmek için sihir mi kullandığından emin değildim ama bu ürkütücü bir etkiydi.

"Babam geleceğinizden bahsetti ama bana getirdiğiniz dava hakkında hiçbir şey söylemedi."

Prens başını yana eğdi, yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Baban mı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Seni o göndermedi mi?" Ama o başını sallamadan önce cevabı okumuştum bile.

"Onu aylardır ne gördüm ne de konuştum."

Doğru. O zaman bahsettiği dava bu değil miydi? Değilse, Dugan'ın burada ne işi vardı? Sadece lobimde değil, Nekros Şehri'nde. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Burası senin ... ofisin mi?" Son kelimeyi sanki ona yabancı bir kavrammış gibi söyledi ama zil sesini duyduğumda çıktığım kapıya doğru başını salladı. "Müşterileri genellikle oraya mı götürürsünüz?"

Başımı salladım, kapıya doğru işaret ederken kenara çekildim. Tereddüt etmeden yanımdan geçip gitti, yanlış yerleştirilmiş gölgeler onu küçük ofisime kadar takip etti. Bir süre arkasından bakakaldım ve burada ne aradığını tekrar merak ettim. Nekros Şehri kış sarayının bölgesiydi ve Kış Kraliçesi'nin, bırakın saraylarının prensini, topraklarında herhangi bir gölge fae'nin bulunmasını bile hoş karşılamayacağından oldukça emindim.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, ön kapı pat diye açıldı ve kraliçenin şövalyesi Falin Andrews hışım la lobiye girdi. Buz mavisi gözleri odayı hızlıca tararken hareketleri pürüzsüz ve ölümcül derecede etkiliydi. Bakışları bana sabitlendiğinde, güvende olduğumu ve görünüşte yalnız olduğumu değerlendirirken, yakışıklı yüzünün sert düzlemlerini yumuşattı.

"Hadi, gitmeliyiz," dedi eldivenli elini bana doğru uzatarak. "Gölge sarayının prensi Nekros'a girdi."

Kış Kraliçesi'nin şövalyesi olmasının yanı sıra -her türlü kirli işi yapması için gönderdiği kanlı elleri- Falin aynı zamanda yerel Fae Soruşturma Bürosu'nun başı, bir kerelik sevgilim, bir tür ev arkadaşım ve bir dostumdum. İçeri girdiğinde endişeli olduğu gerçeğini gözden kaçırmak imkansızdı. Bu da söylemek üzere olduğum şeyden gerçekten hoşlanmayacağı anlamına geliyordu.

"Biliyorum. O burada."

Tam o anda Dugan ofisimden çıktı. Falin'in silahı elindeydi ve ben daha silahını çektiğini fark edemeden arkamdaki fae'ye nişan almıştı.

"Yol açma hakkımı talep ediyorum," dedi Dugan, avuçlarını açarak açıkça bir silaha yönelmediğini göstermeye çalışan bir hareketle.

Falin silahını indirmede. "Bu gelenek bağımsızlar tarafından kullanılmak üzere tasarlanmıştı, bir *Sleagh Maith* prensi tarafından değil."

"Yine de, aynı şekilde, bunu talep edebilirim."

İkisinin arasında kaşlarımı çattım. "Biri bana neler olduğunu açıklayacak mı? Yol açma hakkı nedir?"

Falin'in gözleri bana doğru kaydı ama silahını bir süre daha Dugan'a doğrulttu ve görünüşe göre prensi vurmayacağına karar verip silahını indirdi. Ama artık diğer fae'ye doğrultulmuş olmasa da silahını kılıfına da koymamıştı.

"Yol açma hakkı, iletişim ve seyahatin daha zor olduğu zamanlara dayanan, mahkemelerin yaptığı çok eski bir anlaşmadır. Dışarıdan gelen bir fae'ye, iki mahkeme savaş halinde olmadığı ve fae sürgün edilmediği, sürgün edilmediği veya başka bir şekilde mahkemenin düşmanı olarak adlandırılmadığı sürece ait olmadıkları bir mahkemenin ölümlü alem topraklarından geçme hakkı verir. Yılda sadece bir kez ve sadece on iki saatliğine çağrılabilir." Dugan'a başını salladı. "Jetonunu aldın mı?"

Dugan elini cebine attı ve Falin'in elinin silahının üzerinde gözle görülür bir şekilde esnemesine neden oldu. Prens bu hareketi kaçırmadı. Kaşları kalktı ama hareketlerini yavaş tutarak cebinden küçük bir taş çıkardı ve Falin'in incelemesi için havaya kaldırdı. Taşın ortasında koyu mavi bir ışık titreyordu. Emin olamıyordum ama "jeton" un on iki saatinin hâlâ geçerli olduğunu gösterdiğini tahmin ediyordum.

"Peki." Falin pek mutlu olmasa da Peri kanunlarına bağlı kalarak kelimeyi bağırarak söyledi. "Şimdi ilerlemek için açık yollarınızı kullanmanız gerekmiyor mu?"

"Ben de Zanaatkârlar Mabedi'ni çağırıyorum."

Falin'in bakışları daha önce buz gibiydi, ama şimdi sıfırın altına döndü ve bir titreşimini bile bana ayırdı.

"Bekle, kimin nesi? Burada neyi kaçırıyorum?" İki adam arasında bakışarak sordum.

"Seni ne yapman için tuttu?" Falin beni inceleyerek sordu.

"Hiçbir şey." Henüz.

"O kadar ileri gitmedik," dedi Dugan ve sesine ilk kez gerçek bir duygu karıştı. Bu duygu kızgınlıktı. Müthişti. "Daha yeni geldim ama gördüğünüz gibi iş yerine onu görevlendirmek amacıyla geldim. Dolayısıyla burada bulunmam Zanaatkârlar Mabedi tarafından haklı görülüyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu Faerie'de büyümemiş bir kıza açıklayacak biri var mı?"

İki adam birbirlerine baktı. Dugan açıkça kasıtlı olarak tehditkâr davranmıyordu ve bu hareketin gerekliliğinin onu rahatsız ettiği de bir o kadar açıktı. Falin de kendi payına işleri biraz ağırdan alıyordu ama Gölge Prens'e meydan okuyamamak onu kesinlikle rahatsız ediyordu

Kışın topraklarındaki varlığı. Hem fiziksel hem de mecazi olarak ikisinin arasındaydım. Kısa boylu bir kız değilim ama her iki adam da benden uzun ve kaslıydı, bu yüzden kendimi kesinlikle minyon hissediyordum. Bu da oldukça rahatsız ediciydi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup daha dik durdum ama bir fark yaratmadı. Gölge Prens, özel dikim takım elbisesi ve simsiyah saçlarıyla tamamen karanlıktı. Falin ise bembeyaz bir oxford giymiş, platin sarısı saçlarını düzgün yüzüne doğru çekmişti. Kendimi yin ve yang arasında sıkışmış hissediyordum ama bu beni dengeli hissettirmiyordu. Daha çok çekiştirilen bir oyuncak gibiydim.

"Eee?" Aralarına bakarak sordum.

"Zanaatkârlar Sığınağı, fae'lerin diğer saraylar tarafından yönetilen topraklarda ikamet eden nadir beceri ve yeteneklere sahip zanaatkârlarla iletişime geçmesine ve onları görevlendirmesine olanak tanır. Ayrıca bu zanaatkârları, başka bir sarayın topraklarına gitmeleri gerektiğinde, orada tutulma veya kendi iradeleri dışında kalmaları için büyülenme riskinden korur." dedi Dugan.

"Bu Faerie için oldukça fedakârca." Çünkü yetenekleri büyülemek ve ele geçirmek mahkemelerin temel çalışma yöntemi gibi görünüyordu.

"Bu zanaatkârın yararına değil," dedi Falin, kaşlarını çatarak. "Bu, asıl mahkemenin bir varlığı kaybetme riskini almaması için." Dugan'a doğru döndü. "Bir özel dedektife zanaatkâr demek zor."

"Ah, ama gölgeler yapıyor. Çok nadir bir yetenek."

Bu ilk kısım tam olarak doğru değildi, çünkü gölgeler ölü bir beden her hücrelerinde saklanan anılardı. Benim sihrim sadece tüm bu küçük izleri topluyor, bir araya getiriyor ve onları görülebilen, duyulabilen ve sorgulanabilen bir şeye yansıtıyordu. Yine de ikinci kısım yeterince doğrudu.

Falin, "O eski anlaşmaların amacını sınırlarına kadar çarpıtıyorsun," dedi ve Dugan sırtı, tüm ifadesi gölge sarayının sert savaşçısından alaycı bir eğlenceye dönüştü.

"Biz Fae'yiz. Bu bizim doğamız. Artık zamanım kısıtlı." Taşdığı, yolları açma hakkını elinde tutan koyu renkli, hafifçe parlayan taşı kaldırdı.

"Konuşmamız gereken işler var."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Dugan döndü ve ofisime girdi. Hareketi etkiliydi, ama aynı zamanda görkemliydi, sanki giymediği bir pelerin arkasında çırpınıyordu. Kalkanlarımı açtım, çok değil, sadece gerçeklik düzlemlerinin ötesine bakabilecek kadar ve daha da önemlisi, cazibenin ötesini görebilecek kadar. Pahalı takım elbise kaybolmuş, yerini koyu renk bir zırh ve evet, koyu renk bir pelerin almıştı. Belinde bir kılıç asılıydı ve en az üç hançer gördüm. Ölümlü gerçekliğinde silahlı görünmeyebilirdi, ama ince cazibe kaplamasının altında bol miktarda silahı vardı. Başka bir şey beklediğimden değil.

Kalkanlarımı hemen kapatmadım, arkasına bakana ve yüzünü net bir şekilde görene kadar bekledim. Yüz hatları değişmemişti, bu da beni rahatlatmıştı. Bir an için arkasına dönüp baktığında başka birini, bana kendi yüzüyle yaklaşmak istemeyen birini göreceğimden korkmuştum; Faerie'de benim de payıma düşen düşmanlarım vardı. Ama onu incelediğimi fark ettiğinde kaşlarını çatan, yine temkinli yüz Gölge Prens'e aitti. Zırhını ve silahlarını göz alıcı bir giysiyle sardığı için onu suçlayamazdım. Ne de olsa Sihirli Mahalle'nin kaldırımlarında bir ortaçağ kara şövalyesini ya da suikastçısını konu alan bir aşk romanının kapağından fırlamış gibi yürümek dikkat çekmemesine pek yardımcı olmazdı.

Ben prensi incelerken Falin daha da yaklaştı. Bana doğru eğildi, sesi alçaktı, böylece sözleri sadece benim içindi. "Ona kapınızdan içeri giren diğer potansiyel müşterilerden farklı davranmak zorunda değilsiniz. Talep ettiği korumalar ona sizin hizmetlerinizi garanti etmiyor ve sizi kendisi için çalışmaya zorlayamaz ya da tehdit edemez.

aynı anlaşmaların arkasına saklanıyor. İstedığınız zaman ayrılmasını talep edebilirsiniz ve eğer reddederse, talebinizi yerine getireceğim."

Anladığımı başımla onayladım ve sanırım Falin, Dugan'ı hemen ofisimden atmasına izin vereceğimi düşündü. Ama yapmadım. Gölge Prens'in beni ne için işe almak istediğini merak ediyordum. Ayrıca, babamın almamı istediği davanın bu olabileceği fikrini de göz ardı etmemiştim. Babam uzun vadeli oynardı ve elini birçok işe sokardı. Dugan'ın onunla konuşmamış olması, babamın Prens'i bana gönderen durumdan haberdar olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kalkanlarımı kapatarak ofisime girdim. Falin de arkamdan geldi.

"Müşteri toplantılarınız genellikle gizli değil mi?" Dugan onaylamayan bakışlarını Falin'in üzerine dikerek sordu.

"Müşterilerimin mahremiyetini korumaya çalışıyorum," dedim ve Falin'e doğru döndüm. Aslında onun gitmesini istemiyordum. Kapımdan içeri giren çoğu müşteriyle başa çıkma yeteneğime güveniyor olsam da, Gölge Prens'i ile uğraşırken Falin'i geri çevirecek değildim. Onunla burada kendimi daha güvende hissediyordum.

Bu düşünce yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Bu bir saray güvenliği meselesi." Falin kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşuyla prensin sözlerine meydan okumasını bekliyordu. "Ne ölümlüler âleminde ne de Peri'de hiçbir yasa özel bir araştırmacının toplantılarını korumaz. Başvurduğunuz haklar da özel bir dinleyici kitlesini belirtmiyor. Eğer bir kış vatandaşıyla konuşmak istiyorsanız, bunu benim huzurumda yapacaksınız."

Dugan ters ters baktı, karanlık bakışları Falin'den bana yöneldi. Ona gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptım; *bu hareket, bu konuda ne yapabiliriz* ki? Ama aslında rahatlamıştım. Dugan'ın çağırdığı -hiç şüphesiz eski- anlaşmalar bana bir miktar koruma sağlıyordu ve muhtemelen sihirsel olarak bağlayıcı hükümleri vardı, ama çoğu şeyi aşmanın yolları olduğunu tahmin edecek kadar Fae hakkında bilgim vardı. Bu yollar mahkemeler arasında bir savaş başlatabilirdi, ama benim için sonuç yine de potansiyel olarak ölümcül olurdu ya da en azından özgürlüğüm için kötü olurdu. Dikkatli olmak ve müttefiklerimi yakınımnda tutmak, müşteri gizliliğini savunmaktan daha akıllıcaydı.

Masama döndüm ve oturdum, en küçük bir kışkırtmada tekrar ayağa fırlamaya hazırmışım gibi görünmemeye çalışıyordum. Ama tabii ki öyleydim. Dugan, işinin Kış Şövalyesi'nin varlığına tahammül edecek kadar önemli olduğuna karar vermeden önce bir kez daha Falin'le benim arama baktı ve müşteri sandalyelerimden birine zarifçe çöktü. Falin ise kendi adına

ayakta duruyor, kapıya yakın bir yere geçip kollarını kavuşturarak duvara yaslanıyordu ama en azından ortalıkta görünmüyordu. Dugan onu görmezden gelmeye çalışıyor gibiydi. Bu da benim için sorun değildi.

"Peki sizin için ne yapabilirim? . ." Sözümü yarıda kesip, kullanacağım doğru onursal ifadeyi aradım. Genelde müşterilere *bay* ya da *bayan* derdim ama Dugan'ın soyadını bilmiyordum. Hatta bir soyadı olup olmadığını bile bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla soyadı geleneğinden daha eskiydi. Belki de birinin *oğlu Dugan'dı*. *Prens Dugan* diyebilirdim ama bu kulağa tuhaf ve klişe geliyordu, ayrıca duraksamam çok uzun sürmüştü, bu yüzden sorumu düzgün bir şekilde bitirmişim gibi davranmaya çalıştım ve eksik tonlamayı fark etmeyeceğini umarak gülümsemeye zorladım.

"Hizmetlerinizi güvence altına almak için buradayım."

Bekledim ama görünüşe göre söylemeyi planladığı tek şey buydu. Eldivenli ellerimi kucağımda birbirine bastırdım ve gülümsememi korumaya çalıştım.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

Dugan'ın gözleri yana, Falin'e doğru kaydı ama dönmedi. "Bu hassas bir konu. Sorgulamamız gereken bir ceset olduğunu söylemek yeterli."

Başımı salladım, hareketin rahatlamamı gizlemesine izin verdim. Uçak kaldırma hizmetimin kiralık olmadığını açıklamak zorunda kalacağımdan emindim ama bir ceset, mezar büyümlle ilgilendiği anlamına geliyordu. "Yani sadece bir ayın ve gölgeyi sorgulayarak geçirilen bir zaman, öyle mi?" Masamın yanındaki çekmeceyi açıp Rianna'yla birlikte hazırladığımız standart ritüel formunu bulmaya çalışırken sordum. Üzerinde biraz değişiklik yapılması gerekeceğinden hiç şüphem yoktu ama iyi bir başlangıç noktası olabilirdi. "Ceset şu anda nerede? Eğer gölge sarayındaysa, ölümlüler âlemine nakledilmesi gerekecek. Faerie'de ölümler diyarı yok, bu yüzden orada gölgeler yetiştiremem."

Dugan'ın kaşları çatıldı. "Gölgeyi sorgulamamız gerekiyor, evet. Ama cesedi hareket ettiremeyiz. Hemen olmaz." Yine tereddüt etti ve bu kez Falin'le yüzleşmek için koltuğunda döndü. "Kış Şövalyesi, benim kör noktamda gezinmek zorunda mısın? Bu bir savaşçıya yakışmayan bir davranış. Tabii kılıcını sırtıma saplamak niyetinde değilsen."

Oyalıyor. Yine de arkasında potansiyel bir düşman olduğu için tedirgin olduğundan hiç şüphem yoktu. Falin'in dudakları kıpırdadı ve bir gülümsemeyi mi yoksa kaşlarını çatmayı mı engellediğini anlayamadım. Sonra odayı geçti ve masamın arkasındaki duvara yaslandı. Bu hareket onu arkamda bıraktı ama sorun değildi. Ona güveniyordum -çoğu zaman.

"Ceset hareket ettirilemiyorsa, yardım edebileceğimden emin değilim. Peri'de gölgeler yetiştiremem." Bu mümkün değildi. Bundan daha açık anlatamazdım.

Dugan omzumun üzerinden Falin'e baktı. Kış Şövalyesi onu son derece rahatsız ediyordu, ama diğer fae'lerin arkasındaki varlığından şikayet etmesine rağmen, onu gerginleştiren şeyin sinsi bir saldırı korkusu olduğunu düşünmüyordum.

Öne doğru eğildi. "Biraz yalnız kalmamız mümkün değil mi?" "Hayır."

Falin'in sözleri sert ve kesikti.

Dugan ona ters ters baktı. "Nişanluma zarar vermeyeceğime dair istediğiniz güvenceyi verebilirim."

Dugan'ın son sözüyle irkildim. Arkamda, Falin'in şok olmuş bakışlarının ağırlığının başımın arkasına çarptığını hissedebiliyordum. Masamın altına sürünmeyi düşündüm ama bu onun incelemesinden kaçmama yardımcı olmazdı.

Odadaki ani gerginliği yok etmek istercesine bir elimi havada salladım ama hâlâ içim burkuluyordu. "Bu uzun bir hikâye ve kabul ettiğim bir şey değil."

Ve şimdi iki adam da bana bakıyordu. Harika. Falin yüzümü görebilmek için masanın yanına doğru adım attı.

"Devam edelim..." Dedim ki.

"Hayır. Devam etmiyorum. *Gölge Prens*'le tam olarak ne zaman nişanlandın?" Falin'in sesinde buz gibi yüzeyin hemen altındaki yoğun duygulara işaret eden soğuk bir sakinlik vardı.

"Ben bebekken, sanırım?" Dedim ve Dugan'a baktım. O da başıyla onayladı. "Belki de o kadar uzun bir hikâye değildir. Devam edelim..."

Falin'in gözlerindeki çalkantıda pek çok soru açıktı ve küçük bir kıskançlık ipucu yakaladığımı düşündüm - öfkesi kış sarayının bir varlığını korumaktan daha kişiseldi. Bu ikimiz için de adil değildi, çünkü birlikte değildik ve hiçbir zaman gerçekten birlikte olmamıştık.

Kısa bir süre sevgili olmuştuk -ve bu konuda hiç şikâyeti yoktu- ama Kış Kraliçesi onu şövalyesi olarak bağlı tuttuğu sürece birlikte olmamamız gerektiğine karar veren oydu. Bu yüzden sadece arkadaştık, arada bir şehvet dolu bakışmalarımız oluyordu. Aşk hayatımın durumu aşağı yukarı böyleydi.

Falin Dugan'a hoşnutsuz bir bakış attı ama nişan konusunda sessiz kaldı. Bunu daha sonra duyacaktım ve bunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Falin'e söylemediğim pek çok şey vardı ve muhtemelen

Yapmamalıydı çünkü niyetine güvenmeme rağmen kraliçesinin iradesine bağlıydı ve o benim müttefikim değildi.

"Mahremiyet konusunda mı?" Dugan sordu, ben de ona ters ters baktım. "Bu dava hassas bir konu. Bunu kış mahkemesiyle paylaşmak istemiyorum."

"Şu anda kışla aynı hızda olduğumu biliyorsun, değil mi?" Kraliçeye karşı iyi duygular beslediğimden değil ama teknik olarak onun bölgesinde bir bağımsızdım.

Dugan küçümseyici bir hareket yaptı. "Bağımsız olarak bir yıl ve bir gün ancak bir bağlılıktır. Bu süre bir hayalperestin iç çekişiyle geçecek ya da kararlaştırılan süre dolmadan kapı hareket edebilir ve bu bölgenin mahkemesi değişebilir."

Falin dikkatini tekrar Dugan'a çevirerek, "Alex'le yalnız konuşmuyorsun," dedi. "Bu mahkemede açık olan yollarınızı tüketmek istiyorsanız sorun değil, ama o benim gözümün önünden ayrılmayacak."

Dugan'ın bakışı Falin'in etini dağlamış olmalıydı. İçimi çektim.

"Ya Falin gitmeden söyleyeceklerinizi söylemek için yalnız kalabilseydiniz?"

Dugan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Peki bu nasıl başarılacak?"

Bileğimdeki tılsımlı bileziğe baktım. "Mahremiyet tılsımım var." Son zamanlarda kişisel tılsımlarımın çoğunu mahvetmişim ama bu zaten yeniden taktığım bir tılsımdı. Kullanışlı olma eğilimindeydi.

Dugan şaşkın şaşkın baktı ama Falin başını salladı. "Hayır."

"Bu sadece bir ses balonu. Her şeyi görebileceksiniz ve geçmeniz gereken bir engel yok." Tek dezavantajı, iş büyü yapmaya geldiğinde oldukça kötüydüm, bu yüzden balonun boyutu sınırlıydı. Son yaptığımdan biraz daha büyüktü ama çok fazla değildi.

Dugan ikna olmasa da açıkça ilgileniyordu. "Ve bu tılsım tüm kelimeleri engelliyor mu? Bundan emin misiniz?"

Cevap vermek yerine masamdan uzaklaştım ve ayağa kalktım. Duvara doğru yürümeyi düşündüm ama tılsımın koruduğu alan o kadar küçüktü ki ikisi de zaten o balonun dışındaydı. Tılsıma az miktarda Aetheric enerji aktardım. Büyü etkisini gösterdiğinde büyü derimin üzerinde vızıldadı ve ses balonu her iki yöne de gittiği için etrafıma sessizlik çöktü.

"Merhaba," dedim el sallayarak.

İki adam da bana boş boş baktı. Avazım çıktığı kadar bağırdım, bunu yaparken tılsımı da kaldırdım. Çığlığın ortasında büyüü geri çektim.

büyünün etkisini iptal etti. Dugan'ın yüzündeki şaşkın ifade, çılgılığının son kısmı havayı yararak geçerken en küçük bir ürpertiye dönüştü.

Sözlerimi bitirdiğimde odaya şaşkın bir sessizlik çöktü.

Gülümsedim. "Hiçbir ses kaçmıyor."

"Sadece bunu söyleyebilirdin. Sözüne inanırdım."

Tabii ki yapardı. Ben Fae'ydim. Yalan söyleyemezdim. Yine de gösteri biraz daha tatmin ediciydi ve Falin'e mahremiyet balonunun dışında olmak için çok uzaklara gitmesine gerek olmadığını da kanıtladı. Kış Şövalyesi'ne baktım. Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama bu planı onayladığını gösteren küçük bir baş işareti yaptı.

Masamın etrafında yürüdüm ve diğer müşteri sandalyesini Dugan'inkine yaklaştırdım. Karanlık bir kaşını kaldırdı, koltuğun kenarına oturduğumda beni izliyordu, dizlerim neredeyse onunkine değiyordu. Bu yakınlık hoşuma gitmemiştir ama büyüüm çok az bir alanı kapsıyordu. Tılsımı etkinleştirdim ve duyularımın kabarcığının kenarını hissederek esnemesine izin verdim. Dugan etkinin tam sınırındaydı. Konuşurken kırırdarsa ya da çok derin nefes alırsa, her birkaç kelimesi de kaçacaktı. Sandalyemi daha da yaklaştırdım ve bacaklarımı Dugan'inkilere değdirmemek için kalçalarımı eğmek zorunda kaldığımda Falin'in bakışlarının soğukluğunu hissedebiliyordum. Ama o artık mahremiyet balonunun içinde güvende idi.

"Peki, bana davadan bahset," dedim, koltuğumda kırırdanmamaya çalışarak. Arkama yaslanmak isterdim ama mahremiyet balonu benim üzerime odaklanmıştı ve herhangi bir rahat pozisyon Dugan'ı kenara çok yaklaştıracaktı.

Falin'e yan gözle bir bakış attı ve sonra ondan kısmen uzaklaştı - diğer adam arkasına geçsin diye değil, yüzünü ve tahminimce dudaklarını net bir şekilde göremesin diye. Falin'in dudak okuyup okuyamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama prens her ne konuşmak istiyorsa, bunu gizli tutmak konusunda kesinlikle endişeliydi. Elbette, gölge saray aynı zamanda sırlar sarayı olarak da bilinirdi, bu yüzden belki de sadece onun doğasıydı.

"Benim ve gölge mahkemesinin sizi kiralamak için ihtiyaç duyduğu şey çok hassas. Evet, bir gölge yaratmanızı istiyoruz ama mümkünse olay yerini incelemenizi istiyoruz. Herhangi bir kanıtı ölümlü bir mahkemede olduğu gibi belgelemeniz gerekiyor."

Bir elimi kaldırdım. "Ben bir dedektifim ama cinayetleri çözmem. Bu polisin görevidir."

"Son zamanlarda birkaç cinayet vakasının çözülmesinde etkili olduğunuza inanıyorum."

Bu doğruydu ama o davaların hiçbirine cinayeti araştırmayı planlayarak girmemiştim. Ve kesinlikle bir yargıç ve jüri önünde sunulabilecek şekilde davalar üzerinde çalışmadım. Hatta önceki davaların çoğunda katilin izini bulduğumda çürümüş kül haline gelmişlerdi ve çok yüksek maaş alan biri davaları gizli olarak işaretlemiş ve benden bahseden her şeyi sansürlemişti.

"Ben böyle bir araştırmacı değılim. Eğer bir davaya, özellikle de ölümlüler aleminde geçerli olacak bir davaya ihtiyacınız varsa, resmi bir makamla temasa geçmeniz gerekir. Belgelediğim hiçbir şey kabul edilebilir ya da kanıt zinciri içinde değerlendirilemez." Bakışlarını Falin'e kaydđ, çünkü o da bu yetkililerden biriydi. Yerel Fae Soruşturma Bürosu'nun baş ajanıydđ.

Falin bakışımı yakaladı ve yüz ifademin ne anlama gelebileceğini okumaya çalışırken gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki endişeyi fark ettim. Ona zayıf bir gülümseme verdim, onu rahatlatmaya çalıştım, ama oldukça zayıf olmalıydđ çünkü sadece daha endişeli görünmesine neden oldu.

Dugan'ın dudakları düşünceyle büküldü, tam olarak kaşlarını çatmadđ ama sözlerimi değerlendirirken çok ciddi bir ifade takındđ. "Merhumu sorgulamak en önemli şey. Olay yeri hakkında belgeleyebileceğiniz her şey yardımcı bir bonus olacaktır. Cesetler arasındaki bağılantıyı ve fae'mizin öldüğünde neden bulunduğu yerde olduğunu öğrenmek en önemlisi. Ve tabii ki onu kimin öldürdüğünü de."

"Cesetler mi?" Yani birden fazla. Ama Dugan'ın ilgisi daha çok bir tanesine odaklanmış gibi görünüyordu.

Dugan başını salladı.

"Neden ben? Belli ki ciddi bir cadıya ihtiyacınız var, ama eminim sizin için daha kolay erişilebilir biri vardır. Olay yerini araştırmaya gelince, eminim mahkemenizin benden daha nitelikli kendi araştırmacıları vardır. Mevsimlik mahkemelerin kullandđđı Fae Soruşturma Bürosu'na eşdeğer biri."

"Gölge'nin insan alemine açılan doğrudan bir kapısı yok, bu yüzden mevsimlik mahkemelerin FIB'i gibi bir örgütümüz yok çünkü ölümlülerle doğrudan bir etkileşimimiz yok. Mahkememizde suç işlendiğı durumlarda, suçu belirlemek için daha arkaik yöntemlere başvuruyoruz," dedi ve ne demek istediğini ancak tahmin edebiliyordum. Deneyimlerime göre, Faerie'de ikamet eden fae'ler sanayi öncesi bir topluma eğilimliydđ. Viktorya dönemi öncesi araştırmalarda bilimsel kanıt ya da ispata ihtiyaç duyulmamaktaydı.

Bu

Yüzümdeki dehşet belli oluyor olmalıydı, çünkü devam etmeden önce ciddiyetle başını salladı. "Neden sizin olduğunuza gelince, bunun birkaç nedeni var. Dediğin gibi, ölüyü sorgulama yeteneği en bariz olanı. Dışarıda başka mezar cadıları da var ama mahkememizle etkileşime giren tek cadı sizsiniz. Ayrıca, ölümlüler aleminde bunu yapmaya resmi olarak yetkili olmasanız bile, cinayeti soruşturmanın modern yöntemlerine aşinasınız. Ama özellikle siz, çünkü mahkememizle bir bağlantınız olmasa da, mahkememizin güvенеbileceğimize inandığı birisiniz."

Ne güzel değil mi? Sırlar ve gölgeler sarayının güvenini kazanmıştım. Bu benim hakkımda ne söyledi? "Bana davadan bahset. Bunun bir cinayet olduğunu tahmin ediyorum ama elinizde ne gibi detaylar var?"

"Bunu size söyleyebilmem için bağlayıcı bir anlaşmaya ihtiyacımız var."

"Hayır." Tereddüt etmedim ya da tereddüt etmedim. Tüm detayları önceden öğrenmeden bir fae ile bağlayıcı bir anlaşma yapmayacaktım. Eğer bu davadan vazgeçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Tongues for the Dead'in bir davaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun ya da babamı bana borçlandıracak olsa da, bir Peri mahkemesi için çalışmamak kesinlikle daha güvenliydi. Başka davalar da olacaktı. Ve yüksek mahkemedeki planeweaver'lara ulaşmanın başka bir yolunu bulacaktım.

Ayağa kalkmaya başladım. Dugan'ın eli fırladı ve bileğimi sardı. Teni pürüzsüz ve serindi, tutuşu da sertti ama acı vermiyordu. "Beni henüz kovma. Pazarlık edebiliriz."

Mahremiyet balonunun dışında, Falin silahını tekrar eline aldı - muhtemelen Dugan'ın beni yakalamasına karşılık olarak. Avucumu kaldırarak onu oyaladım ama Dugan'ın elinin bileğimde kilitli olduğu yere dikkatle baktım. Yorum yapmadan bıraktı. Yerime oturmam ama cazibemi kapatıp uzaklaşmadım da. Fae'lerle pazarlık yapmak tehlikeli bir oyundu ama en azından bu durumda üstünlük bende idi -Dugan benden bir şey istiyordu ama benim ondan bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Olay yeri ve cesetler nerede?"

Dugan o kadar uzun süre tereddüt etti ki cevap vermeyeceğini sandım ama sonunda "Gölge mahkemede olmaz" dedi.

"O zaman nerede-?" Başladım ve gözleri Falin'in gizlilik balonunun hemen ötesinde gezindiği yere doğru kayd. "Kış sarayı mı?" Cazibeme olan güvenime rağmen bunu fısıltıyla sordum. "Kışlık saraydaki cesetleri araştırmamı mı istiyorsun?"

Başını keskin, hızlı ama kesin bir şekilde salladı.

"Peki cesetlerin kim olduğunu biliyor musunuz? Sarayınızın üyeleri mi?"

Öne doğru eğildi, bana doğru yaklaştı ama ben hâlâ ayakta olduğum için bu garip bir açı oluşturdu. Belli ki o da aynı sonuca varmıştı çünkü bir an sonra zahmetsiz bir hareketle ayağa kalktı. Bu bizi birbirimize çok yaklaştırdı, sandalyeler arasındaki boşluk o kadar dardı ki neredeyse birbirimize değecektik.

"Büyü ne kadar uzanıyor?" diye sordu, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

"Uzak değil. İkimiz de oturalım."

Başını salladı, ikimiz de sandalyelerimize geri döndüğümüzde rahatlamış görünüyordu.

En azından tedirgin görünen tek kişi ben değildim. Kendini benim nişanım olarak görüyor olabilirdi ama birbirimize yabancıydık.

"Cesetler mi?" Ben sordum.

"Biz belirsiziz. Bir kimlik bildiğimize inanıyoruz. Kordon adında bir goblindi. Ancak iki ceset olduğu izlenimine kapıldık. Olay yerini doğrudan ziyaret edemediğimiz için -belli sebeplerden ötürü- ikinci maktulün kim olduğundan emin değiliz."

İki ceset. Belki de. Kış mahkemesinde. Başımı sallamaya başladım ama Dugan'ın davayı elden bıraktığını düşünmesini istemediğim için hareketimi durdurdum. "Peki, mahkeme üyeniz davetsiz misafir miydi yoksa kurban mı?"

Dudakları kıpırdadı, hareket belli belirsizdi ve çabucak silindi, yüz ifadesi o kadar hızlı temkinli bir nötr hale döndü ki gerçekten gördüğümünden emin olamadım. Şaşkınlık mı? Kızgınlık mı? Kızgınlık mı? Emin değildim ve cevap verdiğinde sesinde hiçbir titreşim yoktu. "Onu kışa göndermedik."

Bu da soruyu cevaplamıyordu. Gönderilmemiş olması, hain nedenlerle orada bulunmadığı anlamına gelmiyordu. Elbette bu, ölümünden önce kaçırılmış ve kış mevsiminde tutulmuş olabileceği ihtimalini de dışlamıyordu. Bunlar oldukça önemli farklılıklardı. Yine de Dugan'ın neden olay yerinde belgeleyebileceğim her şeyi belgelememle ilgilendiğini açıklıyordu, çünkü adamlarının erişim sağlaması pek olası değildi. Erişimim olduğundan değil. Ne yapsaydım, Kış Kraliçesi'nin yanına gidip, *"Hey, koridorlarınızda bazı cesetler olduğunu duydum. Onları kaldırmak ve gölgeleriyle sohbet etmek istiyorum."* Evet, bu pek iyi gitmezdi.

Mahremiyet balonumuzun dışındaki hareket dikkatimi çekti. Falin cebinden cep telefonunu çıkardı ve önce ekrana baktı

Cevap veriyordu. Hattın diğer tarafındaki kişiyi dinlerken gözlerini bizden hiç ayırmadı.

"Bir şüpheliniz var mı?" Tekrar Dugan'a odaklanarak sordum.

Dudak seğirmesi, bu sefer onu yakalamadan önce kaş çatmaya kadar gitti. "Muhtemelen."

"Ve bu da ?"

Bana kaşlarını çattı, cevap vermedi. Güven için çok fazla.

"Bana doğru dürüst cevap veremeyeceğin bir davayı almayı kabul etmeyeceğim. Gölgelemlerin kaldırılmasını ve sorgulanmasını istiyorsan ve onları ölümlüler alemine götürebiliyorsan, o zaman elbette senin kızınım. Hemen şimdi bir sözleşme imzalayabilir ve ayın için bir zaman belirleyebiliriz. Ama siz kış sarayındaki ölümleri araştırmaktan bahsediyorsunuz - ki bunu araştırmam için bana bir yol bile açabilecek durumda değilsiniz gibi görünüyor. Bu benim çalıştığım türden bir dava değil. Eğer başka bir şey yoksa ..." Tekrar ayağa kalktım.

Beni inceledi. "Zamanınız için çok iyi ödeme yapacağımızı söyleyerek sizi aşağılamayacağım - gerçi yapacağız. Ama belki merhametinize sığınabilirim-" diye başladı ama sözünü bitirmeye fırsat bulamadı.

Gözümün ucuyla Falin'in telefonunu cebine attığını gördüm ve ne konuşulduğunu duyamasak da - mahremiyet balonu her iki taraf için de geçerliydi - bir şey Dugan'ı uyarmış olmalı çünkü o da sustu. Her iki adamdan da ani bir hareket patlaması oldu. Dugan ayağa fırladı ve bu sırada beni sandalyeme geri düşürdü. Büyüleyiciliğinin altında sakladığı kılıcı daha dönmeyi bitirmeden elindeydi.

Sırtım, tam kürek kemiklerimin hizasında, sandalyenin arkasına çarptı ve ardından tüm sandalye geriye doğru sallanarak beni yere düşürdü. Ciğerlerimden hava kaçarken bir çığlık attım ama oda yine hareketsiz kalmıştı. Falin silahını Dugan'ın kafasına doğrultmuş, Dugan da bıçağını Falin'in boğazına dayamıştı. Her iki fae'nin de bir kıpırdaması ölümcül olabilirdi.

"Durun, ikiniz de," diye bağırdım kendimi düşen sandalyeden kurtarmaya çalışırken.

Bana doğru bir bakış bile atmadılar. Tabii ki, büyümü devre dışı bırakmamıştım, bu yüzden beni gerçekten duyamıyorlardı. Birbirlerine söyledikleri hiçbir şeyi de duyamıyordum. Bu kötü oldu.

Tılsımındaki büyüyü çıkarıp iptal ettim.

"Kılıcını bırak," dedi Falin, silahını Dugan'ın gözlerinin tam ortasına doğrultarak. Prens ne kadar hızlı olabileceği önemli değildi; o mesafeden Falin ıskalayamazdı.

Gölge Fae'nin tek cevabı "Hayır," oldu. Eğer Falin kıpırdarsa, Dugan onun boğazını kesip atacaktı.

"Dur," diye tekrar bağırdım ve sonunda kendimi sandalyeden kurtardım.

Bana gösterdikleri tüm ilgiye rağmen gizlilik büyümü yerinde bırakabilirdim.

Elimde saldırı ya da savunma büyüsü adına pek bir şey yoktu - muhtemelen silahlarını varoluş düzlemlerinden geçirip çalışmaz hale getirebilirdim ama bunu hızlıca yapamazdım. Ben de bunun yerine gösterişli bir şok değeri yaratmaya çalıştım.

Kalkanlarımı bırakarak kendimi ölümler diyarına açtım. Etrafımdaki her cansız şey çürüyordu - en azından benim görüşümde. Uçakları birleştirmiyordum, sadece onlara bakıyordum, yani bu sadece benim görebildiğim bir şeydi. Yine de ölümler diyarından esen soğuk rüzgâr yeterince gerçektir. Odayı yırtarcasına esiyor, masamın üzerindeki küçük kâğıt yığınının karıştırıyordu. Buklelerim yüzümün etrafında savrulmuş aniden buz kesen yanaklarımı yaktı. Tanıştığım hiç kimse mezarın nemli dokunuşundan hoşlanmaz. Neredeyse ölümsüz olacak kadar uzun ömürlü olan Fae'ler rüzgâra daha kötü tepki verme eğilimindeydi. İki adamı aynı anda vurdu. İkisi de atlayamayacak kadar iyi eğitilmişti ama Dugan'ın sırtındaki gerginliğin arttığını ve Falin'in gözlerinin kısıldığını gördüm. İkisi de ölümüne bakışmalarını kesip bana baktılar.

Görüş alanımın kenarında, odanın köşesinde karanlık bir şeyin sıçradığını gördüm. Ölümlüler âleminde olmayan ama dokunabileceğim diğerlerinden biri. Kalkanlarımı tekrar kapattım - ne de olsa bir çember tarafından korunmuyordum ve ayrıca amaçladığım şok değeri işe yaramıştı. Şimdi bu anlık dikkat dağınıklığını kullanmalıyım.

"Geri çekilin, ikiniz de. Ofisimde kimse kimseyi öldürmeyecek. Bayan B bu karmaşa yüzünden küplere biner."

Dugan bana göz kırptı. Falin neredeyse gülümsedi.

"Şimdi ne haltlar dönüyor?" Devrilen sandalyeyi düzeltmek için eğilerek sordum.

"Donmuş koridorlarda cesetler bulundu," dedi Falin. Bana bakmış olabiliyordu ama silahını indirmemişti.

Dugan'da da yoktu.

"Ve onlardan biri gölge mahkemesinden," dedim, cevabı zaten biliyordum.

Falin başıyla onayladı. "Prensin buraya gelmesi için oldukça uygun bir zamanlama, kış bölgesinin ortasında ve kimse onun Peri'den nasıl geçtiğinden emin değilken."

"İster inanın ister inanmayın, ben aslında burada savaşı önlemeye çalışıyorum. Savaş çıkarmaya değil," dedi Dugan, kılıcı Falin'in boğazına öyle sert bastırmıştı ki, beyaz gömleğinin yakasına kadar küçük bir kan izi kalmıştı.

Kaşlarını çattım. "Arkadaşlarımı başlarını kesmekle tehdit etmek savaşı önlemek için iyi bir yol değil. Kılıcı bırak."

"Ve bu acemi şövalye tarafından Kış Kraliçesi'nin önüne sürüklenmek mi? Hayır."

Birbirlerine baktılar. İkisine de bağırarak istedim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve zorlayabildiğim kadar sakın bir ses tonuyla "Prens Dugan, bildiğiniz kadarıyla Kış'ın bölgesinde bulunan fae'lerin orada bulunma emri siz ya da kral tarafından mı verildi?" diye sormadan önce nefesimi verdim.

"Hayır."

"Falin, bildiğin kadarıyla Kış Kraliçesi, salonlarında bulunan gölge fae'lerin oraya getirilip öldürülmesi için emir verdi mi?" Aslında bunun cevabını bilmiyordum, yani bu bir kumardı, ama içimden bir ses vermiş olsa bile Falin'in bu bilgiye sahip olamayacağını söylüyordu.

Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkarmasına rağmen tereddüt etmeden cevap verdi. "Hayır."

"Yani birbirinizi öldürmeye çalışıyorsunuz çünkü ... ?"

"Gölge saray potansiyel bir tehdit ve muhtemel bir düşman olarak kabul edildi. Prensin göze çarpan uygun zamanlaması onu bir şüpheli haline getirdi, bu yüzden açık yollar artık onu korumuyor."

Harika. "Güvenli geçiş bu kadar çabuk sonlandırılabilir mi? Artık düşman olan bir bölgeden çıkma şansı bile yok mu?"

"Yolların açılmasına izin veren mahkemenin iyi niyetini ihlal ettiğinden şüphelenildiğinde değil."

"Onu getirmeniz için kraliçeden doğrudan emir aldınız mı?"

Falin'in çenesindeki bir kas çalıştı. Bu tehlikeli bir yoldu ama sadece kraliçenin kendi sesiyle verdiği doğrudan bir emir bağlayıcıydı. Peri'lerin cep telefonları olmadığından ve kraliçe de saraydan pek sık ayrılmadığından, Falin'in başka bir Fae ile konuştuğunu tahmin ediyordum. Bu da bu durumda biraz hareket alanı olabileceği anlamına geliyordu.

Falin cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı. Hayır. Doğrudan bir emri yoktu.

"Peki. O zaman ofisimde kimseyi tutuklamayacaksınız. Burayı tarafsız bölge olarak düşünün."

Falin kaşlarını çattı. "Burası hâlâ kışın bölgesi."

Yani ofisimin ortasında birbirlerini öldürmek çözüm müydü? Bu durumu etkisiz hale getirmeliydim.

"Kış bölgesinde olmaması için gölge mahkemesinin bir kısmını bu odaya çekmeye çalışmamı ister misin?" Ellerimi kaldırarak sordum.

Falin'in bakışları kaldırdığım parmaklarıma kaydı. Eldiven giymiştim ama sakladıkları yaralara ve bunların nasıl oluştuğuna aşinaydı; insan diyarında küçük bir ağ oluşturmak için Faerie iplikçiklerini topladığımda orada olmakla kalmamış, kullandığım Faerie iplikçiklerinin bazılarını da tedarik etmişti. Ayrıca cümledeki anahtar kelimenin "denemek" olduğunu da biliyordu. Muhtemelen odadaki gölgeleri kullanarak bir Faerie cebi oluşturabilirdim, ama körlemesine beceriksizce hareket edeceğim için, bu süreçte kendime ve gerçekliğe ne kadar zarar vereceğimi bilemezdim.

Falin'in çenesi sıkıştı ve o an öyle uzadı ki tehdidimi yerine getirmek zorunda kalacağımdan korktum. Sonra, "Sanırım ikimiz de bu binadan çıkana kadar karşılıklı bir ateşkesi kabul edebilirim," dedi.

Dugan'ın yüzünün kenarlarında bir şaşkınlık parıltısı belirdi, bir an sonra kayboldu. Kılıcını indirmede. "Bağlayıcı bir yemin mi?"

"Belli ki cesetlerden bizden önce haberiniz olmuş, zira Alex'le konuştuğunuz konu bu gibi görünüyor. Bunun kış sarayına yönelik bir saldırı olmadığı konusunda bana ne gibi güvenceler verebilirsiniz?"

"Ben de aynısını talep edebilirim. Salonlarınızda ölü bulunan bizim saray mensubumuz." "Lanet olsun, ikinize de," dedim. "Ciddi ciddi bunu kabul edemeyecek kadar inatçı mısınız?"

birbirimizi öldürmekten başka alternatifimiz var mı?"

Dugan göz ucuyla bana baktı. "Sorun çok inatçı olmamız değil. Çok gururluyuz. Ama haklı olduğun bir nokta var ..." Başparmağını bıçağına götürdü ve etinde küçük bir yarık açtı. "Kanım üzerine yemin ederim ki, ikimiz de bu binayı terk edene kadar kendimi savunmam gerekmedikçe sana zarar vermeyeceğim, yeter ki sen de aynı yemini et."

Falin birkaç saniye boyunca ona ters ters baktı. Sonra uzandı ve boğazındaki yaradan süzülen kanın bir kısmını temizledi. "Kanım üzerine yemin ederim ki kendimi ya da Alex'i savunmam gerekmedikçe sana zarar vermeyeceğim" - başını bana doğru eğdi- "ikimiz de bu binayı terk edene kadar."

Son sözler ağzından çıkarken hava zonkluyor gibiydi. İki adam da hemen silahlarını bıraktı, yemin birbirlerini tehdit etmeye devam etmelerini engelliyordu. Falin geri çekildi ve silahını kılıfına koydu. Dugan'ın kılıcı tekrar büyüünün altında kayboldu. Diğer adama gülümsedi.

Prens omuzlarını geriye atarak, "Belki dışarı çıktığımızda küçük silahını geride bırakır ve gerçek bir savaşçı gibi benimle düzgün bir şekilde düello yaparsın," dedi. O öldürme pozunu o kadar uzun süre tuttuktan sonra ağrımış olmalıydılar.

Falin kaşlarını çatı. Birbirlerine zarar vermeyeceklerine dair ettikleri yeminin sözlü sataşmaları kapsamadığı açıktı.

"Prens Dugan, sanırım merhametime hitap edecektiniz," dedim kendimi oturmaya zorlayarak. Vücudum çok gergindi, adrenalinle dolup taşmıştı ama sandalyede bacak bacak üstüne atarken en azından sakın görünmeye çalıştım. "Yani kış sarayının koridorlarında ölü bir gölge saray mensubu mu var?"

İki adam da başını salladı.

"Ve ikinci ceset ait. ?"

"Bir kış soylusu," dedi Falin, bakışları Dugan'ın yüzünden hiç ayrılmıyordu, sanki suçluluk belirtisi arıyordu. Dugan ise bu haber karşısında hiçbir şey belli etmedi, gerçi daha önce söylediklerinden ikinci fae'nin kimliğini bilmediğini anlamıştım. "Şu anda soylumuzun suikasta uğradığı anlaşılıyor, ama ölmeden önce katilini ölümcül bir şekilde yaralamış."

Ürperdim. Gölge saray mensubu için kulağa kesinlikle kötü geliyordu.

Bana dönerek, "Kraliçe ikimizi de derhal saraya çağırıyor," dedi.

Talep edildi. Doğru. Daha çok başka seçeneğim yoktu. Ama henüz gidemezdik.

Her iki adam da ofisimden ayrıldıkları anda yeminleri tamamlanmış olacak ve muhtemelen birbirlerini öldürmeye çalışacaklardı. En azından biri kesinlikle başarılı olacaktır. Dugan ölürse üzüldüm, tıpkı birinin öldürülmesine üzüleceğim gibi, Falin'in yaralanması fikri de içimde bir şeyleri acıtıyordu. Bu, birini kurşunun önünden sürüklemek ile onun yerine kurşunu yemeye razı olmak arasındaki fark gibiydi. Bu da bu binadan ayrılmadan önce adamlar arasında daha kapsamlı bir ateşkes olmasını sağlamanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu kadar net olsaydı benim orada olmamı istemezdi herhalde?" Yine de isteyebilirdi. Bölgesinde bir mezar cadısı vardı, çağrılarını görmezden gelemeyen bağımsız bir fae - salonunda cesetler ortaya çıktığında neden benim büyümü kullanmasındı ki? En iyi cadı ben değildim.

Fae kanunları hakkında bilgi sahibiydim -Fae olduğumu yaklaşık bir buçuk yıl önce öğrenmişim- ama anladığım kadarıyla, yaşadığım bölgenin hükümdarı olarak kraliçe varlığını talep edebilirdi ama beni sihrimi kullanmaya zorlayamazdı. Oh, bana işkence ettirmek için yaratıcı bir neden bulabilirdi, eminim, ama ben Sleagh Maith'dim, Faerie'nin soylu soyu ve bu bana bazı haklar verdi.

Dugan sessizce bizi inceliyordu -ya da belki de Falin'in söylediklerinin sonuçlarını sindirmeye çalışıyordu- ama şimdi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve "Alexis ile görüşmelerin ortasındayım. Onun bu ölümleri araştırması konusunda öncelikli bir talebim var."

Falin gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Bir *konsültasyona* kabul edilmek size bir kış sakini üzerinde herhangi bir hak vermez."

Bu bizi hiçbir yere götürmüyordu.

"Bunu ne amaçla araştırmamı istiyorsun?" Dugan'a bakarak sordum.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir savaşı önlemek için." Duraksadı, yüzümü incelerken kaşlarını çatı. Bir sonuca varmış gibi görünüyordu çünkü sözlerine şöyle devam etti: "Yarın gündönümüyle birlikte kış, gücünün zirvesine doğru ilerliyor. Kral Nandin açık sözlülüğümden hoşlanmayacaktır ama gerçek şu ki savaş şimdi başlarsa sarayımız için çok kötü bir zamanlama olur. Kış mevsiminin gazabına uğrama riskini almak istemiyorum. Açıkçası şövalyenin beni burada bulmasını beklemiyordum, hele de bu kadar çabuk. Fae'lerimizin bir soyluya suikast düzenlediğini bilseydim, bu konuşmayı bu şekilde riske atmazdım."

"Bilmiyor muydun?" Falin'in sesi şüpheliydi. "Yine de ölümlerden bizden önce haberiniz olduğu açık."

Dugan ona yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kış sarayının buzlu salonlarında bile gölgeler vardır ve gölgeler dinleyenlere sırlarını fısıldar." Karşımdaki sandalyeye çöktü, yüzünde mesafeli ve düşünceli bir ifade vardı. "Ama ölümleri duymamızın şans mı yoksa tasarım mı olduğundan emin değilim. Fae'lerin nasıl, neden ya da kim tarafından öldürüldüğüne dair hiçbir şey duymadık. Tek bildiğimiz bizim fae'mizin salonlarınızda ölü olduğu ve öyle ya da böyle orada olmaması gerektiği idi."

Falin'e döndüm. "Başka bir şey biliyor musun?" "Şu anki ortamda paylaşabileceğim bir şey değil."

Şaşırmadım. Ama yardımcı olmadı. Ayrıca babamın tüm bunlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu da merak ediyordum. Ölümler onun bahsettiği vaka olmalıydı.

bana yaklaşacağını tahmin etmiş miydi? Dugan'ın Nekros'a girdiğini biliyor muydu? Yoksa Kış Kraliçesi'nin çağrısını mı bekliyordu? Daha önce de sarayında bir ceset ortaya çıktığında beni çağırmıştı. Ama en başta cesetleri nereden biliyordu?

"Kraliçe benim varlığını talep ediyorsa, öyle ya da böyle bu gölgeleri yükselteceğim gibi görünüyor. Pazarlık yapmamız gereken bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim Dugan'a dönerek. Bu biraz berbat bir durumdu. Dugan bana ödeme yapmaktan bahsetmişti - kraliçenin böyle bir teklifte bulunması pek olası değildi ve ritüeller için herhangi bir tazminat almak için dikkatlice pazarlık yapmam gerekecekti. Tongues for the Dead'in bu işe gerçekten ihtiyacı vardı, özellikle de bu işi ne olursa olsun yapacaksam.

Prens kaşlarını çattı ve başını salladı. "Eğer gölge saray için çalışmıyorsanız, öğrendiklerinizi geri bildirmeyeceksiniz. Yine de seni işe almak istiyoruz."

"Hayır," dedi Falin.

"Neden olmasın?" Aralarına bakarak sordum. "Yaptığım hiçbir şey bir gölgenin ifadesini etkileyemez. Beni kimin tuttuğu önemli değil. Gölgeler aldatma yeteneğine sahip değildir. Onların iradesi yoktur. Onlar sadece anılardır."

Falin, "Sorgulama tarzınız önyargılı olabilir," dedi.

İhtiyacım olan açılış buydu. "Ya hem kış hem de gölge beni eşit şekilde işe alırsa?"

"Nasıl eşit olabilir ki? Görünüşe göre onunla *nişanlanmışsın*." Falin sözcükleri, oluşmalarıyla söylenmeleri arasında çürümüşler gibi tükürdü. Evet. Bu daha sonra eğlenceli bir konuşma olacaktı.

"O da sizin sarayınızın bir üyesi ama tarafsız olacağına güvenebilirim." Bu sözler sanki beni çok az tanıyan Dugan bana Falin'den daha çok güveniyormuş gibi bir alaydı. Bu sözler de zekice söylenmişti; bana *güvenebileceğini* söylemişti, tarafsız olacağıma güvendiğini değil.

Elbette bu güven kişisel açıdan yersizdi; Dugan ya da gölge mahkemeyeyle gerçek bir bağım ya da sadakatim yoktu ama profesyonel açıdan haklıydılar. Söylediğim gibi, gölgeler yalan söyleyemezdi ve mahkemelerden biri ya da her ikisi beni işe alsa da, gerçeği arayacaktım. Falin beni bu kadarını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Eğer onun tarafsızlığına güveniyorsanız, neden onu işe almak için mahkemenin gölge olmasında ısrar ediyorsunuz?"

Dugan'ın çenesinin üstündeki kaslar şişti ama konuştuğunda sesi dikkatle kontrol edilen nötr bir tonda çıktı. "Çünkü gelişmelerden haberdar olmak istiyoruz."

durum." Dugan sandalyesinde arkasına yaslandı. "Buraya geldiğimde, fae'mizin isteği dışında alıkonulduğunu, öldürüldüğünü ve kış bölgesine atıldığını düşünmüştüm. Bunun olası bir senaryo olmadığına henüz ikna olmadım. Söz konusu fae'yi tanıyorum ve bırakın bir kış soylusuna suikast girişiminde bulunmayı, kışa girmesi için bile hiçbir neden düşünemiyorum. Ama ister kendi isteğiyle girmiş olsun, ister zorla götürülmüş olsun, olaya dahil olan oyuncularını bilmemiz gerekiyor.

Bu münferit bir kin miydi? Yoksa bir komplo mu söz konusu? Her iki durumda da bunun arkasında mahkememizin olmadığına dair kanıta ve eğer bu bir komplo ise kimin olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var."

"Sana tuzak kurulduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Dugan başını yana eğdi ve ben onun sözlerimi değerlendirdiğini düşünürken, onun sadece benim ifadelerimi çözümlemeye çalıştığını fark ettim. Dugan insanlar alemiyle çok sık etkileşime girmeyen çok yaşlı bir fae idi. Benimkinden çok daha yaşlı görünmeyen bir yüze bakarken bunu hatırlamak zordu.

"Yani birilerinin gölge ve kış arasında gerilim yaratmaya çalıştığını düşünüyorsun," diye açıkladım ve Dugan başını salladı.

"Kral ölüm haberini duyunca çok üzüldü. Bu bilgi ihtiyacı olmayan stresi arttırdı."

Bu ifadeyi düşündüm. Fae'ler bir soruya nadiren tam bir cevap verirlerdi ve satır aralarını okursam, Dugan'ı ofisimde tutan şeyin sadece Kış Kraliçesi'nin savaş ilan edeceği korkusu olmadığını tahmin edebilirdim. Eğer adamı kaçırılıp öldürülürse Gölge Kral'ın Kış'a karşı harekete geçmek zorunda kalma riski vardı.

"Size daha önce bir şüpheliniz olup olmadığını sorduğumda, muhtemelen demiştiniz. Kimi düşünüyordunuz?" diye sordum.

Yanımda, Falin nefesinin altında homurdandı. "Cinayet koşullarını bile bilmiyorsa nasıl bir şüphelisi olabilir? Şüpheli olan onun fae'si."

Dugan ona kaşlarını çattı ama tek söylediği, "İç mahkemelerin mevsimlik mahkemelerle tartışmak için çok az nedeni var," oldu.

Bir soruyu tam olarak yanıtlamamakla kastettiğim de buydu.

Faerie'nin hiyerarşisinden anladığım kadarıyla, mevsimsel mahkemeler yıl boyunca güçlerini artırıp azaltırken, ölümlüler âlemine doğrudan kapıları olmayan ışık ve gölge bu tür mücadelelerin dışındaydı. Bu da mevsimlik mahkemeler ile ışık ve gölge mahkemelerinin neden nadiren ihtilaf konusu olduğunu açıklar. Yüksek mahkeme iç mahkemelerden biri olurdu.

Ama yüksek mahkemeye ya da yüksek mahkemenin herhangi bir üyesine kolayca giremediğimi düşünürsek, yüksek mahkemenin vatandaşları Faerie'nin geri kalanıyla etkileşime girmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden o mahkemeden kimseden şüphelenmediğini tahmin ettim. Geriye ışık mahkemesi kalıyordu. Işık sarayı ile bağı olan sadece bir fae tanıyordum.

"Sence Ryese ?" Falin'e bakarak başladım.

Başını iki yana salladı. "Işık Kraliçesi'nin oğlu bu topraklardan sürgün edildi. Bölgemize girerse haberimiz olur."

İşte bu fikir de suya düştü. Sadece Işık Kraliçesi'nin oğlu değil, aynı zamanda Kış Kraliçesi'nin de yeğeni olan Ryese, yakın zamanda teyzesini devirmeye çalışmıştı. Neredeyse başarıyordu da. Bilinen tüm ortakları ölmüş ya da sürgün edilmişti, ancak kış sarayında hâlâ sempatizanları olabilirdi. Fae'ler ne kadar uzun ömürlü olsalar da, geçmişlerini, dostluklarını ve kan davalarını oluşturmak için çok zamanları vardı.

Ellerimi kavuşturdum, düşünürken parmaklarımı dikleştirdim. Aklıma bir şey geldi ve Falin'e döndüm. "Dugan'ın Kış'ın bölgesine girdiğini nasıl öğrendin?"

"FIB merkezine prensin Bloom'dan geçerken görüldüğüne dair bir çağrı geldi."

Dugan'ın yüzünde önce şaşkınlık sonra da şüphe belirdi. "Bu mümkün değil. Ne Ebedi Çiçek'in ne de kış sarayının kapısının yakınına gittim."

"O zaman buraya nasıl geldin?" Falin sordu ve şüphelenme sırası ona gelmişti.

Dugan'ın bakışları bana doğru kaydı, hızlı bir bakıştı ama Falin'in bunu kaçırduğundan şüpheliydim. "Daha tarafsız bir bölgeye doğru."

Yani geçmişte bir yerde uçakları birleştirmiştim. Ne yazık ki, Nekros'ta bu noktayı tarif eden birkaç nokta vardı. En büyüğü babamın malikanesindeydi, ancak Dugan'ın son zamanlarda babamla konuşmadığını söylediği gerçeğini göz önünde bulundurarak, başka bir yer bulduğunu tahmin ediyordum.

"Bloom, Sihirli Mahalle'nin merkezinde, buradan sadece birkaç blok ötede. Belki biri sizi gördü ve ..." O başını sallayınca ben sözümü yarıda kestim.

"Ben Gölgeler ve Sırlar Prensiyim. Buraya geldiğimi kimse görmedi." Bunu önerdiğim için gerçekten aşağılanmış gibiydi. Sonra yoğun bakışları Falin'in üzerinde sabitlendi. "Eğer muhbirin Ebedi Çiçek'te olduğumu söylediyse, beni burada bu kadar çabuk nasıl buldun?"

Falin ona kaşlarını çattı ama ben cevabı biliyordum. Falin kapımdan içeri girdiğinde Dugan'ı bulmayı beklemiyordu.

"Beni korumaya geldi," dedim, çünkü bu yeterince açık görünüyordu. Ya bir arkadaş olarak ya da Kış Kraliçesi'nin bir varlığı olduğum için, Faerie'den algılanan bir tehdit bölgeye girdiğinde beni güvenli bir yere götürmek Falin'in önceliklerinden biriydi. Ne de olsa, son birkaç ay içinde gölge sarayıyla ve özellikle de Dugan'la birkaç kez temas kurduğumu bilmiyordu, ama kralın daha önce bir kez beni sarayı için bir planeweaver olarak güvence altına almak için bir oyun oynadığını biliyordu.

"Yani, kış sarayında birbirini öldürmüş gibi görünen iki cesedimiz var, ama siz" -Dugan'a başımla işaret ettim- "gölge fae'nin orada bulunma emri almadığını ve bildiğiniz kadarıyla kışın bir soyluyu öldürmek istemesi için hiçbir neden olmadığını söylüyorsunuz. Mahkemeniz daha cesetler bulunmadan önce ölümle ilgili fısıltılar duydu, ancak haberler sanki ani bir tepki uyandırmak için tasarlanmış gibi sınırlı ayrıntılarla. Ve birisi Dugan'ın Nekros'a girişini size bildirdi" -bu kez Falin'e başımı salladım- "ancak size aktarılan bilgi açıkça yanlış. Yine de sizi buraya getirmekte etkili oldu. Ajanınız muhbirin kimliğini öğrendi mi?"

Falin başını sallamadan önce başparmağını çenesinde gezdirdi. "Hangi bilgilerin kaydedildiğini kontrol etmem gerekecek, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer Bloom'un yakınında hiç bulunmadıysanız, bu bana iletilen mesajı bariz bir yalan haline getirir."

Bu da arayanın insan olması gerektiği anlamına geliyordu. Fae'ler yalan söyleyemezlerdi - dinleyici yukarıdakinin aşağı olduğuna ikna olana kadar gerçeği eğip bükemezlerdi, elbette. Ama düpedüz yalan söyleyemezlerdi.

"Bir şekil değiştiren, belki?" diye sordum ve Falin düşünceli görünüyordu. "Her kimse, yalan kesinlikle burada görüldüğünden daha fazlası olabileceği gerçeğine biraz ağırlık katıyor."

İki adam da acımasızca başını salladı. Elbette kraliçe sabrı ya da soğukkanlılığıyla tanınmazdı -kabul etmek gerekir ki onunla olan tüm etkileşimlerim yavaş yavaş zehirlenerek delirdiği sırada olmuştu. Şimdi daha akli başında olduğu söylenmişti ama sadece bu sahneye bakarak savaş ilan edeceğini ya da kaybettiği soylusu için tazminat talep edeceğini kolayca hayal edebilirdim. Bu da Falin'in bir an önce Faerie'ye gidip gerçek soruşturmayı yönetmesi gerektiği anlamına geliyordu ve en azından bir kısmı için onunla gideceğim gibi görünüyordu. Falin'e dönmeden önce Dugan'a bir göz attım.

"Kraliçe, Prens Dugan varken gölgeleri sorgulamama izin verir mi?"

"O, bu mesele çözülene kadar kış topraklarında bulunmaması gereken güvenilir bir unsurdur."

Ona kaşlarını çatıttım. "Özellikle Dugan mı yoksa tüm gölge fae'ler mi? Çünkü söylediklerine bakılırsa, bu kış sarayına yapılan bir saldırı değil. En azından onun başlattığı bir saldırı değil. Buradaki amacının savaşı önlemek olduğunu çok açık bir şekilde ifade etti."

Falin'in dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum ama hakkını yemeyelim, düşündü. Sonunda, "Savaşı önlemenin haince yolları var," dedi.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırmak istedim. "Ne yani, cesedi bizzat görmeyi talep edebilmek için fae'lerini saraya gönderdiğini ve buzlu salonlara girmesine izin verildikten sonra kraliçeye suikast düzenlemeyi planladığını mı düşünüyorsunuz?"

Falin cevap vermedi.

Dugan başparmağını ve parmaklarını ağzının üzerinde ovuşturdu ve hayal kırıklığıma gülümseme arzusunu silmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. "Eğer yardımı olacaksa," dedi, "daha önce de belirttiğim gibi, ne kral ne de ben Kordon'u kış salonlarına gönderdik. Sessiz bir fae'ydi ve bir goblin için oldukça huzurluydu. Atölyesini nadiren terk eden usta bir gölge zanaatkârıydı. Onu çocukluğumdan beri tanırım ve bir kış soylusuna suikast düzenlemek için herhangi bir neden düşünemiyorum. Sizin soylularınızdan birini nasıl tanıyabileceğinden bile emin değilim."

Falin kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu gece yılın en uzun gecesi başlıyor. Faerie'deki tüm kapılar kış sarayına açılacak, böylece mevsimlerin değişimini kutlamak için bir araya gelebileceğiz. Faerie, gündönümleri ve ekinokslar sırasında tüm sakinlerini birbirine bağlayan kadim ateşkesi yürürlüğe koyacak. Açık yol hakkınız gün batımına kadar sürecek mi?"

Dugan başını salladı. "Ve birkaç saat sonra."

"O halde kış sarayına zarar vermek istemediğinize ve sarayımızın hiçbir üyesine saldırmayacağınıza dair yemin ederseniz, bize eşlik etmenize izin vereceğim."

Falin'e şaşkınlıkla göz kırptım. "Şikayet ettiğimden değil, ama nasıl oldu da bu kapıdan çıktığında onu öldürmeyi planlamaktan, onu bir cinayet mahalline davet etmeye geçtin?"

"Açık yollardaki anlaşmaları ihlal etmediyse, teknik olarak bizim bölgemizde kalabilir. Tek başına dolaşmasına izin vermektense onu gözümün önünde tutmayı tercih ederim. Birkaç saat içinde topraklarımıza davet edileceğini göz önünde bulundurarak, sadece ateşkesi kısa bir süre için uzatmayı teklif ediyorum."

"Peki bunun gerçek bir davet olduğuna ve beni kraliçenizin önüne direnmeden sürüklemenize izin verecek bir numara olmadığına dair bana ne gibi güvenceler vereceksiniz?" Dugan diğer adamı inceleyerek sordu.

Öfkeli bakışlarımı prenze çevirdim. Bunu kolaylaştıramazlardı, değil mi? Elbette ne zaman saraya gitsem özgürlüğümünden endişe ediyordum, bu yüzden Dugan'ı tam olarak suçlayamazdım. Savaşın eli kulağındayken bir prensten iyi bir esir olurdu.

"Kraliçe adına hiçbir söz veremem ama kraliçemden aksi bir emir gelmedikçe, sarayın misafirperverliğini ihlal etmediğiniz sürece size zarar vermeyeceğime dair yemin edebilirim." Falin bana döndü. "Ama bunu yapmadan önce seninle bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Eğer ikimiz de seni işe alacaksak, bu eşit bir şekilde olmalı. Tekrar ediyorum, kraliçe adına pazarlık yapamam ama sizi FIB için işe alabilirim."

Bu benim işime yaradı. Dugan'a baktım ve itiraz etmeyince masamdan bir müşteri sözleşmesi aldım. Standart formun biraz genişletilmesi gerekiyordu. Sonunda hem iki ton için bir ritüel hem de istesem de istemesem de olay yerine gideceğim için soruşturma için saatlik ücretleri içeren bir sözleşme yaptık. Faerie'de saat başına yüklü bir tehlike ücreti ekledim, ancak bunu böyle adlandırmadım. Sözleşmedeki garantileri mümkün olduğunca gevşek tutmaya çalıştım - gölgeleri kaldırmam gerekiyordu ama cinayetleri çözmem gerekmiyordu. Davayı bırakırsam küçük bir mali ceza vardı. Dava çözülmezse ve araştırmayı bırakmaya karar veren ben olursam, sadece zamanımın yarısı için ödeme alacaktım, ama çözülene kadar araştırmaya devam etmek zorunda değildim. Bu Falin'in önerdiği önemli bir maddeydi. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Yanlılıkla kendimi çözülemeyecek bir davaya kalıcı olarak kilitlemek istemedim.

Elbette her iki adam da, davayı çözmüş olsam da olmasam da, herhangi bir zamanda ilk sözleşme tutarından sonra daha fazla saat finanse etmemeye karar verebilirdi, ancak faturalandırılabilir saatler olduğunu kanıtlayabildiğim sürece zaten çalıştığım saatler için cezalandırılmayacaktım.

Elimizdekileri tekrar okudum. İyi görünüyordu. Adil olandan daha fazla ücret alacaktım ve sihirli bir şekilde takılabileceğim herhangi bir pürüz görmüyordum, ancak sözleşmeye koydurmaya çalışmak istediğim bir şey daha vardı.

"Maddi tazminatın yanı sıra, benim seçtiğim bir zamanda sorulacak üç sorunun cevabını istiyorum." Çünkü bu dava, babamın bana yüksek mahkemeye nasıl ulaşacağımı söylemesini gerektirecek şekilde sonuçlanmazsa

Dugan'a borçlanmadan bu konuyu sormanın bir yolu olsa iyi olurdu.

Dugan kaşlarını çattı. "Böyle bir pazarlıktan vazgeçmek için seve seve daha yüksek bir ücret öderim." Elini ceketinin içine soktu ve ipli bir çanta çıkardı. "Bunu ödeme olarak getirdim."

Küçük çantaya şüpheyle baktım ama bana uzattığında kabul ettim. Duyu organlarımın genişlemesine izin verdim, sihri hissetme yeteneğime ulaştım. Bir şey yok. Yani muhtemelen iyi huylu. Çantayı açıp içindekileri avucuma boşalttım. Dört altın sikke, serçe tırnağım büyüklüğünde bir yakut ve yanardöner pembe bir inci.

"Uh . . ." Takas. Fae'ler pazarlık ve takas yapar. Bu hazinelerin değeri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahminimce hizmetçimden çok daha fazlaydı. Eğer sikkeler som altın olsaydı, her zaman eritilebilirlerdi, ama üzerlerine basılmış olan figürü tanımasam da, sikkelerin bu halleriyle ana metal değerlerinden bile daha değerli olduklarını tahmin ediyordum. İnci mükemmel bir şekilde yuvarlak ve neredeyse parlıyordu. Ücretimin ne kadarını karşılayacağını ve ne kadarını iade etmem gerekeceğini belirlemeden önce bir değerlendirme uzmanına ve bir alıcı bulmaya ihtiyacım olacaktı.

Ve sonra yakut vardı.

Kusursuzdu, canlı bir kırmızıydı ve ustalıkla yontulmuştu, bu da onu bir kuyumcu için şüphesiz çok değerli kılıyordu. Bir cadı için daha da değerliydi. Duyularım ile yaptığım basit bir araştırma, büyük miktarlarda ham Eterik enerji veya hemen hemen her büyüü depolayabildiğini kanıtladı. Büyüsel olarak konuşursak, büyülü hançerim dışında sahip olduğum her şeyden daha değerliydi.

Paraları ve inciye çantaya geri koydum ve yakutu havaya kaldırdım. "Bunu sorularla birlikte avukatlık ücreti ve ... karşılığında kabul etmeye hazırım." Makul bir saat sayısı bulmaya çalışarak çabaladım. Eğer çok az bir rakam veririm, çok kötü bir anlaşma teklif etmiş olacaktım. Çok fazla olursa, hepsini kullanamazsam ona nakit para iade etmek zorunda kalacaktım. Yakutun bende kalmasını istediğimi, dolayısıyla ücretimin sadece Falin'in payının şirketin işletme giderlerine gideceğini düşünürsek, ona para iadesi yapmayı kesinlikle göze alamazdım. "On beş saat," dedim sonunda. Anlaşmanın daha iyi tarafını alıyor olacaktım, ama muhtemelen adil sayılırdı.

Dugan elini kaldırdı. "Her şey çantada kalsın ve soru sormak ya da cevap vermek yok."

Bu benim için gerçekten iyi bir finansal anlaşma olurdu. Neredeyse bir ayı müşterisiz geçiren Tongues for the Dead'in ciddi bir gelire ihtiyacı vardı. Ama nakit akışı sorunları umarım geçiciydi. Bir öğretmen bulmam gerekiyordu yoksa kendimi sakatlayacaktım.

"Yakut ve on saat için iki soru," dedim, çünkü pazarlık uzlaşmayı gerektiriyordu. Bir sorunun beş saatlik ücretime degeceğini düşünemiyordum ama buna o karar verecekti. Ayrıca, eğer kabul ederse, bu bana hala bir ilk ve bir takip sorusu veriyordu. Fena değil.

Dugan'ın kaşları daha da çatıldı. "Paralar ve yakut sizde kalsın... ve bir soru, yedi saat boyunca."

Sersemlemiş bir saniye boyunca hiç cevap vermedim. Bir an yanlış mı anladım diye düşündüm ama hayır, o sırlara benden çok daha fazla değer veriyordu. Henüz soruların ne olduğunu bile bilmiyordu - her halükarda cevaplayacağı son derece iyi niyetli sorular da olabilirdi. Ama eğer sözleşmeye bağlı olarak soruları yanıtlamaktan kaçınmak onun için değerli taşlar ve metallere daha değerliyse, bu onun ayrıcalığıydı. Elbette, Dugan'ın yerel ölümlü para biriminin değeri hakkında hiçbir fikri olmaması ve benim de bundan az çok faydalanmış olmam da mümkündü, ancak insan dünyasını ziyaret etmemesi gereken bir fae için bu dünya hakkında oldukça bilgili görünüyordu ve gerekirse döviz kurları ya da başka şeyler hakkında soru sorabilecek kadar büyük bir çocuktü.

Yüzümü nötr hale getirerek Falin'e baktım. "Bu kabul edilebilir mi?"

"Bu pazarlık ikinizin arasında. Eğer ikiniz de bunun adil olduğuna karar verirsiniz, o zaman tamam." Omuz silkti. "Ben, her zaman popüler olan acente kredi kartıyla ödeme yapacağım."

Buna neredeyse gülecektim, sesi son anda yakaladım ve gülümsememi bastırdım. Sözleşmeyi tamamlamak ve imzalamak için birkaç dakikamızı ayırdık ve ardından iki adam, aralarındaki ateşkesin ofisimin ötesinde de sürmesini sağlayan bir yemin daha ettiler - Tanrı'ya şükür. Bu iş bittikten sonra Faerie'ye gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

T Eternal Bloom, Nekros Şehri'nin tek fae barıydı. Halka açık kısmı, sınırlı ama pahalı içki seçenekleri olan, kitschy bir turist tuzağıydı. Daha da pahalı bir kısa sipariş yemek menüsü. İnsanların gösterişsiz fae'leri görebilecekleri ender yerlerden biri olmasaydı, kimse buraya ikinci kez bakmazdı -ve kesinlikle fazla müşteri de gelmezdi. Bloom'un halk tarafında çalışan fae'lere, insanların onlara aval aval bakmasına izin vermeleri için para ödeniyordu ve bu da ana girişteki fedai ile başlıyordu.

Bugünkü fedai daha önce görmediğim biriydi ve ne tür bir fae olduğunu ilk bakışta anlayamadım. İki sıra küçük siyah gözü ve sivri bir gaga ile biten bir ağzı vardı. O kadar uzundu ki, verilen taburede otururken bile başını tavana sürtmemek için eğilmek zorunda kalıyordu. Ama uzun olmasına rağmen inceydi, sanki biri onu bir şekerleme çektiricisine koyup germiş gibiydi. Bana bir çeşit sopa böceğini hatırlatıyordu. Gerçi bunu ona söyleyemezdim.

Kapıdan içeri adımımızı attığımızda boncuk gibi küçük gözleri grubumuzu taradı. Bize başını salladı ve bir kolunu kaldırarak odanın köşesindeki küçük kürsüyü ve onun yanındaki VIP kapısını işaret etti. Defter odadaki en önemli şeylerden biriydi ve Falin silahını fedaiye kontrol ettirirken ben doğruca ona yöneldim. Hepimizi titizlikle içeri aldım, mümkün olduğunca açık bir şekilde yazdım ve varış kutusuna tam zamanı yazdım. Eternal Bloom'un halka açık kısmı bir turist tuzağı olabilirken, VIP odası Faerie'nin bir cebiydi. Kış avlusunun kapısına açılan bir ara alan. Fedai kısmen insanların bilmeden Faerie'ye girmesini önlemek için oradaydı, ancak bundan daha fazlası, aşağıdakileri sağlamak için

İçeri giren herkes defteri imzaladı. Kapıdan geçmek yeterince kolaydı, ancak gelişinizi ve gidişinizi düzgün bir şekilde belgelemezeniz zaman bazen komik şeyler yapardı.

Bloom'u ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Şatom birkaç ay önce ölümlü ve peri gerçekliğinin karışımından oluşan kendi küçük cebini kazdığından beri barı ve onun ne yapacağı belli olmayan kapısını ziyaret etmem için pek bir neden kalmamıştı. Bu süre içinde pek bir şey değişmemişti. Uсталıkla oyulmuş masa ve sandalyeler, ölümlüler aleminde var olduğu haliyle binanın içine sığması gerekenden daha büyük bir odaya dağılmıştı. Bu masalarda rengarenk bir fae topluluğu oturuyor, bazıları köşede zar atıyor ve hatta birkaçı odanın en uzak köşesindeki sonsuz dansa katılıyordu. Odanın ortasında amaranthine ağacı vardı, sürekli açan çeşitli çiçekleri bara adını veriyordu. Ve hepsinin üzerinde, Faerie'nin gökyüzünün imkansız uzantısı. Normalde gökyüzünün ölümlüler alemindeki gökyüzüyle çok az ilişkisi vardı, ama bugün güneş dışarıda olduğumuz zamanki ile neredeyse aynı noktada asılı duruyordu, ama bu güneş ölümlüler alemindekinden daha büyük, daha yakın görünüyordu. Ayrıca, yumuşak mavi gökyüzünde bulut olmamasına rağmen kar yağıyordu ama kar yere hiç ulaşmıyor gibiydi.

Masalar arasında dolaşırken barın üzerine bir sessizlik çöktü, gürültü boşluğu önümüzden akıp gidiyor ve ardından sessiz fısıltılarla tekrar doluyordu. Nedenini biliyordum. Sessizlik Falin'in kraliçenin şövalyesi, onun kanlı elleri olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Fısıltılar muhtemelen Gölge Prens bize eşlik ettiği içindi. Fae'lerin neden bu kadar sert tepki verdiğini bilmek bunu daha az sinir bozucu yapmadı.

Son zamanlarda ziyaret etmemiş olsam da, burada düzenli olarak yemek yerken burayı daha iyi tanımıştım. Bu fae'lerin çoğunu ismen tanıımıyordum ama şu anda komşularına doğru eğilmiş, sesleri kısık olan yüzlerin çoğunu tanıyordum. Arkadaşça yemek yiyen bir *glaistig* ve bir su perisi, sessizlik üzerlerinden akıp giderken başlarını kaldırıp baktılar. Bize doğru bir bakış attılar, yiyeceklerini bıraktılar ve arkalarına bile bakmadan Bloom'un kapısına doğru kaçtılar.

Falin kaşlarını çatarak onların gidişini izledi. Kış mahkemesinin öcüsü olmaktan hoşlanmıyordu, ama her polisin size söyleyeceği gibi, otoriteyi görünce kaçmak suçlu görünmek için iyi bir yoldu. Bu ikisini hatırlayacak ve muhtemelen son zamanlardaki faaliyetlerini araştıracaktı.

Faerie'ye açılan kapı görevi gören ağacın dibine vardığımızda tereddüt ettim. Falin bana bir an verdi - geçme konusundaki isteksizliğime alışkındı

ama Dugan açıkça beni inceledi.

"İçeri girmekten korkuyor musun?" Soru merak uyandırıcıydı, alaycı bir ifade taşımıyordu ama yine de yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Sorun giriş yapmak değil. Bir daha çıkamayacağım korkusu."

Dugan başını salladı. "Benzersizliğiniz göz önüne alındığında makul bir korku. İtiraf etmeliyim ki ben de aynı sebepten dolayı tereddüt ediyorum. Şövalye yemini olsa bile, kış sarayına girmek tehlikeli bir teklif."

"O zaman neden yapıyorsun? Çağırdım ve Nekros'ta yaşamayı sevdiğim için cevap vermek zorundayım. Gölge mahkemesine geri dönebilir ve ne öğrendiğimi sana bildirmemi bekleyebilirsiniz. Bir sözleşmemiz var; seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Bu kulağa daha güvenli gelse de, hesaplanmış bir kumar oynamam gereken aşamaya geldim. Sarayımız suçlu taraf gibi görünüyor. Eğer şimdi gidersem, Kış Şövalyesi'ni görünce kaçan o iki bağımsız gibi şüpheli görüneceğim. Hasarı azaltmak ve savaşı önlemek benim ana görevim. Başarısız olursam, şimdi yakalanmamın ya da daha sonra gölge mahkemede umutsuz bir davanın yanında yer almamın gerçekten bir önemi yok."

Bir başka deyişle, iki arada bir derede kalmıştı. "Sanırım cesur yüzlerimizi takınmanın zamanı geldi," dedim derin bir nefes alarak.

Dugan bana yine o bakışlardan birini attı, sanki beni anlamaya çalışıyordu. Ona zayıf bir gülümseme attım ve ağaca doğru yürüdüm. Falin de yanıma geldi. En ufak bir tereddütten sonra Dugan diğer tarafımda pozisyon aldı, böylece hepimiz aynı anda ağacın etrafında döndük.

Etrafımızdaki dünya bulanıklaştı, barın sıcak ışıkları ve derin ahşap tonları silinip giderken renkler birbirine karıştı. Bunların yerini kış sarayının donmuş salonlarının parıltıyan beyazları ve buzlu mavileri aldı. Amaranthine ağacı gitmişti; onun yerine karlı manzaralarda karmaşık fae sahneleriyle oyulmuş devasa bir buz sütunu duruyordu. Etrafımızdaki salon katı buzdandı, duvarlar parıltıyan buzdan oyulmuş heykeller gibi görünen şeylerle kaplıydı, ancak deneyimlerimden kraliçenin kaprisiyle uyanabilen ve saldırabilen muhafızlar olduğunu biliyordum.

Yaşayan muhafız sıkıntısı olduğundan değil.

Salon etrafımızda katılaştır katılaşmaz altı kişi yolumuzu kesmek için dışarı çıktı.

Daha önce kapıyı koruyan iki kişiden fazlasını hiç görmemiştim. Cinayetin kraliçeyi sinirlendirdiği açıktı.

Öndeki muhafız başını eğerek, "Şövalye," dedi.

Sadece sesinin tonuna bakarak cinsiyetini tahmin ettim. Giydiği mavi buz zırhı yoldaşlarınıninkiyle aynıydı ve altındaki şekli çok az gösteriyordu. Muhafızların taktığı kukuletalar yüzlerini örtüyordu, bu yüzden tek görebildiğim çenesinin ve çenesinin üçgeniydi; yüz hatlarının geri kalanı doğal olamayacak kadar derin gölgeler içinde kaybolmuştu. Buna rağmen, soğuk bakışlarının üzerimde gezindiği anı hissedebiliyordum, ilerlemeden önce beni değerlendiriyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Bakışları Dugan'a ulaştığında eli belindeki kılıca gitti.

Falin muhafızlarla Dugan'ın arasına girerek, "Geri çekilin," dedi. "O burada misafir olarak bulunuyor."

Muhafızların ellerini kılıçlarının üzerinde tuttukları, kukuletalarının sanki gölgelerin arkasından birbirlerinin gözlerini yakalıyormuş gibi hafifçe seğirdiği belirsiz bir karışıklık anı oldu. Ama Falin Kış Şövalyesiydi ve sarayda güvenlik söz konusu olduğunda onun sözü kraliçeninkinden sonra gelirdi. Nefesimi tuttum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu ama bu sadece küçük bir tereddüttü ve sonra muhafızlar ellerini silahlarından çektiler. Ama gevşemediler.

"Kraliçe nerede?" Falin sordu, duruşu dik ve talepkârdı. "Kütüphanede, sizden haber bekliyor," diye konuştu aynı muhafız daha önce söylemişti. Bu muhafız grubunun liderinin o olduğu açıktı.

Falin başını salladı. "O halde önce olay yerini değerlendireceğiz."

"Nasıl isterseniz." Diğer muhafızlardan birine eliyle bir işaret yaptı, o da başıyla onaylayıp düzeni bozdu ve bizi avlunun derinliklerine götürmek için döndü.

Falin, Dugan ve benim ona yetişeceğimize güvenerek tek kelime etmeden ya da arkasına bakmadan onu takip etti. Muhafızların geri kalanı kıpırdamadı, beni onlardan birinin o kadar yakınından geçmeye zorladı ki zırhından gelen soğuğu hissedebildim - bu kasıtlı bir büyü etkisi olmalıydı. Duvarları ve zemini oluşturan buz soğuk yaymıyordu ve koridordaki sıcaklık da hoştu, bu yüzden zırh muhtemelen sadece giyen kişiyle savaşılabilecek kadar yakın olanları üşütüyordu.

Kış mahkemesinin sonsuz gibi görünen koridorlarında muhafızı takip ederken, Dugan'ın cazibesini serbest bıraktığını fark ettim. Ofisimde giydiği takım elbise gitmişti. Onun yerine koyu renkli zırhı ve canlı bir gölge gibi arkasından akan siyah pelerini vardı. Donmuş koridorlarda yürürken korkunç bir şekil çiziyordu ve ben de Falin'e yetişmek için acele ettim. Falin'in daha az tehlikeli görüldüğünden değil. Her hareketindeki öldürücü zarafetin ortaya çıkması için ürkütücü bir zırha ihtiyacı yoktu. Tabii ki, ben

Ayrıca bu özel güç ve zarafetin çok daha keyifli faaliyetlere yönelik olduğunu gördüm, bu yüzden onu farklı bir şekilde takdir ettim.

Muhafız sonunda buz gibi bir kemerin önünde durdu ve eliyle işaret etti. Odanın içine bakmaya zahmet etmedim -gördüğüm her neyse, geçitten geçtiğimizde aslında orada olan şey olmayacaktı.

Peri'deki kapılar tuhaftı. Diğer iki kış muhafızı kemerin iki yanında duruyordu. Falin'e başlarıyla selam verdiler ama kılıçlarını çekmişlerdi.

"Bir gölge seni takip ediyor, Şövalye," dedi kapının sol tarafındaki, sanki bunca zamandır Dugan'ın arkamızda olduğu gerçeğini gözden kaçırmışız gibi.

"Kendisi şu anda burada misafir olarak bulunuyor. Soruşturmayı gözlemleyecek. Geçmesine izin vereceksin." Falin emirleri otoriter bir şekilde verdi. Muhafızlar silahlarını indirmediler, ama konuşan kişi küçük, sıkı bir baş selamı verdi. Falin yarım döndü ve benden Dugan'a baktı. "Hadi gidelim." Kemerli kapıdan geçip gözden kayboldu ve Dugan'la beni koridorda üç gergin görüşlü muhafızla baş başa bıraktı.

Faerie'de kapılardan nefret ederdim.

- - -

Falin'in peşinden aceleyle koştum ve kemerli geçitten geçerken dünya sarsıldı, kapı beni Faerie'de başka bir yere götürdü. Sonra dünya duruldu ve yatak odası olduğu belli olan bir yere adım attım. Falin kapının hemen içinde durmuş, odanın büyük bir kısmını görmemi engellemişti ama geniş bir alan değildi ve geniş omuzlarının etrafında soluk ahşaptan oyulmuş bir yatağın direklerini ve tentesini görebiliyordum. Gölgelelikten sarkan buz sarkıtları gibi tüllü mavi perdeler sarkıyordu. Yatağın başucuna yakın bir yerde kırmızımsı kahverengi bir püskürme perdeleri gölgeliyordu ve istediğimden fazlasını görmeden önce başımı başka yöne çevirdim.

Kapının bir tarafında bir muhafız duruyordu. Falin'e başıyla işaret etti ama Falin'in bu harekete karşılık verip vermediğini göremeyecek kadar yakındım. Odaya doğru büyük bir adımdan daha fazla ilerlememişti. Dugan bize katıldığında bu durum çok rahatsız edici olacaktı.

Sanki bu düşünceyle çağrılmış gibi, Dugan arkamdan odaya adım attı ve oyalandığımız kapı aralığını doldurdu. Yanımızdaki muhafız Gölge Prens'i görünce şok içinde sarsıldı. Sonra da telaşla harekete geçti. Buzdan bir kılıç havada hızla ilerledi ve ardında buzdan bir iz bıraktı. Aynı hızla Falin de oradaydı, iki uzun hançeri birbirine geçmişti ve bıçağı Dugan'ın kafasına doğru ilerleyişini tamamlamadan yakaladı. Değil

Prens gafil avlanmış gibi görünüyordu. Kendi kılıcı dışarıdaydı ve etrafındaki havaya gölgeler saçıyordu.

Falin, "Geri çekilin," diye emretti.

Muhafız geri çekildi ama kılıcını kınına sokmadı. Pelerini ağzı ve çenesi dışında her şeyi gizliyordu; dudakları geriye kıvrılmıştı ve bir insanınkinden çok daha keskin görünen dişleri ortaya çıkmıştı ama yine de şövalyesine itaat etti.

Falin, "Gölge Prens burada gözlem yapmak için bulunan bir misafir," dedi ve sonra omzunun üzerinden bana değil, benim ötemdeki birine baktı.

İçeri girdiğimde kapının sol tarafındaki nöbetçiyi fark etmemiştim. Kapüşonlu ve buz zırhlı muhafızın tam tersiydi. Yaban arısı inceliğindeki vücuduna oturan son derece modern siyah bir pantolon giymişti. Kısa siyah saçları, alnının hemen üzerinde öne doğru sarkan iki küçük anten dışında, geriye doğru taranmıştı. Onu yerden bir karış yüksekte tutan yusufçuk kanatlarını tam olarak göremiyordum - olduğu gibi bir noktada asılı kalabilmek için sürekli hareket halinde tutması gerektiğinden sadece bir hareket bulanıklığıydılar - ama onu tanıdığım için onlara aşınaydım. Ajan Nori, Falin'in FIB ajanlarından biri.

"Efendim," dedi başını patronuna doğru eğerek ve çok yönlü gözlerle onu inceleyerek.

Gözden kaçırdığım başka biri olup olmadığını merak ederek odayı taradım. Eğer bir FIB ajanı burada olay yerini koruyorsa, daha fazlasının burada olması gerekmez miydi? Ya da en azından olay yerinde çalışmaya başlayabilmek için Falin'i beklemeleri? Ama başka kimse yoktu. En azından yaşayan kimse yoktu.

Falin artık doğrudan önümde olmadığı için odanın tamamını az çok görebiliyordum. Bakışlarım yataktaki yüzükoyun yatan figürün ve etrafını saran bol miktarda kanın üzerinde gezindi. Başka bir figür ise sadece birkaç adım önümde yere yığılmıştı, sanki kapıya doğru koşuyordu ve neredeyse başarıyordu. İçeri girmeden önce iki ceset olacağını biliyordum ama birine bu kadar yakın durup da onu hissetmediğimi fark etmek biraz sinir bozucuydu. Faerie'de ölümler diyarı olmadığından, mezar özü bana ulaşmıyordu. Cesetleri *hissedemiyordum*. Buna alışık değildim.

Genel bir kural olarak, kandan hoşlanmazdım. İşim gereği çoğu zaman kaçınılmaz olsalar da ölü bedenleri de sevmezdim. Ancak sadece bir metre önümdeki küçük beden, ani bir uzaklaşma ihtiyacını tetiklemedi, mide bulantısı ya da panik yükselmedi. Belki de bunun nedeni

Onu hissedebiliyordum, böylece zihnim onu bir cesetten başka bir şey olarak göremiyordu. Ölüler diyarıyla teması olmadığından, belirgin bir çürüme belirtisi yoktu, bu yüzden uyuyor gibi görünüyordu - eğer biri buzdan yapılmış bir zeminde yüzüstü uyursa. Ayrıca dikkat çekecek kadar az kan vardı - gerçi sırtından çıkan kılıç onu öldüren şiddetin oldukça açık bir işaretiydi. Ya da belki de gözle görülür şekilde insanlık dışı olduğu için ona bakmak daha kolaydı.

Fae'ler çok çeşitli insanlardı. Bazıları neredeyse insana benziyordu, ama çok daha fazlası çılgınca farklıydı. O, insansı şekilli ama açıkça uzaktan insan olmayan taraftaydı. Bir çocuk boyundaydı; tahminimce en fazla bir metre boyundaydı. Derisi timsah derisi gibi yeşil ve sert görünümlüydü. Saçı yoktu, en azından bu mesafeden görebildiğim kadarıyla yoktu, kaşlarında bile. Ama en olağandışı şey üç kolu olmasıydı: biri solunda, ikisi sağında. Bunu ikinci en sıra dışı şey yapalım. En olağandışı şey ise sırtından çıkan kılıca rağmen etrafındaki zeminin tertemiz olmasıydı.

"Goblinlerin kanı akar mı?" Küçük beden ile yatak arasındaki zemini tarayarak sordum. Yatağın yakınında çok *fazla* kan vardı ve çok fazla bakmadım ama goblinin vücudunun yakınında sadece bir iki kan lekesi vardı.

"Evet," dedi Falin, gözleri benimkilerle aynı yolculuğu yaparken. "Kanları bir insanınkinden biraz daha koyu, ama kesildiklerinde herhangi biri kadar özgürce akıyor."

"O zaman bu sahne yanlış," dedim.

Falin başını salladı. "Çok." Nori'ye döndü. "Cini kontrol ettin mi?"

"Büyülenmiş ya da büyülenmiş gibi görünmüyor."

Ajan Nuri'nin hâlâ kapının yanında beklediği yere baktım. Yanında ne bir adli tıp kiti, ne kanıt torbası ne de bir kamera vardı. Falin'in de yanında bir şey olmadığını biliyordum, çünkü ben de onunla gelmişim.

"Olay yerini incelemek için gelen bir ekibiniz var mı?" diye sordum.

Falin bana doğru döndü ve cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kafasını geriye attı. Ben sahneyi analitik bir şekilde gözlemlerken, Dugan goblinin cesedinin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Dugan gölge fae'yi çocukluğundan beri tanıdığını söylemişti. Yüzündeki bariz kederden onu iyi tanıdığını anlaşıyordu.

Falin, "Cesede dokunmayın," dedi ve Dugan'ın yüzünden sanki kederli anına tanıklık ettiğimizi yeni fark etmiş gibi duygular aktı.

"Kordon," dedi Dugan, kelime ancak fısıltı halindeydi ve bu kadar küçük bir odada bile neredeyse kayboluyordu.

"Ne?"

"Goblin, adı Kordon'du." Dugan küçük figüre baktı. "Sahte olup olmadığını kontrol ettiniz ama onu canlandırmak için herhangi bir çaba sarf ettiniz mi?"

Goblinin sırtından çıkan dev kılıca şüpheli bir bakış attım. "Yeniden canlandırılmayacağını varsaymanın güvenli olduğundan oldukça eminim."

Dugan cesedin yanında diz çöktüğü yerden kaşlarını çatarak bana baktı ama Falin fısıldadı: "Peri'de ölüm her zaman kalıcı bir durum değildir."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Fae'ler ölümlülerin yaralarını iyileştirebilir mi?" Demek istediğim, Falin'in oldukça kötü yaraları iyileştirdiğini görmüştüm, hem de çabucak. Ama onlar, *bu sabah öleceği* türden yaralanmalardan ziyade *ölümcül olabilecek* türdendi.

Falin bir elini kaldırdı ve *bir tür* hareketle bükte. "Bazı fae'ler kendilerini öldürmeyen her şeyi doğal olarak iyileştirebilir. Goblinler neredeyse her şeyi iyileştirme eğiliminde olan bir ırktır. Ama ölüm, gerçek ölüm, kendi kendini iyileştiremez. Bununla birlikte, eğer beden Faerie'de kalırsa, bir şifacı tarafından yaşamın sihirli bir şekilde geri getirilmesi nadir değildir."

"Bundan sonra Faerie'yi terk edebilirler mi?" Cevabı zaten bildiğimden şüphelenerek sordum.

Falin başını salladı. "Büyük bir risk olmadan olmaz. Bazıları ölümlü dünyadan zarar görmeden geçer. Diğerleri ise görünürde hiçbir neden yokken beklenmedik bir şekilde ölür. Bir fae ölümlüler âlemini olaysız bir şekilde birçok kez ziyaret edebilir ve oradayken hiçbir uyarı vermeden aniden ölebilir."

Nedenini tahmin edebiliyorum. Canlandırılmış bir fae görmeden bunu kanıtlayamazdım, ama beden öldüğünde, daha sonra iyileşmiş olsa bile, ruh ve beden arasındaki bağlantının zarar gördüğünü tahmin edebilirdim. Burada, Faerie'de, ölümlüler diyarı olmadan, bu muhtemelen önemli değildi. Ama ölümlüler âleminde . . . Onarılmış bir beden gerçekten yaşayan bir beden anlamına gelmeyebilirdi. Ruh toplayıcıları etrafta dolaşan bir ruh görürlerse muhtemelen onu alırlardı.

"Bir şifacı çağrıldı mı?" Dugan hâlâ goblinin yanında diz çökmüş bir halde sordu.

Falin Nori'ye baktı. O da başını salladı. "Stiofan iyileşmenin ötesinde. Kalbi kayıp."

Falin'in dudaklarının kenarları kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Peki ya Kordon?" Dugan sordu. Daha önce sesinde çoğunlukla keder vardı ama şimdi tonu öfkeyle keskinleşmişti. Nuri iri, böceğe benzeyen gözlerini ona çevirdi. Ona bakarken gözlerinin üzerinden ince bir zar geçti ama cevap vermedi. Adam başını sallayarak alay etti. "Elbette, şifacınız kontrol bile etmedi. O senin sarayın değildi."

"O aynı zamanda bizim şüphelimiz," dedi Nori.

Dugan dikkatini küçük cine vermeden önce ona ters ters baktı. Başını yana eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Yere yığılmış cesedin görüş alanından gizlediği bir şeye uzandı.

Dugan, Kordon'un üçüncü kolunun altında yarı gizli duran hançeri kaldırırken Falin, "Hiçbir şeye dokunmayın demiştim," diye havladı.

Gölge Prens kaşlarını çatarak Falin'e baktı, eli durmuş, hançeri sadece yarısına kadar kaldırmıştı. "Cesede dokunmayın demiştiniz."

"Gerçekten anlambilim tartışması yapacaksınız. Burası bir suç mahalli. Hiçbir şeye dokunmayın." Falin'in konuşurken dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum. "Şimdi parmak izlerin o hançerin üzerinde olacak."

Dugan hareketine devam ederek hançeri kaldırdı ve inceledi. "Üzerinde zaten benim parmak izlerim vardır," dedi. "Bu benim hançerim."

Bu, Falin'in söylemek üzere olduğu şeyi durdurdu - ki eminim bu Dugan'ı sahnedan kovmak olacaktı. Prens'e bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Senin mi? Ne zamandır kayıp?"

Dugan kaşlarını çatı. "Burada görene kadar öyle olduğunu fark etmemiştim ama kesinlikle benim. Yakışıklı bir kılıç, benim için bir hediye olarak yaptırıldı. Ne yazık ki tek özelliği güzelliği. Hiçbir zaman keskinliğini iyi koruyamadı ve ağırlığı da düşük. Onu sergiliyorum."

"Halka açık bir yerde mi?" Falin

sordu. Dugan'ın kaşları daha da

çatıldı. "Hayır."

Ajan Nuri'nin kanatları birbirine sürtünürken tiz bir alarm sesi çıkardı. "Yani, senin fae'n. Hançeriniz. *Ve* olay yerini tehlikeye mi attın? Kraliçe daha azı için kelleni isteyebilir."

"Nori," dedi Falin, adı bir uyarıydı ama onunla aynı fikirde değilmiş gibi görünmüyordu. Dugan'a döndü. "Hançeri yere bırak, geri çekil ve başka hiçbir şeye dokunma yoksa soruşturmaya müdahale ettiğin için sorumlu tutulacaksın." Diğer fae'ye sanki suçu fiziksel olarak üzerinde bulabilecekmiş gibi değerlendirici bir bakış attı. "Hançeri olay yeriyle işim bittikten sonra tartışacağız."

Dugan hançeri bıraktı ve Kordon'un cesedinden uzaklaştı, ama ellerini teslim olur gibi kaldırırken, kapı aralığında bana katılırkenki hareketleri çok rahattı. Yavaş hareket etmeye özen gösteriyor gibiydi, adımları sanki orada bulunan herkesi cesetten uzaklaşmanın kendi fikri olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi kolaydı. Falin kaşlarını çattı ama ona başka bir şey söylemedi.

Falin kapı aralığından sahneyi bir süre daha inceledikten sonra, goblinin cesedinin etrafında dikkatli bir daire çizdi. Zemin, Dugan'ın değiştirdiği bıçağı ve Kordon'un sırtındaki kılıcı inceledi, hiçbirine dokunmadı. Sonunda diğer cesede döndü. Yatağa ve üzerindeki cesede, kanın izini sürmeden ve olay yerini kirletmeden fazla yaklaşılamazdı ama kan gölünün kenarına kadar yürüdü. Ben takip etmedim ama Nuri etti.

Kanatları onu kan gölünün üzerinde tuttuğu için vızıldayarak yerden bir ayak yüksekte asılı kaldı. "Gördüğünüz gibi," dedi yatağın başına yakın bir yerde durup cesedi işaret ederek, "goblin öfkeden kudurmuş olmalı. Tüm bıçak yaralarını saymadım ama en az iki düzine var."

Falin gözlerini cesetten ayırıp ajanını inceledi. "Peki bu nasıl oldu? Olaylar dizisinin ne olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Nori gözlerini kırıştırdı, böcek gibi iri gözlerinin üzerinde yanardöner bir zar kayıyordu ve sonra ölü goblin ile ölü Sleagh Maith'in arasına baktı. Manzarayı incelerken dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Kapının yanındaki nöbetçi boğazını temizledi. "Çok açık değil mi? Stiofan şaşırmıştı ve saldırı başladığında uyuyor olmalıydı. Goblin hırçın ve kuduzdu ama Stiofan kılıcına uzanmayı başardı. Kılıcını goblina saplayarak onu uzaklaştırdı ama goblin yaralarına yenik düştü. Korkak goblin kaçmaya çalıştı ama Stiofan'ın vurduğu darbe ölümcül oldu."

"Kesinlikle öyle görünmesi gerekiyor," dedi Falin. "Ama sen ikna olmadın mı?" Dugan sordu.

Falin ona baktı. "Ne görüyorsun?"

Gölge Prens yüzünü buruşturdu. "Söylediği gibi görünüyor."

Falin homurdandı ve sonra gözlerimle buluştu. "Bu sahnede yanlış olan ne?"

"Kordon'un kanının olmaması dışında mı?" Bakışlarımın yataktaki yüzükoyun yatan figürün üzerinde gezinmesine izin verdim. Kan eksik değildi ve öldürülen fae kesinlikle uyuyor gibi görünmüyordu. Bir bacağı belirsizce sarkıyordu.

Yüzü acıyla buruşmuştu; her iki kolu da sanki darbeleri savuşturmaya çalışıyormuş ya da bilekleri kafasının üzerine sıkıştırılmış gibi başının üzerine savrulmuştu. Ve kan. Çok fazla kan vardı. Ve gövdesi... Göğsü olması gereken dağınıklığa bakamadım bile. Bakışlarımın hızla ilerlemesine izin verdim.

Tekrar goblina odaklandım, onu incelemek çok daha kolaydı. Falin'in etrafında çizdiği dairenin aynısını çizdim. Sırtından çıkan kılıca bakmak istemiyordum ama kendimi onu incelemeye zorladım, aynı zamanda beynimi başka bir şeye, daha az korkunç bir şeye baktığımı kabul etmesi için kandırmaya çalıştım.

Kordon'un tuniğinin arkasında kılıcın girdiği yerde az miktarda parlak koyu sıvı vardı ama yeterli değildi. Daha önce derisi yüzülen dizlerimden daha fazla kan akıtmıştım. Ellerinde ya da kollarında hiç kan yoktu, ne koyu cin kanı ne de parlak Sleagh Maith kanı. Hançerin ağzı parlak kırmızı kanla kayganlaşmıştı ve sanki bir an önce dökülmüş gibi görünüyordu ama kabzasında tek bir damla bile yoktu. Goblin yalınayaktı ama ayak tabanlarında hiç kan yoktu. Kaşlarımı çattım ve üzerinde yatan cesede bakmadan yatağa doğru bir bakış attım.

"Yataktan bu yöne doğru birkaç çizik ayak izi var ama ayaklarında kan izi yok. Ne onun ne de soylunun kanı," dedim. "Onu yere mıhlayan kılıç büyü mü? Temas ettiği anda kanını dondurmuş olabilir mi? Etrafında kanının olmamasının nedeni bu olabilir mi?"

"Mümkün ve kılıcın büyü olup olmadığını test etmemiz gerekecek, ama Stiofan'ın büyü silahlara sahip olduğu bilinmiyor." Falin beni izlemeye devam etti. "Başka ne var?"

Bu bana bir sınav gibi geldi ama sözleşmemde soruşturmaya yardım edeceğim yazıyordu, bu yüzden olay yerini tekrar taradım. "Eğer Kordon kış soylusunu şiddetle bıçakladıysa, nasıl oldu da sırtına bir kılıç saplandı?"

Gardiyan, "Belli ki kaçıyordu," diye ısrar etti.

Gözlerimin bir kez daha yataktaki figüre kaymasına izin verdim. "Hayır. Stiofan'ın bir düzine ya da daha fazla yarası var ve açıkça güçsüz düşmüş. Goblin neden aniden dönüp kaçmaya karar versin ki? Ayrıca soylunun kolları bir darbe indirmiş ya da bir silah bulmaya çalışıyormuş gibi uzatılmamış, havada,

kafasının üstünde. Bu da demek oluyor ki goblin kılıç saplamak yaptığı son şey değildi."

"Fae'leri ölümlülerin kırılmağına bakarak yargılama, birçoğı bir insandan çok daha fazla hasar alabilir," dedi Falin ama düzeltmesine rağmen sesinde garip bir gurur vardı, sanki çıkarımlarım onu etkilemiş gibiydi. "Ama bu durumda sana katılmak zorundayım. Goblinler her ne kadar iyi iyileşseler de pek dayanıklı değiller ve eğer anatomisinde bir gariplik yoksa o kılıç kalbini delmiş. Anında ölümcül olabilirdi. Odanın öbür ucuna kaçmak bir yana, saldırıya devam etmesi bile mümkün olmazdı."

Başımı salladım. "Stiofan'ın kalbi olmadığı için iyileştirilemediğini mi söylemiştin?"

Dugan, "Büyü ölümcül yaraları iyileştirebilir ve onarabilir ama kaybolan vücut parçalarını yeniden canlandıramaz," dedi. Beni merakla izliyordu.

"Anlatmak istediğim bu değil. Kalp nerede?"

"Goblin yemiş olmalı," dedi muhafız, inancından emin bir sesle.

Ona kaşlarımı çattım. "Yani goblinin iki düzine bıçak yarası ve bir organ yemesiyle sonuçlanan bir savaş çılgınlığı içinde olduğunu varsayıyorsun. Sonra ellerini ve hançerinin kabzasını temizledi ama bıçağını değil. Ve sonra Stiofan sırtına bir kılıç sapladı, bu noktada goblin döndü ve kaçtı ama ayaklarını yıkamak için kan havuzunun kenarında durdu?"

"Belki de bir suç ortağı tarafından ihanete uğramıştır?" Nori önerdi. "Kan sıçramalarındaki boşluklara bakın." Perdelerdeki kanı ve ardından yataktaki kanlı çarşafı işaret etti.

Falin daha yakına eğildi ama ben yatağı yaklaşmaya ya da kanda herhangi bir iz aramaya çalışmadım. Soruşturmaya yardım ediyor olabilirdim ama benim de sınırlarım vardı. Bunu onların halletmesine izin verecektim.

Falin bir ses çıkardı ve sonra geri çekilerek odayı tekrar taradı. "Görünüşe göre ya bir şey çıkarılmış -ki buna dair bir kanıt göremiyorum- ya da cinayet sırasında burada en az bir kişi daha vardı, muhtemelen Stiofan'ı tutmaya yardım ediyordu."

Kordon'un cesedine kaşlarımı çatarak baktım. "O zaman öyle ya da böyle bir katilimiz eksik."

Bölüm 4

N Ori ve Falin kan sıçramalarını ve Stiofan'ın cesedini incelemeye devam ettiler ama ben kapıya geri çekildim. İstediğimden fazlasını görmüştüm. ve uzun zamandır bastırdığım panik yüzünden beynimin arkasında bir vızıltı hissetmeye başlamıştım. En azından midem henüz oyuna katılmamıştı - bir suç mahallinde hastalanmak asla iyi bir şey değildi. Havanın çürüme yerine kış sahasının her zamanki tatlı kokusuna sahip olması yardımcı oldu. Daha önce de sahanın kokusunu tanımlamaya çalışmıştım ama tam olarak çıkaramamıştım. Kısmen herdem yeşil, kısmen de temiz kar kokusuydu ama tanımlayamadığım çiçek kokuları da vardı. Bu bilgilerin hiçbiri bu davada yardımcı olmadı ama bir anlık dikkat dağınıklığı sağladı.

Daha fazla FIB ajanının gelmesini beklerdim. Bu olay yerinde kanıtları işaretleyen ve fotoğraf çeken insanlar olmalıydı ki her şey poşetlenip işlenmek üzere başka bir yere götürülebilsin. Ama kimse kapıdan içeri girmemişti. Bir süredir buradaydık. Bu noktaya kadar birilerinin gelmiş olması gerekirdi.

Sabırla beklemeye çalıştım, ama on dakika sonra kendimi ayaklarımı sürüyerek ve parmak uçlarıma vurarak buldum. Falin sonunda kapıya geri döndüğünde, pes etmiş ve volta atmaya başlamıştım. Dugan zamanın çoğunu Falin ve Nori'yi izleyerek geçirmişti, onlar olayı tartışıp analiz ederken, ama birden fazla kez onu beni izlerken yakaladım, bakışları değerlendiriyordu. Onun gözlerindeki ölçeğe uyduğumdan şüpheliydim.

"Cesetler hakkında bir şey hissedebiliyor musun?" Falin bana bakarak sordu. "Sihirle mi?" Başımı salladım. "Burada ölümler diyarı yok, hatırladın mı?"

Kurgu olabilirler ve ben aradaki farkı hissedemem.

onları ölümlü gerçekliğe geri getireceğiz." Her ne kadar yaygın olarak bilinmese de, planeweaving yeteneğim Faerie büyüü gerçek olarak kabul etmediği sürece büyüün arkasını görmemi sağlıyordu, belki de kastettiği buydu. Ya da belki de çok gerçekçi davranıyordu ve aslında büyüü hissetme yeteneğimi kastediyordu. Kanlı Ay'dan bu yana geçen aylarda daha fazla Fae büyüü sezmeye başlamış olsam da cadı büyüüne daha yakındım. Aetheric düzlem Faerie'de inceydi ve enerji fae'leri sevmeme eğilimindeydi, bu yüzden Faerie'de cadı büyüü bulmak yaygın değildi. Yine de bu burada olamayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece aramak aklıma gelmemiştir.

Zihinsel kalkanlarımı önce geçici olarak kırdım ve sonra açıklığın yavaşça genişlemesine izin verdim. Burada zihnimi açar açmaz mezar özünün ruhuma saldırması konusunda endişelenmeme gerek yoktu; aslında, normalde etkileşimde bulunduğum düzlemlerin çoğu burada yoktu ya da fazla etki yaratamayacak kadar inceydi. Görüş alanımdaki hiçbir şeye çürüme ya da bozulma dokunmuyordu ve etrafımı sarmak için hiçbir rüzgâr ya da soğuk esmiyordu. Aetheric düzlem teknik olarak burada mevcuttu, ama sadece ham büyüün en ince, korkunç derecede solmuş zerrecikleri havada ara sıra iz bırakıyordu. Ruhlar hâlâ bir beden içinde bağılyken hangi düzlemde var oluyorsa, Faerie'de de vardı ama toplayıcıların düzlemi yoktu ve ruhlar asla çürümeyen bedenlere hapsolmuştu. Kalkanlarım tamamen açıkken tüm yoldaşlarımın ve yataktaki parçalanmış bedenin derinliklerinden yayılan yumuşak gümüş ışıltısını görebiliyordum. Goblinde parıldayan bir ışıltı yoktu.

Kaşlarımı çattım, odağımı daralttım. Farklı ruhlar zihinsel görüşüme farklı görünüyordu. İnsan ruhları mutlu altın sarısı bir ışık yayıyordu. Şimdiye kadar tanıştığım tüm tam kanlı fae'ler gümüşümsü bir ışık yayıyordu. Feykin, karışık kandan gelen ama ölümlü mirasını tercih edenler, mavi renklere eğilimliydi, ancak renkleri biraz daha şekilsizdi, bazen daha gümüş ve bazen de dikkat etmezsem bir feykini insan sanmama neden olacak kadar altın gibi görünüyordu. Daha önce hiçbir goblin ruhuna özellikle bakmamıştım ama bedenin içinde bir şeyler hissetmiş olmalıydım. Ölümler diyarından gelen ve yaşayan bir canlının anladığı şekilde ruhu olmayan yaratıklarda bile karanlığı hissedebilirdim. Ama goblin boştu.

Kalkanlarımı daha geniş açtım, duyularımı esnettim. Ceset gerçek görünüyordu ve sanki sihirle kaplanmış gibi görüşümde değişmiyordu. Vücudunda da herhangi bir büyü hissetmedim, ancak üçüncü elindeki hançerde bir çeşit büyü vardı. Hançerin büyüü doğası gereği fae'ydi ve orada bir şey olduğunu hissedebilsem de ne olduğunu tahmin edemiyordum.

olabilir. Yine de cesette büyü izi yoktu, rünler ya da glifler de yoktu.

Cesede çok uzun süre bakmış olmalıydım, çünkü Falin bana yaklaştı.
"Alex?"

"Yani, birkaç olasılık var. Bir, goblinlerin ruhu yoktur-olası değil. İki, bu bir beden değil, mümkün. Üç, ruhları yiyen ya da en azından onları bedenlerden çekip çıkarabilen bir şey Kış Salonları'nda serbestçe dolaşıyor ve Kordon'un ruhunu aldı ama Stiofan'inkini almadı - mümkün ve bunu göz ardı etmezdim ama buna karşı çıkıyorum çünkü neden birini alıp diğerini almasın? Ya da dördüncü olasılık, Kordon burada ölmedi ve bir noktada bedeni, bir toplayıcının onu bulup ruhunu almasına yetecek kadar uzun süre Faerie'nin dışında kaldı."

Falin cesede baktı. "Ve sence bu son olasılık en muhtemel olanı mı?"

"Açıklaması en kolayı bu olurdu. Ruhlar bedenlerden kolay kolay çıkmaz." Tereddüt ettim. "Gerçi çok fazla kanıt bırakmayan birkaç yöntemle karşılaştık," dedim, büyücünün geçen ay kullandığı ruh şişelerini düşünerek. "Yani bu olasılığı kesinlikle göz ardı edemeyiz."

"Başka bir şey var mı?"

Bakışlarımı odada gezdirmeye ve hatta yataktaki cesedin üzerinde gezdirmeye zorladım. Başka hiçbir şey duyularıma tuhaf görünmüyor ya da hissettirmiyordu. Odadaki her türlü cazibe Faerie tarafından tamamen kucaklanmıştı çünkü görüşümde hiçbir şey değişmemişti. Muhafız hariç. Kalkanlarım açıkken gölgelerin arasından yüzünün büyük kısmını görebiliyordum, bu da gölgelerin büyü olmasıyla ilgili soruyu cevaplıyordu ama sahneye ışık tutmuyordu. Kalkanlarımı kapatıp başımı salladığımda Falin Nori'ye döndü.

"Kılıcı ve hançeri daha detaylı inceleme için laboratuara götürün. Yolda muhafızlara bu cesetleri girişe taşıyacak birine ihtiyacımız olduğunu söyleyin; onları ölümlüler âlemine götüreceğiz."

Nuri başını salladı ama Dugan boğazını temizledi.

"Fae'm bir şifacı tarafından görülmeli ve bedeni ölümlüler âlemine götürülmeden önce onu canlandırmak için bir girişimde bulunulmalıdır."

"Orada değil," dedim, çünkü bedeni iyileştirilebilse bile, geri getirilecek bir ruhu kalmamıştı.

"Dediğiniz gibi," dedi Dugan, başını sert ama kibarca sallayarak. "Ama yine de bedenini ölümlüler âlemine götürerek bu ihtimali ortadan kaldırmadan önce iyileştirme girişiminde bulunulması konusunda ısrar ediyorum."

Falin ona bir süre baktıktan sonra şöyle dedi: "Yeniden hayata döndürülürse sorgulanması gerekeceğinin farkındasın değil mi? Bu şartlar altında, kraliçe muhtemelen bunu kendisi yapacaktır." Söylemediği şey, sorgulamayı muhtemelen işkence odası Rath'ta yapacağıydı. Goblin suçlu olsun ya da olmasın, bir daha dışarı çıkamayabilirdi.

"Bunu onun yapmış olamayacağını tespit etmediniz mi?"

Falin son kelimeyi vurgulayarak, "Sadece bunu *tek başına* yapamayacağını tespit ettik," dedi.

Dugan kaşlarını çattı. "O benim vatandaşım ve hâlâ ısrar ediyorum."

"Tamam." Falin Nori'ye döndü. "Silahları emniyete alın ve sonra bir şifacı gönderin."

Başını salladı ve küçük siyah bir postacı çantasının saklandığı odanın köşesine uçtu. Kordon'un cesedine doğru ilerlemeden önce çantadan birkaç çeşit kanıt torbası ve bir çift ameliyat eldiveni çıkardı. Hançeri bir kanıt zarfının içine yerleştirdi. Sonra kılıcın kabzasını poşetledi. Kılıcı Kordon'un sırtından çekmeye çalıştığında, garip bir şekilde baş aşağı U şeklinde çırpındı, kanatları onu yukarı çekti ama kılıç kıpırdamayı reddedince kolları hareket etmedi. Tekrar denedi, yine aynı başarıyı gösterdi.

"Efendim," dedi, çabalarından dolayı nefes nefese kalmıştı.

Falin bir adım öne çıktı ve kılıcı iyice çekti. Kılıç birkaç santim kalktı ama goblinin vücudundan kurtulamadı. Falin kaşlarını çattı. Diz çökerek Kordon'u hafifçe kaldırdı ve altına baktı.

Falin, "Kılıç sadece onun içinden geçmekle kalmamış, aynı zamanda yere de birkaç santim saplanmış," dedi.

"Yani darbe vurulduğunda zaten yüzükoyun yerdeydi," dedi Dugan, kaşlarını çatarak, orada bulunan herhangi birine değil, muhtemelen arkadaşını yere yapıştıran kişiye yönelttiği ölümcül düşüncelerle içe döndü.

"Onu öldüren darbenin bu olmadığı hissine kapılan başka biri var mı? Ya da Stiofan öldürüldüğünde hayatta bile değilmiş gibi?" Falin kılıcı çekip çıkarırken sordum. Onu Nori'ye uzattı. Kaşlarımı çattım. "Cesetleri taşımadan ve kanıtları ortadan kaldırmadan önce fotoğraf ya da başka bir şey çekmeniz gerekmez mi?"

Falin cesedin üzerine eğilip onu incelerken sadece başını salladı. "Faerie teknolojiyi sevmez. Dijital kameralar açılmıyor. Daha eski mekanik kameralar en azından çalışır, ancak çeşitli film türlerini denemiş olsam da, henüz güvenilir bir şekilde banyo edilebilen bir şey bulamadım. En iyi ihtimalle

Görüntülerin hayaletlerini gösteriyor, bulanıklaştırıyor ve silikleştiriyor ama çoğu zaman filmde hiçbir şey görünmüyor." Goblini ters çevirdi. Küçük form katı bir birim olarak hareket etti, kaskatı kesilmişti, kolları ve bacakları karnının üzerindeyken olduğu gibi aynı pozisyondaydı. "Burada bulabildiğimiz her şeyi hemen incelemeli ve olabildiğince iyi not etmeliyiz. Artık bu odanın sakini öldüğüne göre, Faerie bu odayı sonsuza dek olduğu gibi koruyabilir ya da biz ayrıldıktan sonra Faerie bu odayı alabilir ve biz onu bir daha asla bulamayabiliriz. Herhangi bir fiziksel kanıt için de aynı şey geçerli - Faerie herhangi bir noktada onu taşıyabilir veya yeni bir sahibine verebilir."

Bu işleri karmaşıktırdı. Ve bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Faerie'ye ilk ziyaretlerimden birinde hançerimi kış sarayında kaybetmiştim ve daha sonra gölge sarayında yeniden ortaya çıkmıştı. Peri tam olarak bilinçli değildi ama kesinlikle bir tür iradesi vardı.

Kordon'un sırtında çok az kan vardı ve yere yapıştırıldığı yerde kan birikintisi yoktu ama şimdi ters çevrilmiş olduğu için koyu kanın soluk tünüşünün ön tarafını ıslattığını görebiliyorduk. Yatağın yanındaki kanın aksine, bu kan kuru ve kabuk bağlamıştı, yer yer pul pul dökülüyordu. Kanın hiçbirini yattığı yere bulaşmamıştı. *Kesinlikle burada ölmemişti.*

Göğsünde kılıcın çıkıntı yaptığı delikten kaçındım, gerçi en koyu kan birikintileri bile orada değildi. Falin Kordon'un boynundaki yeşil deriye dokundu ve deri kayarak boğazını neredeyse ikiye ayıran derin yarığı ortaya çıkardı. Başka tarafa baktım.

Falin, Kordon'un ellerinden birini kaldırmaya çalıştı ama goblinin eklemleri kilitlenmişti, sırtüstü yattığı için elleri yerden hafifçe kalkmıştı. Falin başını çevirmeye çalıştı ama aynı sonuçla karşılaştı.

"Ölüm katılığında mı?" Sadece göz ucuyla izlemeye çalışarak sordum.

"Öyle görünüyor," dedi Falin, sertliği kırmaya çalışmak yerine goblinin ellerini incelemek için hareket ederek.

"Bu önemli mi?" Dugan sordu.

Tekrar ona baktım. "Daha önce hiç katılmış bir ceset gördün mü?"

Başını sallamadan önce düşünceli görünüyordu. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu terime sadece bir insan romanında okuduğum için aşınayım. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunun yazarın uydurduğu hayali bir şey olduğunu düşünmüştüm." Şaşırmış görünmüş olmalıyım, çünkü bana küçük bir yarım gülümseme verdi. "Çok az somut şey ölümlüler aleminden böyle bir aleme ulaşabilir.

Faerie'de gölge saray olarak derin bir yerim var, ama romanlar edinmek için yolumdan çekildiğim bir şey. Büyülü Uyanış öncesine ait fantastik romanlar kişisel favorimdir, ancak yıllar içinde birkaç gizem romanı da edindim."

Gölgeler ve Sırlar Prensi bir okuyucuydu. *Her gün bir şey öğreniyorsun.*

"Hayali değil," dedim. "Görmediniz çünkü burada cesetler çürümez. Ama Kordon'un tam bir titizlik içinde olması için en az altı saat, muhtemelen on ikiye yakın bir süre boyunca ölümler diyarına dokunan bir diyarda olması gerekirdi - eğer goblin fizyolojisi insanlarla aynı öngörülebilir kalıplardan geçiyorsa tabii."

"O zaman ..." dedi, yüzünde gerçekten kederli bir ifade vardı. "Onu hayata döndürmek için gerçekten de çok geç."

Onu teselli etmeye ya da rahatlatmaya çalışmalıymışım gibi görünüyordu ama bu konuda iyi değildim. Bunun yerine Falin'e döndüm. "FIB'in bir adli tabibi var mı?" Kendi morgları olmadığını biliyordum. Bir keresinde bana Nekros Şehri Karakolu morgunda bir gölge kaldırtmıştı ama insan yetkililerin fae otopsisini yapmasına izin verilmiyordu ve bulunan herhangi bir fae cesedinin FIB'ye teslim edilmesi gerekiyordu. Bu, Büyülü Uyanış'ın ilk yıllarında fae'lerin insan hükümetiyle yaptığı anlaşmaların ve barış anlaşmalarının bir parçasıydı. İnsanların sırf bilim için onları parçalara ayırmak amacıyla fae'leri öldürebileceğinden korkulduğunu varsaymıştım. Bu yüzden mutlaka adli tıp geçmişi olan biri vardı.

Falin başını salladı. "Sonbahar sarayında insan üniversitesinden ve stajlardan geçmiş bir *fasulye sidhe* var, ancak kraliçeyle görüşmeme rağmen bu konuda hiçbir ilerleme kaydedilmedi."

Görünüşe göre kraliçe buna öncelik vermemiş. Falin'in Tamara'nın cesetlere bakmasına izin verip vermeyeceğini merak ettim. O Nekros Şehri'nin baş adli tabibi ve benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bu görevde ona tamamen güvenirdim ama mahkemenin de aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliydim. Elbette, ayının nasıl gittiğine bağlı olarak, bu tartışmalı bir nokta olabilir.

Falin, Kordon'u inceledikten sonra Stiofan'a geçti. Kordon'un katılmış ve ruhsuz olduğunu keşfettikten sonra Stiofan'ın durumu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum - bir noktada insan aleminde olmalıydı - ama kanı geçemedim. Kan her yerdeydi. Perdelere ve tentenin iç kısmına sıçramıştı. Kan gölcükleri çarşafı ve yastığa bulaşmış, ayrıca yerde de birikmişti. Titredim ve başka tarafa baktım.

Eğer Kordon mahkemeye gölge fae'lere şüphe düşürmek için yerleştirildiyse, gerçek katiller berbat bir iş çıkarmışlardı. Kordon'un kendi yarısından dolayı şüpheli bir şekilde kansız olması bir yana, Stiofan'ı o kadar çok bıçaklamış olması da mümkün değildi - göğüs kafesini yırtıp kalbini çıkarmak bir yana - diğer fae'nin kanına da tamamen bulanmış olmadan. *Böylesine özensiz bir çerçeveleme işine kim inanırdı ki?*

Buz nöbetçisine baktım. O da inanmıştı. Dugan da inanmıştı. Katil muhtemelen kimsenin daha derine bakacağını düşünmemişti. Cesetlerle ilgili yeterince makul bir hikâye anlatılmıştı, eğer izleyici sadece sunulanın önyargılı sonucunu doğrulamak istiyorsa. Bu hikayeyi imkansız kılan küçük detaylardı. Yani bunu sahneleyen her kimse muhtemelen olay yeri incelemesi konusunda çok az bilgiye sahipti.

Bu da şüpheli havuzumuzu Faerie'de yaşayan neredeyse tüm fae'lere indiriyor. Belki eski Dönüşenlerin çoğu da. Harika.

Falin bir ses çıkardı ve beynim harekete yetişmeden önce ona doğru baktım. Elinde kan sıçramış bir yastık vardı ve sanki daha önce fark etmediği yeni bir sır barındırıyormuş gibi dikkatle inceliyordu.

"Oradaki her şey kanla kaplı değil mi?" diye sordum. Midem arkamı dönmem için yalvardı ama Falin'in dikkatini neyin çektiğini görmek için kendimi bakmaya zorladım.

"Evet, ama bu onun yanındaydı, kanlı tarafı aşağıdaydı. Bu da bir noktada ters çevrildiği anlamına geliyor." Falin yastığın her iki tarafını da inceledi ve sonra öne doğru eğilerek Stiofan'ın başını inceledi. "Sanırım yüzü bununla kaplanmış olabilir."

"Yani gölge ona kimin saldırdığını görmemiş olabilir." Bu berbat olurdu. Kaşlarımı çattım. "Bu aynı zamanda birden fazla katille karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor. Bıçaklayacak biri. Yastığı tutup kollarını sıkıştırarak biri." Ya da ikiden fazla kolu olan biri. Üç kollu cine baktım. Ama hayır. Her şey saldırıdan önce öldüğünü gösteriyordu.

Falin cesedi inceleyebilecek kadar yaklaşabilmek için kan gölünün içinde yürümüştü. Nuri'nin postacı çantasında ayakkabıları için örtüler vardı ve artık kanlı olan örtüleri dikkatlice çıkardı ve bize doğru geri dönmeden önce onları poşetledi. Kaşlarımı çattım. Örtüleri çıkarmadan önce attığı ilk iki adımda kanlı, belli belirsiz ayakkabı şeklinde izler vardı. Odadaki tek tanınabilir ayak izleri onlardı. Birkaç leke daha vardı, ama yeterince büyük ya da tutarlı değillerdi.

Ayak izleri. Yani katil ya da katiller Nuri gibi uçabilir miydi? Yoksa olay yerini temizlediler mi? Polislerin kan kalıntılarını tespit etmek için kullandıkları bir teknik olduğunu biliyordum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece spreylere ve belki de özel ışıklar içerdiğini biliyordum. Eğer Faerie kameraları sevmiyorsa, bu tür tekniklere daha da az tahammül edeceğini tahmin ediyordum.

Perdeleri kaldırmam gerekiyordu. Tüm bu spekülasyonlar yüzünden başım ağrımaya başlamıştı, bu yüzden Falin bize yeniden katılıp "Sanırım sahneden öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik" dediğinde çok sevindim. Ama sonra "Kraliçeyi görme zamanı geldi" diye ekleyerek rahatlamamı bozmak zorunda kaldı.

- - -

Daha önce bize olay yerine kadar eşlik eden muhafız görev yerine dönmüştü ve kapının dışını koruyan iki kişi de şimdi cesetleri topluyordu, yani kraliçeyi bulmak için tek başımızaydık. Falin'in yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Sonsuz gibi görünen koridorlarda hızlı adımlarla ilerliyordum. Benim adımlarım daha az hızlıydı, ben oyalandıkça Dugan önüme geçiyordu. Yine de geride kalmak istemiyordum - bu buz gibi koridorlarda kaybolmak öğleden sonramı geçirmek istediğim şey değildi.

Falin geçtiğimiz düzinelercesinden farklı görünmeyen bir kemerli geçitte durdu. Bana yetişmemi bekledi ve sadece cesaret verici ya da belki de yoldaşlık gösterisi olduğunu tahmin edebildiğim ince bir gülümseme attı, ama endişeli olduğu anlaşıyordu. Kraliçe için iyi haberlerimiz yoktu. Kötü haber de değildi. Sadece belirsiz bir haberdi ve kraliçe hakkında bildiğim kadarıyla bu belirsiz durumdan hiç hoşlanmayacaktı.

"Burada bekle," dedi Dugan'a bir bakış atarak. Prens, Falin'in onu geride bırakmaya niyetli olduğunu düşünerek ona kuşkulu bir bakış attı ama Falin bileğimden tutup beni kapıya doğru değil de yana doğru yönlendirdiğinde Dugan sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı.

"Ne?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Falin bileğime, daha doğrusu bileğimdeki tılsımlı bileziğe dikkat çekici bir bakış fırlattı. "O gizlilik tılsımı hâlâ sende mi?"

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım, yüzüğümdeki ham büyüü çektim ve bileğimden sarkan küçük, kilit şeklindeki tılsımın içine ittim. Müziğin ısrarlı yumuşak seslerine pek dikkat etmemiştim.

Etrafımızdaki mahremiyet balonu yerine otururken hepsi sessizliğe bürünene kadar tüm Faerie boyunca.

Falin değişikliği fark etti ve sesini ancak fısıltı düzeyinde tutarak hemen konuşmaya başladı. "Muhafızlar onun bizimle olduğunu bildirmiş olsalar bile, kraliçe Gölge Prens'in varlığına muhtemelen kötü tepki verecektir."

"Bunu bana değil, ona söylemen gerekmez mi?"

Falin sözümü kesmeme aldırmadı. "İkisinin arasına girme. Ne olursa olsun beni savunmaya da gelme."

Gözlerim büyüdü. "Bunun ne kadar kötüye gitmesini bekliyorsun?"

Falin'in bakışları soruyu düşünerek dalgınlaştı ve başını salladı. "Emin değilim. Kraliçe hâlâ ... kendinde değil."

Bu beni şaşırttı. "Artık zehirlenmediği için aklının başına geldiğini sanıyordum."

Yüzünü buruşturması küçüktü, sadece gözlerinin ve ağzının kenarlarından görülebiliyordu ama bunu fark ettim ve bir an için çok fazla şey söylediğine karar verdiğini ve cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra fısıldadı: "Hem daha iyi, hem değil. Kışın yaklaşmasıyla güçlerinin zirveye yaklaşması yardımcı oluyor, ama ilkbaharda azalmaya başladığında ..." Yüzünü buruşturdu. "Mahkemesini sürdürebileceğinden, hatta Faerie'nin buna izin vereceğinden bile emin değilim."

Ki bu kötü bir haberdı. Zehirlendiğinde ve sarayının kontrolünü kaybetmeye başladığında neler olduğuna tanık olmuştum. Bu salonlar kar fırtınası ve sulu buz erimesinin bir karışımı olmuştu. Faerie'nin kendisi, en azından kış sarayında, sefil ve uyumsuz bir yer olmuştu. Ve Falin, soylular bocalayan kraliçeyi fark edip tahtını ele geçirmeye çalıştıkça düellolarda çok kan kaybetmişti. Bahar geldiğinde, eğer Falin haklıysa, düellolar yeniden başlayacaktı ve Kış Şövalyesi olarak Falin onlarla savaşmak zorunda kalacaktı. Kazanmaya ne kadar devam edebilirdi?

"Bilmem gereken bir planımız var mı?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "İçeri girin; mevcut bulgularımızı ve gölgeleri yükseltmeye niyetli olduğunuzu bildireceğim. Umarım kan dökülmeden çıkarız."

"Harika. Sanırım beni çağırdığı için bunu atlayamam?"

Bana attığı bakış yeterli bir cevaptı. "Başını aşağıda tut. Ve ne yaparsan yap, *nişanlı* olduğundan bahsetme."

İrkilme sırası bende. Evet. Yapılacaklar listemde bu yüksek değildi.

Ben başımla onaylayınca döndü. Ben de onu takip ettim, yürürken gizlilik balonunu düşürdüm. Dugan ikimizi de izledi, kara kaşlarını spekülatif bir şekilde kaldırdı ama biz kapıya dönerken hiçbir şey söylemedi.

Önce Falin içeri girdi, Dugan da hemen arkasından onu takip etti. Bir kalp atışı kadar sonra kapıdan içeri adımımı attım ve raflar dolusu kitapla kaplı devasa bir odaya girdim. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok kitap görmemişim ve hayatım boyunca oldukça etkileyici kütüphaneler görmüştüm. Raflar en az yirmi metre yüksekliğindeydi ve bu devasa odada görülebilen her duvar parçasında kitaplar vardı. Kitapların çokluğuna aval aval bakmakla o kadar meşguldüm ki insanları hemen fark edemedim.

Kraliçe odanın ortasına yakın büyük bir masada oturuyordu ve önündeki buzlu yüzeye bir düzine parşömen yayılmıştı. Diğer iki uzun boylu figür kraliçenin iki yanındaki parşömenlerin üzerine eğilmiş, kapı aralığından duyamadığım bir şey hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı. Falin'i daha yakından takip ettiğimde, parşömenlerin bazılarının harita gibi görüldüğünü, diğerlerinin ise sadece bilmediğim bir dilde değil, aynı zamanda tanımlayamadığım bir alfabeyle yazılmış metin dizilerine sahip olduğunu görebiliyordum.

Kraliçenin yanındaki kadın önce bize baktı, bizi görünce doğruldu ve neredeyse tökezliyordum. Tanıdık yüz hatlarını fark ettiğimde harita ya da parşömenlerle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Maeve'le daha önce sadece birkaç kez karşılaşmışım ama onu son gördüğümde kraliçenin taht odasının zemininde ölü yatıyordu.

Görünüşe göre Falin, Faerie'de ölümün daha az kalıcı olduğu konusunda abartmıyordu.

Kraliçe'nin konseyinin bir başka üyesi olan Lyell hâlâ haritayı işaret ederek bir şeyler söylüyordu, yani Kraliçe henüz başını kaldırıp bakmamıştı. Bir an için odanın etrafına bir göz attım. Kraliçe konseyinin son üyesi Blayne'i görmeyi bekliyordum. Son duyduğumda o da ölmüştü ama yokluğuna bakılırsa durumu daha kalıcı olmalıydı.

Kraliçe nihayet döndüğünde masadan sadece birkaç metre uzaktaydık. Falin hemen bir dizinin üzerine çökerek kraliçesinin önünde derin bir şekilde eğildi. Ben aynı şeyi yapmayınca bana bir bakış fırlattı ve ben de itaatkâr bir şekilde reverans yaptım, başımı eğdim ama bakışlarımı yukarıda tutarak kraliçeye kilitlendim. Saygıyla yere baktığım için gafil avlanmak istemiyordum. Dugan ayakta kaldı.

Kraliçe bize acımasızca gülümsedi ve sonra bakışları Dugan'a takıldı. Gözleri hafifçe irileşti, gülümsemesi kayboldu ama bu gösterdiği tek açık şaşkınlık belirtisiydi. Şimdiye kadar karşılaştığımız hemen hemen herkes Dugan'a saldırmak için harekete geçmişti. Kraliçe Falin'e dönmeden önce sadece soğuk bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Ya önceden uyarılmıştı, bu yüzden şaşkınlığı sadece onun hâlâ kış sarayında olmasından kaynaklanıyordu ya da zamanını bekliyordu.

"Bana bir yılan mı getirdin, Şövalye?"

Falin başını salladı, hâlâ eğiliyordu. "Gölge Prens soruşturmamızda bize yardımcı olmak için burada misafir olarak bulunuyor."

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum." Dugan'a gülümsedi ama bu zalimce bir şeydi, soğuk ve tehditkâr. "Yine de bir savaş düşmanının doğrudan işkence odama girmesinin büyük yardımı olacağını hayal edebiliyorum. Son zamanlarda Rath'ta fazla vakit geçirmedi."

Dugan başını hafifçe kraliçeye doğru eğerek, "Size de merhaba kuzen," dedi.

Ona bakma sırası bendeydi. *Kuzenler mi?* Daha önce bana Faerie soylularının birbirleriyle oldukça bağlantılı oldukları söylenmişti ve şimdi onlara baktığımda, bazı aile benzerlikleri görebiliyordum. Aynı abanoz saçlara ve açık renk gözlere sahiplerdi. Aynı keskin yüz hatları, gerçi bunlar çoğu Sleagh Maith'te ortaktı. Gölge Kral'ın prensi bu özel göreve, kendi topraklarında yakalanırsa kraliçenin kendi kuzenine biraz hoşgörü göstereceğini umarak mı gönderdiğini merak ettim. Aile bağları ona pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

"Zamanından önce savaş ilan etmek akıllıca olmaz leydim. Ve size atfedildiğini duyduğum pek çok özellik arasında 'akılsızlık' asla onlardan biri olmadı," dedi Dugan. Gülümsemesi hem göz kamaştırıcı hem de tehditkârdı ve bunu nasıl başardığından tam olarak emin değildim ama ondan bir adım uzaklaşmak istememe neden oldu.

"Peki bir düşmana saldırmak neden akılsızca olsun, küçük prens?"

Ve tüm aile dostluğu iddiaları da ortadan kalktı.

"Çünkü bizi birbirimizin boğazına sarılmış görmek isteyen ortak bir düşmanımız var gibi görünüyor. Eğer kaynaklarınızı ve enerjinizi algılanan suçlar için Gölge'ye saldırmaya harcarsanız, kendinizi zayıflatmış ve fae'lerimizi gerçekten öldüren her kimse onun için kolay bir hedef haline getirmiş olursunuz."

"Sanki soylumu kimin öldürdüğünü bilmiyormuş gibi konuşuyorsunuz. Saray mensubunuz olay yerinde bulunmadı mı?"

Dugan başını eğdi. "Öyleydi. Ama şövalyeniz ve Alexis, onun sizin fae'niz öldürülmeden önce öldüğüne dair kanıt buldular."

"Lexi?" Kraliçe bana taktığı lakabı mırıltılı bir soruya dönüştürdü.

Hay aksi. Gerçekten de onun incelemesine maruz kalmayacağımı umuyordum. Reveransımı düzeltmeye başladım ama kaşları havaya kalktı. Arkasından Lyell başını hafifçe salladı. Doğru, henüz kalkmam için beni serbest bırakmamıştı. İçimi çektim ve ima ettiği soruyu düşünürken bacaklarımın garip pozisyonda durmaktan titrememesini umdum.

Dugan'ın söyledikleri tam olarak doğru değildi. Yalan da değildi ama Stiofan'ın ne zaman öldüğünü bilmiyorduk. Ölüler diyarı olmadan, bedeni Faerie'de saatlerce ya da yüzyıllarca değişmeden yatmış olabilirdi. Tek bildiğimiz, Kordon'un bedeninin, öldüğü zaman ile Stiofan'ın odasının zeminine sabitlendiği zaman arasındaki bir süre boyunca Faerie'nin dışında olduğuydu. Pek olası görünmüyordu ama goblinin cinayete ortak olduğu, oradan ayrıldığı, öldürüldüğü ve sonra cesedinin suç mahalline geri döndüğü düşünülebilirdi. Daha fazla cevap alana kadar kesin bir şey söyleyemezdim. Olaylar birbirini tutmuyordu ama bu ölümelerin arkasında bir gölge olduğunu göstermiyordu.

"Gölgelerle konuşmak umarım gerçekte ne olduğunu biraz olsun aydınlatır," dedim sonunda, biraz kararlı bir şekilde.

Kraliçe beni süzdü, mavi gözleri kısıldı ve dolgun kırmızı dudakları düşünceli bir çizgide sıkıştı. "Ve sanırım bu gölgeleri yetiştirmek için bir ödeme pazarlığı yapmak istiyorsunuz?"

Maeve'in bu fikir karşısında yüzünde belirgin bir kınama ifadesi vardı ve kraliçenin göremediği Lyell, kraliçenin ses tonundan endişeli görünüyordu. Endişesinin benim adıma mı yoksa kraliçe mutsuzken gününün iyi geçmemesinden mi kaynaklandığından emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Başımı salladım.

"Buna gerek yok. Şövalyeniz benim hizmetlerimi çoktan aldı." Onları Dugan'la paylaştığından bahsetmedim.

Kraliçenin kara kaşları mükemmel bir kavisle kalktı. "Şimdi mi? Ne kadar da çalışkan biri." Falin'e döndü. "Bana bir suç mahalline açık fikirli yaklaşılması gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Yine de, katledilen soylumuzun olay yerine görüldüğünden farklı bir şey olmasını bekleyerek girmişsiniz gibi görünüyor."

Falin, "Aldığım mesaj Alex'in varlığını arzuladığınızı gösteriyordu," dedi ve bana bakmamak için harcadığı çabayı neredeyse hissedebiliyordum.

Dugan. "Onu işe almak süreci hızlandırdı ve mevcut varlıklarınızı en iyi şekilde değerlendirdi."

"Hmmm. Belki de." Kraliçe masanın üzerine yayılmış kâğıtlara döndü, parşömenleri kapatmak için eğilirken koyu renk bukleleri öne doğru düştü. İşini bitirdiğinde tekrar arkasını döndü. Değer biçen bakışları bana yöneldi ve yüz ifadesinden eksik olduğumu anladım. "Lexi, canım, gardırobun üzerinde gerçekten çalışmalıyız. Kıyafet seçimlerin her zaman senin konumundaki bir hanımefendiye yakışmıyor."

Elini kaldırdı ve yüzümü buruşturmam reveransına daha da gömülmeme neden oldu - geçmişte sokak kıyafetlerimi balo elbiseleriyle değiştirmişti ve geri dönme eğiliminde değillerdi.

"Kıyafetlerim işim için çok işlevsel," diye kekeledim, onları dönüştürmeden bırakmasını umuyordum. Gümüş kazağımı ve deri pantolonumu oldukça beğenmiştim. Rahattılar ama en azından bana göre müşterilerle buluşmak için yeterince şıktilar.

Kraliçe nefesinin altında tısladı. "Ölümlüler âlemindeki dişiler sanki pantolon tek pratik seçenekmiş gibi davranıyor." Kendi elbisesini işaret etti. Kuşkusuz üzerinde gördüğüm en sade elbiseydi. Genellikle giydiği elbiseler dolgun etekli, kat kat, korseli, ipekli ve dantelliydi. Şimdiki elbisesi zarif ve hiç şüphesiz sihirli bir malzemeden yapılmıştı ve parlak kar taneleriyle süslenmişti -gerçek kar taneleri, işlemeli değil- ama malzeme her zamankinden daha sağlam görünüyordu ve elbisenin kendisi de bacaklarının serbest kalması için eteğinde yırtmaçları olan basit bir kılıftı; belini küçük gümüş bir bağcık vurguluyordu. Yan tarafında bir kın asılıydı ve kocaman bir kılıç orada kılıflıydı. "Bununla ata binebilirim. Ya da ata binebilirim." Öne doğru hamle yaptı ve kılıç aniden elinde, ucu Dugan'ın boynundaydı. -"Boğaz kesmek."

Kılıcı çekmemişti; elinde basitçe cisimleşmişti ve bu hareket şaşırtıcı derecede hızlıydı. Dugan ona baktı, görünüşe göre sinirlenmemişti. Geri adım atmadı ya da darbeyi savuşturmak için kendi kılıcını kaldırmadı. O an uzadı ve ben nefesimi tuttuğumu fark ettim. Falin umursamaz görünüyordu ama gözlerinin etrafındaki derinin hafifçe gerildiğini ve diz çöktüğü yerden kalkmamasına rağmen omuzlarının nasıl sertleştiğini görebiliyordum. Kesinlikle rahatlamış *değildi*.

Falin bana bu işe karışmamamı söylemişti. Ne olursa olsun Dugan'ı savunmamamı. Ama kraliçenin onu gözümün önünde öldürmesini gerçekten izlemek istemiyordum. Burada olması benim suçum değildi, *beni* işe almıştı ve bu işi yapmak istediğinde ısrar etmişti.

Soruşturmayı gözlemleyebilirdim ama o hâlâ benim müvekkilim. Falin duruşumdaki niyeti anlamış gibi bakışlarını bana dikti ve başını hafifçe sallayarak tek parmağını beklemek için kaldırdı. Tereddüt ettim, bacaklarımdaki kaslar ya hareket etme ihtiyacıyla ya da sadece reveransı çok uzun tutmaktan seğiriyordu.

Kraliçe ve prens birbirlerine baktılar ve sonra kraliçenin yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. Elini açarak kılıcı serbest bıraktı. Kılıç, ince bir kar serpintisine dönüşmeden önce bir santimden daha kısa bir süre düştü. Kılıç bir an sonra kınında yeniden belirdi ve tuttuğum nefes bir rahatlama tıslamasıyla dışarı fırladı.

Kraliçe masaya yaslanarak, "Çok mu cesursun yoksa çok mu aptalsın merak ediyorum kuzen," dedi. "Neden buradasın?"

Dugan tereddüt etmeden, "Savaşı önlemek için," dedi.

Kraliçe onu düşündü. Uzun tırnaklarını masanın üzerine vurdu, hızlı ve kesik kesik vuruşlar odadaki tek ses oldu.

"Gölgeyle savaşmak bana çok az şey kazandırır," dedi sonunda ama gözleri kısıldı, soğuk bakışları Dugan'ı kesiyordu. "Bu, gerekirse bu savaşı senin kapına kadar götürmeyeceğim anlamına gelmiyor." Bana döndü. "Lexi, gölgeleri sorgula. Asilimin ölümünden kimin sorumlu olduğunu bul."

Başımı salladım çünkü içeri girdiğimizden beri hâlâ aynı lanet reveransta duruyordum ve bacaklarım yanıyordu, bu yüzden daha derine dalmaya çalışmayacaktım. Gölgeleri kaldırmak için işe alınmıştım; zaten yapmayı planladığım şey buydu, ama izin almak iyiydi.

Kraliçe masasındaki parşömenlere geri dönerek bizi kovdu. Lyell ve Maeve de masaya doğru döndüler ve biz içeri girmeden önce tartıştıkları şeye tekrar odaklandılar. *Bu korktuğumdan daha iyi oldu.* Falin zarif bir hareketle ayağa kalktı. Hareketi zahmetsizmiş gibi gösterdi. Ben ise doğrulmaya çalışırken kığımın üzerine düşmedim ama titreyen bacaklarımı altıma almaya çalışırken gösterdiğim çaba için söylenebilecek en iyi şey buydu. Kaslarım kaskatı kesilmişti, abartılı reveransım yüzünden sıkışmış gibiydim ve yana doğru çok geniş bir adım atarak yalpaladım. Dugan dirseğimi tutarak beni destekledi. Ona kibarca başımı salladım ve ayaklarımı altıma alır almaz ondan uzaklaştım. Bacaklarımdaki kaslar, çok uzun süre çok sıkı çekilmiş ve artık yanlış boyutta olan lastik bantlar gibi hissediyordu.

"Kuzen," diye seslendi kraliçe arkamızdan.

Lanet olsun. Neredeyse çıkıyorduk.

Döndük. Kraliçe kıpırdamamıştı, dikkatini masanın üzerine açtığı parşömene vermiş gibiydi. Başını kaldırmadı ama sesi sanki yanı başımızdaymış gibi odanın öbür ucundan bize ulaştı.

"Eğer uzlaşırsan ya da planeweaver'ımı çalmaya kalkışırsan, Kuzen, bir dahaki sefere kılıcımı omurganı tatmaktan alıkoymayacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

TCesetler Bloom'un çıkışını işaret eden buz sütununun yanında bizi bekliyordu. Siyah ceset torbalarına yerleştirilmiş ve yere bıraktı. Nori kollarında torbalanmış silahlarla yakınlarda geziniyordu ama salonda başka kimse yoktu. En azından yaşayan kimse yoktu. Muhafızlar cesetleri buraya kadar taşımış olmalıydılar ama avluya giren herkesi pusuya düşürmek için bekledikleri yere geri dönüp gözden kaybolmuşlardı.

"Şifacı, hasar büyük olmasa da hiçbir şey yapamayacağını söyledi," dedi Nori ve Kordon'u ya da en azından geldiği gölge sarayı Stiofan'ın cinayetinde hâlâ olası bir şüpheli olarak görse de, bu haberi verirken sesinde hüznün vardı. Fae'ler sık sık ölmezdi ve ölümü sevmezlerdi.

Dugan başını salladı ama bu sonuca çoktan razı olmuş gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Cesetleri taşımak için herhangi bir sedye ya da sedye izi yoktu.

"Nasıl-" diye başladım ama Falin eğilip en yakın çantayı yerden aldığı anda cevap ortaya çıktı.

"Bir işe yaramanın vakti geldi Gölge Prens," dedi ikinci çantayı göstererek.

Dugan ise itiraz etmedi, sadece eğildi ve ikinci çantayı aldı -ki benden bir ceset taşımam istenseydi kesinlikle böyle bir tepki vermezdim. Elinde iki çantadan daha küçük olanı vardı ve içinde goblin olduğunu tahmin ediyordum - mezardan gelen fısıltıları hissetmemek ve kesin olarak bilmek oldukça sarsıcıydı. Küçük bedeni omzunun üzerinden yukarı kaldırdı ve ben ürperdim. Bu kesinlikle uygun bir yol değildi.

Bırakın bir insanı, kanıtlarla bile başa çıkabilirdik ama Faerie'den en son bir ceset çıkardığımız zamandan daha iyi olduğunu kabul etmek gerekir. O zaman elimizde parçalara ayrılmış kemiklerle dolu bir spor çantasıyla çıkmıştık.

Falin dönerek sütuna doğru ilerledi, Nori ve Dugan da onu takip etti. "Cidden Büyülü Şehir'in sokaklarında yürüyecek miyiz?

Omuzlarınızda cesetlerin asılı olduğu bir çeyreklik mi?" Anlamadığım için sordum. "Otoparka varmadan SWAT peşimizde olacak."

"Planın ölümlüler tarafından görülmemek olduğunu varsayıyorum?"

Dugan onay için Falin'e baktı. Diğer fae başını salladı ve öne doğru bir adım atarak sütunun kenarında gözden kayboldu. Diğerleri onu takip etti ve ben de arkasından yürüdüm.

Bloom'a en son ben çıktım. Kalabalığın üzerine tam bir sessizlik çökmüştü, odadaki tek ses ebedi danstan gelen ve görmezden gelmeye çalıştığım keman müziğinin uzak telleriydi. İlk kez geçtiğimizden daha az sayıda fae vardı ama yine de sessizliği ürkütücü kılacak kadar büyük bir kalabalık vardı. Kraliçenin kanlı ellerinin ve Gölgeler ve Sırlar Prensi'nin omuzlarına asılmış cesetlerle Peri'den çıkışının nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Masaların etrafında dolanırken bütün gözler üzerimizdeydi. Dümdüz önüme baktım ama bakışları hissedebiliyordum, kürek kemiklerimin arasındaki deri, kapıya bir an önce ulaşmazsak sürünerek çıkacağından emin olana kadar geriliyordu.

Sokağa ulaştığımızda hissettiğim rahatlama duygusu elle tutulur cinstendi. Ve bonus olarak, biz Faerie'nin içindeyken ölümlüler aleminde on beş dakikadan daha az bir süre geçmişti. Arabaya doğru yürürken üzerimizi kaplayan büyüü hissedemiyordum ama kimse ceset torbalarını taşıyan iki fae'ye bakmıyordu, yani belli ki yerindeydi.

Garaja vardığımızda Nori bizden ayrılarak silahları kendi arabasına taşıdı ve işlem için FIB merkezine geri götürdü. Olay yerine yerleştirildikleri belli olduğundan, muhtemelen işe yarar bir şey çıkmayacaktı. Ama yine de, eski Fae'lere karşı modern adli tıp bizim lehimize çalışabilir. Özellikle de o berbat sahneleme işinin herkesi kandıracağını varsaymışlarsa.

Kısa bir tartışmadan sonra cesetleri bagaja yükledik ve Tongues for the Dead'e geri döndük. Ofisimde iki ceset mi istiyordum? Hayır. Onları morgda istiyordum, *cesetlerin ait* olduğu yerde. Ama onları şehir morguna götürürsek, yargıya ilişkin bürokratik işlemler ve resmi kayıtlar olacaktı. Kısa bir süre ayini kapalı otoparkta yapmayı düşündüm. Ben olsam

Geçmişte orada kış mahkemesi için bir gölge yükseltti, ancak ofisim kalıcı bir daire ve mahremiyet sundu. İkincisini büyük olasılıkla ihtişamla elde edebildik, ancak birincisi gerçek kırılma noktasıydı. Çemberlerim çok güçlü değildi, özellikle de halka açık bir yerde küçük bir mum tebeşirle çizilmiş çemberler. Cesetlerden birinin hala bir ruhu olduğunu ve bu yüzden hayaleti tahliye etmem gerektiğini göz önünde bulundurarak, oluşturabileceğim en güçlü çemberi istedim. Ofisimin zeminine oyulmuş kalıcı çember bana bunu sağladı.

"Kışlık avluya açılan kapılar ne kadar güvenli?" Arabayı sürerken sordum. "Ya da gölge avlusu, bu konuda?"

Falin gözlerini yoldan ayırıp sadece kaşlarını çatacak kadar uzun süre bana baktı. "Sarayın gerçek kapıları çok güvenlidir. Bazı sınırlar ise... Ölümlüler alemindeki muadilleri gibidirler. Kontrol noktalarından kimlerin geçtiğini izlemeye çalışıyoruz, ancak bazen insanlar aradan sıyrılabilir."

"Yani katilin Kordon olduğunu varsayarsak," dedim ve Dugan arka koltukta itiraz etmeye başlayınca elimi kaldırdım. "Evet, cesedi olay yerine getirilmiş gibi görünüyor, ama varsayımsal olarak, eğer o olsaydı, kışa nerede girebilirdi?"

"Büyük olasılıkla özel mülklerden biri. Tarafsız bir bölgede bir yere bağlanan bir arazi." Falin bana daha fazla şey söylemek istediğini ama şimdiki ortamda söyleyemeyeceğini belirten bir bakış attı.

Büyük ihtimalle şu anda evim dediğim kaleyle ilgili bir şeydi. Buranın sahibi olduğum Faerie'de yaygın bir bilgi değildi ve belli ki bunu Dugan'ın önünde tartışmak istemiyordu. Bir süre sonra şöyle dedi: "Genel olarak, bir fae ne kadar önemliyse, Faerie'nin farklı bölgelerinde seyahat etmesi o kadar zor olur. Bir goblin çok önemli değildir ama pek sevilmezler, o yüzden kolay kolay girebileceğini sanmıyorum."

"Ama ne olursa olsun, kış mevsiminde birinin yardım etmesi gerekirdi, değil mi? Birileri katilin kendi özel topraklarından içeri girmesine izin vermiş olmalı, değil mi?"

Falin'in yüzü asıldı ama başını salladı. Bu iyi bir haber değildi ve muhtemelen o da çoktan aynı sonuca varmıştı. Kış'ın saflarında bir hain vardı. Yabancılar başka nasıl fark edilmeden geçebilirdi ki?

Daha fazla bir şey konuşmadan Tongues for the Dead'in önündeki ara sokağa ulaştık. Normalde arabaların ana caddeye park edilmesi konusunda ısrarcıydım ama adamların ceset taşıdığını düşünerek buna izin verdim. Kapıyı arkamızdan kilitledim ve pencereye müfettişlerin şu anda sahada olduğunu belirten tabelayı bıraktım, kelimeleri bir telefon takip ediyordu

potansiyel müşterilerin sesli mesaj bırakabilecekleri bir numara. Birkaç ölüyü sorgulamak benim için hiç de alışılmadık bir durum olmasa da, bunu ofisimde yapmak alışılmadık bir durumdu. Şansıma kapıyı açık bırakırsam, haftalardır ilk gerçek insan müşterim ben iştahla konuşurken içeri girecek ve ardından dehşet içinde kaçacaktı.

"Onları nereye koymalıyız?" Falin etrafına bakınarak sordu. Bakışları lobideki aşk koltuğuna yöneldi ve ben de hemen ofisimin kapısını işaret ettim.

"Odanın uzak köşesinde bir daire var." Gölgelekleri yükseltmek niyetiyle çizdiğimden değil, bu yüzden küçüktü, sadece rahatça oturabileceğim kadar büyük bir yer olması gerekiyordu, belki de zanaat yapmak veya tılsımlarımı şarj etmek için birkaç malzeme. Ama kalıcı, güçlendirilmiş bir daireydi, bu yüzden işe yaramasını sağlayacaktım.

Dugan ve Falin torbalanmış cesetleri çemberin içine yerleştirdiler. Kordon sorunsuzca sığıdı, ama Stiofan'ın torbanın içindeki formu çemberimin en geniş kısmından daha uzundu, torbanın başı ve ayakları zemine dikkatle kazınmış çizginin üzerinde sarkıyordu. Koyu renkli çantaya baktım. Çantanın malzemesinin, kokuları ve tüm sıvıları içeride tutmaya yardımcı olan ve içindekileri dışarıdan gelen büyülere karşı engelleyen oldukça standart vücut çantası büyülerini içerdiği gerçeğini hissedebiliyordum. En azından çoğu cadı büyü. Henüz mezar büyüüne karşı koruma sağlayan bir tane bulamamıştım. Ancak çantanın üzerindeki büyüler, malzemenin çemberime dokunmasına izin verilemeyeceği anlamına geliyordu - onu geçmek bir yana - yoksa bariyere müdahale ederdi.

Cesede dokunmam gerekecek.

En azından torbası. Stiofan uzun boyluydu ve kafasını oluşturan büyük yumru çemberimin kenarında duruyordu, ancak formunun her iki yanında da fazla torba vardı. Artık ölümlüler âlemine geri döndüğümüze göre, mezar özü duyularımı pençeleyerek bana ulaştı ve toprakların ölü bedenlerden başka bir şey olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ölümünün ağırlığını *hissedebiliyordum*. Her iki torbada da erkek olduğunu ve yaşlı olduklarını düşünmeden söyleyebilirdim. Büyümün hesaplayabildiğinden daha yaşlı. İnsanlarda ölen kişinin yaşını genellikle birkaç yıl içinde tahmin edebiliyordum, ancak her iki ölü fae için de bunu on yıllara, hatta yüzyıllara indirgeyemiyordum. Bir cinayet kurbanından ya da çok genç yaşta ölen birinden gelen mezar özü, doğal nedenlerle ölen bir cesetle karşılaştığımdan her zaman biraz daha soğuk, daha keskin hissettirirdi, ama bu ısıricı soğukluk daha da hissedilirdi

Fae cesetlerinde bu durum daha da abartılıdır, sanki yüzyıllarca devam eden potansiyel varoluşun aniden kaybedilmesi mezarın özüne dışlar kazandırmıştır.

Falin baktığımı görmüş ve neden hareket etmediğimi ya da ritüeli başlatmak için herhangi bir girişimde bulunmadığımı anlamış olmalıydı. Torbanın ayağının yanına çömeldi ve içindekileri yavaşça yuvarlayarak Stiofan'ı beden benim küçük dairemin içinde bir C oluşturunca kadar hareket ettirdi. Teşekkür etmek için ona rahatlamış bir gülümseme gönderdim -çanta aracılığıyla bile olsa cesede dokunmayı gerçekten istememiştim.

Büyük bir sorun hâlâ devam ediyordu: Stiofan'ın ruhu bedeninin içindeydi. Onu çıkarmak yeterince kolay olurdu ama o zaman da çemberimin içinde sıkışıp kalırdı. Gölgeler zararsız anı koleksiyonlarıydı, ancak ruhlar bir bedeni terk eder etmez hayaletlere dönüşürdü ve hayaletlerin de tıpkı yaşayanlar gibi iradeleri ve kişilikleri vardı. Hayaletler genellikle oldukça zararsız olsalar da - bir hayaletin ölümlü düzlemdeki herhangi bir şeyle etkileşime girmesi için muazzam miktarda enerji gerekir - düzlemler arasında bir yakınsama noktası olduğum gerçeği, hayaletlerin *benimle* etkileşime girmekte sorun yaşamadığı anlamına geliyordu. Bu fae'yi hayattayken tanıımıyordum ve huzur içinde ölmemişti. Kızgın bir şekilde ortaya çıkma ihtimali yüksekti ve ben de kolay bir hedef olacaktım. Hayaletlere karşı bazı savunmalarım vardı, ama bu onları kurutmayı, varlıklarını sona erdirmeyi içeriyordu. Bunu kullanmakta tereddüt ettim.

Kendini aşıyorsun. Sonuçta, belki Stiofan sonsuza dek Faerie'nin içinde bir cesede sıkışıp kalmadığı için minnettar olabilir. Pek olası değil ama mümkün.

Ben olsam önce Kordon'un gölgesini kaldırırdım.

Çemberimi etkinleştirerek zihinsel duvarlarımı indirdim ve ek kalkanlarımı tutan tılsımlı bileziğimi çıkardım. Ölümler diyarının ısıracı soğuk rüzgârı içime işledi, ceset torbalarını hışırdattı ve buklelerimi uçurdu, ama çemberim onu kontrol altına aldı ve odanın geri kalanına dokunmadı.

Etrafımdaki dünya çürüyor gibiydi. Güve yeniği ceset torbalarına ya da altlarındaki çürüyen parkelere çok fazla dikkat etmedim. Ruhumu çevreleyen ince, baloncuk benzeri bir kalkanım vardı ve istemeden düzlemleri birleştirmemi önlemeye yardımcı oluyordu, ancak ruhumun diğer düzlemlerde gördüklerine çok fazla dikkat edersem, onlara çok fazla güvenirsem, bazen büyüm onu gerçeğe çekiyordu. Zemini mahvetseydim Bayan B çok kızardı.

Büyümle uzanarak onu daha küçük olan bedene yönlendirdim. Büyüm hızla, açgözlülükle ona doğru aktı - neredeyse çok uzun zaman olmuştu

Ama büyüm cesedin etinin altına iner inmez, keskin bir acı içimde zonkladı.

Geriye doğru tökezleyerek bağırdım.

"Ne oldu?" Falin sordu. Çemberin hemen dışında duruyordu ama neyse ki ona dokunmamıştı.

Elimi ovuşturdum, sanki acı fiziksel bir şeymiş gibi, parmağıma batmış ya da avucumu kesmiş gibi, ama öyle değildi. Sanki bir şey mezar sihrime zarar vermiş gibiydi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Büyümle tekrar uzandım, bu sefer daha kararsızdım. Küçük goblinin bedenine damlamasına izin verdim, tekrar acı saplanmasını bekledim. Mezarın baskısı etimin altına itti ve soğuk, yaşayan ısıma karşı savaştı, ama beklenmedik bir acı yoktu, bu yüzden kendi yaşayan ısını serbest bıraktım, büyümün açtığı yolda ilerlemesine izin verdim ve onu vücuda gönderdim.

Çantadan küçük bir form çıktı. Cini hayattayken tanı mıyordum ama bedenini görmüştüm. Sadece hafıza ve büyüden ibaret olan yeşil kösele derisi solgun ve solgun görünüyordu ama yine de yeşilin en hafif tonuna sahipti. Tunığı onu bulduğumuz tunikle aynıydı ve ön tarafı kanla boyanmıştı. Kandan hoşlanmamam hayalet izdüşümlerine kadar uzanıyordu ama merakım galip geldi ve kılıcın fiziksel bedeninden çıktığı göğsüne baktım. Tahmin ettiğim gibi, artık kılıçtan eser yoktu.

Dugan bir ses çıkardı -şaşıklık mı? Alarm mı? Emin değildim. Beni daha önce hiç gölge kaldırırken görmemişti. Belki de uzun yaşamına rağmen hiç gölge görmemişti. Çemberimin kenarına daha fazla yaklaşmadığından emin olmak için ona belli belirsiz bir gülümseme attım. Bariyerime saldırmayacağından emin olunca, Kordon'un gölgesi olan küçük anı koleksiyonuna doğru geri döndüm.

"Adın ne senin?" İhtiyaçtan çok alışkanlıkla gölgeye sordum. "Gölge heykeltıraşı Kordon," diye yanıtladı küçük gölge, sesi Bu kadar küçük bir fae için beklediğimden çok daha derin. Bir çocuk boyunda olması onun çocuksu olmasını beklemem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Falin'e bir bakış attım. "Siz onu duyabiliyor musunuz?" diye sordum. Başını sallayınca tekrar gölgeye odaklandım. "Nasıl öldün sen?"

"Atölyemde özellikle karmaşık bir gölgeyi yontuyordum. Kimsenin girdiğini duymadım ama boğazımı kesen acıdan bir saniye önce bir elin omzuma indiğini hissettim. Debelendim, kan içinde boğuluyordum. Karanlık üzerime kapandı." Gölge tüm bunları, sesinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan ya da yaşadığı dehşetin sesini değiştirmeden söyledi.

sakin bir ifade. "Her şey durgunlaştı ve sessizleşti. Hareket edemiyordum. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ve sonra ..."
Anılar sonuna kadar akıp giderken gölge kayboldu.

Dugan'ın kaşları çatıldı. "Peki sonra ne olacak?"

"Normalde burada 've sonra öldü' derim. Ama bu vakada 've sonra'dan bir süre önce öldüğünü düşünüyorum çünkü gölgeler yaratmak için kullandığım anılar ruh bedeni terk edene kadar kaydediliyor. Bedeni ölmüştü, bu yüzden zaman ve hisler kapana kısılmış ruhunun işlemesi için daha zor olabilirdi." Yarım bir omuz silktim ve sonra Dugan'a kaşlarımı çattım. "Kulağa gölge mahkemesinde öldürülmüş gibi geliyor. Ofisime gelmeden önce kışın hangi fae'nizin öldüğünü biliyordunuz. Avlunuzu cinayet belirtileri için aradınız mı?"

Dugan'ın dudakları büküldü, tam olarak kaşlarını çatmadı ama ya kaşlarını çatmamaya çalıştığını ya da neredeyse kaşlarını çatmasına neden olacak bir şey düşündüğünü gösteren bir ifade vardı. Bir süre sonra, "Kış koridorlarında öldüğüne dair söylentiler bize ulaştığında, Kordon'un evine gittim ve içeri girdim. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Atölyesini aradım ama bulamadım."

"Kaybolduğunuzu kastetmediğinizi varsayıyorum."

Şimdi kaşlarını çatı. "Atölyesini ele geçiren peri, onun gerçekten kayıp olduğuna ve ölümüyle ilgili fısıltıların doğru olduğuna inanmam için yeterliydi."

Falin'in Stiofan'ın odasındayken uyardığı gibi, Faerie ölenlerin mülklerini geri almaya başlamıştı. Bu, olay yerini asla bulamayacağımız anlamına geliyordu, bu yüzden Kordon'dan alabildiğimiz kadar çok bilgi almamız gerekiyordu.

Dugan çemberimin kenarına kadar geldi. "Kordon, sana saldırı ile ilgili hiçbir şey görmedin mi?"

Gölge cevap vermedi. Gölgeler, onları yetiştiren mezar cadısı dışında kimseyi duyamazdı. Soruyu tekrarlamadan önce yeniden ifade ettim.

"Sana kimin saldırdığını gördün mü?" "Hayır."

"Sana kimin saldırdığını biliyor musun?" Dugan bir sonraki sorusunu oluşturmamdan sordum çünkü iradesi ya da kişiliği olmayan gölgeler çok gerçekçi olma eğilimindeydi. Bir şey biliyor ama soruyu yanlış ifade ettiğim için bize söylemiyor olabilirdi.

Gölge tekrar "Hayır," dedi.

Bu teori için çok fazla.

"Son zamanlarda alışılmadık komisyonlar ya da müşteriler aldınız mı?"
Dugan sordu, ben de soruyu tekrarladım.

"Hayır."

"Gölgelerinizden hoşnut olmayan biri var mı?"

"Hayır."

Pek ilerleme kaydedemiyorduk.

Dugan, Kordon'un gölge heykelciliğiyle ilgili birkaç soru daha sordu, ancak ölümünün çalışmalarıyla ilgili olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Dugan'ın soracak sorusu kalmayınca ben de araya girdim.

"Kış sarayından Stiofan'ı tanıyor muydun?"

"Hayır."

Gölgeye kaşlarımı çattım. İlk suç mahallinin yerini öğrenmek dışında bana hiç yardımcı olmamıştı ve şimdiden içime sızan soğuktan titremeye başlamıştım. Bize daha fazlasını söyleyemeyecekse gölgesini daha fazla tutmak istemiyordum. Stiofan'ın cesedi daha zor olacaktı ve hayaleti öfkeli bir şekilde ortaya çıkarsa bitkin düşmek istemiyordum.

Falin bir adım öne çıktı. "Goblinlerin olağanüstü burunları vardır - her ne kadar kötü hijyenlerinden bunu tahmin edemeseniz de. Saldırıdan önce tuhaf bir koku alıp almadığınızı sorun."

Ritüele başladığımdan beri Falin'in söylediği ilk şey buydu ve soruyu gölge için tekrarladım.

"Hanımeli," dedi gölge. "Elini omzumda hissetmeden hemen önce fark ettim ve bunun tuhaf olduğunu çünkü hanımellerinin gölge avlunun karanlığında yetişmediğini fark ettim."

Gölge konuşurken Falin'e bir bakış attım. Düşünceli görünüyordu ama başka bir soru sormadı. Hanımellerinin kış sarayının ayazında yetişme ihtimalinin gölgede yetişme ihtimalinden daha fazla olduğunu düşünmüyordum. Bu kesinlikle her iki sarayın da dışından birinin kış ve gölgenin birbirini boğazlamasını istediğine işaret ediyor gibiydi, ama nasıl oluyor da her iki sarayda da bu kadar rahat hareket edebiliyorlardı?

"Başka sorunuz var mı?" Önce Falin'e sonra da Dugan'a bakarak sordum. Her iki adam da başlarını salladı. Gölgeye, "Şimdi dinlen," dedim ve bu sözlerle canlı ısıyı ve büyümü geri çektim. Gölge tekrar ceset torbasının içinde eridi ve sonra kayboldu.

Diğer çantaya doğru döndüm. Kalkanlarım açıkken, çanta yırtık pırtık ve yıpranmış görünüyordu, beden ve ruhun gümüş ışıltısı ise altından görünüyordu. Büyümle dışa doğru uzandım ve bedenim içine batmasına izin verdim.

İçimdeki ruh sıcak ve canlıydı ve sihrimin taşıdığı mezarın soğuk dokunuşundan hoşlanmıyordu. Benden kaçtı ama gidecek hiçbir yeri yoktu çünkü etrafındaki beden ölü ve bir o kadar da soğuktu.

Büyümle ittim ve onu ete bağlayan, zaten ölümle zayıflamış olan bağlar koptu. Ruh cesetten dışarı fırladı. Parıldadı, bir an için neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Sonra parlaklık kayboldu ve ruh ölüler diyarına geçti. Parıltı söndü, form katılaşarak bir hayalete dönüştü. Stiofan'ın hayaletinin kolları havaya kalktı ve sanki bir darbeden saklanıyormuş gibi eğildi - ki bu muhtemelen bedeni etrafında ölmeden önce yaptığı son şeydi.

Büyümle hayalete uzandım, ruhumun görünmez parmaklarının onun etrafında dolanmasına izin verdim, bana saldırırsa enerjisini boşaltmaya hazırdım. Aynı zamanda, aynı görünmez güç ağıyla, hayaleti Falin ve Dugan'a görünür kılmaya yetecek kadar büyü uyguladım.

"Stiofan?" Sesimi sakın ve dengeli tutarak söyledim.

Hayalet onun adını duyunca sıçradı ve benden uzaklaştı. Gidecek fazla yeri yoktu. Çember küçüktü ve alanın çoğu ceset torbalarıyla doluydu.

"Stiofan, güvendesin. Burada kimse sana zarar vermek istemiyor." Bu yeterince doğrudu. Başına gelebilecek en kötü şeyi çoktan yaşamıştı. Ruhundaki enerjiyi çekip alabilirdim ama beni tehdit etmediği sürece bunu yapmazdım. Yani, zaten ölü olma kısmını bir kenara bırakırsak, oldukça iyi durumdaydı.

Stiofan kollarını indirdi, sıkılı yumruklarının üzerinden baktı ama çöelmeye devam etti. Neredeyse yarı saydam olan gözleri genişti, sanki her şeye bakmaya çalışıyormuş ama muhtemelen panik içinde hiçbir şey göremiyormuş gibi hızla titriyordu. Bunu ona karşı kullanmadım. Yakın zamanda öldürülmüştü. Paniklemek için bir neden varsa, bu listenin başında gelirdi.

Kordon'un gölgesinin aksine, ruhu ayrılmadan önce bedeninin hatırladığı son anı gibi görünen Stiofan'ın hayaleti, ölmeden önce yaşadığı travmaya dair hiçbir iz göstermiyordu. Kıyafetleri kandan arınmıştı ve ancak "süslü" kelimesiyle tanımlayabileceğim bir tür eski saray kıyafetiydi. Hayaletin gözle görülür hiçbir yarası yoktu ve sinmesi dışında, çemberin içinde hâlâ esen sert rüzgârdan daha kötü bir şey yaşamamış gibi görünüyordu. Gölgeler bir cesedin büyümlle şekillenen anılarıyken, hayalet bir ruhun kendi iradesiyle şekillenen enerjisiydi. Hayaletler, bir insanın gördüğü gibi olma eğilimindeydi.

nasıl göründüklerinin gerçek bir temsili yerine kendileri. Eskiden oldukları kişinin tüm bilgisine ve kişiliğine sahiptiler - bedenleri olmadan, eskiden oldukları kişinin özüydüler. Ve tıpkı yaşayan bir insanda olduğu gibi, büyümün onlar üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolü yoktu.

"Stiofan," dedim tekrar, onun hizasına kadar çömelerek. Kordon'un cesedinin bulunduğu çanta aramızdaydı ve üzerine basmaya hiç niyetim yoktu. Birincisi, ölü bir beden üzerinde sürünme fikrinden hoşlanmıyordum, ikincisi de Stiofan panik içinde kaçıştan savaşa geçerse fazladan alana ihtiyacım olabilirdi. Stiofan'a dokunabilir, omzuna konan sempatik bir elin verdiği o insani güvenceyi sunabilirdim. Ama ikimiz de insan değildik ve benim bir mezar cadısı, onun ise ölü olması, bu yabancıyı hayatta olduğundan daha fazla teselli edebileceğim anlamına gelmiyordu. "Stiofan, beni duyabiliyor musun? Burada kimse senin düşmanın değil."

Çılgın bakışları bana takıldı ve beni gerçekten görecektik kadar uzun süre takılı kaldı. Sıçradı, kıcı çemberimin kenarına çarpıp onu durdurana kadar geri çekildi. Muhtemelen ona ince havadan başka bir şey gibi görünmeyen bir şey tarafından durdurulmak onu tekrar sarstı ve omuzları ve başı bariyere çarparak geri düştü.

Kalıcı olarak kazınmış ve sık kullanılan bir çember, cadı büyüsündeki zayıf ustalığımla bile geçici olandan daha güçlüydü, bu yüzden bariyerdeki geri bildirimi hissedebilsem de, titremedi. Bu, hayaletin çemberin kenarına yapışıp kalmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Stiofan eninde sonunda çembere aşırı yüklenecek ve muhtemelen bu süreçte enerjisinin çoğunu tüketecekti.

"Ben Alex Craft. Size zarar vermek istemem."

Hayalet bana göz kırptı. Panik hâlâ yüzünün her gergin çizgisinde ve ellerinin sarsak hareketlerinde okunuyordu ama gözlerinde bir tanıma kıvılcımı parladı. Kollarını göğsünde kavuşturarak sakinleşti ve neyse ki çemberimin kenarından uzaklaştı. "Sen, sen kraliçenin planeweaver'ısın."

Kış Kraliçesi'nin benimle ilgili iddiasına itiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra bu isteğimi bastırdım. Bu görüşme için ayırım önemli değildi. Güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi zorladım.

Hayaletin bakışları yanımdan geçip gitti ve Falin'i gördüğünde küçük bir büzüşme, omuzlarında hafif bir kamburlaşma ve dudaklarında bir sıkışma hissettim. Eğer başka birine bu şekilde tepki verseydi, onun ölümüne karışmış olabileceklerinden şüphelenirdim ama mahkemeyi görmüştüm.

Falin'in etrafındaki fae'ler. Bağımsız fae'ler kraliçenin iradesini uyguladığı için ondan korkarken, saray fae'leri tüm sarayın dökülen kanını taşıdığı için onu hor görüyordu. Sarayın tarihi boyunca her düelloda ya da infazda ölen her kişi kraliçenin şövalyesine ve sonra da şövalyeden şövalyeye geçerek saray mensuplarını lekesiz bırakmıştı. Bu, şu anki şövalye olan Falin'e dayanıklılık ve iyileşmeden güç, hız ve beceriye kadar her konuda bazı büyümlü avantajlar sağladı. Ama onu sarayın dışlanmıştı yaptı. Fae'lerin son derece uzun ömürlü olsalar da ölümsüz olmadıkları gerçeğinin bir hatırlatıcısıydı. Falin'e baktığında Stiofan'ın yüzünde gördüğüm şey bu haksız damga ve küçümsemeydi, muhtemelen Falin doğmadan ya da şimdiki Kış Şövalyesi olmadan çok önce, yüzyıllardır sahip olduğu bir önyargıydı.

Artık ölümden korkmak için biraz geç kalmıştı. Ancak bazı alışkanlıklar, kendi ölümü gibi küçük bir şeyin müdahale etmesine ya da değiştirmesine izin vermeyecek kadar kökleşmişti.

Bakışları devam etti ve Gölge Prens'in üzerine iner inmez, geri çekilmeye çalışırken omuzları tekrar çemberime çarptı.

"Stiofan, bu Gölge Prens'i Dugan. Ona ve kış sarayına sana ne olduğunu öğrenmeleri için yardım ediyorum."

Stiofan bana baktı ve bir an için yüz hatlarında bir anlamsızlık belirdi. Sonra doğruldu ve ayağa kalktı. Hareketi zarıftı ve bir an önce onu saran sarsıntılı panikten eser yoktu. Elleri paltosunun manşetlerinden fırlayan fırfırlara gitti, onları düzeltti ve kabarttı. O bunu yaparken, kibirli özgüven katmanlarının bir tür zırh gibi etrafını sardığını görebiliyordum. Tekrar başını kaldırdığında, saray fae'lerinin yüzlerinde görmeye alışık olduğum kayıtsız küçümsemeyeyle odayı ve içindekileri tarıyordu.

"Beni ne tür korkunç bir küçük kulübeye getirdiniz? Neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

"Burası benim ofisim. Size bazı sorular sorabilmemiz için buradasınız."

Stiofan dudak büktü ve ince ceketindeki -neredeyse kesinlikle hayali olan-tozu silkeledi. "Sorulara cevap vermekle ilgilenmiyorum ve beni derhal saraya geri götürmenizi talep ediyorum. Her iki durumda da bu konuyu kraliçeyle görüşeceğim, ama beni hemen serbest bırakırsanız belki benim dilim daha nazik olur."

Bu konuda iyi şanslar. Kraliçe bensiz onu göremeyeceği ya da duyamayacağı gibi, ölümler diyarı olmadan Faerie'de de var olamazdı. Falin ve Dugan'a baktım. İlki Stiofan'a kaşlarını çatmıştı, saldırgan bir tavırla değil ama sanki ölü fae'nin küçümsemesini zaman kaybı olarak görüyormuş gibi.

Dugan ise o kadar dikkatle boş ve ilgisiz görünüyordu ki ifadesiz maskesi tepkisini gizlediğini ele veriyordu. Şok mu? Daha önce hiç hayalet görmediği için. Öfke mi? Bu hayalet tam bir pislik olduğu için. Emin değildim.

Teknik olarak, Stiofan'ın hayaletine herhangi bir soruyu cevaplamak için ihtiyacım yoktu. Sadece gölgesine ulaşabilmem için yoldan çekilmesi gerekiyordu. Hayaletinin önünde gölgesini kaldırmak biraz duygusuzca görünüyordu ama inatçı bir pislik olacaksa fazla seçeneğim olmayabilirdi. Gölgeler bana cevap vermek zorundaydı. Hayaletler ne isterlerse yapabiliyorlardı.

"Hatırladığın son şey ne?" Hayalete işbirliği yapması için son bir şans vererek sordum.

Çenesini eğdi, böylece neredeyse aynı boyda olmamıza rağmen bana tepeden bakıyormuş gibi göründü. "Yatak odamda saldırıya uğradığımı hatırlıyorum. Sanırım bunun için siz üç yaramaza teşekkür etmeliyim." Benimle alay etti. "Kraliçenin ne kadar özel olduğunuzu düşündüğü umurumda değil; soylularından birini esir aldığınızı ve beni isteğim dışında tutmak için bir tür büyü kullandığınızı duyduğunda Senin yerinde olmak istemezdim diyelim. Bu yüzyılda Rath'ın dışını göreceğinden şüpheliyim. Bir soyluyu kaçırmak-"

Sözünü kesmeye çalıştım. "Birincisi, burada olan şey bu değil," dedim, önce bir parmağımı kaldırıp sonra ikinci parmağımı kaldırarak. "Ve iki, kraliçenin-"

Sözünü kesmeme izin vermeyip daha yüksek sesle konuştu. "-bu neredeyse affedilemez bir suçtur, eğer gerçek kanlı bir Sleagh Maith gibi davranan yüceltilmiş bir feykin olmasaydın bunu bilebilirdin. Şimdi gerçekten öfkelenmeden ve tereddüt etmemiş olmayı dilemene neden olmadan önce beni saçma büyüden kurtar. Aslında-"

Dişlerimi sıktım, çemberin etrafını saran rüzgâr kadar kesici bir öfke de beni tırmalıyordu. Görünüşe göre Stiofan'ın hakaret ve tehditlerini dinlemekten bıkan tek kişi ben değilmişim.

"Sen öldün, seni kendini beğenmiş pislik," dedi Falin. Kelimeler yumuşak ama netti. Stiofan'ın kibirli tehditlerinden çok daha sessiz söylenmişti. Yine de hayaleti hemen susturdular, cümlesi yarım kaldı.

"Bu bir tehdit mi, Şövalye?" Stiofan hâlâ çenesini kaldırmış, yüz ifadesi küçümseyici bir kızgınlıkla donmuştu ama ellerinde hafif bir titreme vardı ve yutkundığında adem elması sallanıyordu.

"Kış Şövalyesi oldukça gerçekçi davranıyor," dedi Dugan. "Sen öldün, dolayısıyla ölüsün. Tehdit yok. Sadece bir açıklama."

Stiofan'ın hayaleti başını sallamadan önce Dugan'dan Falin'e şüpheci bir bakış attı. "Bu ne biçim bir eşek şakası böyle? Ve böyle yalanlar söylemeyi nasıl başarıyorsun? Dudaklarından yalanların geçmesine izin vermek için uydurduğun bir büyü'nün kurbanı mıyım? Ben ölü değilim. Bu kolayca anlaşılabilir. Ben ..." Ellerini kaldırıp onlara baktı. "İyi." Kaşlarını çatı, ellerini ters çevirdi ve sonra tekrar yerine koydu. "İyi miyim?" Bunu ikinci kez söylediğinde sesinde açık bir belirsizlik vardı. Bakışları ayaklarının yanındaki ceset torbasına inene kadar aşağıya kaydı.

İçinde kendi cesedi olan ceset torbası.

Ben ne söyleyeceğimi düşünürken o bir an boyunca gözlerini dikmiş ona baktı. Paniklemiş ve sinmiş bir halden, buyurgan bir şekilde küçümseyen bir hale büründüğünden, hayaleti rahatlatmak için herhangi bir girişimde bulunmaya daha az meyilliydim. Aynı zamanda, öldürüldüğünün farkına varması gözümün önünde geliyordu ve bunu izlemek acı vericiydi.

Stiofan diz çöktü ve ceset torbasına uzandı. Eli bir an tereddüt etti ve sonra bir anda ileri atıldı, sanki o anda tutmazsa cesaretini kaybedecek ve bir daha hiç dokunamayacakmış gibi fermuara uzandı.

Eli fermuardan geçerek mühürlü torbanın içinde kayboldu. Bir çılgılık attı ve sanki sokulmuş gibi elini geri çekti. Gerçekten canını yaktığından şüpheliydim - gerçi torbanın içinde kendi bedeni vardı, belki de bu etkileşim kurallarını değiştirmişti - ama büyük olasılıkla tepkisine neden olan şey, etrafındaki dünyanın somut olmamasına duyduğu şaşkınlıktı.

"Bu nasıl bir aldatmaca?" diye sordu, öfkeli ve inanmayan bakışları bana çarparak.

"Bu doğru. Muhtemelen bu gece öldün." Sözlerim hissettiğimden daha nazik çıkmıştı, ki bundan gurur duyuyordum. "Yatağınızda saldırıya uğradınız. Cinayetinizi araştırıyoruz."

Bölüm 6

B Bir hayalet olduğu için Stiofan'ın yüzü gerçek anlamda kızaramıyordu - kan kaynağı yoktu- ama bayılacakmış gibi titriyordu. "Ben öldüm mü?"
Baktı

Şimdi daha küçüktü, kendini beğenmişlik havası sönmüştü. "Nasıl . . . ?"

"Saldırıya uğradığınızı söylemişsiniz," diye sordum. "Bize ne hatırladığınızı anlatabilir misiniz?"

Bakışlarının bana odaklanması uzun zaman aldı, sanki onun ölümüyle birlikte kaybolan tüm olabilirlikleri gözden geçiriyordu. "Acı."

"Ne?" Dugan sordu.

"Acı. Beni uyandıran şey buydu." Stiofan'ın alt dudağı kelimelerle birlikte titredi ve onu dişlerinin arasında yakalayarak sakinleştirdi. "Biri kollarımı başımın üstünde tutup aşağıya doğru sıkıştırdı. Yüzümün üzerinde bir yastık vardı. Ve acı, tekrar tekrar içime işliyordu. Bitmek bilmeyen bir kabus gibiydi."

Ruhu olmayan, sadece büyü ve hafızadan ibaret olan gölgeler, ölümünün anlatılmasından etkilenmeyebilirdi ama hayaletlerin böyle bir tamponu yoktu. Onlar ruhtu, daha önce oldukları kişinin özüydü. Konuşurken ölümünün dehşeti Stiofan'ın yüzünde oynayıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her kelimedede ve hatırladığı her bıçak darbesinde küçülüyor gibiydi.

Sessizliğe gömüldüğünde, ortadan kaybolan sadece züppe tavrı değildi, aynı zamanda saray kıyafetleri de gitmişti. Artık kanlı gecelikler giyiyordu, kesikler ıslak ve sızıntılıydı. Ölümü onun gerçekliği haline gelmişti ve en azından o anların dehşetine saplanıp kalana kadar onu çarpıtmıştı.

Geçici olarak. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç görmemiştim ama hayaletler pek yaygın değildi.

"Kaç kişi olduğunu söyleyebilir misiniz?" Falin sordu ve neyse ki sesi yumuşaktı. Bu ses tonunu kurbanlara karşı kullandığını daha önce de duymuştum. Stiofan kendini beğenmişin tekiydi ama aynı zamanda bir kurbandı ve şu anda savunmasızdı.

Hayalet kaşlarını çattı ve kollarını kendine daha sıkı sardı. Yarı şeffaf kan geceliğinin önünden akarak aşağıdaki zemine damladı. "En az iki. Belki üç. Belki daha fazla?"

"Herhangi birini teşhis edebilir misiniz?" Falin sordu. Stiofan başını salladı.

"Üç kollu bir goblin var mıydı?" Bu soru Dugan'dan geldi. Ona kaşlarını çattım. Kordon'un ölümden sonra Stiofan'ın odasına bırakıldığını zaten tespit etmemiş miydik?

Stiofan başını kaldırdı ve Dugan'a ters ters baktı. "Bilmiyorum. Başımın üzerinde bir yastık vardı! Bunu bana o mu yaptı? Senin pis goblinlerinden biri mi?"

Dugan fırsat bulamadan cevap verdim. "Katillerin öyle düşünmemizi istedi. Cesedinden birkaç metre ötede, kılıcın sırtına saplanmış bir goblin bulundu. Kollarının bağlı olduğunu söylediğine göre, sanırım ... ?"

Başını kederli bir şekilde salladı. "Keşke bana saldıranlardan birini yere serdiğimi söyleyebilseydim, ama mücadele ettim, kendimi asla kurtaramadan ..." Tereddüt etti. "... Öldüm." Yere çöktü, kederli, nihilist bir figür yokluk fikrini kabullenmişti.

"Size saldıranlar hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?" Falin, bizi duyamayacak kadar umutsuzluğa düşmeden önce hayaleti tekrar konuşturmaya çalıştığı belli olan bir sesle sordu.

Hayalet alay etti, yüzü melankoli ve öfke arasında gidip geliyordu. "Onlar korkak pislikler ve umarım onları da benim öldürüldüğüm gibi öldürürsünüz."

Onları bulmak için kullanabileceğimiz pek de yardımcı bir ipucu değil.

"Sana saldıranlardan herhangi biri bir şey söyledi mi?" Falin sordu.

Stiofan sanki iyice konsantre olmuş gibi gözlerini kapattı. Hayaletin üzerinde yeni yaralar belirdi, ayaklarının dibinde yarı saydam kan birikti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendine sarıldı.

"I . . . Ben öyle düşünmüyorum." Sözleri boğuk ve panikle karışık bir şekilde çıktı.

Falin yararlı ipuçları için onu sıkıştırmaya devam etti. "Tuhaf bir koku alabildin mi? Tuhaf bir şey duydun mu?"

Hayalet topukları üzerinde geriye doğru sallanırken omuzları içe doğru kıvrıldı, sanki korunmak için kendi içine kıvrılabilirmiş gibi. Köprücük kemiğinin yakınında bir yara açıldı, hayalet kanı dışarı doğru püskürdü ve beni birkaç santimle ıskaladı. "Hiç sanmıyorum. Artık bunu düşünmek istemiyorum."

Dugan çemberimin kenarına yaklaştı. "Onun en iyi tanışımız olduğundan emin değilim," dedi, sesi alçaktı ama çemberim ne kadar küçük olsa da Stiofan kesinlikle duyabiliyordu. Dugan hayaletin ayaklarının dibindeki ceset torbasına anlamlı bir bakış attı.

Gölge Prens'in hakkını vermeliydim; ilk gölgesini -muhtemelen- daha bugün görmüş biri için büyüünün prensiplerini oldukça iyi anlamıştı. Stiofan ölümünün travmasına kapılmıştı ve bu da olayın ayrıntılarını bulanıklaştırıyordu. Onun gölgesi aynı sorunu yaşamayacaktı. Elbette, gölgesini onun önünde yükseltmek travmasını daha da derinleştirebilirdi.

"Stiofan, sanırım yeterince şey yaptın. Çemberimi açacağım ve gitmene izin vereceğim, tamam mı?"

Hayalet başını kaldırdı. "Gitmek mi? Nereye gitmem gerekiyor? Ben ölüyüm! Hayaletlerle uğraşıyorsun. Benim için rahat ve mutlu olabileceğim bir yer bulmanızı talep ediyorum. Ve kesinlikle ofis dediğiniz bu izbe yerden daha az köhne bir yer."

Şimdi cinayetinin ayrıntılarından geçici olarak uzaklaştığı için, yaralar hayaletten kayboldu, saray süsleri bir kez daha ortaya çıktı ve bana alaycı bir şekilde baktı, zeminin altından bile burnunun ucuyla bakıyormuş gibi görünüyordu. Ona kaşlarımı çattım. Bayan B'nin dekore ettiği ofisim aslında oldukça güzeldi. Tabii ki o burayı ölümler diyarında, yani parçalanmakta olan bir arafta görüyordu, bu yüzden muhtemelen oldukça perişan görünüyordu, özellikle de Faerie'nin ihtişamıyla kıyaslandığında. Ama ölümler diyarından kaçamayacaktı. Ruhu yoluna devam edene kadar olmazdı ve bunun için bir ruh toplayıcı bulması gerekiyordu.

Birkaç koleksiyoncu tanıyordum. Hatta onlardan biriyle çıkmıştım. Ne yazık ki Ölüm'ün yerini nasıl bulacağımı bilmiyordum - aslında adı bu değildi ama ona bir şey demek zorundaydım. Çok fazla sır vardı. Ölüm'le ilişkimin yürümemesinin bir nedeni de buydu. Onu düşünmek bile hala canımı yakıyordu ve bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım.

Denesem de genellikle bulabileceğim bir koleksiyoncu vardı.

"Sizi yönlendirebileceğim bir gece kulübü var. Bir ruh koleksiyoncusu meşgul olmadığı zamanlarda orada takılır. Onun için biraz erken olabilir ama eninde sonunda buralarda olacağından eminim. Ya da darülaceze bakım merkezinde takılabilirsiniz. Orada da zaman zaman bir koleksiyoncu mutlaka olacaktır."

Hayaletin dudağı kıvrıldı, küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Ruh koleksiyoncuları mı? Ruhumun toplanmasını istemiyorum, seni ahmak. Eğer Faerie'ye dönemeyeceksem, bana yaşayacak bir yer bulmalısın."

Evet. Hayır. Hayır. Ölümlülüğe meydan okuyanlar için gizlice erişebileceğim bir mülk yoktu. Şatom bugünlerde oldukça karışık bir grup sakine ev sahipliği yapıyordu, bunlardan ikisi vakalar sırasında beni az çok takip eden hayaletlerdi ama Stiofan'ı evlat edinecek değildim. Bu tavrıyla onu ikinci kez öldürmek zorunda kalacaktım.

"Benim iş tanımımda bu yok," dedim enerjiyi çemberimden çekerken. Bariyer çöktü ve kontrol altına alınmış olan büyük rüzgâr ofisime yayıldı, kâğıtları karıştırdı ve Falin ile Dugan'ın saçlarını savurdu. Hayalet bana baktı ve ben de ona dostça görünmek için enerji bile harcamadığım bir gülümseme verdim. "Cinayetinizle ilgili soruşturamama devam edeceğim. Bundan sonraki kısmı oldukça rahatsız edici bulabilirsiniz. Eğer buna tanık olmak istemiyorsanız, gitmenizi öneririm."

Benden ayaklarının dibindeki ceset torbasına baktı. "Bedenime bir şey mi yapacaksın? Bu ne cüret."

Hayalet ileri doğru bir adım attı ve Falin aniden orada, hayaletle benim aramda duruyordu, gümüş hançerlerini çekmişti. Bu tatlı bir jestti. -Stiofan ancak büyü yaptığımda ya da sanırım bana dokunduğunda elle tutulur hale geleceği için pek pratik sayılmazdı. Ama düşüncesi güzeldi.

Gözümün ucuyla gölgelerin arasında karanlık bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Başımı çevirip baktım.

Hiçbir şey.

Dugan'a baktım ama o hayaleti izliyordu. Gölgelerdeki şeyle bir ilgisi varsa bile belli etmiyordu. Her neyse, çemberimi derhal yeniden oluşturmam gerekiyordu.

"İster çık, ister kal. Umurumda değil. Seçmek için beş saniyen var." Konuşurken hayalete sadece yarım yamalak baktım, dikkatimin çoğu hareket gördüğümü sandığım yere yönelmişti.

"Beş."

Hayalet kıpırdamadı ama bana baktı, çenesi yukarı doğru çıkıktı.

"Dört."

Falin hâlâ hayaletle benim aramda duruyordu ama hayalet onu görmezden geliyor, yüzündeki kuşkulu ifadeyle onu kovmaya çalışmam için bana meydan okuyordu. Ama onun gitmesine ihtiyacım yoktu. Onu kovmak kendi yararınaydı.

"Üç."

Gölgeler tekrar yer değiştirdi, bu sefer daha yakındı. Hemen tepki verdim ve çemberimin içine büyü fırlattım. Bariyer parladı; alçak bir cızırtı ve birkaç kıvılcım odanın köşesine en yakın kenardan fırladı.

Stiofan öne doğru bir adım atarak, "Hey! Bire kadar geledin," diye bağırdı.

Ona bakmadım bile. "Kapa çeneni."

Çemberin kenarında bir şey hareket etti ve geri çekildi. Büyülü bariyer sakinleşti, kıvılcımlar söndü. Onu engellemiştim, çemberi zamanında yukarı fırlatmışım ama o da neydi? Tam olarak ölümlü düzlemde olmayan bir şeydi ama kalkanlarım açıkken daha net göremiyordum, yani ölümler diyarından ya da Eterik düzlemde bir şey de değildi.

Falin'in bakışları benimkileri takip etti ve kılıcıyla çemberin kenarından Dugan'a doğru bir işaret yaptı. "Bu senin gölge casusun mu?"

"Neden kendimi gözetleyeyim ki?" Dugan sordu ama odanın karanlık girintilerine baktı.

Gölgeler Prensi ellerini kaldırdı ve dosya dolabımın, köpek yatağının ve odanın köşesindeki diğer eşyaların oluşturduğu tahmin edilebilir gölgeler titredi. Sonra gölgeler köşeden uzaklaştı. Gölgelerin çoğu. Karanlıktan küçük bir leke en uzak köşede donup kaldı. Odadaki hiçbir nesnenin gölgesi yoktu.

Yüz hatları yoktu ama şekli küçük de olsa belli belirsiz bir insansıya benziyordu.

En fazla yedi santim boyunda ve inceydi, sanki gölgelerin uzadığı akşamüstü güneşinde çok daha küçük bir şey tarafından yapılmış gibiydi. Saklandığı gölgelerin kaybolduğunu fark edince kamburunu çıkardı. Cılız boynu dönüyor, gerilmiş başı ileri geri sallanıyor gibiydi.

Dugan ellerini büktü, parmakları düzeldi ve birbirlerine doğru uzandı. Odanın gölgeleri köşeye geri döndü. Gerilmiş gölgenin etrafını sararak onu yakalayan ve yerinde sabitleyen karanlık siperlere dönüştüler. Tuhaf gölge titredi ve çırpındı ama sıkışmıştı.

"Ne iğrenç bir yaratık." Stiofan kelimeleri tükürdü ve ben de kaşlarımı çattım. O benim göremediğim bir şeyi görmediyse, bu sadece bir gölgeydi ve hiç de itici değildi. Yine de bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dugan odanın içinde sinsice ilerliyor, hareket ettikçe gölgeler etrafında dönüyordu. Yaklaşan prenze bakan küçük gölge ben olsaydım, dehşete düşerdim. Köşeye ulaştığında, çırpınan gölgeyi sanki sadece bir ışık yokluğu değil de gerçek bir madde ve kütleye sahipmiş gibi yakaladı.

"Kimsin sen? Ve seni kim gönderdi?"

Gölge elinde titriyordu. Dugan gölgeyi yüzüne yaklaştırdı. Cildinin doğal Sleagh Maith ışıltısı büyüyle parlıyordu ama koyu renk saçları ve zırhı ışığı içiyor ve kendi başlarına yaşayan bir gölgeye dönüşüyor gibiydi. Bu ürkütücü ve büyüleyici bir yan yanalıktı.

Gölgenin cevap verip vermediğini duymak için gerildim ama odadaki tek ses Stiofan'dan gelen anlaşılmas homurtulardı. Yanımda Falin hareketsiz, sessiz ve en az benim kadar gölgeye odaklanmıştı.

Küçük gölge kasıldı ve sonra ikiye katlanarak Dugan'ın elinin arkasına geçti. Kaşlarımı çattım çünkü bu hiç doğal görünmüyordu. Sonra küçük gölge çözüldü, Dugan'ın parmaklarını bedeninin içinden görebileceğimiz kadar inceldi ve sonra hiçliğe karıştı.

"Onu sen mi öldürdün?" Falin sordu, sesi temkinli ve şüpheliydi.

Dugan odadaki her bir gölgeye bakmak için dönerken başını salladı. Onun incelemesi altında dalgalandılar ama bu hareket başka bir davetsiz misafirden değil, onun arama büyüünden kaynaklanıyordu. "Hayır. Benim yaptığım bir şey değildi. Kendi kendini mi imha etti yoksa onu gönderen her kimse yakalanma ihtimaline karşı güvenli bir büyü mü yaptı emin değilim."

"O bir şeytan mıydı yoksa işlenmiş bir gölge mi?" Falin sordu. Dugan'ın odayı incelemesini izlerken hançerleri hâlâ dışarıdaydı.

"Bu bir gölge ustasının marifetiymi; bir şeytan olsa ceset bırakırdı."

"Yani ... mahkemenizden biri mi?" diye sordum.

Dugan kaşlarını çattı. "Şart değil." Elini havada salladı ve tüm gölgeler - çemberimin içindekiler hariç- tavanda dev bir top halinde buluşmak üzere duvarlardan yukarı fırladı.

Kafam karıştı ve çemberimin içinde tutunacak bir şey olmasını dileyerek sallandım. Falin kolunu uzattı ama baş döndürücü etki çoktan geçmişti, ben de başımı salladım. Etrafıma bakındım, şimdi odada kimse yoktu.

karanlık. Tek bir bedensiz gölge bile kalmamıştı, bu yüzden bunun ofisimde saklanan başka casus olmadığı anlamına geldiğini varsaydım.

Dugan'ın elleri kıpırdadı ve gölgeler ait oldukları yere geri aktı. Bu sefer Falin'in kolunu tuttum. Bu konuda hiçbir yorum yapmadı ama hem Dugan hem de Stiofan bana kaşlarını çatı. Onları görmezden geldim.

"Eğer gölge saraydan biri olması 'zorunlu' değilse, onu kim yaratmış olabilir? Ve burada ne işi vardı?" Gölgeler sakinleşir sakinleşmez ve şaşkınlığım geçer geçmez elimi bırakarak sordum.

"Görünüşe göre ya sizin ya da şövalyenin gölgesine katılmaya çalışıyordu, muhtemelen sizi takip edip kontrolcüsüne rapor verebilmek için," dedi Dugan, kaşlarını çatarak. "Onu kimin kontrol ediyor olabileceğine gelince... liste şu anda pek de kısa sayılmaz."

"Özellikle şu anda mı?" Titreyerek sordum, ama bir şey gölgeme atlayıp beni gözetleyebileceği için değil. En azından tamamen değil. Kalkanlarım hâlâ açıktı, mezar buz gibi parmaklarıyla içime işliyordu. Eğer o ikinci gölgeyi kaldırırsam, hemen işe koyulmalıydım.

Stiofan alay etti. "'Şu anda' çünkü saray mensupları batan bir gemiden kaçan fareler gibi o lağım çukuru saraydan kaçıyorlar."

Dugan hayalete öyle bir bakış attı ki, eğer Stiofan çoktan ölmemiş olsaydı ciddi bir hasar verebilirdi. Yanımda, Falin bir omzunu gizlice kaldırdı ve başını sadece bir *tür* ifade olarak yorumlayabileceğim bir şekilde hafifçe eğdi. Görünüşe göre Stiofan'ın değerlendirmesine katılmıyordu.

Belki de Falin'in hareketleri düşündüğüm kadar ihtiyatlı değildi, çünkü Dugan neredeyse hırlayarak şu sözleri söyledi: "Son zamanlarda *bazı değişiklikler* oldu. Araya giren gölgemizi kimin inşa etmiş olabileceğini araştıracağım, ama bu arada belki de röportajınızı tamamlamalıyız?"

Bu konuda yanılmadı.

Stiofan ve Falin'e baktım, ikisi de benimle birlikte çemberimin içinde sıkışıp kalmışlardı. Bariyerimi tekrar düşürmek istemiyordum. Başka bir gölgenin beni pusuya düşürmeye çalışacağını düşündüğüm için değil, enerjimi harcamak istemediğim için. Stiofan'a çoktan gitmesi için bir şans vermiştim ama o bunu kaçırmıştı. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Mezar büyümle uzanarak, hayaletin ayaklarının dibindeki cesede doğru kaymasına izin verdim. Gölge ayağa kalktı, kanlı ve darmadağın. Stiofan çığlık attı.

"Bu da ne? Bu ben miyim? Bu kara büyü." Çemberimin kenarına doğru çabaladı ama daha fazla ilerleyemedi.

Onu görmezden geldim.

"Adın ne senin?" Gölgeye sordum. "Stiofan Greenmeadows."

Bir kaşımı kaldırdım. Peri'de soyadları oldukça nadirdi ama bundan da öte, "Greenmeadows" kulağa pek de bir kış sarayına aitmiş gibi gelmiyordu.

"Kış sarayında doğmadın mı?" Ben sordum.

Stiofan'ın hayaleti "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye çıkıştı ama gölgesi sadece "hayır" diye cevap verdi.

"Nasıl öldün?"

Hayalet Stiofan bana ters ters baktı. "Bunu zaten konuşmamış mıydık? Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Gölgesi, bir zamanlar bedeninde ikamet etmiş olan ruhun protestolarını fark etmedi. "Acı beni uyandırdığında uyuyordum. Sıkıştırıldım ve defalarca bıçaklandım. Bir şeylerin kırıldığını duydum. Eller içime uzandı ve bilincimi kaybettim."

Gölge bunu hiçbir duygu, korku ya da tereddüt göstermeden söyledi. Yine de Stiofan, hayaletin yaralarının bir kez daha açılmasına bakılırsa, sözlerdeki dehşeti açıkça hissetmişti. Sallandı, geceliğinin önü kanla doldu.

"Kes şunu," diye fısıldadı. Ama benimle mi yoksa gölgesiyle mi konuştuğundan emin değildim.

"Size saldıranlardan herhangi birini gördünüz mü?" "Hayır."

"Kaç saldırgan olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır," dedi gölge ve yüzümü buruşturdum. Sorduğum soruya cevap vermişti ama sormak istediğim soruya değil.

"Kaç saldırgan olduğunu tahmin edebilir misin?" Falin sordu ve ben de cevaplanmayacağını bildiğim halde soruyu tekrarladım.

Gölge sessiz kaldı. Bilinci yerinde değildi. Hiçbir şey tahmin edemiyor, Stiofan'ın ölmeden önce düşünmediği ya da varmadığı hiçbir sonuca varamıyordu. Hayalet ise titriyor, gölgesini izlerken etrafında kan birikiyordu.

"Olağandışı bir şey duydunuz ya da kokusunu aldınız mı? Saldırganlardan herhangi biri konuştu mu?"

"Evet. Bir kadın. 'Çok hızlı yapma' dedi. Acı çekmeli' dedi."

Hayalet gölgesine baktı. "O Bunu hatırlıyorum. Sanki ..." Sözünü yarıda kesti, etrafına yayılan geçici kan havuzunda oturana kadar çemberimin kenarından aşağı kaydı.

"Sesi kime benziyordu?" Ben sordum.

"Lunabella Blossommist," dedi hem gölge hem de hayalet aynı anda. Stiofan başını kaldırmadan ekledi: "Bir zamanlar karımdı."

Bu da bir başlangıçtı. Kesin bir kimlik değildi, yoksa gölge onu saldırgan olarak tanımlardı, ama bu bir isimdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

T gölgede daha fazla bilgi yoktu. Dugan ve Falin sormak için beni soru yağmuruna tuttular, ama Stiofan ne görmüş, ne duymuş, ne de başka bir şekilde saldırganlar hakkında başka bir şey hissetti. Stiofan'ın hayaleti Lunabella'yı teşhis ettikten sonra hiçbir şey söylememişti. Sadece çemberimin kenarında kendi üzerine kıvrılmış ve hiçliğin bir noktasına bakmıştı.

Ritüeli tamamlayıp gölgeyi bedenine geri koyduğumda ve çemberimi serbest bıraktığımda hâlâ hareket etmemişti. Hayalet bedenini kaplayan birçok yaradan hayalet kanı damlıyordu, bu yüzden hala kendi ölümünün ayrıntılarına takılıp kaldığını tahmin ettim. Tekrar dışarı çıkabilecek miydi yoksa bu deneyim onu tamamen yıkmış mıydı merak ettim.

Kendi adıma, ayin bana biraz görüş ve sıcaklık kaybına mal olmuştu, ancak kalkanlarımı uzun bir süre açık tutmuş olsam da, perdeleri gerçekten kaldırdığım süre uzun değildi, bu yüzden hala görüşümün bir kısmına sahiptim. Şu anda araba kullanmak istemezdim ya da hayatım için kaçmak zorunda kalmazdım ama hiçbir şeye ya da kimseye çarpmadan odanın karşısına geçebilirdim, yani bu da bir şeydi.

Paltomu silktim ve Rianna'nın kısa süre önce kumaşın üzerine yerleştirdiği büyüye küçük bir büyü spirali gönderdim. Hemen ısındı ve içime hafif bir ısı yaydı. Mezarın soğuğu kemiklerime kadar işlemişti, bu yüzden sadece biraz yardımcı oldu ama hiç yoktan iyiydi.

Biraz daha sıcak ve en azından kısmi bir görüşle Falin'e baktım.

"Gölge avlusunda hanımeli kokusu var ve muhtemelen kış avlusunda Lunabella adında bir fae var. O bir kış fae'si mi?"

Falin başını salladı. "Onun adını hiç duymadım."

"Lunabella Blossommist," dedi Dugan, uzun bir parmağını dudaklarına götürerek, bakışları çok eski anıları karıştırıyormuş gibi uzaklara dalmıştı.

"Yaz

Saray, birden fazla isme sahip olmaya en düşkün saraydır, bu yüzden muhtemelen o sarayda doğmuştur. Sizin Stiofan'ın da orada doğduğunu tahmin ediyorum, ama Stiofan gittiğine göre, onun da gitmiş olması mümkün."

En azından başlamak için bir yerd.

"Summer, ha. Sence hanımeli kokuyor mudur?" Paltomu daha sıkı sararak sordum.

Falin bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "Gölge ya da kıştan daha makul görünüyor, kesinlikle."

"Peki o zaman, yazdan kalma bir saray mensubunu nasıl sorgulayacağız?"

"İşte bu," dedi Dugan, başıyla küçük bir selam vererek, "çok iyi bir soru."

- - -

"Sanırım yazlık mahkemeye gidip Lunabella'yı sorgulamak pek hoş karşılanmaz?" Ofisimdeki kahve makinesine bakıp daha hızlı demlenmesini dilerken söyledim. Cezveyi kahve fincanımla değiştirmek istiyordum ama Falin ve Dugan da oradaydı, bu pek de kibar bir davranış olmazdı. "Başka bir saraydan birinin cinayet işlediğinden şüphelendiğinizde normal protokol nedir? Ve lütfen 'savaş' demeyin. Bu benim bile inanamayacağım kadar büyük bir aşırı tepki olur."

Son cümlem üzerine Falin'in dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama bu alaycı bir eğlenceydi. Bu bana pek de umut vermedi. "Hayır, savaş tipik bir ilk tepki değildir," dedi.

"Fae'ler uzun ömürlüdür ve genellikle bu uzun ömrü tehlikeye atabilecek her şeyden kaçınırlar." Dugan ellerini kaldırdı, uzun parmakları konuşurken havada zarifçe kayarak sözlerine vurgu yapıyordu. "Savaşlar kayıpları da beraberinde getirir. Peri'de neredeyse unutulmuş savaşlardan kalma birkaç eski muharebe alanı olsa da, mahkemeler kimsenin hatırlayabildiği kadar uzun süredir gerçek bir savaş içeren bir çatışmaya girmedi. Savaş, gerçek savaş, yüce kral tarafından yasaklandı. Maliyeti çok büyük."

"Haksız değil," dedi Falin. "Ben bile eski savaş alanlarının ölülerin cesetleriyle dolu olduğunu gördüm."

Evet, ölümler diyarının olmamasının bir dezavantajı da kesinlikle buydu. Kan ve cesetlerin toprakta sonsuza dek taze kaldığı Faerie'nin tüm bölgeleri. Ve tüm ruhlar sonsuza dek o görüşsüz, hareketsiz, çürümeyen

Kabuklar. Bakışlarımı tekrar Dugan'a sabitlemeden önce ürperdim. "Ve yine de burada bulunma sebebinizin savaşı önlemek olduğunu söylüyorsunuz?"

"Peri'nin gölgeleri bir süredir savaş fısıldıyor. Savaş yaklaşıyor. Tüm Faerie bu savaşın içinde kalabilir. Sarayımın hayatta kaldığından emin olmak istiyorum."

"Fısıltılar kehanet mi?" Kahve akışı yavaşladı ve kendim için uzun bir kupa, çocuklar için de iki kâğıt bardak doldurmadan önce cezveyi kaptım. "Yoksa kulak misafiri olunan konuşmalar mı?"

Dugan fincanı aldı ve omuz silkti. "İkisinden de biraz. Kehanetlerin çoğu salonlarımıza ulaşır. Sırlar da öyle."

"Eğer yasaksa, nasıl olabilir? Peri, sakinlerine az ya da çok kurallar ve tabular koymuyor mu?"

"Evet ama Yüce Kral Büyülü Uyanış'ın hemen sonrasında beri ne görüldü ne de ondan haber alındı. Bazıları onun Faerie üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini söylüyor ve eğer durum buysa, yasaları artık bizi bağlamayacak." Dugan kahvesini kaldırdı ve kâğıt fincanın içindekileri kokladı. İfadesi değişmedi ama hiç içmedi de. "Gölge'nin saray mensubu başka bir mevsimde ölseydi, bu ölümlerin bir savaşı başlatan kırılma noktası olabileceğinden bu kadar endişelenmezdim, ama kış son zamanlarda ... kendinde değil. Onun kuralı

-ve hükmetme kabiliyeti sorgulanabilir, bu nedenle tüm mahkemeler arasında öngörülemeyen şekilde hareket etme olasılığı en yüksek olan o gibi görünüyor."

Dugan tüm bunları hava durumunu ya da önemsiz bir konuyu tartışır gibi gelişigüzel söyledi, ama konuşurken Falin'e hiç bakmadığını fark ettim. Falin'in buz gibi bakışları Dugan'ı kesti ama onu düzeltmedi ya da sarayını veya kraliçesini savunmak için atlamadı. Sadece birkaç saat önce kraliçe hakkında bana da aynı şeyleri söylediği için bunu yapamayacağını düşündüm.

Dugan hâlâ sadece bana bakarak, "Savaş fısıltılarının gölgelerde vızıldama hızına bakılırsa, Yüce Kral'ın yasaları savaşı daha fazla engelleyemeyecek," dedi. "Bunun bir 'eğer' sorusu olduğuna inanmıyorum. Sadece ne zaman ve nerede."

"Bu uğursuzluk getirir." Ve kötü. Gerçekte herhangi bir sarayın parçası değildim ve Faerie'deki savaşın bağımsız olarak beni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum ama savaş hiçbir yerde iyi değildi. Masumlar ölebilirdi.

Ve Falin kesinlikle kışın dahil olduğu herhangi bir savaşın ortasında kalacaktı. Bu fikir bile midemde bir şeylerin rahatsız edici bir şekilde dönmesine neden oldu.

Kahvemden uzun bir yudum aldım. Neredeyse rahat edemeyeceğim kadar sıcaktı ama fark etmedim bile. "O zaman ilk soruma dönelim: Yaz mahkemesinin bir üyesini nasıl sorgulayacağız? Bunun için bir emsal olmalı."

Falin başını salladı. "Yaz Kralı'ndan tebaasını sorgulamak için izin isteyebiliriz. Ve eğer bu izin verilmezse, bir düello mevcut en iyi yoldur."

Neredeyse kahve boğazımda düğümleniyordu. "Altı ay önce düello, herhangi bir şey için 'en iyi yol' olarak tanımlanmak bir yana, olası bir olasılık olarak bile konuşmaya girmezdi."

Dugan, "O halde büyülü bir çocukluk geçirmişsiniz," dedi. Sözlerinde kötü niyet ya da alay yoktu. Ciddiydi.

Çocukluğumun özellikle iyi geçtiğini hiç düşünmemiştim. Babam beni uzaklara göndermenin, evlatlıktan reddetmenin ve gerçek doğamı kilitlediği büyüünün beni korumak için yapıldığını iddia etmişti. Saçmaladığını ve sadece uğraşmak istemediğini düşünmüştüm ama belki de beni gerçekten Faerie'nin karanlık taraflarından koruyordu. Bu düşünceyi başka bir zamana sakladım ve elimdeki soruna odaklandım.

"Peki bu nasıl olacak? Şüpheli olarak sorgulama hakkı için onunla düello mu yapacağız?"

"Hayır, cevaplar için içimizden birinin ona meydan okuması gerekir. Geleneksel olarak üç kişi," dedi Falin ve kaşlarını çattım. "İdeal olmazdı ama hükümdarın izni olmadan saray sınırlarını aşmak için çok az kaynak var."

"Onu bu gece başlayacak gündönümü kutlamalarında sorgulayabiliriz," diye önerdim.

"Eğer katılırsa," dedi Dugan, el değmemiş kahvesini masamın kenarına koyarken. "Ve bu büyük bir 'eğer', çünkü kışa karşı suç işlemişse katılmayabilir. Eğer katılırsa ve onu sorgularsak, cinayeti itiraf etmiş olsa bile, kutlamalar sırasında yapılan ateşkesler nedeniyle mutlu olmasını dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey olmaz."

"Ve bu durumda kutlamadan sonra ona ulaşmanın imkânsız olacağından emin olabilirsin," diye ekledi Falin. "Kraliçenin Yaz Kralı'ndan tazminat talep edebileceği bir pozisyondayken onu sıkıştırmak daha iyi."

Öldürülen bir saray mensubu söz konusu olduğunda "tazminatın" ne olacağından tam olarak emin değildim ama bu geceye kadar oyalanmanın bir seçenek olmadığı açıktı. "Düello yapsaydınız ölmüş olmaz mıydı?"

Falin başını salladı. "Çok az düello ölümle sonuçlanır. Çoğu sadece üçüncü kana kadar ya da taraflardan biri teslim olana kadar sürer. Sırlar için yapılan bir düello muhtemelen sadece ilk kana kadar sürer."

"Yani bir şüpheliyi sorgulamak için düello." Başımı salladım, alay ettim ve sonra nefesimin altında dedim ki, "Üç tane çok iyi sorunuz olsa iyi olur. Cevaplar için düello yapılabileceğini kim bilebilirdi?"

Dugan kaşlarını çattı. "Her şey için düello yapabilirsin. Aşk, toprak, mevki ya da evet, sırlar."

Ona göz kırptım. "Peki en güçlü olanın her şeyi almasını nasıl engelliyorsun?"

Bana baktı, yüz ifadesi soru karşısında şaşkınlık ve bu kadar saf olabileceğime inanamama arasında gidip geliyordu.

Doğru. Yok bir şey.

En güçlülerin zayıfların her şeyini almasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Bunun farkına varmış olmalıyım ki Falin başını hafifçe eğerek, "Zayıflar korunmak için güçlülere bağlanırlar. O zaman bile, çoğu kişi için sihirden daha değerli hiçbir şeye sahip olmamak en güvenli yoldur. Ve eğer değerli bir şeye sahipseniz, onu saklayın ki başka hiç kimse onun uğruna savaşmaya değer olduğuna karar vermesin."

"Bu çok barbarca."

"Bu her zaman böyle olmuştur." Dugan tüm bu adaletsizlik karşısında omuz silkti. "Ama kendimizi düelloya teslim etmeden önce Yaz Kralı'ndan Lunabella'yı sorgulamak için izin istemeliyiz. Şans bizden yana olabilir."

Falin Dugan'a baktı. "Yazlık sarayla iletişime geçebileceğini sanmıyorum?"

Gölge Prens kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. Aradığı şeyi bulamayınca bana döndü. "Aynanız var mı?"

"Banyoda." Belli belirsiz bir şekilde Tongues for the Dead lobisine bitişik küçük tuvaleti işaret ettim. Dugan döndü ve işaret ettiğim yöne doğru ilerledi. Arkasından kaşlarımı çattım. Kış Kraliçesi'yle karşılaşmasına ve ölümler diyarından esen mezar rüzgârına kısa bir süre maruz kalmasına rağmen, tek bir siyah saç teli bile yerinde değildi. Yaz Kralı'yla yapacağı konuşma için süslenmeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Yine de başka bir hükümdarı ziyaret eden bir prensti. Görünüş muhtemelen önemliydi.

Ofisimin kapısına ulaştığında durakladı ve arkasına baktı. "Geliyor musun?"

"Seninle tuvalete mi? Hayır," dedim kahvemi bitirirken. Masamın üzerine bıraktığı soğumuş fincana baktım. Dugan aslında hiç içmemişti. Muhtemelen onu serbest bırakmamda bir sakınca yoktu.

"Banyoya değil. *Aynaya*." Dugan son kelimeyi vurguladı. Evet . . . Saçımı düzeltmemi önermediği hissine kapıldım.

Kahveyi bırakarak herkesi küçük banyoya götürdüm. Küçük oda, komodinin üzerinde otururken dizleri kaçınılmaz olarak lavaboya çarpacak olan uzun bacaklı bir kişi için klostrofobikti. Kesinlikle üç kişi için yapılmamıştı.

Dugan kapı aralığından küçük mekâna şüpheli bir bakış fırlattı. "Başka ayna yok mu?"

"Belki bir yerlerde bir el aynası vardır." Rianna'nın büyü setinde muhtemelen bir tane vardı ama izin almadan karıştırmak istemedim.

"Bu çok küçük olur. Bu haliyle bile yeterince büyük değil." Oval şekilli aynayı gösterdi. Bir yemek tabağından biraz daha büyüktü ve yansıtıcı malzemenin bir kısmı arkadan dökülmüş, koyu lekeler bırakmıştı. "İdare ederiz."

Küçük banyoya adım attı ve sonra geri kalanımıza yer açmak için nereye gideceğinden emin değil gibiydi. Sonunda tuvaletin üzerinden geçerek aynanın yanındaki uzak köşeye sıkıştı. Falin sıranın bana gelmesini işaret etti, ama gerçekten gidecek bir yer yoktu. Falin bize katıldığında, kendini duvara yaslamış olmasına rağmen, etrafındaki aynayı görebilmek için bir ayağım klozet kapağında dengede olacak şekilde öne eğilmek zorunda kaldım. Komodinin arkasına da oturabilirdim ama o zaman her iki adama da sürtünmüş olurum. Eğer biriyle kişisel baloncuklarımı paylaşacaksam, bunu sadece Falin'e saklamayı tercih ederdim.

Dugan elini aynaya bastırdı ve gölgeler, camı kaplayan karanlıkta odanın hiçbir şeyi yansımayana kadar girdaplar çizerek ve sürünerek yüzeyde gezindi. Ayna mürekkep karanlığından başka bir şey olmadığında, Dugan seslendi: "Yaz Kralı ile görüşmek istiyoruz."

Hiçbir şey olmadı.

Bekledim, kıvrılan gölgeleri izledim. Hâlâ hiçbir şey olmamıştı. Falin'e baktım ama o aynaya bakıyordu. On dakika gibi gelen bir süre bekledim, ta ki bacağıma kramp girene kadar ve ben yine de komodinin üzerine oturmayı düşünene kadar.

"Bir şey mi olması gerekiyor?" Sonunda sordum.

Dugan elini aynadan kaldırmadan ya da başka bir yere bakmadan, "Oluyor," dedi.

Birkaç dakika daha bekledik ve ben ceketimin koluyla oynadım. İçindeki tılsımın gücü çoktan bitmişti. Tamamen bitmemişti ama tekrar kullanabilmem için şarj olması biraz zaman alacaktı. Zaten şu anda ona ihtiyacım yoktu. Falin'in yan tarafıma bastıran bedeninin sıcaklığının farkındaydım.

"Bunun işe yaradığından emin misin?" Düşmeden hangi bacağımı desteklediğimi değiştirip değiştiremeyeceğimi anlamaya çalışırken sordum. Düşecek yerim olduğundan değil.

"Cep telefonlarının ölümlü dünyasında neredeyse anlaşılmaz olsa da, anında iletişim Peri'de pek popüler değil." Falin bu sözleri saçlarıma üfledi. Ve bunun yeterince doğru olduğunu biliyordum. Geçmişte Faerie'de birine bir mesaj iletmem gerektiğinde, bir yaprağın üzerine mektup karalamıştım. Bir ayna biraz daha iyi görünüyordu. Eğer işe yararsa.

"Ayrıca o bir kral," diye fısıldadı Dugan. "Acele etmemek onun ayrıcalığı."

"Ve onu boşa harcamak aptalca ve tehlikeli bir çabadır," dedi gür bir ses aynayı kaplayan mürekkepli karanlığın içinden.

Cam açıldı ama küçük banyoda tıkiş tıkiş duran üçümüzü yansıtmak yerine, ilk başta sadece gökyüzünün bir görüntüsü olduğunu sandığım şeyle doldu. Aynanın alt kısmına yakın bir yerde, hafif bir rüzgârda tembelce salınan birkaç ağaçla çevrili kır çiçekleri içindeki fae'lerden oluşan pitoresk bir sahne vardı. Bir faun, aynanın görüntüsünün en ucuna yakın bir yerde bir dizi kaval çalıyordu; yeşil tenli ve saçlarında parlak mor çiçekler açan bir kadın da onun yanında arp çalıyordu. Deri yerine ağaç kabuğu olan bir grup kadın müzik eşliğinde dans ediyor, yanlarında da insan olduğundan şüphelenilen, dağınık siyah saçlı genç bir adamı sürüklüyorlardı. Aynanın dibine yakın bir yerde, çiçeklerin arasında uzanan bir adam vardı. Gömleksizdi, teni bronzlaşmış altın rengindeydi ve kestane kahverengisi bukleleri öğleden sonra güneşinde altın ve kırmızı vurgularla parlıyordu. Kıvrımlı yeşil sarmaşıklardan oluşan küçük bir taç, buklelerin arasında neredeyse kayboluyordu. Narin görünümlü bir fae başını onun kucağına koymuş yatıyordu, gözleri kapalı ve huzurluydu, parıldayan kelebek kanatları uykusunda usulca çırpınıyordu. Başka bir fae onun arkasında oturmuş, buklelerine küçük unutmama beni çiçekleri örüyordu.

"Bir prens, bir şövalye ve ..." Kral öne doğru eğildi ve aynanın camından bana sertçe baktı. "Sen ne olabilirsin?"

"Bir araştırmacı," dedim aynı anda Dugan da "Planeweaver," dedi.

Yaltaklanmamı gizlemeye çalıştım ama kralın kestane rengi kaşları kalktı. Saçlarını süsleyen fae'lere el salladı ve aynaya daha da yaklaştı, aynanın büyük bir kısmını doldurdu, böylece sadece etrafındaki bulutsuz gökyüzünün parçalarını görebildik.

"İşte bu, bu görüşmeyi daha ilginç kılıyor." Bakışları küçük odayı taradı. "Beni nereden arıyorsun? Burası kesinlikle ne gölge ne de kış sarayı."

"Ölümlüler âleminde pek de ideal olmayan bir noktadayız," dedi Dugan. "Ve hükümdarlarınız benimle temas kurduğunuzu biliyor mu?"

Falin'e gergin bir bakış atmadım, ama bu yakın bir şeydi.

Ancak Dugan hiç istifini bozmadı. "Bize verilen talimatlar çerçevesinde hareket ediyoruz."

İşte bu yüzden fae'lerden dürüst bir cevap almak çok zordu. Yalan söyleyememeleri, onlardan aldığınız gerçeğin yalan olmayacağı anlamına gelmiyordu. Dugan, Gölge Kral tarafından bir savaşı durdurmakla görevlendirilmişti ve biz de Kış Kraliçesi tarafından Stiofan'ın katilini bulmakla görevlendirilmiştik, yani aslında bize verilen görevleri yerine getiriyorduk. Ama hiçbir hükümdar yaz sarayıyla temasa geçmemizi onaylamamıştı, hatta bunu bilmiyordu bile. Kış Kraliçesi'nin de bunu onaylamayacağından oldukça emindim.

Yaz Kralı, Dugan'ın sözlerini ölçerek, "Anlıyorum," dedi.

Aynadaki görüntü dalgalandı. Sonra görüntü girdap gibi dönmeye başladı ve hiçbir ayrımı olmayan bir renk ağına dönüştü. Falin'e baktım, daha Lunabella'yı sormaya fırsat bulamadan kralı gücendirmiş olmaktan korkuyordum.

Falin bir elini kaldırarak dilimin ucundaki soruları susturdu. Aynaya doğru işaret etti. Şekiller yeniden belirginleşmeye başlamıştı, en belirgin olanı çok kadınsı ve çok çıplak bir kalça ve bir çift bacadı. Kadının teni gümüş rengindeydi ve pullarla kaplıydı. Öne doğru bir adım attı ve ayak bileğinden bir su damlası düştü. Aynadaki görüntü dalgalandı.

"Kralla bir havuzun içinden mi konuşuyoruz?" diye sordum.

Falin alçak bir fısıltıyla, "Daha çok bir gölet," diye cevap verdi. Dugan omuz silkti. "Bu büyü için yansıtıcı olan her şey işe yarar."

Bir tür su perisi olduğu anlaşılan pullu kadın, Yaz Kralı'nın önüne bir kâse koydu. Kral ona gülümsedi ve hafifçe başını sallayarak kadının hareketini onayladı. Bu beni şaşırttı. Sıcak görünüyordu, hatta

nazik, onun fae ile etkileşim. Çok büyük bir jest değildi ama Kış Kraliçesi'nin aynı şeyi yaptığını hayal bile edemezdin.

Kral bize dönmeden önce pullu fae gözden kaybolana kadar bekledi. Kendi fae'lerine gösterdiği hoşgörü, bizi tekrar incelerken sertleşti. Özellikle düşmanca görünmüyordu, ama kesinlikle daha az neşeli, daha az açıktı.

"Kış yazın dostu değildir. Onun kanlı elleri tarafından çağrılmayı büyük bir şey olarak görmüyorum. Ama son duyduğuma göre gölge de kışın dostu değilmiş. Peki bu iki farklı adamı bir araya getiren nedir?" Kral konuşurken bana baktı.

Ben olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama bu tam olarak doğru değildi.

Sonunda "Bir ricam var." dedim.

"Gerçekten mi? Peki bu ne olabilir?"

"Biz-" diye başladı Falin ama kral sözünü kesti.

"Seninle konuşmak istemiyorum, Şövalye." Diğer adam konuşmadan Dugan'a döndü. "Ya da sizinle, Prens. İkiniz de önemsiz ve ilgisizsiniz." Parlak yeşil gözlerini bana dikti ve göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı.

"Planeweaver, ilgimi çekiyorsun. Konuşabilirsiniz."

Dugan'ın çenesindeki bir kas gerildi ama hiçbir şey söylemedi. Falin bana doğru döndü ve beni dikkatle süzen bir bakış attı. Uyarıya ihtiyacım yoktu. Yaz Kralı, Kış Kraliçesi'nden daha sıcak görünebilirdi ama yine de bir Peri sarayının kralıydı ve hem kurnaz hem de acımasız olmadan bu pozisyonda kalamazdı.

"Sarayınızın bir üyesi olduğuna inandığımız Lunabella adında bir fae ile konuşmak istiyoruz," dedim, ifadelerimin ne bir soru ne de bir talep olduğundan emin olarak.

"Peki onunla ne amaçla konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu kral.

Falin'e yalvaran bir bakış attım, keşke bu lanet telefon görüşmesine başlamadan önce söylenmesi gerekenleri konuşmuş olsaydık.

"Ona bakma, bana bak," dedi kral, daha yakına eğilerek.

Yeşil gözleri o kadar parlak ve yakındı ki sanki aynanın içinden uzanıp yüzüne dokunabilirdim. Yine arkadaş canlısı görünüyordu. Yaklaşılabilir. Elimin hareket ettiğini hissedene kadar verdiğim tepkinin büyüden kaynaklandığını anlamamıştım. Sabit tutmak için elimi yumruk yaptım ve kalkanlarımı kırarak görüşümün düzlemler arasında kaymasına izin verdim. Bu durum benim için pek de iyi olmadı, çünkü büyülü ayna mezar görüşümde paramparça olmuştu ve büyü'nün kendisi de gölgeler arasında dönen bir sise dönüşmüştü.

kırık parçalar. Kralın yüzünün parçalarını görebiliyordum ama bu etki çok dikkat dağıtıcıydı. Kalkanlarımı tekrar kapattım.

Kral beni inceledi. Kalkanlarımı açtığımda irislerimden kaçan ışık parıltısını muhtemelen kaçırmamıştı ama bundan bahsetmedi. Sadece gülümsemeye devam etti, yaydığı büyünün baskısı tenime ağır geliyordu ama artık ne yaptığını bildiğim için görmezden gelmek daha kolaydı. Falin'in eldivenli eli benimkinin üzerine kaydı, parmakları benimkini hafifçe sıkarak bana destek oldu. Kral bunu da kaçırmadı. Gözleri kısıldı ve gülümsemesi gücünü biraz yitirdi.

"Sarayımı ziyaret edin. İzin verin gözlerinizi kamaştırayım ve dilediğiniz kişiyle konuşmanıza izin vereyim," dedi gülümsemesinin ışıltısını yeniden artırarak.

Ona güvenmek istediğimi hissedebiliyordum. Onun için en iyisini düşünmek. Duygularımı sertçe bastırdım. Kişisel cazibesi bir yansıma aracılığıyla bu kadar baştan çıkarıcıysa, yüz yüze ne kadar kötü olabilirdi? Sonra aslında ne söylediğini düşündüm.

"Kimi istersem mi? Bunu garanti ediyor musunuz lordum?" diye sordum ve Falin'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı. Uyarı mı? Yoksa teşvik mi? Emin değildim ve o da bana bakmıyordu. Lunabella Stiofan'ın katillerinden biri olabilirdi ama öyleyse bile yalnız çalışmıyordu. Eğer yaz mahkemesinde suç ortaklarının adını verdiyse, onlara da ulaşmamız iyi olurdu.

"Sarayımı ziyaret edin. Size kur yapmamıza izin verin. Ve evet, istediğiniz kişiyle görüşebilirsiniz. Belki kraliçe hariç. Eğer istemezse onu sizinle konuşmaya zorlayamam."

Göz kırptım. Her sarayda hem kral hem de kraliçe bulunmazdı ama görünüşe göre bu yaz bulunuyordu. Bu konuşma başladığında krala yaltaklanan kadınlardan hiçbirini artık göremiyordum ama kesinlikle hiçbirinin üzerinde bir taç fark etmemiştim. Hiçbiri Sleagh Maith de değildi. Bu onların kraliçe olma ihtimalini ortadan kaldırmasa da, Faerie'nin asil soyundan gelmemeleri bu ihtimali oldukça düşürüyordu.

Bu ayrıntılar şu anda çok da önemli değildi. Onlar sadece beynimin Faerie'ye tekrar isteyerek girme olasılığından başka bir şeye odaklanması için bir şeydi. Bu sefer farklı bir saraya. Kış sarayıyla gölge sarayını karşı karşıya getirecek bir komplonun parçası olabilecek bir saraya. Kaşlarımı çatmamak için mücadele ettim ama başarılı olamamış olmalıyım.

"Teklifimle ilgili seni rahatsız eden nedir, planeweaver?" diye sordu kral, o göz kamaştırıcı gülümsemesi aynadan bana doğru bastırarak.

Kelimeler ağızımdan çıkmadan önce ağızımı iki kez açtım. "Mahkemenizde dilediğim kişiyle konuşmama izin verme teklifiniz çok cömertçe. Ancak mahkemenizde güvenliğimin sağlanacağına dair hiçbir garanti vermediniz. Ne de girdikten sonra tekrar çıkma özgürlüğümden."

"Zeki kız. Ve soyunu sadece birkaç aydır tanıdığını söylüyorlar, yani ya çabuk öğreniyorsun ya da ilginç birkaç ay geçirdin. Tamam, sarayıma gel ve sana üç gün üç gece boyunca güvenli geçiş izni vereyim" -durakladı, düşündü-"üç gün üç gece. Gitmek istersen izin veririm ama kışın soğuk salonlarından sonra yazı oldukça ferahlatıcı bulacağını düşünüyorum."

Üç gün ihtiyacım olandan çok daha fazlaydı. Özellikle de en uzun gece ve gündönümü yaklaştıkça Faerie'deki zamanın ölümlüler âlemiyle paralellik göstereceği düşünülürse. Şenliklerin başlamasına sadece birkaç saat kalmıştı ve bu her şeyi daha da karmaşık hale getirecekti.

Bu iyi bir teklifti. Kral hem koruma hem de güvenli geçiş konusunda cömert davranıyordu. Gerçekten de Kış Kraliçesi'nden oldukça farklıydı. Çok daha nazik, çok daha adil.

Kabul etmek için ağızımı açtım ama soğuk bir büyü dalgası elimden yukarı fırladı, o kadar soğuktu ki Falin'in eldivenli elinin dokunduğu yer parmaklarımı yakıyor gibiydi. Bir çığlık attım ve dar alanda yapabildiğim kadarıyla ona doğru döndüm.

Bana öylece baktı, yüz hatları dikkatle boştu. Gözlerimi kıstım ve sonra neyi kabul etmek üzere olduğumu anladım. Kralın büyüü beni fark ettiğimden daha fazla etkiliyordu. Yazlık saraya tek başıma girmemin imkânı yoktu.

Krala geri döndüm, gülümsemem dikkatle yerinde duruyordu. Bu fae'nin etrafında hissettiğim her şeyi gözden geçirmem gerekecekti. Beni çok kolay manipüle edebilirdi.

"Prens Dugan ve Kış Şövalyesi'nin bana eşlik etmesini istiyorum."

"Hayır."

Pazarlık yok, sadece hayır. Beni büyülemeye çalışan göz kamaştırıcı gülümsemesinin ardında kralın ifadesi sertti. Kendi yüz ifademi dostça tutmak için mücadele ettim. Lunabella ile konuşmamız gerekiyordu. Kral tek yolumuz değildi ama kan dökülmesini gerektirmeyen tek yoldu.

"Lunabella ile tarafsız bir zeminde buluşmaktan mutluluk duyarım," dedim ve sonra ekledim, "Bu geceki şenlikte olmalı, değil mi?" Daha parlak gülümsedim. Kralın, Lunabella'yla olan işimizi bilmesine gerek yoktu.

Lunabella'nın bu geceyi beklemesi karmaşık bir durum yaratabilirdi. Elbette bu, onun gündönümü kutlamalarına katılmasını yasaklamasıyla sonuçlanabilirdi ama bu hesaplanmış bir kumardı.

Sürpriz bir şekilde kral güldü. Göbekli bir kahkaha başının geriye doğru eğilmesine neden oldu. Falin ve Dugan'a baktım ama ikisi de benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ölümlü yetiştirilme tarzın belli oluyor, küçük planeweaver," dedi kral ve yeşil gözleri neşeyle kırıştı. "Bir şey istiyorsun ve anında tatmin olmak istiyorsun. Eğlenceye sadece birkaç saat kaldı. O zamandan önce senin için uygun bir ziyaret planlayamam."

"Konuşmak için bir oda yeterli olacaktır."

"O zaman sizi saraya nasıl çekebilirim? Hayır, bizi tüm ihtişamımızla görmelisiniz."

Kahretsin.

"O halde sarayınızı iki kez ziyaret etmek isterim. Lunabella ile konuşmak için şimdi gelebilirim ve bu süreçte sarayınızın gerçek doğasının ne olduğunu görebilirim. Bir arkadaşımın evine habersizce uğrayıp, tuvaletini sadece misafir geleceğini bildiği zaman yıkayıp yıkamadığını öğrenmek gibi bir şey," dedim ayağımın altındaki tuvalete belli belirsiz bir işaret yaparak. Tuvalet tertemizdi, ama bu benim kişisel alışkanlıklarımdan çok ofis müdürünün brownie olmasıyla ilgiliydi. "Ve daha sonraki bir tarihte, talep ettiğiniz üç gün için tekrar ziyaret edeceğim. O zaman beni gönlünüzce etkilemeye çalışabilirsiniz. Ama her iki seferde de kendi seçtiğim bir refakatçiye ihtiyacım olacak."

Kral ayıldı, neşesi yüz hatlarından silinmişti. "Masaları tersine çevirdiniz. Misafirperverlik teklifimi aldın ve varlığınla bizi onurlandıran kadar çarpıttın. Kendini bu kadar değerli mi sanıyorsun?"

Falin'in tutuşu acı verecek kadar sıkıştı ve Dugan göz ucuyla beni izledi. Kralı düşündüm. Yüzü açıktı, davetkârdı ama bekliyordu. Alınganlık gösterme tarafına mı geçecekti? Geri adım atıp kastettiğimin bu olmadığını mı iddia etmeliydim? Yoksa bu yolda ilerlemeye devam mı etmeliydim? Bir kralı düşman edinmek kötü bir fikirdi, ama şimdiye kadar benim pürüzlü yanlarımla eğlenmiş görünüyordu. Umarım bu böyle devam eder.

"Başka bir planeweaver ile şarap içip yemek yiyebilirsiniz." Bu sözleri gülümseyerek söyledim, çünkü diğer tek planeweaver'lar yüksek mahkemedeki bir çift şekil değiştirendi. Şu anda, tek fae planeweaver bendim.

O an uzadı, sözlerim küçük banyodaki gergin sessizlikte yüksek sesle söylendi. Falin'in tutuşu parmaklarımın etrafında bir mengene gibiydi ve eğer sözlerim kadar kendimden emin davranmaya çalışmasaydım, elimi onunkinden çekerdim. Bir düzine kalp atışım kulaklarımda patladıktan ve yanlış bir seçim yaptığımdan emin olduktan sonra kral güldü.

"İlginç birisiniz. Bir anlaşma sağladığımızda, güzel bayan planeweaver'ı ve refakatçilerini ağırlamak benim için bir zevk olacaktır," dedi. "Hatta hemen gelip halkımdan istediğiniz herhangi biriyle konuşabilirsiniz. Ancak karşılığında, henüz belirlemediğim bir tarihte tekrar ziyaret edeceğinize ve en az üç gün kalacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Boğazıma düğümlenen endişeyi yuttum. Yazlık sarayda üç gün. Güvenli geçiş için pazarlık yaptığımız sürece bunu yapabılırdım. İstemiyordum ama yaza girmemizi ve tek ipucumuza ulaşmamızı sağlayacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

I Ziyaretimizin şartları üzerinde anlaşılmaya varmamız yaklaşık yarım saat süren bir pazarlık gerektirdi. Bu noktada bacaklarıma kramp girmişti ve kendimi oldukça

klostrofobik. Kralın yüzü kaybolduğunda ve gölgeler aynadaki yansımamızı tekrar göstermek için ayrıldığında neşelenmeye hazırdım. Ama bu tekrar Faerie'ye gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. *Ve daha sonra daha da uzun bir ziyaret yapmak için sözleştim.*

Dışarı çıktığımızda Stiofan hâlâ hareketsiz çemberimin ortasında oturuyordu. Yırtık pırtık ve kanlı gece kıyafetlerini giymişti ama en azından artık yere hayalet kanı akıyordu. Yanında diz çöktüm ve birkaç kez adını söyledim ama gözünü bile kırpmadı. Katatonik bir hayalete ne yapacağımı bilemediğim için onu orada bıraktım. Onu yanımda Faerie'ye götüremeyecektim. Roy'la daha sonra konuşmam gerekecekti. Tanıdığım en yaşlı hayalet oydu. Belki bazı önerilerde bulunabilirdi.

"Peki yazlık avluya nasıl ulaşacağız?" Falin'in arabasına doğru ilerlerken sordum. Eğer Faerie'nin başka bir kapısına gitmek zorunda kalırsak, bu çok fazla zamanımızı alacaktı ve öğleden sonra zaten uzamaya başlamıştı. Yakında alacakaranlık çökecek ve onunla birlikte şenlik de başlayacaktı. Bu da Faerie'nin tüm kapılarının kış sarayına ve yılın en uzun gecesine açılacağı anlamına geliyordu.

Falin'in bakışları bana doğru kaydı ama tek söylediği "Sessizce" oldu.

Dugan bu ifadeyi açıklamakla ilgilenmiyor gibiydi. Aslında, ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Falin'in spor arabasının arkasında iki büküm oturduğu yerde onu incelemek için koltuğumda döndüm. Onu izlediğimi fark ettiğinde uzak pencereden dışarı baktı, hiçbir şey söylemedi ya da gözlerime bakmadı. *Bu da ne demek oluyor?*

Falin Bloom'un önüne park etti ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Görünüşe göre kış kapısından yazlık avluya ulaşıyorduk.

Eternal Bloom birkaç saat önce ziyaret ettiğimizden daha da boştu. Etrafımıza çöken sessizlikten çabucak geçtik. Faerie'ye açılan kapıda tereddüt etmemeyi bile başardım. Sanki yazlık saraya ulaşma arzusu kapıyı yönlendirmek için yeterli olacaktı gibi -hey, Faerie'deki diğer kapılarda işe yaramıştı- etrafımızdaki bar eridiğinde neredeyse güneşli bir alana çıkmayı bekliyordum ama buzdan koridorlar etrafımızda cisimleşti.

Ölümlüler diyarı ile kış sarayı arasındaki kapıyı işaretleyen oyulmuş buz sütununu üç adımdan fazla geçmeden bir muhafız bölüğü yolumuzu kesti. En azından bu sefer Dugan'a silah çekmediler.

Muhafızların lideri, "Kraliçe hâlâ kütüphanesinde," dedi.

Falin başını sallayarak onun sözlerini onayladı ama tek söylediği, "Araştırmamıza devam ediyoruz. Daha fazla bilgi edinene kadar kraliçeyi rahatsız etmeyeceğim."

Bu bir kovulmaydı ve gardiyanlar da öyle algıladı. Soruşturmamızı ya da nereye gittiğimizi bile sormadılar. Kenara çekildiler ve geçmemize izin verdiler. Falin, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen buzdan koridorlarda ilerlerken başka bir şey söylemedi. Yazlık saraya nasıl gideceğimiz hakkında daha fazla ayrıntı sormamak için dilimi ısırarak ona yakın durdum. Oraya "sessizce" gitmek, açıkça kraliçenin önceden uyarılmasını istemediği anlamına geliyordu. Yakında öğreneceğinden hiç şüphem yoktu. Buz golemleri koridorlarda sıralanmış, canlanmak için onun emrini bekliyorlardı. Etkinleştirilmediklerinde gerçekten görüp göremedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama koridorlarda aceleyle ilerlerken sırtımda gözler olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden izlendiğimizden hiç şüphem yoktu.

Çok uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca yürüdük. Yanından geçtiğimiz kemerler ve golemler birbirinin aynısıydı, sanki büyük bir dairenin içinde yürüyormuşuz gibiydi ama koridor nadiren dönüyor ve asla kıvrılmıyordu. Sonsuz bir koridordan ibaretti. Bir köşeyi döndüğümüzde ve koridor büyük bir çift kapıyla sona erdiğinde, şoktan neredeyse tökezliyordum.

Kapılar buzdandı ve kış sarayını Ebedi Çiçek'teki amaranthine ağacına bağlayan sütunla aynı türden karmaşık sahnelerle oyulmuştu. Kapının sağ tarafındaki çerçeveyi büyük bir meşe ağacı, sol tarafındaki çerçeveyi ise aynı büyüklükte bir dişbudak ağacı oluşturuyordu. Donmuş dallar, donmuş kabuklarından sarkan büyük buz sarkıtlarıyla birlikte kıvrılıp birbirine dolanarak kapının üzerinde buluşuyordu. Kapıların iki yanında muhafızlar duruyordu. Onlar

Biz yaklaşırken gerginmiş gibi ayaklarını sürüyerek yürüdüler ama bizi durdurmadılar. Onların görevi Fae'lerin kış sarayını terk etmesini engellemek değil, davetsiz misafirleri durdurmaktır.

Eğer Lunabella Stiofan'ın cinayetinde hazır bulunduysa, içeri nasıl girdi?

Peki bu durumda Kordon'un cesedi avluya nasıl getirildi? Falin büyük buz kapıları çekerek açarken muhafızlara başıyla işaret etti.

Girdap gibi dönen beyaz sis kapı aralığını doldurdu, kar taneleri ağaçların arasında dans ederek diğer tarafta ne olduğunu gizledi. Falin bana doğru döndü ve elini uzattı. Peri'de kapılar garip olduğundan ve her zaman aynı yere ya da zamana açılmadığından ve belirsiz bir "yaz sarayına" dışında nereye gittiğimizi bilmediğimden, teklif ettiği eli tutmakta tereddüt etmedim.

İleri doğru adım attığında, adım adım ona eşlik ettim ve sisin içine doğru yürüdüm.

Sık bir ağaç korusu gibi görünen küçük bir açıklığa çıktık. Omzumun üzerinden geriye baktım. Karmaşık buzdan kapı hâlâ oradaydı, diğer taraftakinin aynısıydı, meşe ve dişbudak onu destekliyordu. Ama şimdi bu ağaçlar bağımsızdı ve benzer şekilde kar yüklü ağaçlarla çevriliydi. Ama kapıdan uzaklaşan her ağaçla birlikte ağaçlar da değişmeye başladı.

Bir tarafta don incelmiş, kahverengi yapraklar buz sarkıtları yerine hala bazı dallara tutunuyor. Daha ileride ise sonbaharın parlak altınları, kırmızıları ve turuncularında yapraklar. Bu ağaçlar zirveye ulaştığında, meşe ve dişbudak bir kez daha buluştu, aralarında koyu renkli ahşap kapılar vardı. Üzerlerine oyulmuş sahneleri net olarak seçebilecek kadar yakın değildim ama hasat toplayan fae'leri, düşen yaprakları ve diğer sonbahar sahnelerini tasvir ettiklerini tahmin ediyordum. Sonbahar sarayının kapısı, şüphesiz.

Kışın kapısından ters yöne doğru gidildikçe don inceliyor, ağaçlarda tomurcuklar beliriyor, onları çiçekler ve taze yeşil filizler izliyordu. Meşe ve dişbudak ağaçlarının bu tarafta buluştuğu yerde kapı çiçeklerle kaplıydı; ağaçları uyandıran ve yeni filizlenen bitkilere bakan fae'leri tasvir eden bir çiçek mozaiği. Baharın kapısı.

Döndüm. Kış kapısının tam karşısında ve karşısında yaz kapısı vardı. Etrafını çevreleyen ağaçların derin, güçlü yeşil yaprakları vardı. Meşe ve dişbudak ağaçlarının çevrelediği kapılar aslında kapı değil, yamaçtaki otlar, funda ve mantarlar gibi görünüyordu. Kapıda oymalar varsa da bulunduğum yerden onları göremiyordum.

Dugan kış kapısından içeri adımını attı ve kapılar kapanarak kışın sisini ve kar tanelerini engelledi. Falin'in elini bıraktım ve

Küçük açıklığın ortasına doğru adım attı, tüm manzarayı ve kıştan ilkbahara, yazdan sonbahara ve tekrar kışa sorunsuzca geçiş yapan mevsimleri görmek için döndü. Burası tüm mevsimlerin birbirine karıştığı yerdı ve çok güzeldi. Etrafıma baktığımda, bazı ağaçların arasından yayılan sıcak bir parlaklık olduğunu, bazılarının ise sonsuz bir karanlığa sahip olduğunu fark ettim. Bu noktalar için bir kafiye ya da sebep yoktu. Işık ya da gölgeler için bir kaynak yoktu.

"Bunlar ışık ve gölge avlularına giden yollar mı?" Onları ayıran ince bir huş ağacı olmasa birbirine değecek olan iki farklı bölgeyi işaret ederek sordum.

Dugan başını salladı. "Işık avlusu ve gölgeler avlusu tüm mevsimlere dokunur ama hiçbirinin parçası değildir."

Etrafıma bakındım. Korunun her mevsiminde aydınlık ve karanlık görüldüğü için bu doğru görünüyordu.

"Gölgeden çok ışık yolu var," diye boş boş gözlemledim ve Dugan yüzünü buruşturdu. Sonra sanki gölgelerin bazı yolların önüne geçmesini sağlayabilecekmiş gibi dönüp korudaki ışığa baktı.

Bakışları daha önce onda görmediğim bir vahşiliğe büründüğünde, "Alınmak istememiştim," dedim. Bana yönelik değildi, ama tipik olarak soğukkanlı bir fae'de görmek şaşırtıcıydı ve bir kez daha onun bir peri prensi olduğunu ve aslında bir müttefik olmadığını hatırladım.

Dugan küçümseyici bir el salladı ama bu hareketi sözlerimi savuşturmak için mi yoksa kendi düşüncelerinden kurtulmak için mi yaptığından emin değildim. Durum hangisi olursa olsun, karanlık yüz hatları düşünceli bir nötr hale döndü.

"Faerie'nin dengesi bozuldu," dedi yanımdan geçip yaz kapısına doğru ilerlerken. Koyu renkli pelerini arkasında dönüyor, gölgeler etrafını sarıyor ama ışıktan kaçıyorlardı.

Falin'e sorgulayan bir bakış attım ama o sadece başını salladı ve kapıya doğru işaret etti. Açıklığın etrafına bir kez daha baktım. Mevsimsel kurların gücü yıl boyunca inişli çıkışlı olabilirdi ama burada mükemmel bir denge içinde görünüyorlardı. Yine de ışık kesinlikle gölgelere hükmediyordu.

Yazlık kapıya doğru ilerledim ve sonra durup arkama baktım. "Yüksek mahkemenin kapısı nerede?"

Sadece kaçırıyor muydum? İlk başta gölge ve ışığa giden yollara sahip olduğum gibi mi? Davadan sonra bu açıklığa dönebilseydim, yüksek mahkemeye bir kapı açabilseydim ve ölümlü planeweavers'larıyla çalışmak için dilekçe verebilseydim ...

Falin başını salladı. "Burada değil."

"Peki nerede-?" Ben başladım ama o sadece omuz silkti.

"Bilmiyorum," dedi ve ikimiz de dönüp Dugan'a baktık.

Prens kaşlarını çatı. "Sadece Peri hükümdarları yüksek saraya ulaşma konusunda bilgi sahibidir."

"Peki ya peri prensleri?" Çok yalvarır gibi görünmemeye çalışarak sordum. Bu cinayetleri çözsek bile Dugan bana yardım edemeyecekse, tüm umudumu babamın önümde sallandığı iyiliğe bağlamaya geri dönmüştüm.

Dugan'ın kaşları daha da çatıldı ve cevap vermedi. Bunun yerine öne doğru eğildi ve avucunu yaz kapısı olarak kullanılan tepeye dayadı. Bu kadar yakından, çimenlerin ve fundaların hissedilmeyen bir rüzgârda yuvarlandığını ve hareket ettikçe kıvrılan bitki örtüsünün şekiller oluşturduğunu görebiliyordum. Yüzen ve dans eden fae görüntüleri yakaladım ve sonra çok büyük bir seks partisinin ayrıntılı bir sahnesini gördüm ve bakmayı bırakmaya karar verdim. İffetli biri olmaktan çok uzaktım, ama titreyerek ve titreyerek küçük insanlar oluşturan küçük bükülmüş çim bıçakları çok garipti.

Yamaç Dugan'ın elinin altında açıldı ve sanki gerçekten bir kapıymış gibi içeri doğru sallandı. Açıklıktan parlak güneş ışığı ve bir panpipe'in dönen notaları sızıyordu. Daha içeri adım atmamıştık bile ama yüzümde ılık güneş ışığını hissedebiliyordum.

"Hep birlikte mi?" Dugan elini uzatarak sordu.

Başka bir mahkemeye daha gireceği için gergin miydi? Öyleyse onu suçlayamam. Kesinlikle öyleydim, geçişimizi çoktan müzakere etmiş olmamıza rağmen.

Uzattığı elini tuttum. Avuç içlerinde saklamadığı kana rağmen eldivenli parmaklarım serin ve kuruydu. Ona daha önce hiç dokunmadığımı fark ettim. Kadim bir Peri prensi olabilirdi ama eli sadece bir eldi ve verdiği kadar destek istiyordu. Diğer elimle uzandım ve parmaklarımı Falin'in eldivenli eliyle kenetledim.

"Kralın beni büyülemesine izin verme," diye fısıldadım.

Sonra tepedeki kapıdan geçip gün ışığına çıktık.

- - -

"Senin yazlık saraya ait olduğunu sanmıyorum," dedi derin bir ses, gözlerim parlak güneş ışığına alışmaya vakit bulamadan.

Gözlerimi kırptım. Normalde gözlerim Faerie'yi severdi ama parlak güneş ışığına adım atıp alışmak için biraz zaman bekleyemezdim. Falin ve Dugan'ın benim hasarlı görüşümden daha hızlı alıştıklarını umuyordum çünkü güvenli geçiş vaatleri olsun ya da olmasın kendimi oldukça savunmasız hissediyordum. Falin açıkça aynı fikirdeydi. Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve sonra beni hafifçe yana doğru salladı. Beni serbest bıraktı ve ben onun önüme geçtiğini görmekten çok hissettim. Bu karmaşada Dugan'la da bağlantımı kaybettim, yani aniden yalnız ve kördüm. Bu hiç hoş değildi.

Konuşan ses özellikle tehditkâr değildi, ama aynı zamanda çok misafirperver de değildi ve kesinlikle Yaz Kralı'na benzemiyordu. Aslında Yaz Kralı'nın sarayının kapısında bizi bekliyor olmasını beklemiyordum. Onun kapısında da tıpkı Kış Kralı'nın kapısında olduğu gibi muhafızlar vardı. Kral halkına geldiğimizi haber vermiş miydi? Uygunluk konusunda pek endişeli görünmüyordu. Tek bildiğim, hâlâ onunla ayna aracılığıyla konuştuğumuz açıklıkta uzanıyor olduğuydu.

Birkaç kez daha göz kırptım ve sonunda görüşüm netleşti. Güneş ışığının miktarına bakarak bir tarlada ya da belki de fundalık bir tepenin üzerinde olduğumuzu sanmıştım. Bunun yerine etrafımızda toprak duvarlar vardı, çiçekli sarmaşıklar kalın yeşil perdeler halinde aşağıya doğru uzanıyordu ve parlak renk parıltıları vardı. Üzerimizdeki tavan -eğer varsa- parlak güneş ışığında kayboluyordu.

Altımızdaki zemin tamamen yeşillikti, ama kesinlikle bir tür salondaydık, dekorasyon seçimleri tamamen farklı olsa da yapı kış salonlarından çok farklı değildi.

Sadece muhafızlardan oluşan küçük bir küme önümüzde duruyordu. Kış sarayında kraliçenin muhafızları neredeyse birbirlerinden ayırt edilemezdi, yüz hatları büyümlü pelerinler ve buzdan zırhlarla gizlenmişti ama bu yaz muhafızları daha farklı olamazdı. Yapraklardan dikilmiş ve meşe palamutlarıyla güçlendirilmiş zırhı olan küçük bir peri, küçük ellerinde oyuncak bebek büyüklüğünde bir üfleme tabancası tutuyor ve Falin'in burnunun hizasında, ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyordu. Etten çok kayaya benzeyen ve dizlerimden daha uzun olmayan bir fae, iki kalın elinde tuttuğu taştan bir sopa taşıyordu. Saçlarında kurumuş yapraklar ve bana huş ağacı kabuğunu anımsatan kâğıt inceliğinde bir tunik olan soluk benizli bir fae hiçbir silah sallamıyordu ama cılız parmaklarının tek bir dokunuşuyla öldürebileceği izlenimine kapılmıştım. Elinde yay olan bir satir ve hayvan mı yoksa insan mı olduğundan emin olamadığım bir tür drakonik yaratık muhafız grubunu tamamlıyordu.

Evet. Kesinlikle hoş karşılanmış hissetmiyordum.

Arkadaşlarımdan hiçbiri söylemediği için, "Yaz Kralı tarafından davet edildik," dedim.

"Şimdi mi, genç kız?" dedi kaya fae'si ve derin çakıllı sesi, kapıdan ilk adım attığımızda konuşan sesle aynıydı. "Böyle bir şeyden haberdar edilmemiz gerekirdi."

"Sanırım olmak üzereyiz," dedi soluk benizli fae. Sesi ince ve hırıltılıydı ve çok soluk hayaletlerin bazen sergilediği sazların arasından geçen rüzgâr sesiyle aynı kaliteye sahipti. Canlı bir boğazdan gelmesi daha da ürkütücüydü. Dönüp bir elini kaldırdı ve parlak renkli bir kuş uzun parmaklarından birinin üzerine kondu. Yavaşça cıvıldadı ve başını sallayarak saçlarındaki kurumuş yaprakların hışırdamasına neden oldu. "Onlar aslında davetli misafirler."

Minik peri cıvıldayarak kuşa doğru dalışa geçti. Tüylerini karıştırdı, bir ayağından diğerine zıpladı. Kuş birkaç kısa cıvıltıyla karşılık verdi ve peri tekrar cıvıldadı, küçük elleriyle bize doğru el hareketi yaptı.

Hem kuşun hem de perinin dilini açıkça anlayabilen huş ağacı kadını başını salladı. "Bu kralın sözü." Bize baktı. "Gelin, size eşlik edeyim."

Uzun parmaklarıyla bir fiske vurdu ve kuş uçtu. Sonra döndü ve ileriye doğru uzun ama telaşsız bir adım attı. Hareket ederken çıkardığı hışırtı dışında hiç ses çıkarmadı ama ağır ağır ilerleyişini izlerken, çıplak, ince ayağını her yere koyuşunda köklerin yere indiğini ve ayağını tekrar kaldırdığında kopup gittiğini fark ettim.

İlerlememiz yavaştı ve yazlık sarayın koridorları kışınki kadar sonsuz görünüyordu, sadece belki de daha kötüsü, çünkü bu hiç bitmeyen koridorlarda hiç kapı yokmuş gibi görünüyordu. Kendimi birden fazla kez huş ağacından kadını daha hızlı hareket etmeye zorlayabilmeyi dilerken buldum. Lunabella en iyi ipucumuz olsa da davamızın sonu olacak gibi görünmüyordu ve zamanımız kısıydı. Ama onun daha hızlı hareket edebileceğinden şüpheliydim ve Falin, Dugan ve benim etrafımda sinirli daireler çizen peri dışında diğer tüm muhafızlar geride kalmıştı. Küçük fae'nin yardım etmeye meyilli olduğunu sanmıyordum.

Bir mil kadar yürüdükten sonra huş ağacı fae'si durdu. Kaşlarımı çattım. Etrafımızda daha fazla sarmaşık ve çiçekten başka bir şey yoktu. Solgun bir elini uzattı ve sarmaşıklar ondan uzaklaştı. Bir kapıyı ortaya çıkarmış olmaları çok da önemli değildi - arkalarındaki toprak duvarı

Hareket etmeye başlamadan önceki yerlerinde, daha önce orada olmayan bir kapı oluşturdular.

İşte bu yüzden Faerie'de asla kendi başıma gezinemeyecektim.

Falin huş ağacından kadına başıyla ufak bir selam verdikten sonra bana elini uzattı. Elini tuttum, peri parmaklarımı bombalarken onu görmezden gelmeye çalıştım. Perinin bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için beklemek istemiyordum. Benden hoşlanmadığı belliydi. Ya da belki de eskortlarımdı. Her iki durumda da, cildi diğer muhafızlarla birlikteyken yumuşak bir şekilde parlayan yeşilden önce sarıya, sonra turuncuya dönüştü ve şimdi öfkeli bir kırmızıya dönüştü.

Falin'e kaşımı kaldırdım, Dugan'a bir bakış attım ve iki adam da başını sallayınca kapıdan içeri adım attık.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

I Kralın sohbetimiz sırasında uzandığı kır çiçeklerine ve gölete götürmesi için kapının açılmasını bekliyordu.

Olmadı.

Bir an için etrafımıza yayılmış, her biri yiyeceklerle dolu ve etrafı yemek yiyip eğlenen fae'lerle çevrili masalara bakarak bir şekilde Ebedi Çiçek'e geri döndüğümüzü düşündüm. Müzik neşeyle çalıyordu ve sol tarafımda dansçıları görebiliyordum. Ancak, peri gökyüzüne ve tavan işlevi gören canlı amaranthine ağacına rağmen hala bir odaya benzemeye çalışan Bloom'un aksine, yönlendirildiğimiz "odanın" duvarları yokmuş gibi görünüyordu, en azından alanın kenarlarında görebildiğim ağaç çizgisinden önce. Zemin de yoktu, masa ve sandalyeler çimenlerin üzerine gelişigüzel yayılmıştı.

Huş ağacı kadın bizi takip etmemişti ama peri etmişti. Yüzümün tam önünde durarak bana bir kez daha çene çaldı. Sonra burnuma tekme attı.

"Hey," diye bağırdım ve onu uzaklaştırmak için elimi kaldırdım. Hızla uzaklaşırken ona dokunmaya yaklaşmadım bile ve burnumun ucunu ovuşturdum. Herhangi bir zarar vermemişti ama tekme acıtmıştı.

Dilini bana doğru uzattı ve rengi koyu bir kızıla dönüştü. Sonra döndü ve uçarak masaların arasında gözden kayboldu.

"Bu da neydi şimdi?" Burnumu ikinci kez ovma dürtüsüne direnerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Falin, gözleri fae masalarını tararken. "Ve her iki rehberimiz de bizi terk etti, yani sanırım kendi başımızayız."

"Eğer kralı arıyorsak en büyük masaya bakmamızı öneririm," dedi Dugan, etrafı tarayarak.

"Peki ya sadece Lunabella'yı aramak istiyorsak?" Cevabı zaten bildiğimi hissediyordum. Yine de sordum.

Dugan önümüzdeki şenlikten başını çevirip bana kaşlarını çatarak baktı. "Bunu yapmamızı önermiyorum."

Doğru. O zaman sanırım bulmamız gereken bir kral vardı.

Yanımızda bir rehber olmadan tarlada yavaşça ilerledik. En uzun gecenin şenliği bu gece başlayacaktı ama görünüşe göre yaz fae'leri kutlama için oldukça sıkı bir ön hazırlık yapıyorlardı. Ya da belki de bu saray için olağan bir durumdu. Buna dayanacak çok az şeyim vardı. Tepede parlayan güneşe rağmen, alanda şenlik ateşleri yakılmıştı ve her türden fae bunların etrafında dans ediyordu.

Çok fazla büyük fae toplantılarında bulunmamıştım. Ara sıra Bloom'u ziyaret ederdim, ama o fae'lerin çoğu ölümlülerin yakınında yaşayan bağımsızlardı. Sonbahar Ekinoksu şenliklerine katılmıştım, ama o gece biraz bunalmıştım ve ilk geçit töreninden sonra kimin hangi saraya ait olduğunu seçememişim. Etrafıma baktığımda, muhtemelen yaz fae'lerini bir araya getiremeyeceğimi fark ettim. Kış sarayında çok çeşitli fae'ler vardı, ama gördüğüm kadarıyla hepsi de Rönesans ya da belki de Viktorya dönemi balo salonlarına uygun kıyafetler giymişlerdi. Yaz fae'lerinin gardıroplarında birleştirici bir unsur yoktu, belki de hatırı sayılır miktarda etin sergilenmesi dışında. Bazıları yaprak ve ağaç kabuklarından yapılmış giysiler giyiyordu. Diğerleri duman ya da su buharından başka bir şey giymiyor gibiydi. Birkaçı ise el dokuması elbiseler ve basit tunikler giyiyordu. Deri ve kürk de birçoğunun üzerinde görünüyordu. Bazıları ise tamamen çıplaktı. Kış sarayından çok daha kaotikti, ancak fae'ler aynı zamanda katılmak zorunda kaldığım kış balosundan daha mutlu görünüyorlardı.

Masaların etrafında dolanıp dansçılardan kaçarken, varlığımız, eğer fark edildiyse bile, karışık tepkilerle karşılandı. Bazı fae'ler genişçe gülümseyerek kadehlerini kaldırıyor ya da danslarına katılmamız için bizi çağırıyordu. Diğerleri kaşlarını çatı, dudak büktü, hatta silahlarını parmakladı. Yine de hiçbiri bizi durdurmadı.

Dugan'ın tahmin ettiği gibi, bulmamız gereken en büyük masaydı. Onu alanın ortasında bulduk. Kralın masasının bir şekilde ayrı bir yerde olmasını bekliyordum. Belki bir tepede ya da bir platform üzerinde bir tahtta. Onun yerine devasa masası, alandaki en büyük hareketliliğin tam ortasıydı. Masada düzinelerce fae oturuyordu -kralın yakın çevresindeki danışmanlarından çok daha fazlası-.

ve daha fazlası kenarlara karışmıştı. Masadaki fae'lerin çoğu Sleagh Maith'ti, ama bir o kadar ya da daha fazlası da değildi. Nimfler ve dryadlar, satirler ve troller ve aklıma gelmeyen daha birçokları masada toplanmıştı.

Kral onunla konuştuğumuzdan beri gardırobuna geyik derisinden bir yelek eklemişti ama bu yelek bronzlaşmış göğsünü örttüğü kadar çıplak bırakıyordu. Güzel bir manzaraydı ve bundan hoşlanabilirdim - ne de olsa muhteşem bir vücuda bakmak her zaman güzeldir - yeşil tenli bir su perisi dizlerinden birinin üzerinde dengede durmuş, elleri kralın kahverengi pantolonunun üzerinde görünen kaslı karın kaslarını rahatça okşuyordu. Bir başka fae kollarını kralın omuzlarına dolamış, parlak pembe saçları kralın kollarından birinin üzerine dökülüyordu. Bir başka fae ise neşe içinde ona üzüm yediriyordu ve ya üzerinde sadece gökkuşağı renginde bir pelerin vardı ve başka hiçbir şey yoktu ya da gökkuşağı kanatları sırtından aşağı katlanmıştı ve doğduğu günkü gibi çıplaktı. Tüm sahne çok iyi kostümlü bir pornografik filmin başlangıcına benziyordu. Eğer bu bir seks partisine dönüşürse, buradan giderdim.

Kral bize baktı ve hoş geldin dercesine gülümsedi. "Planeweaver, bizimle eğlen," diye seslendi, eline bir Kehribar rengi sıvıyla dolup taşan devasa bir deri kadeh. Bana kadeh kaldırır gibi kaldırdı ve masadaki diğer birkaç fae de kadehlerini kaldırdı. Sonra sürahiden kocaman bir yudum içti. İçkiyi masaya geri koyarken gözleri parlıyordu. "Tabii önce tuvaletleri incelemek istemezseniz."

Birkaç fae bana doğru meraklı bakışlar fırlatırken yanaklarıma sıcaklık hücum etti.

"Ben almayayım," diye mırıldandım.

Kralın gülümsemesi yayıldı. "Oturun."

Ne kadar dostça söylenmiş olursa olsun, bu bir emirdi. Kralın önündeki üç koltuk aniden boşaldı ve ben de kendimi bir tanesine oturmuş buldum. Yiyecekler önümüze kondu ve hemen ardından kadehler, flütler ve flamalar içinde bir dizi içecek geldi. Birkaç ay önce önümüze serilen ziyafet beni hem hayrete düşürür hem de dehşete düşürürdü. Birincisi çok fazla yiyecek olduğu için. İkincisi ise peri yemeği olduğu için.

O zamanlar geçmişti ve ben Peri şölenlerine oldukça alışmıştım. Ve onlardan korkmuyordum. Soyumda biraz ölümlü kanı vardı, ama dedikleri gibi "gerçek kana" sahiptim ve fark edilebilir tüm yönlerimle fae'ydim. Kalkanlarımı yiyeceklerin üzerindeki büyüleri tarayacak kadar açtım ve

Hiç bulamayınca büyük ve lezzetli bir but seçti. Lezzetliydi ve yemeği kabul etmem kralı memnun etmiş görünüyordu. Öğle yemeğini atlamıştım ve bu soruşturmanın bizi nereye götüreceğinden emin değildim, bu yüzden kendime yemek için bir dakika verdim.

Kral yemeğimi izlerken, "Sarayım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce oldukça büyük bir lokma yutmak zorunda kaldım.

"Hava çok güneşli."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hiç de değil," dedim, masanın etrafında toplanan fae'lere bakarak.

Lunabella burada mıydı? Bakışlarımı Falin'e doğru çevirdim. O da benden biraz daha zarif bir şekilde yemek yiyordu. Dugan yemiyordu. Yaz Kralı'na doğru döndüm. "Bu kadar kısa sürede şenlikleri bir araya getiremeyeceğinizi söylediğinizi sanıyordum."

Gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. "Bunun benim sarayım için sıra dışı bir şey olduğunu kim söyledi?"

Etrafıma bakındım ve omuz silktim. "Çok fazla eğleniyorlar. Eğer bu sizin günlük akşam yemeği rutininiz olsaydı, daha sakın olurdu."

"Bu kadar eğlence düşkün olabiliriz."

Başımı salladım. "En iyi parti bile eninde sonunda yorucu olur."

Kral kestane rengi bir kaşını kaldırdı ama sonunda omuz silkerek kabul etti. "En uzun gecenin başlangıcından ve kışın resmi başlangıcından önce güneş ışığının son saatlerini kutluyoruz."

"Ama şu anda en baskın mevsim sonbahar. Kış geldiğinde bu kadar büyük bir fark yaratacak mı?"

Yanımda, iki adamın hareketsiz kaldığını hissedebiliyordum ama kral sadece güldü.

"Kışın çarkının karşısındayız. O en güçlüyken, biz en zayıfız. Bizim için uzun bir mevsim. Bu yüzden ışığın son birkaç saatinde eğleniyoruz." Öne doğru eğildi. "Ama benim sarayıma Peri hakkında bir ders almak için gelmediniz."

Bu doğrudu. Önümdeki içeceklere göz gezdirdim, yediğim yemeği yıkayacak bir şeyler bulmayı umuyordum. Tabii ki, neredeyse yarım düzine bardak vardı ve hiçbirisi su içermiyordu ve hepsi alkollü görünüyordu. Normalde bu beni rahatsız etmezdi, özellikle de fae doğam kendini gösterdiğinden ve bir vızıltı hissetmem için gereken alkol miktarı önemli ölçüde arttığından beri. Ama bir davanın ortasındaydım ve bir Peri mahkemesini ziyaret ediyordum, bu yüzden tüm aklıma ihtiyacım vardı. Ayrıca

Dikkatli ol. Bugünlerde ölümlü alkolünün üzerimde çok az etkisi olsa da, Peri içkileri çok daha güçlü olma eğilimindeydi. İçinde soluk bir bira varmış gibi görünen tahta bir kupa aldım, en az bozucu olanın bu olduğuna karar verdim. Küçük bir yudum aldım, maltlı ama iyi olduğunu gördüm ve Yaz Kralı'na tekrar bakmadan önce biraz daha büyük bir yudum aldım.

"Lunabella'yı nerede bulabiliriz?"

Kral bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Önce benimle dans etmelisin." Bu bir rica değildi. Bir emirdi. Hoşuma gitmemişi.

"Ben dans etmem."

"Sonbahar Ekinoksu'nda Kış Şövalyesi'yle dans ettiğinizi gördüğüme eminim," dedi kral. Ayağa kalktı, bu hareket üzerine yaltaklanan fae'lerin kaçışmasına neden oldu. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Bir dans ve sonra istediğin kişiyle konuşabilirsin."

"Bana zaten söz vermiştin." Ofisimden ayrılmadan önce yaptığımız tüm pazarlıkların amacı bu değil miydi?

"Elbette. Deneklerimle konuşmak size aittir." Masanın üzerinden atladı. Masayı devirmedi. Hiçbir parçası masaya değmedi ve masayı temizlerken tek bir şarap flütü bile kıpırdamadı. Sadece bir insanın bir su birikintisinden atlayabileceği kadar kolay bir şekilde atladı ve masanın, ziyafetin ve oturan bizlerin üzerinden süzüldü. Doğal olmayan bir zarafet ve güçle, çevik bir şekilde arkama indi. Sonra elini uzattı. "Ama ben bir kralım ve tek bir dans gibi basit bir isteğimi geri çevirerseniz hiç hoşnut olmam."

Bir kral gibi görünmüyordu. Geyik derisinden yeleği, çiçeklerle dağılmış saçları ve rahat gülümsemesiyle eşek şakaları planlayan yaramaz bir genç gibi görünüyordu. Ayrıca şımarık ve her şeyi elde etmeye alışmış görünüyordu. -Ve kimi isterse. Ama halkı onun yanında Kış Kraliçesi'nin tebaasından kesinlikle daha rahattı. Onların arasındaydı, onlarla etkileşim halindeydi. Buzdan bir tahtta ayrı ve dokunulmaz değildi. Bu onun ve sarayı için bir şey ifade ediyordu. Yine de bu onunla dans etmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Falin dirseğime dokundu ve başını hafifçe salladı, gözlerinde bir uyarı vardı. Görünüşe göre bu danstan konuşarak kurtulamayacaktım. Arkamı döndüm ve ayağa kalktım, kralın uzattığı eli tutmadım. En azından şimdilik.

"Ona hiçbir şey için söz verme," diye fısıldadı Dugan ben ayağa kalkarken. Tekrar ona baktım. Yüzünde sıkılmış bir ilgisizlik ifadesi vardı, şenlikleri izliyordu.

Ama fısıltıyla söylediği sözler hiç de kayıtsızca değildi. Bu durumdan onun da benim kadar hoşlanmadığı hissine kapıldım.

"Bir dans," dedim sonunda kralın elini tutarak.

Parmaklarındaki deri sıcaktı. Eldivenlerimden bile rahat edemeyeceği kadar sıcaktı. Yüzünde bir anlık şok ifadesi belirdi ve elimi bıraktı, kaşları çatıldı.

"Genellikle bir sarayın büyüünün bir fae'yi yeniden şekillendirmeye başlaması yıllar alır, ama siz oldukça buz gibisiniz," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Tenimi üşütenin kış değil, diğer düzlemlerle, özellikle de ruhlar ve ölümlerle ilgili olanlarla temasım olduğunu biliyordum.

"Bu daha iyi olmalı," dedi kral, elini tekrar uzatarak. Bu kez elini tuttuğumda teni sadece hoş bir sıcaklıktaydı, yakıcı değildi.

Bana gülümsedi, gülümsemesi ıslık ıslık, büyüleyiciydi. Beni kollarına aldığı anda ve müzik eşliğinde hareket etmeye başladığımızda, sanki güneşin kokusunu alabiliyor, çiçeklerin tadına bakabiliyor ve müziği hissedebiliyordum. Kendimi daha sıcak hissediyordum, sanki yaz içime sızıyor, beni sık sık saran mezarın soğukunu kovalıyordu. *Bu bir cazibe.* Gerçek olmadığını bilsem de kendimi rahatlamış hissediyordum, müzik etrafımızdaki alanı doldururken kralın dansını zahmetsizce takip ediyordum.

Beni havaya kaldırdı, ikimizi de döndürdü ve neşenin sesi uzaklaştı. Botlarım tekrar çimlere değdiğinde sessizlik oldu. Gözlerimi kırıştırdım ve kraldan bir adım geri çekildim. Eğlence alanını hâlâ görebiliyordum ama artık onları duyamıyordum. Uzakta, oturduğum uzun masayı görebiliyordum ve Falin ile Dugan'ın ayağa fırlayıp yüz hatlarında belirginleşen telaşa bakılırsa bir şeyler ters gidiyordu.

Masaya geri dönmek niyetiyle ileri atıldım ama aceleyle attığım birkaç adım beni daha fazla yaklaştırmadı. Etrafımda döndüm. Kral hâlâ bir adım arkamdaydı, kollarından çıktığımda onu bıraktığım yerdeydi. Beni izliyordu, duruşu rahat ve cana yakındı.

Ona ters ters baktım. "Neler oluyor?"

"Konuşmak için biraz mahremiyet."

Etrafıma bakındım. Önümdeki çimenlikte bir sıra kurbağa taburesi büyülmüştü.

Hayır, bir çizgi değil, bir eğri ve onu gözlerimle takip ettiğimde büyük bir daire oluşturduğunu fark ettim. Bir mantar halkasının içindeydim.

"Çıkarın beni. Sarayınızdayken bana güvenli geçiş sözü vermiştiniz."

Kral gülümsemeye devam etti. "Ve tamamen güvendesiniz. Dediğim gibi, bu sadece küçük bir mahremiyet. Konuşmak istediğim hassas bir konu var."

Falin ve Dugan şimdi hareket ediyor, gözleriyle alanı tarıyorlardı. Dugan'ın eli kılıcının kabzasında duruyordu. Falin'in elleri yanlarındaydı ama ihtiyaç duyduğunda hemen bir silaha sahip olacağından hiç şüphem yoktu. Onları net bir şekilde görebiliyordum ama sistematik bir şekilde arama yaptıklarından beni göremediklerini biliyordum.

"Eskortlarımı rahatsız ediyorsunuz." Kendimi pek sakın hissetmediğimden bahsetmedim.

"İyi olacaklar. Ben sadece kısa bir konuşma yapmak istiyorum." Bana bir elini uzatarak onu takip etmemi işaret etti. Mantar halkasının ortasında ters çevrilmiş devasa bir çiçekten yapılmış çadıra benzeyen bir şey vardı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, hareket etmiyordum. "Sadece tek bir dans istediğini sanıyordum?"

"Ben birçok arzusu olan bir adamım." Homurdandım.

"Beni dinle. Tek istediğim bu." Çadıra doğru bir adım attı ve büyük bir yaprağı sıyrarak ötesindeki küçük odayı ortaya çıkardı.

"Peki ya konuşmadan sonra? O zaman ne isteyeceksin?" Bir elini göğsüne bastırdı. "Şüphemiz beni yaralıyor."

Ona ters ters baktım. Çiçek çadırının içine girdi. Taç yapraklı kapağın hemen arkasında küçük bir masa gördüm, üzerinde pembe peri konyasıyla dolu iki yivli bardak vardı. Birini iki parmağının arasına aldı ve bana doğru uzattı.

"Benimle bir içki iç."

"Yani şimdi bir sohbet ve bir içki mi?"

Kaşlarını çattı. "Bunu zorlaştırıyorsun."

Ona yaşadığı zorlukların benim sorunum olmadığını söyleme isteğime karşı koydum ama bu onu çok ileri götürebilirdi. O kraldı ve ben de onun sarayındaydım. Kalkanlarımı açtım ve düzlemlerin arasından mantar halkaya baktım. İçindeki büyüyü göremiyordum -Peri büyüsünü nadiren görürdüm- ama hissedebiliyordum. Muhtemelen beni içeride tutan büyüyü bozabilirdim. Elbette bu süreçte kendime ve Faerie'ye hatırı sayılır miktarda zarar verebilirdim, bu yüzden mantar halkayı kırmak muhtemelen mutlak gerekliliklere saklanmalıydı. Bu da bana ya inatla orada durmak ya da o lanet çiçek kulübesine girip kralın konuşmasına izin vermekten başka bir seçenek bırakmıyordu.

İçimi çektim ama yüksek yolu seçtim. Çadıra doğru yürüdüm ve içeri girdim.

Peri'deki çoğu şeyde olduğu gibi, burada da dışarıdan görüldüğünden daha fazlası vardı. Kralın oturduğu küçük yuvarlak masa, eğer içerisi dışarısının boyutlarına uysaydı, alanın çoğunu kaplayacaktı. Bunun yerine masa girişte duruyordu. Onun ötesinde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük zambak yastığını barındıran ve aslında yüzen bir yatak olduğundan şüphelendiğim küçük bir gölet vardı. Krala kaşlarımı çattım ama o sadece bardağı bana tekrar uzattı.

Kral bir noktada geyik derisinden yeleğini kaybetmiş, bronzlaşmış ve kaslı göğsünü çıplak bırakmıştı. Güzel bir göğüstü, hatta belki de gördüğüm en iyi göğüslerden biriydi ve belli ki benden istediği için baktım, ama gerçekten bana bir şey yapmıyordu. Beni izlerkenki için için yanan bakışları da öyle. Çok uzun zaman önce değil, yakışıklı bir yabancıyla sıradan bir boğuşma büyük memnuniyetle karşılanırdı. Ne de olsa çekiciydi ve ilgisini belli ediyordu. Ayrıca sıcaktı ve güneş ışığı gibi kokuyordu, bu yüzden teslim olmak kolay olmalıydı. Ama onun baştan çıkarıcı sihirleri düşüncelerimi biraz yavaş, biraz güven dolu hissettirse de şehvet uyandırmıyordu.

Büyük ve nazik bir kral olduğunu düşünmemi sağlamak için büyüleyici cazibesini kullanmaya devam etseydi, bir yerlere varabilirdi - zaten beni birkaç kez yakalamıştı. Ama şu anda yaydığı aşk havası? İşe yaramıyordu. O lanet olası bir peri kralıydı. Bu işe bulaşmak istemedim. Aşk hayatım zaten bir tren enkazıydı. Gerçek hisler beslediğim ama sahip olamadığım çok çekici iki erkek vardı. Bir de Gölge Prens'le olan görünürdeki ve istenmeyen nişanım vardı. Olmadı. Dans kartım doluydu. Ayrıca, çekici bir kadın olsam da, daha önce ona yaltaklanırken gördüğüm bazı kadınların eline su dökemeyeceğimi bilecek kadar gerçekçiydim, özellikle de iki gölge yetiştirmeyi içeren uzun bir günün ardından.

Bana uzattığı bardağı aldım ama oturmadım ve içmedim. "Konuş."

Kral kaşlarını çattı. Gülümsemediği zaman çok daha az çekici görüldüğünü görmek beni memnun etti.

"Efsaneler zamanından beri Faerie'de bir fae planeweaver görülmediğinin farkındasınızdır," dedi, kendimi ona atmayacağım belli olduktan sonra.

"Ben de öyle duydum."

"Ben en eski mevsimlik hükümdarım ve onlar ben doğmadan önce çoktan gitmişlerdi."

Gözlerimi kırıştıtararak bekledim. Beni efsaneler hakkında konuşmak için kaçırdığını düşünerek kışı ve gölge mahkemeleri riske attığından şüpheliydim.

Kral koltuğunda kıpırdandı ve ilk kez gerçekten de kararsız görünüyordu. "Saray sizi keşfettikten sonra, irfan bekçilerimize planeweaver'lar hakkında sorular sordum. Efsanedeki planeweavers'ın pek çok şaşırtıcı ve korkunç şey yapabildiği söyleniyordu. Peri'nin yapısını yeniden şekillendirebildikleri söylenirdi."

"Onlar hakkında benden daha çok şey biliyormuşsun gibi geliyor." Muhtemelen doğruydı ve bu yüzden bir öğretmen arıyordum. Bu irfan bekçilerinden bazılarıyla konuşmak da iyi bir fikir olabilir.

"Söylenildiğine göre," dedi kral yavaşça, kelimeleri uzatarak ve sonunda bu tarih dersinin amacına ulaştığımızı hissettim, "büyüleri birbirine dokumanın yanı sıra, planeweavers aksi takdirde kırılmaz olan büyüleri çözebilirdi. Büyülü bağları bile."

Bekledim. Hiçbir şey söylemeden. Hiçbir şey yapmadan.

Kral birkaç kalp atışı boyunca beni izledi. Sonra kadehini kaldırdı ve peri konyasını uzun bir yudumda içti.

Onu yere bıraktı ve artık boş olan bardağa baktı. Sonra benim bıraktığım bardağı aldı ve onu da boşalttı. İşi bittiğinde bana döndü. "Seni sırdaşım olarak kabul ederdim ama bu konuda sessizlik yemini etmeni istiyorum."

"Beni refakatçilerimden ayırdınız, beni büyülu bir mantar halkasında tutuyorsunuz ve şimdi benden sessizlik yemini mi istiyorsunuz?"

"Her şeyi çok olumsuzlaştırıyorsunuz," dedi kral. "Çok tatlı bir karşılaşma planlamıştım. Tüm bunlar senin doyduğun ve söyleyeceklerimi düşünmekten mutluluk duyduğun bir yastık sohbeti olabilirdi."

Sesi somurtkan geliyordu. Bir şey demedim. Belki halkı onu seviyordu. Belki onlara karşı yumuşak ya da şehvetli bir dokunuşu vardı. Ama ben ondan *gerçekten* hoşlanmadım.

"Peki, senden yemin etmeni istemiyorum," dedi. "Ama söyleyeceklerimden bahsedersen seni öyle bir lanetlerim ki ağzını her açtığında sadece kurbağalar dökülür, kelimeler değil."

O konuşurken büyü etrafımı sardı ve yayılmamış lanetin tenime battığını hissettim. Ona ters ters baktım.

"Sizin sarayınızda güvenli geçiş böyle mi görünüyor? Bir lanet mi?"

Bir elini salladı. "Sadece kendi eylemlerinizi seçerseniz size zarar verir. Güvenli geçiş yeminimi hiçbir şekilde bozmadım. Gerçekten çok gençsin ve düşündüğünün yarısı kadar bile zeki değilsin."

Bakışlarımı kesip omzumun üzerinden mantar halkasının kenarına baktım. Belki de büyüü yırtma riskini almaya değerci.

"Ben de bir zamanlar gençtim," dedi kral koltuğunda arkasına yaslanarak. "Sanırım benim sorunumun özü de bu. Ben de kendimi olduğumdan çok daha zeki sanıyordum. Bazı yeminler ettim ve o zamanlar aptalca iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm bazı bağları kabul ettim. Ve şimdi onlardan kurtulamıyorum."

Ona kaşlarını çatıttım. Planeweaver'ların büyüü bağları çözebildiğinden bahsetmişti. Sanırım bu konuşmayı her neyi tartışmak için düzenlediyse, konuya geri dönmüştü. Bu noktada pek de hoşnut olmayacağımı hiç düşünmemiş miydi?

"Gördüğünüz gibi o benim kraliçem," dedi, sanki ben de onun konuşmasına katılıyormuşum gibi devam ederek. "Ölene kadar ona bağılıyım ve bu anlaşma ikimizi de yüzyıllardır perişan ediyor."

"Başka bir deyişle, tarzınızı kısıtlıyor ve su perilerini baştan çıkarmanızı engelliyor," dedim alaycı bir şekilde.

Kral sadece güldü. "Bana pek engel olmuyor."

Bana sinsi bir göz kırptı ve cazibesi bile onu çekici görmemi sağlayamadı. Geri çekildim ve çadırın açıklığına doğru geri adım attım.

"Aceleyle hayır deme. Sana arzu ettiğin her şeyi sunmaya hazırım. Bu bağı benim için çöz, ben de sana mevki, güç ..." Bana baktı, gerçekten bana baktı. "Ya da belki de arzuladığın şey özgürlüktür. Sana bunu sunabilirim ve bu özgürlüğü diğer mahkemelerden de koruyabilirim."

Ve bu söylediği ilk baştan çıkarıcı şeydi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. "Diyelim ki söylediğin şeyi yapabiliyorum -ki yaptığımı söylemiyorum- eğitimim yok ve planeweaving'im üzerinde sınırlı kontrolüm var. Kazara yardımdan çok zarara neden olabilirim. Ama eğer bir öğretmenim olsaydı. Eğitim almama yardım edin, ben de isteğinizi değerlendireyim."

Alay etti ve bardağının kenarına hafifçe vurdu. Bardak daha fazla pembe sıvıyla doldu. "Seni eğitebilecek kadar yetenekli birini tanıyor olsaydım, sana neden ihtiyacım olsun ki?"

"Ölümlüler olduğunu duydum-" diye başladım ama arkamdan gelen sert ama hassas boğaz temizleme sesi beni durmaya zorladı.

Arkamdan çadıra giren bir kadını görmek için döndüm. Oval bir yüzün etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülen altın renginde saçları vardı. Gözleri koyu yeşildi ve zümrüt gibi parlıyordu, ağzı ise mükemmel bir Aşk Tanrısı yayı gibiydi. Şairler eski peri kraliçelerini o kadar güzel olarak tanımlamışlardı ki, ölümlü insanlar bir tanesini gördükten sonra başka bir tanesini aramak için tepelerde ve patikalarda sonsuz saatler harcarlardı, o şairler bu Sleagh Maith'i tarif ediyor olabilirlerdi. Ve belki de öyleydiler. Alnında altın bir diadem vardı. O, hiç şüphesiz, Yaz Kraliçesi'ydi.

Kral ve sarayında gördüklerimin çoğu açık ve müstehcen giysileri tercih ediyor gibi görünürken -eğer herhangi bir giysi varsa, onun sarayında çıplaklık kesinlikle bir seçenektir- kraliçenin elbisesi çok daha muhafazakârdı. Yakası yüksekti, kabarık kolları uzundu ve elbisenin hatları kraliçenin ayak bileklerinde son bulan, gurur verici ama açık olmaktan uzaktı. Yeşil elbisesi altın ipliklerle dikilmiş ve daha fazla altınla süslenmişti. Belinde dövülmüş altın plakalardan oluşan bir kemer ve ona bağlı küçük bir altın hançer asılıydı. Yeşil ve altın rengi terlikler kıyafeti tamamlıyordu. Tüm bu kıyafet onu hem zarif hem de zamansız gösteriyordu.

Her iki yanında da hizmetçi olduğunu tahmin ettiğim kadınlar vardı. İkisi de kraliçelerininkinin daha basit versiyonları olan elbiseler giymişti. Onların ötesinde, çadırın dışında, ağaç kabuğu ve yapraklardan yapılmış zırhlar giyen ve düzenli bir şekilde hazırolda duran başka fae'ler de vardı. Tarlada oynayan fae'lerden çok farklıydılar, sadece kraliçeyle birlikte geldiklerini ve ben kralı ararken şenliklerde olmadıklarını tahmin edebiliyordum.

Yaz Kraliçesi'nin delici gözleri beni sadece bir an süzdü, değerlendirdi. Sonra da önemsiz olduğumu düşünerek beni görmezden geldi.

Bana "Git buradan," dedi ve ben de tam olarak bunu yapmak istedim.

Bakışlarımı indirdim, yüzüne daha fazla bakamadım. Arkasında, omzuna yakın bir yerde küçük bir figür duruyordu. İlk başta onu fark etmemiştim ama saraya girişimi şiddetle protesto eden yaprak ve meşe palamudu zırhlı peri olduğuna şüphe yoktu. Sanırım burnumu tekmeledikten sonra nereye uçup gittiğini biliyordum. *Kraliçesini getirmişti.*

Kraliçe beni görmezden gelerek, "Kocacığım, benim," dedi. "Gölgeler Prensi ve Kış Şövalyesi'nin sarayımızda dolaşıp vatandaşlarımızı rahatsız ettiğinin farkında mısınız? Ama tabii ki farkındasınız. Ne garip ittifaklar kuruyorsun? Sana getirdikleri teklif bu kız mı?

"Şehvet düşkünü iştahınızı kabartmak için mi?" Bana hiç etkilenmemiş gibi bir kez daha baktı.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilmeme rağmen, "Hayır," dedim. Kendi tavsiyelerime yeterince sık uymuyorum. Kraliçenin öfkeli bakışları tekrar üzerime çevrilince kendimi bir karınca kadar büyük hissettim. Omuzlarımı geriye atarak devam ettim: "Dugan ve Falin bana eşlik ediyor, evet ama Lunabella ile konuşmamız gerektiği için. Sadece bu amaçla sarayınıza girmek için pazarlık yaptık." Neredeyse kocasıyla hiçbir şey yapmak istemediğimi de ekleyecektim ama aralarındaki karmaşık ilişkiyi anlamamıştım ve durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

Kraliçenin güzel yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sanki ayakkabısının altında bulduğu bir şeyin konuşabildiğini öğrenince şok olmuş gibiydi. Sonra altın kaşları birbirine kenetlendi ve sivri burnunun üzerinde küçük bir ok oluştu.

"Lunabella burada değil."

"Yine mi geldin?" Dedim ve bu onun bana daha da şaşkın bir şekilde bakmasına neden oldu. Bu kez argo kullandığım için. Kahretsin, asırlık ve modern dünyayla pek ilgisi olmayan insanlarla konuşmak zordu. "Lunabella neden burada değil? Nerede o?"

Kraliçe burnunun ucuyla bana bakarak, "Sana cevap vermek zorunda olduğumdan değil," dedi. "Ama sarayımızı terk etti, eğer buraya onunla konuşmak için geldiyseniz, herkesin zamanını boşa harcıyorsunuz."

"Herkes" derken özellikle kendisinininkini kastettiği hissine kapıldım.

Kralla yüzleşmek için döndüm. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sanki gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Mahkemenizden ayrıldı mı?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre."

Ağzım, söylenmemiş küfürlerden tamamlanmamış "ne "lere ve "ne zaman "lara kadar uzanan birkaç sessiz ama eklemellenmemiş kelimeyle hareket etti. Sonunda tam kelimeler oluşturduğumda, "Buraya gelirsek onu sorgulayabileceğimizi söylemişsiniz."

"Teknik olarak, onun sarayının bir parçası olduğunu düşündüğünüzü söylediniz ve ben de herhangi bir fae'mle konuşabileceğinize söz verdim. Özellikle onunla konuşabileceğini hiç söylemedim."

Gözlerimi kırpıştırdım ve aynadaki konuşmanın nasıl geçtiğini hatırladım. O haklıydı. Fae'lerden ve onların gerçekleri ve kelimeleri böylesine hilekârca çarpıtma eğilimlerinden *nefret ediyordum*.

"Peki nereye gitti?"

"Sarayımızı terk etti," dedi kraliçe, hâlâ benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi bana bakarak. Vardığı sonuç her ne ise pek de olumlu görünmüyordu. "Ondan sonra bizi ilgilendirmez oldu."

Haklısın. Tabii ki. Harika.

Çılgılık atmak istedim ama kendimi tuttum. Yazın ortasında öfke nöbeti geçirmenin bana bir yararı olmazdı.

Kraliçeye dudak bükerek gülümsedim, kaba bir reverans yaptım ve "İzninizle Majesteleri" dedim. Sonra da krala dönüp bakmadan çiçek çadırından hışımla çıktım.

"Konuştuklarımızı dikkate alacak mısınız?" diye seslendi arkamdan, sesi hiç de eğlendirici değildi.

Cehennem gibi yapardım. Cidden şimdi ona yardım edeceğimi mi düşünüyordu? Aklımın bir köşesinde kraliçesine ne istediğini söylemek vardı ama yaptığı laneti hissedebiliyordum ve dilimden kurbağaların dökülmesini istemiyordum. Kulağa iğrenç ve hiç de hoş olmayan bir şey gibi geliyordu.

Mantar halkası artık beni durdurmuyordu. Ya kral ya da belki kraliçe beni içeride tutan büyüü kaldırmıştı, bu yüzden üzerinden geçtiğimde, alanda kutlama yapan fae'lerin gürültüsüne geri adım attım.

Falin beni fark etmeden önce tarlaya bir metreden daha az yaklaşmışım. Bir süre sonra Falin'den ayrılan Dugan da beni gördü. İki adam da bana aynı anda ulaştı.

"Sen iyi misin?" Falin gözleriyle hasar olup olmadığını araştırarak sordu. "Kızgınlım ama zarar görmedim. Lunabella burada değil."

İki adam da kaşlarını çattı ama Dugan, "Sanırım size nerede olduğu söylenmedi?" dedi.

Ona attığım bakış muhtemelen yeterli bir cevaptı. Bakışlarımdaki zehri hissedebiliyordum. Tabii ki bu Dugan için adil değildi. Lunabella'nın yaz sarayını terk etmesi onun suçu değildi. Aramızdaki en yaşlı ve Peri prensi olarak kralın ifadelerindeki ikiyüzlülüğü yakalaması gerektiğini söylemek isterdim ama kısıtlı bir zaman çizelgesine sahip olduğunu biliyordum ve soruşturmada kasıtlı olarak zaman kaybetmemize izin vereceğinden şüpheliydim.

"Şimdi ne olacak?" Etrafıma bakınarak sordum. Bırakın nereye gitmemiz gerektiğini, bu alandan çıkış kapısının ne tarafta olduğunu bile bilmiyordum.

"Kralın emrettiği gibi, istediğimiz yaz fae'leriyle konuşma iznimiz hâlâ var, değil mi?" Dugan daha önce bulunduğumuz uzun masayı işaret etti. Artık kral gittiğine göre, minglerların çoğu da gitmişti, ama hâlâ bir grup fae kalmıştı. "Belki de yazdan ayrıldıktan sonra hangi saraya ya da bölgeye gittiğini bilen arkadaşları vardır."

Falin, "Eğer arkadaşları varsa, mutlaka onu aradığımızı söyleyeceklerdir," dedi.

"Eminim yakında öğrenecektir. Ancak onu nerede arayacağımızı bilmiyorsak, tek seçeneğimiz sonbahar, ilkbahar ve ışığı çağırmak ve onların saraylarında mı yoksa topraklarında mı olduğuna dair bilgi almak için balık tutmak."

Haklıydı ve öğleden sonra hızla azalıyordu. Elimizde başka bir ipucu yoktu ve hava kararmadan ve kış sarayının en uzun gece festivali başlamadan önce başka bir şey yapmamız pek olası değildi.

"Sanırım rastgele fae'leri sorgulamaya başlamanın zamanı geldi," dedim iç çekerek. Krallarıyla yaptığım konuşmadan daha iyi geçmesini umuyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

J Çabucak öğrendiğim gibi, kralın fae'leriyle konuşabileceğimizi garanti etmiş olması, bize cevap vereceklerine söz verdiği anlamına gelmiyordu. Birçoğu Lunabella'yı yaz sarayının bir parçasıyken tanıyıp tanımadıklarını bile söylemiyor, bir zamanlar burada olduğunu kabul etmek için bile vaatler ya da iyilikler istiyorlardı. Muhtemelen gittiğinden daha fazlasını öğrenemeyecekleri için nimetler sunmaya başlamayacağımdan, yoluma devam ettim. Herkes pazarlık yapmak istemiyordu; özellikle soylular, kralları onlarla konuşmamı kabul etmiş olsa da dinlemek zorunda olmadıklarını bildirmekten hoşlanıyor gibiydiler. İşler iyi gitmiyordu.

Kıkırdamalarının çınlayan sesiyle bir grup fae'den uzaklaştım. Bu dansçı grubu insan olduğu kadar çiçek gibi de görünüyordu ve onlarla konuşma çabalarımın karşılığında elde ettiğim tek şey kulağımın arkasına sıkıştırılmış mor bir çiçek ve bir sürü kıkırdama oldu. Birkaç metre yürüdükten sonra Falin beni karşıladı, yüz hatları gergindi ve dudaklarının kenarından kaşları çatılmıştı.

"Sen de en az benim kadar başarılı olmuşa benziyorsun," dedim ellerimi arka ceplerime sokarak.

"Burada kimse konuşmak şöyle dursun, yanıma bile yaklaşmak istemiyor." Görünüşe göre ünü ondan önce gelmişti. Güneşin eğik açısına baktı. "Kış sarayına geri dönmeliyiz. Kraliçe bu etkinliklere katılmamı istiyor. Muhtemelen sana da hava atmak isteyecektir."

Harika. Tam da istediğim şey.

Etrafıma bakındım. Yaz Kralı masasına geri dönmüştü ve etrafı en az dört hayran kadınla çevriliydi. Yaz Kraliçesi ve maiyeti ortalıkta görünmüyordu. İçimde, Yaz Kralı'nın

Saray, krala sadık saraylılar ile kraliçeye sadık saraylılar arasında bölünmüştü. Muhtemelen sarayın başka bir yerinde, çok daha az genel sefahat ve çok daha fazla kuralla kendi kutlamasını yapıyordu. Bu ikisinin bir sarayı nasıl bir arada tutabildikleri beni hayrete düşürmüştü. Elbette, kral diğer mevsimlik hükümdarlardan daha yaşlı olduğunu ve kraliçesini kendisine bağlayan yeminleri henüz genç ve aptalken ettiğini söylemişti, bu yüzden belki bir zamanlar daha ortak bir zemine sahiplerdi.

Dugan'ı bir grup Sleagh Maith ile birlikte ayakta dururken gördüm. Hepsi onun söylediklerine dikkat kesilmiş görünüyordu ve o da gülümsüyordu. Onu pek sık görmemiştim ve kabul etmeliydim ki hoş bir gülümsemesi vardı ama bu gülümsemenin gerçek olduğuna ikna olmamıştım. Bir şeyler yanılttı, sahteydi.

Ona doğru baktığımı gördü ve bakışlarımı karşıladı. Başını hafifçe geriye doğru eğerek başıyla onayladı ve sonra tekrar etrafındaki küçük kalabalığa odaklandı. Vücut dilinden konuşmayı bitirip vedalaştığını ve etrafındaki Fae'lerin onun gidişinden dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını anlayabiliyordum. Bir Peri prensi olmanın Falin ve benim geçemediğimiz bazı kapıları açtığı açıktı.

Bize katıldığında, "Bana bir şeyler öğrendiğini söyle," dedim.

Dugan'ın gülümsemesi yayıldı. "Buldum. Tam olarak aradığımız şeyi değil ama bir şeyler buldum."

Bekledim ve an uzadı. Falin nefesinin altında bir şeyler homurdandı ve prens ona kaşlarını çatı.

"Bunun için bizi pazarlık yapmaya mı zorlayacaksın yoksa paylaşmayı mı planlıyorsun?" Ben sordum.

Dugan hafifçe irkilmiş görünüyordu ve sonra kaşları çatıldı. "Ben ... özgürce bilgi paylaşmaya alışık değilim. Bu bana doğal gelmiyor."

Gölgeler ve Sırlar Prensi'nin böyle bir şey yapacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ama ses tonundan bunun dile getirilmemiş bir özür olduğu anlaşılıyordu. Falin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama ben vücut dilimi açık ve cesaret verici tutmaya çalıştım.

"Lunabella sadece iki hafta önce ayrıldı, ancak konuştuğum hiç kimse nereye gittiğini bilmiyordu ya da belki de paylaşmak istemiyorlardı. Geçen hafta mahkemede bir arkadaşını ziyaret etti ve o sırada iyi görünüyordu, bu yüzden bir cinayete kurban gitmiş gibi görünmüyor."

"Kimi ziyaret etti?" Falin sordu. "Nereye gittiğini bilmiyorlar mı?"

"Kraliçenin hizmetçilerinden biri."

"Buraya kim katılmaz ki," dedim ve Dugan başını salladı. "Bu mahkemede oldukça derin bir bölünme var gibi görünüyor," dedi.

Ve gerçek de bu değil miydi?

"Yani aslında işe yarar bir şey öğrenmedin. Umarım önemli bir şey takas etmemişsindir," dedi Falin ve Dugan'ın kaşları daha da çatıldı.

"Bende daha fazlası var." Pelerininin altından bir şey çıkardı ve elinde tutarak bana doğru uzattı.

Tereddüt ettim. Parmakları tamamen örttüğü için ne olduğunu göremiyordum ama büyüü hissedebiliyordum. Cadı büyüü değildi, bu yüzden ne işe yaradığını söyleyemiyordum ve yaşadığım günle birlikte, herhangi bir şeyi kabul etmekten çekiniyordum. Bu mahkemede geçirdiğim zaman için üzerimde zaten bir lanet vardı. Büyülü bir nesneyi kabul etmek istemedim. Dugan kaşlarını kaldırdı ve o her neyse neden kabul etmediğimi mi sorguluyordu yoksa kabul etmem için bana meydan mı okuyordu anlayamadım. Falin elini uzattı ama Dugan başını salladı.

"Bunun için takas yaptım. Alexis?"

Lanet olsun. Avucumu açtım ve Dugan içine zincire bağlı altın bir madalyona benzeyen bir şey bıraktı. Duyularımı daraltarak metalin derinliklerine işlenmiş sıcak bir büyü hissedebiliyordum ama yine de ne işe yaradığını tahmin edemiyordum.

"Uh . . . ?" Bu bir hediye miydi? Neydi bu? "Aç onu."

Kuşkuluydum ama tokayı çözdüm ve madalyon açıldı. Başparmağımdan daha büyük olmayan bir kadın madalyonun üzerinde havada belirdi. Uzun kahverengi saçları ve yumuşak koyu renk gözleri vardı ve görünmeyen birine şakacı bir şekilde el sallayarak güldü. Sonra durakladı ve gülümsedi, bir öpücük kondurmadan önce poz verdiği belliydi. Görüntüsü bulanıklaştı ve sonra tekrar güldü, görüntü madalyonu ilk açtığımda gördüğümüze geri döndü. Bakakaldım. Daha önce hiç böyle bir büyü görmemiştim. Sanki birisi bilim kurgu filmlerinden fırlamış bir şey yaratmak için büyü kullanmış gibiydi. Madalyonun içindeki büyüün eski olması dışında. Çok eski. Belki de tam tersiydi - kaydedilmiş hologramlar fikri cazibe ve büyüden geliyordu.

"Artık neye benzediğini biliyoruz," dedi Dugan ve sesinde kendini beğenmiş bir ton vardı.

İtiraf etmeliyim ki, bu muhtemelen işe yarayacaktı. Lunabella'nın şenliğe katılma ihtimali vardı ve eğer onu tanıyan biri işaret etmeseydi bilmeden yanından geçip gidecektik. Biz

bu görüntüyü bir izleme büyüünde bile kullanabilir. Gerçi görüntünün sihirli olduğunu düşünürsek, belki de değil.

Minyatür boyutta bana gülümseyen kadını inceledim. Güzeldi, yüz hatları Sleagh Maith'ler arasında yaygın görüldüğünden biraz daha yuvarlak ve daha az sertti. Bulanıklaşmadan ve tekrar gülmek için geri dönmeden önce öpücüğünü üfledi. Stiofan'ın başına gelen türden vahşi bir cinayet işleyebileceğini hayal bile edemiyordum ama görünüş çoğu zaman aldatıcı olabiliyordu, özellikle de Peri'de.

"Bunun için neyi takas etmek zorunda kaldığını bilmek istiyor muyum?" Madalyonu kapatıp büyülü görüntüyü mühürlerken söyledim.

Dugan omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Sadece madalyonu ödünç alıyoruz. Ayrılmadan önce geri vermeliyim."

"Oh." Onu bir odak noktası olarak kullanma olasılığı ortadan kalkmıştı. Muhtemelen zaten işe yaramazdı - peri büyüü ve cadı büyüü birlikte iyi oynamaya meyilli değildi.

Madalyonu tekrar açtım ve Lunabella'nın minyatür görüntüsü ortaya çıktı. Onun özelliklerini hafızama kazımaya çalışarak inceledim. Sonra Falin'e uzattım ve onun da incelemesine izin verdim.

Dugan'ın konuştuğu küçük fae grubu bize doğru vals yaparak geldi, gülümsüyorlardı ve grubun önündeki kızıl saçlı fae'yi neşeleriyle öne doğru itiyorlardı.

"İstediğin şeyi gördün mü?" diye sordu, omuzlarını geriye atarak sadece taktığı çiçek kolyelerinin örttüğü göğüslerini belirgin bir şekilde ortaya çıkardı.

Dugan gülümsedi ve Falin'in madalyonu ona geri vermesi için elini uzattı. Falin kaşlarını çatı ama görüntünün kaybolmasını sağlayarak kapattı.

"Sanırım ihtiyacımız olan şey buydu," dedi altın zinciri çözerek. "Madalyonunuz, leydim."

Zinciri ona vermedi ama her iki elinde zincirin bir tarafını tutarak bekledi. Kadın alev rengi saçlarını kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. Dugan eğilerek zinciri kızın boynuna geçirdi. Sabitlendikten sonra madalyonu parmakladı, göğüs dekoltesinin hemen üzerinde sallanan madalyonla oynadı.

"Teklifimi düşünecek misin?" diye mırıldandı. Bu kelimeyi daha önce kullandığımdan emin değildim ama ona bakarkenki nazlı halini tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Dugan ona küçük bir selam verdi. "Bunu düşüneceğime söz verdim. Ama şimdi gitmeliyiz."

Suratını astı ama biz uzaklaşırken bizi durdurmadı. Sırtı ona dönük olduğu anda Dugan'ın yüzündeki gülümseme eridi.

"Tam olarak ne teklif etti?" Sesimi alçaltarak sordum. Dugan kaşlarını çatı. "Evlenme teklif etti."

Gözlerimi kırptım. "Evlilik mi?"

"Tek kişilik bir sözleşme, evet," dedi ve sanki konu sıkıcıymış gibi sesi tamamen düzdü. Sonra bana baktı ve kolyesini geri verirken ona taktığı gülümsemeye çok benzer bir gülümseme takındı. Her iki gülümseme de tamamen sahteydi. "Elbette nişanımızı zorlaştıracak hiçbir teklifi kabul etmeyeceğim."

Yanımda, Falin bir adım kaçırdı. Neredeyse anında kapattı, ama ben gördüm ki

o.

"Benim yüzümden hayır deme," diye mırıldandım nefesimin altında.

Şimdiye kadar çoğu

Periler babamın beni Gölge Prens'e vaat ettiğini bilmiyor gibiydi ve ben de bunu böyle tutmayı planlıyordum. Kış Kraliçesi'nin bu karışıklığı "planeweaver'ını tehlikeye atmak" olarak değerlendirmesi çok muhtemeldi ve bu hiç kimse için iyi olmazdı.

Yaz Kralı'nın maiyetinden birkaç kişiyle birlikte uzandığı masaya yaklaştık. Biz yaklaşırken başını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

"Şimdi ayrılıyorruz. Bize rehberlik edecek birini ister misiniz?" Falin başını krala doğru saygılı bir şekilde eğerek sordu.

Bir an için kralın bir tane vermeyeceğini ve kapıyı aramak için etrafta dolaşmak zorunda kalacağımızı düşündüm. Ancak diğer sarayların güçlü konumdaki üyelerinin koridorlarında dolaşmasına izin vermek ona pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu; gitmekten başka bir şey yapmak istemediğimizden değil. Ya da en azından benim tek istediğim buydu. Dugan ve Falin'in ne gibi ikincil gündemleri olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kral havada bir el salladı ve bir faun koşarak geldi.

"Onları çıkışa götür," dedi kral ve faun eğildi, ince toynaklı bacaklarıyla çok garip görünen bir hareketti bu. Rehberimizi takip etmek için döndüğümüzde, kral arkamızdan seslendi, "Bu akşamki şenlikte görüşürüz ve planeweaver, uzun ziyaretin hakkında yakında seninle iletişime geçeceğim."

Öfkeli bir kızarıklık kulaklarımın ucunu yaktı ama geri dönmedim ya da onu duyduğuma dair başka bir işaret yapmadım. Ziyareti kabul etmişim, o yüzden bunu yapmak zorundaydım. Beni kandırmış ve bu geziden çok az şey kazanmış olsak da, anlaşılmamızdan geri dönemezdim. Bir konuda haklıydı: Çok daha zeki olmayı öğrenmem gerekiyordu.

Dugan'la yollarımızı mevsimleri birbirine bağlayan korulukta ayırdık. Kendi fae'leriyle birlikte şenliğe katılacağı için, tüm kapılar kışa geçmeden önce gölge avlusuna dönmesi gerekiyordu. Ağaçların arasındaki gölgeli alanlardan birine girdi ve gözden kayboldu.

O gittikten sonra, "Bu çok farklıydı," dedim.

Falin, "Yakın bir zamanda, çok aydınlık bir odada, gölgesiz ve belki de küçük gizlilik büyüyle bana bu *nişanla* ilgili her şeyi anlatacaksın," dedi, sesi çok tehlikeli geliyordu ama içindeki zehir Dugan'ı hedef alıyordu. Beni değil.

"Kıskandın mı?" Alay ettim.

Bana dik dik baktı ve buz mavisi gözlerinde belki bir parça kıskançlık olsa da, bu neredeyse endişenin altında gömülüydü. Benim için endişeleniyordu.

Alaycı bakışlarımı bıraktım ve omuz silktilim. "Ben kimseyle evlenmiyorum. Kötü bir yıldızın altında falan doğduğuma eminim çünkü ilişkiler benim için yürümüyor."

Elimi tutacakmış gibi uzandı ama ben geri çekildim. O anı bir kez yaşamıştık. Şey, belki birkaç an. Son şenlikte, beni sevdiğini söylediği ve aynı nefeste bana hançer çektiği ve kraliçenin şövalyesi olduğu sürece ona asla güvenmememi söylediği zaman oldukça unutulmaz bir tanesiydi. Evet, ilişkimiz karmaşıktı. Ama bugünlerde ben ve ilişkilerim için bu olağan bir durumdu. Doğumumda lanetli kötü bir yıldız olması oldukça muhtemel görünüyordu, tabii böyle bir şey olabilirse. Ben bir cadıydım, astronom değil, bu yüzden emin değildim.

Kış kapısına vardık ve Falin durakladı. "O mutlu olmayacak. Cevap vermekten kaçınamayacaksan konuşmayı bana bırak."

İkimiz de "o" nun kim olduğunu açıklamak zorunda kalmadık. Kış sarayında sadece bir tane "o" vardı. Kraliçe.

Falin kapıyı iterek açtı ve kötü niyetle çıktığımız yaz gezisinin bize ne tür bir sefalet kazandırdığını öğrenmek için donmuş koridorlara adım attı.

Bölüm 11

“ Kış koridorlarına girer girmez buz gibi bir örtünün arkasından çakıllı bir ses sizi görmek istiyor,” dedi. İki kat daha fazla Girişteki muhafızlar ayrıldığıımız zamanki gibiydi, belli ki kraliçe fark etmişti. **S**Falin sadece başını salladı. "Yolu göster."

Beklediğim gibi, bizi karşılayan muhafızların yarısı kraliçeye kadar bize eşlik etmek için ayrıldı. Falin'e yakın durdum ve göz ucuyla eskortlarımızı izledim. Uzun zaman önce kış sarayındaki koridorları ezberlemeye ya da kapıları saymaya çalışmaktan vazgeçmişim. Sarayda nasıl gezinileceğinin bir sırrı olmalıydı ama ben bunu bilmiyordum.

Yaz avlusundaki güneş ışığı ve gelişen bitkilerden sonra, kış avlusunun buzlu salonları steril ve soğuk görünüyordu. Sıcaklık soğukluğu değil; kavernöz tavandan düşen ve başımıza ulaşmadan kaybolan serpintiler ya da saf buzdan oyulmuş gibi görünen duvarlar bile sıcaklığı rahatsız edecek kadar düşürmüyordu. Peri hoş gitmeye meyilliydi, ne çok sıcak ne de çok soğuktu. Hayır, kışın soğukluğu, güzelce oyulmuş olsa da yazın kaotik yaşam patlamasıyla karşılaştırıldığında fazla kontrollü ve tek renkli görünen dekordaydı.

Baş muhafız büyük bir kemerin önünde durdu ve kenara çekilerek içeri girmemizi işaret etti. Falin tek kelime etmeden eşikten içeri adımını attı ve ben de onu takip ettim.

Katlanır bir perde odanın büyük bölümünü görmemizi engelliyordu. Perdenin panellerini oluşturan kalın buzlu levhalar odanın ötesini kapatıyor ama tamamen engellemiyordu. Diğer tarafta hareket eden şekilleri görebiliyordum, ancak hangisinin kraliçe olduğunu ve ona kimin eşlik ettiğini gösteren hiçbir ayrıntı olmadan sadece genel boyutlarını ayırt edebiliyordum.

"Kraliçem, girebilir miyiz?" Falin girişin ötesine geçmeden sordu. "Gel, Şövalye," dedi kraliçenin sesi perdenin arkasından.

Falin bana doğru döndü ve sanki çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlatmak istercesine tek parmağını dudaklarının üzerine dokundurdu. Sonra ekranın etrafında yürüdü. Odanın ana kısmına ulaşır ulaşmaz diz çöktü, başını eğdi ve tek dizinin üzerine çöktü. Reverans yapmayı düşündüm ama yine bir reveransa takılıp kalmak istemedim. Ben de diz çöktüm.

Kirpiklerimin arasından bakarak odayı inceledim. Küçüktü ve bir çeşit giyinme odası gibi görünüyordu. Kraliçe sırtı açık bir sandalyede oturuyor, balo elbisesinin eteği etrafında dalgalanıyordu. Üç fae, parıldayan gümüş iğneler ve taraklarla koyu renk buklelerini ustalıkla başının üstünde özenli bir topuz haline getirmişti. Bu bana garip geldi.

Büyü kullanarak çok fazla zaman ve sıkıntıdan tasarruf edemez miydi? Gerçi bu geceki şenlikte en yüce naip oydu, belki de bu daha gerçek bir şeyi gerektiriyordu.

Sırtı bize dönük olan kraliçe, odanın neredeyse tüm duvarını kaplayan devasa süslü bir aynanın yansımada bize baktı. Bakışları üzerime düşerken gül goncası dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Lexi, gerçekten. Bu hiç de kadınsı değil. Kalk," dedi ve ayağa kalkarken bunu bir kazanç olarak saydım. Bakışları bardağın içinde Falin'e doğru kaydı. "Gördüğüm kadarıyla prens taklidini kaybetmişsin. Sanırım onu öldürmek için iyi bir neden bulamadın?"

"Hayır, leydim." Falin'e ayağa kalkması için henüz izin verilmemişti, bu yüzden diz çökmeye devam etti.

"Daha da acısı. Topraklarımızın dışına yaptığınız seyahatin davayla ilgili olduğunu sanıyorum?" Sorunun soğuk bir yanı vardı, dile getirilmemiş bir beklenti ve eğer öyle olmasaydı bir uyarı.

"Potansiyel bir ipucunu takip ediyorduk."

"Ve?" Kraliçenin kara kaşlarından biri aynaya yansıdığı yerde zarifçe kalktı.

"Soruşturmanın henüz başındayız," dedi Falin, sesi düzgün ve gerçekçiydi. Soruları yanıtlayanın o olmasına sevinmiştim. Ben olsaydım muhtemelen savunmacı ya da özür dileyen biri gibi konuşurdum. Yaz topraklarını ziyaret ettiğim için kraliçenin gazabına uğramak, Yaz Kralı tarafından ne kadar kötü bir şekilde kandırıldığımdan sonra yaralanmaya ek bir hakaret olurdu.

Kraliçe bir el salladı ve saçıyla uğraşan görevliler geri çekildi. Bize doğrudan bakabilmek için döndü. Hareketi yaptı.

Zahmetsizdi, yine de elbisesinin tüm katmanları altında bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece yüzyılların pratiğiydi.

"Bu yeterince iyi değil," dedi ayağa kalkarak. "Bir saatten kısa bir süre içinde tüm mahkemeleri karşılamam gerekiyor ve birinin ya da birkaçının bize karşı komplo kurup kurmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her zaman onların sana karşı entrikalar çevirdiğini düşünmez misin?" diye sordum ve sonra bakışları Falin'den bana kayınca irkildim. Neden koca çenemi kapalı tutamıyordum?

Kraliçe bana baktı, değerlendirdi. "Evet. Çoğunlukla, Faerie'deki her fae'nin tökezlediğinde avantaj elde etmek için izlediğini varsayıyorum. Son hastalığım sırasında sevgili kız kardeşim hariç tüm hükümdarlar tahtıma rakipler gönderdiğinde bunun haklılığı kanıtlandı. . . hastalığım sırasında." Hastalık derken yeğeni tarafından zehirlendiği zamanı kastediyordu ama ben bunu belirtmeyecek kadar akıllıydım. "Ama fırsatçı bir meydan okuma, benim sarayımla bir başkası arasında savaş çıkarmak için işbirliği yapmaktan çok farklıdır. Bunun münferit mi olduğunu yoksa birilerinin beni manipüle edebileceğini mi düşündüğünü bilmeliyim."

"Henüz bir şey söylemek için yeterli bilgiye sahip değiliz."

"Ne biliyorsun?" diye sordu, odanın içinde süzülürken etekleri yumuşak sesler çıkarıyordu.

Falin hâlâ tek dizinin üzerine çökmüş, başı öne eğikti ve kraliçe bir elini sanki bir köpekmiş gibi onun başının tepesine koydu. Acaba Falin'i diz çökmüş halde bırakma eğiliminde olmasının nedeni, egemenliğini göstermesine yardımcı olması mıydı? O onun kanlı elleriydi; onu hem kendi fae'lerine hem de diğer saraylara karşı bir araç gibi kullanıyordu, ama onu kendisine itaatkâr kılan bağ ortadan kaldırılırsa, onu gerçekten korkutabilir miydi? Tahtını yüzyıllar önce kazanmıştı, bu yüzden hesaba katılması gereken bir güçtü, ama onu da bir güç haline getirmişti.

"Goblin Kordon gölge avlusunda öldürüldü, burada değil. Boğazı kesilmeden birkaç dakika önce hanımeli kokusu almış. Ölümünden sonra, sarayımıza gelmeden önce Faerie'nin dışında bir yere -büyük ihtimalle ölümlüler diyarına- götürüldü." Falin sözlerini eğilip bükülmeden ya da başının üzerindeki ince eli fark etmeden söyledi. Kraliçe ilgisiz bir ses çıkararak onun başını okşadı ve Falin devam etti, "Stiofan yatağında en az iki kişi tarafından öldürüldü ama muhtemelen daha fazlası. Saldırganlardan hiçbirini görmemiş ve kimliklerini doğrulayamamış, ancak eski bir eşe ait olabileceğini düşündüğü bir ses duymuş. Ona ulaşmaya çalıştık.

Kendisiyle görüştük, ancak iki hafta önce yaz sarayından ayrıldığını öğrendik ve şu anda hangi saraya ait olduğundan henüz emin değiliz."

Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve bir avuç tuttu, saçlarını kullanarak adamın yüzünü kendisine bakması için yukarı kaldırdı. Kendi yumruklarımı sıktım ve ona onu bırakmasını söyleme dürtümle savaştım. Müdahalem için bana teşekkür etmeyecekti ve muhtemelen durumu daha da kötüleştirecekti.

"Yani bir sürü şeyiniz yok mu?" diye sordu, eğilip onun hâlâ diz çökmüş halinin üzerinde durarak.

"Birinin cini suçlamak için çok uğraştığını biliyoruz," dedim öne doğru bir adım atarak. Falin'e kötü davranmasını engelleyemeyebilirdim ama belki de kötü muamelenin bir kısmını saptırabilirdim. "Ancak goblinin katillerin gerçek kimliklerini gizlemek için kolay bir kurban mı yoksa daha derin bir sorun dalgasına neden olmak için bir düzenek mi olduğunu hâlâ araştırıyoruz."

Kraliçe bir an için bana ters ters baktı. Sonra Falin'in saçlarını bıraktı ve ondan uzaklaştı.

"O zaman en iyisini umarken en kötüsünü varsaymak zorunda kalacağım," dedi tüm vücudunu sarkık hale getiren bir iç çekişle. "Gücüm gündönümüyle birlikte zirveye ulaşıyor. Belki de diğer tüm mevsimlere ve gölgelere savaş açarım. Sevgili kız kardeşim kesinlikle benim yanımda yer alacaktır. Tüm Faerie'ye hükmedebilir ve bu aptallığa bir son verebiliriz."

Ona bakakaldım ve Falin kafasını kaldırıp ona odaklandı. Gözleri parlaktı, güç doluydu ama bakışları odadaki hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"Kraliçem mi?" Falin yumuşak bir sesle söyledi.

Kraliçe gözlerini kırptırdı ve odanın içinde etrafına bakındı, sanki bir an için görevlilerinin saçları üzerindeki işlerini bitirmek için beklediklerini unutmuş gibiydi. Kaşlarını çattı ve teninden sızan sihir parıltısı söndü. Taburesine döndü ve yardımcılara öne çıkmalarını işaret etti. Üç dişi fae oyalanmadı - bu onların sağlığı için tehlikeli olabilirdi - ama o anki ruh halini göz önünde bulundurarak kraliçeye geri dönmek için acele de etmediler. Kraliçe ise süslü aynasından bizi izlemeye devam etti.

"Şövalye, bu gece yanımda olmanı istiyorum. Eğer sarayımıza karşı planlar varsa, en güçlü cephemizi göstermeli ve onlara kışın buzunun tüm değerli yeşilliklerini öldürdüğünü hatırlatmalıyım."

Dudaklarımı ele geçirmeye çalışan kaşlarımla savaştım ve dilimi ısırđım, çünkü kış kesinlikle öldürebilirken, yaşamın kendini yeniden ortaya koymanın bir yolu vardı, tıpkı ilkbaharın sonlarında yağın karın içinden çıkan nergisler gibi.

Kraliçenin bakışları bana kaydı ve uzun bir an için ne düşündüğümü bir şekilde bildiğinden korktum ama söylediğı şey şuydu: "Planeweaver, bağımsız statüde ol ya da olma, sen benim sarayımın bir parçasısın. Bu iğrenç kıyafetlerle beni temsil etmene izin veremem."

Bir adım geri çekildim, kıyafetlerimi büyüleyerek kullanışsız bir balo elbisesine dönüştüreceğinden emindim. Korkum yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü kraliçe güldü.

"Üzülme, küçük Lexi. Şövalyem bana ölümlüler diyarındaki gardırobunun son derece kısıtlı olduğunu ve küçültmeye yer olmadığını söyledi; benim yapacağım değişiklikler büyük iyileştirmeler olsa bile. Terzilerim senin için uygun bir şeyler hazırladılar." Bakışlarını hizmetçilerinden birine çevirdi. "Git ve akşam için uygun şekilde giyindiğinden emin ol. Ve o berbat kıyafeti daha sonra toplayabileceğı bir yere sakla."

"Evet leydim," dedi küçük fae, taraklarını ve iğnelerini hizmetçilerden birine uzatarak. Sonra döndü ve karmaşık bir kar tanesini andıran büyük kanatlarını açtı. Bana doğru sessizce süzüldü; ince zarlarındaki dantel gibi delikler bir yana, onu kaldıramayacak kadar küçük olması gereken kanatlarının tembel çırpınışlarıyla fiziğey meydan okuyordu. Yine de yumuşak bir şekilde hareket etti ve önümde, yerden iki buçuk metre yükseklikte, göz hizamda durdu. "Eğer beni takip ederseniz, bayan planeweaver."

Kapıya doğru kanat çırpıttı. Falin'in hâlâ yerde diz çöktüğü yere son bir kez baktım ama buz fae'sini takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

- - -

Elbise daha kötü olabilirdi. Kendime sürekli bu gerçeğı hatırlatıyordum. Üst kısmı gümüş biye ile pırıltılı soluk mavi bir korseydi. Eteğı gümüş rengindeydi, üzerinde yumuşak mavi kar tanesi işlemeleri ve en az bir düzine kat kombinezon vardı. Kolsuzdu ve Faerie'nin karda bile her zaman rahatça sıcak olmasına rağmen, Kış Gündönümü'nde açık havada yapılan bir kutlama için tamamen kullanışsız görünüyordu. Korse de sert bir kemiğey sahipti ve bir kez sıkıldığında derin bir nefes almamı engelliyordu, eğilmek gibi pratik bir şeyden bahsetmiyorum bile. Bir de elbisenin treni vardı.

Bir tren.

Bütün gece kendimden geçecektim.

Botlarıma el konulmuş, yerlerine bir çift soluk topuklu ayakkabı giydirilmiş ve sade beyaz eldivenlerim pazılarımın ortasına kadar uzanan uzun mavi saten eldivenlerle değiştirilmişti. Kendimi Kùlkedisi seçmelerinde gibi hissediyordum. Kraliçe bir iyilik perisiyse bile, bir prensle tanışmamı değil, oyuncak bir bebek gibi ortalıkta dolanmamı isteyen kaçığın tekiydi.

Tüm ekibin en kötü yanı bileğimi burkacak olmam ya da nefes alamayacak olmam değildi. Hançerimi taşımak için iyi bir yol olmamasıydı. Büyülü bıçak kana susamışlığıyla beni sinirlendirirdi ama geçmişte beni pek çok zor durumdan kurtarmıştı.

Büyülerimin çoğu Faerie'de işe yaramazdı. Etrafta silahsız dolaşmaya da niyetim yoktu.

"Tüm şenlik boyunca sürecektir bir ateşkes var," dedi buz fae, sözlerinin arasına onaylamazlık karışmıştı. "Silaha ihtiyacın yok." Ses tonu bir hanımefendinin asla silaha ihtiyacı olmadığını ima ediyordu, ama özellikle de bu durumda.

Umurumda değildi. Etek tamamen kontrol edilemezdi. Bir yırtmaç açsam bile, uyluk kılıfına ulaşmak için tüm katmanları kazamazdım. Baldırıma ulaşmak için eğilemiyordum ve botlar ya da kılıfı destekleyecek herhangi bir şey olmadan güvenli olmazdı. Elbisenin üst kısmına sıkıştırmayı denedim ama korsenin içinde *bana* ancak yer vardı. Hançer ve kılıf kesinlikle sığmazdı. Kısa bir süre hançeri saç süsü olarak kullanmayı düşündüm ama saçlarım bazen beni deli etse de, hançerin kazayla yarısını kesmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordum. Buz fae'si hançerin görünür olmasının bir hakaret olacağına ısrar etti - ya da glamour ile gizlenmiş olsa bile, onu kendim gizleyebileceğimden değil. Onu geride bırakmayı reddettiğimde, sonunda yumuşadı ve bir el çantası buldu. Küçükü ve elbisemle aynı buz mavisi rengindeydi, üzerinde ışıltılı buzdan bir zincir vardı. Mükemmel değildi ama hançer uyuyordu, yani işe yaradı.

Ayaz fae şimdi kirli sarı buklelerimi modaya uygun bir hale getirmeye çalışıyordu. Fae'lerin müzik dilinde kulağa çok hoş gelen ama pek de nazik olmadığından şüphelendiğim sözler mırıldanıp duruyordu. Büyük, gözbebeği olmayan gözleri, bir tutam bukle kaçarken daraldı, ama onu ustalıkla yakaladı ve diğerlerine katılmak için döndürdü. Çok pratik yapmış olmalıydı, çünkü kendi saçları tam olarak organik görünümlü değildi ama kafa derisinden çıkan buz sarkıtlarını andırıyordu.

"Icelynne'i tanıyor muydun?" Sordum, çünkü şatoma dadanan hayalet fae'nin kuzeni olabilecek kadar benzer görünüyordu.

Elleri hareketsiz kaldı. Birkaç ay önce tam olarak insansı olmayan yüz hatlarında parıldayan duyguları tanımlayamazdım ama Icelynne'in etrafında epeyce bulunmuştum ve bu fae'nin aynadaki yansımada önce şok, sonra keder ve en sonunda da öfke vardı. Saçımı sertçe çekti, gümüş bir tarağı kafa derime bıçak gibi bir acı saplayacak kadar sertçe saplamadan önce bir kez daha bükü.

"İşin bitti," diye ilan etti, geriye doğru çırpınarak.

Ona doğru döndüm. "Seni kırmak istememiştin."

Bana kaşlarını çattı. Kaşları yoktu ama başını eğişine bakılırsa, benim pek de özür sayılmayacak sözümü düşünüyordu ve bu onu şaşırtmıştı.

"Zamanınızı kraliçenin kanlı elleriyle geçiriyorsunuz, bu yüzden belki de bilmiyorsunuz, ama artık bizimle olmayanlar hakkında konuşmuyoruz."

Ona göz kırptım. "Hiç mi?"

"Yas siyahımızı çıkardığımızda, asla. Onlar gitti. Biz yaşıyoruz." Kanatları katlandı ve yere çöktü. Benden sadece bir metre kadar kısaydı ama ince kollarını kendine sararken daha da küçük görünüyordu. "Ama ondan bahsetseydim, sana kız kardeşim olduğunu söyledim," dedi, sesi çok kısıktı ve bu konuyu hiç açmamış olmayı diledim.

Ona Icelynne'in öldüğünü ama ruhunun henüz taşınmadığını söylemeyi düşündüm. Ama çoktan ağzıma bir parmak bal çalmıştım. Icelynne ile öldürüldükten sonra tanışmıştım ve tüm tanışıklığımız boyunca ölüydü. Onunla daha bu sabah konuşmuştum, bu yüzden ondan bahsetmenin ne kadar incitici olabileceğini düşünmemiştim. Bu fae'nin ölümler hakkında konuşmama konusundaki duruşunu göz önünde bulundurursak, kız kardeşinin hala hayatta olduğunu öğrenmenin onu rahatlatacağından mı yoksa yıkacağından mı emin değildim, bu yüzden beni kraliçeye geri götürürken ve yılın en uzun gecesi olacağından emin olurken sessiz kaldım.

Bölüm 12

I sahne olma konusunda berbattı.

Bu konuda kötü hissettiğimden değil. Sıkılmış ve kıpır kıpırdım ve Maeve'in bana yerimde durup güzel görünmemi söylemesinin üzerinden yarım saat bile geçmemişti. O kelimeleri kullanmıştı: *Orada dur ve güzel görün.*

Evet. Hayır. Hayır. Bu benim repertuarımda yoktu. Ama kraliçeyi kızdırmak istemediğim için deniyordum.

Faerie'ye geçişler yakında değişecek ve her kapı kış sarayına açılacaktı. Faerie'nin ve ölümlüler aleminin dört bir yanından gelen Fae'ler açıklığa akın edecek ve neşe dolu bir gece ve gün başlayacaktı. Şu anda durduğumuz karla kaplı alan oldukça küçük görünüyordu, ancak onu doldurmak için ne kadar çok Fae gelirse, o kadar büyüyecekti. Peri büyüsü şaşırtıcı ve tuhaftı.

Etrafımdaki fae'lerde bir heyecan duygusu vardı. Beklenti. Neşe. Daha şimdiden "neşeli olun" fısıltılarının yanı sıra diğer saraylardan belirli şarkıcıların ya da dansçıların katılmasını ummakla ilgili özlemle bahsedilen sözler ve hatta yemekle ilgili spekülasyonlar duyuyordum. Sadece dikkatimi dağıttığı için dinliyordum ama aslında şu anda tek istediğim bir sandalye bulmaktı. Yorgundum ve bana verilen lanet olası topuklu ayakkabılar ayaklarımı sıkıyordu. Rahatlık için büyülenmiş değillerdi.

Maeve sarayın ilk izlenim görünümünden sorumluydu. Saray eşrafı, kraliçenin tahtını destekleyen devasa oyma buz kürsünün hemen solunda toplandıkları yerde rahat ve yine de inkar edilemez derecede zarif görüneceklerdi. Hizmetçiler kraliçelerini bekleyen donmuş çiçekler olarak ayarlanmıştı. Kraliçe'nin konseyinin kalan iki üyesi

Tahtına en yakın grup kürsünün üzerinde duranlardı ve Maeve onların rolünü ağırbaşlı görevliler olarak tanımlıyordu. Ben bu gruplardan hiçbirinin parçası değildim, kürsünün ayakucuna yakın bir yerde tek başıma duruyordum. Maeve yarattığı bu canlı resimde benim rolümün ne olduğunu açıklamamıştı ama tahmin edebiliyordum. Ben kraliçenin en değerli evcil hayvanıyım. Başka hiçbir sarayın sahip olamayacağı nadir planeweaver'ıydım. Güzelmiş.

"Dik dur, planeweaver," diye tısladı Maeve nefesinin altından, özenle yerleştirdiği insanlara son bir kez bakarken. "İşe yarayacak. O geliyor." Ve bununla birlikte aceleyle kürsüdeki yerine geçti.

Taht ve kürsü, kırağı kaplı alıçların çerçevelediği sık ağaçlıktaki bir açıklığa bakıyordu. Kraliçe alıçların altındaki gölgelerden çıktı, kolunu Falin'in koluna rahatça doladı. Çarpıcı bir çift oluşturunlardı: kadın minyon ve koyu renk saçlı, tamamen gümüş ve beyaz giymişti; adam ise uzun boylu ve açık tenliydi, neredeyse siyahı andıran koyu bir mavi giymişti ve üzerinde sadece bir miktar gümüş vardı. Onları kürsüye giden yolda yürürken izlerken göğsümün derinliklerinde bir şey daraldı ve mideme acı veren bıçak darbeleri gönderdi.

Falin ise gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Etrafındaki her şeyin farkında olduğundan hiç şüphem yoktu; ne de olsa kraliçenin şövalyesiydi ve ona karşı herhangi bir tehdidi fark edip tepki vermesi beklenirdi, ama önünden başka bir yere bakmıyor gibiydi. Ya da belki de sadece bana bakmıyordu.

Nasıl bir ifade takındığımdan emin değilim ama kraliçe beni gördüğünde gülümsedi. Özel bir gülümsemeydi, güzel ve korkutucuydu. Sonra elini hafifçe hareket ettirdi ve yürürken Falin'in koluna daha sıkı bir şekilde koydu. İçimdeki bıçak darbeleri sıcak ve öfkeli bir hal aldı ama kraliyet sürtüğü olduğu için ona mı yoksa tepki verdiğim için kendime mi daha çok kızdığımı söyleyemedim. Bakışlarımı ondan ayırdım, benim onu izlediğimi görmesine izin vermedim.

Eteklerinin kenarını zarifçe kaldırdı ve Falin hâlâ onun yanındayken kürsüye çıktı. Giydiği kardan pelerin gün batımının son birkaç ışığında parlıyordu. Bu bir mecaz değildi; pelerin tamamen sihir ve yeni yağmış kardan oluşuyordu. Kürsüye doğru yürürken, arkasından gelen kar örtüsü onun ve Falin'in ayak izlerini hemen gizlemişti. Şimdi oyulmuş buzun üzerine çıktığına göre, buz ardında kar bırakmaktan memnun görünüyordu.

Sihir. Havayı çok fazla sihir dolduruyordu. Etrafa yağın büyük kar taneleri gibi, alanı kaplayan kar örtüsü de

dokunulmamıştı ve henüz üzerime tek bir pul bile düşmemişti ve omuzlarım tamamen çıplak olduğu için bunu fark edebilirdim.

Kraliçe eliyle işaret ederek, "Şövalye, bu gece benim sağımda olacaksın," dedi.

Sonra yarım döndü, sanki başka birine hitap edecekmiş gibi ağzını açtı. Orada olmayan birine.

Ryese. Kraliçenin yeğeni geleneksel olarak onun solunda yer alırdı ama ihaneti ortaya çıktığından beri bu yer boş kalmıştı. Daha sabırlı olsaydı, Ryese muhtemelen bir gün Kış Prensi olacaktı. Şimdi sürgündeydi ve onu son gördüğümde içinde bulunduğu duruma bakılırsa, büyük ihtimalle ölmüştü.

Kraliçe ağzını kapattı, dudakları zoraki gülümsemesiyle incelmişti. Sadece bir anlık bir tereddüttü ama ben fark ettiysem başkalarının da fark ettiğini biliyordum. Kraliçeyi sevmiyordum. Ondan korkmak mı? Evet. Ama ona gerçekten saygı duymak? Pek sayılmaz. Ancak bu küçük hata, kendileri için daha fazla güç elde etmek isteyenler tarafından potansiyel bir zayıflık olarak görülecekti. Kraliçeye meydan okumak isteyen herkes önce Falin'den geçmek zorunda olduğu için bunu önemişiyordum. O iyiydi, ama sonunda kaybetmeden kaç düello yapabilirdi?

Kraliçe tahtına tırmandı ve topladığı saray mensuplarına bakarak oturdu. Hançerimi tuttuğum çantayla kıpırdandım. Herkes ağaçların üzerinden süzülen son birkaç ışık huzmesine odaklanmış gibiydi. Havadaki beklenti neredeyse elle tutulur gibiydi.

Işığın parıltısı ufukta sönerken, havada bir şeyler değişti. Yeni bir enerji türü alanı doldurdu ve orada bulunan saray mensupları toplu bir soluk aldı. Giyinmeme yardım eden buz fae, sanki görünmeyen bir gücü kucaklıyormuş gibi kollarını uzattı ve soluk tilki kulaklı bir kadın başını geriye eğerek derin bir nefes aldı.

"Neler oluyor?" Bana en yakın olan buz fae'sine seslendim.

"Kapılar değişti," dedi gülümseyerek, kanatlarını çırparak kendini havada daha yükseğe kaldırdı. "Dünyadaki tüm ölümlü inançlar şimdi kışa koşuyor. Bunu hissetmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Sanırım *bir şeyler* hissettim. Kesinlikle bir enerji değişimi. Ama etrafımdaki fae'ler bu değişimin bir çeşit beslenme ya da belki de coşku olduğunu düşünüyorlardı. Ben kesinlikle öyle bir şey hissetmiyordum. Kraliçe bile en azından korsesinin izin verdiği ölçüde tahtında rahatlamış ve sarayına aktığını hissettiği şeyin tadını çıkarmak için bir an durmuş gibiydi. Falin hâlâ arkasında tetikte ve temkinli bir şekilde duruyordu.

Gözlerinin kenarındaki yumuşaklık, dudaklarındaki küçük bir eğim, bana herkesin yaşadığı şeyi yaşadığını söylüyordu. Görünüşe göre dışarıda kalan tek kişi bendim. Bunun diğer herkesin saray mensubu ve benim sadece bağımsız olmamdan mı, yoksa insanların düşündüğünden daha mı az Fae olduğumdan emin değildim. Bu kesinlikle diğerlerinin hissettiği gibi Faerie'yi hissetmediğim ilk sefer değildi.

Alanda bir gong sesi yankılandı ve fae'ler kendilerini topladı, ancak bazıları diğerlerinden biraz daha fazla coşku içinde kaybolmuş görünüyordu. Kraliçe dik oturdu ve tahtının etrafına dizilmiş olan bizlere bir bakış attıktan sonra son ışığın sönmekte olduğu yere doğru döndü. Parıltı göz kırparak söndü ve kraliçe sandalyesinden kalktı.

"En uzun gece geldi çattı," diye bağırdı açıklıkta yankılanan bir sesle, elini vurgulamak için havaya kaldırırken.

Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha yüksek bir tezahürat yükseldi ve açıklığın şimdi olduğundan çok daha büyük olduğunu keşfetmek için arkamı döndüm. Binlerce fae yeni genişlemiş alanda toplanmıştı. Bazılarını Nekros'tan gelen bağımsızlar olarak tanıdım, ama çok daha fazlası tamamen yabancıydı. Daha fazlası alıç ağaçlarının arasından açıklığa doğru süzülüyordu, bazıları tek başınaydı, diğerleri ise bir düzine kadar büyük gruplar halinde. Hepsi bağımsızdı. Mahkemeler daha büyük bir tantanayla gelecekti.

Kraliçe elini salladı ve ağaç hattının kenarı boyunca yiyeceklerle dolu uzun ziyafet masaları belirdi. Daha fazla tezahürat patlak verdi. Bir el daha salladı ve açıklığın iki ucunda iki büyük şenlik ateşi belirdi. Mavi ve yeşil ateş havada bir düzine metre dans etti ama etrafındaki karı eritmedi.

Yüzleri taramaya çalıştım ama bağımsızların çoğu tahtın yanına yaklaşmadı ya da kendilerini göstermeye çalışmadı. Genel olarak bu fae'ler saraydan uzak duranlardı. Buraya gelebilir, bu nadir gecelerde Faerie'nin tadını çıkarabilirlerdi ama saray mensupları gibi Faerie'ye ait değillerdi. Ev arkadaşlarımdan biri olan Caleb'i içeri girdiğinde fark ettim. O bir yeşil adamdı ama büyüsünü nadiren serbest bırakırdı. Uzun zamandır tanıdığım tek fae oydu. Ya da en azından tanıdığımı bildiğim. Ev arkadaşlarımdan biri olan Holly'ye kolunda eşlik ediyordu. Tamamen ölümlüydü ama zaten peri yemeklerine bağımlı olduğu için, onu koruyacak ve beladan uzak tutacak bir koruyucusu olduğu sürece şenlik onun için yeterince güvenliydi.

Her şekil ve boyuttan Fae buraya akın etti. Çoğu ölümlüler dünyasındayken büründükleri büyüleri bırakmıştı, ancak birkaçı kalmıştı

Sıkı bir şekilde büyülenmişlerdi ya da belki de yüz hatları tamamen insana benzeyecek kadar az Fae kanı taşıyorlardı. Bazıları kraliçenin kürsüsüne yaklaşp derin derin eğiliyordu ama Güz Ekinoksu sırasında Hasat Kralı'na yaklaştıklarını gördüğüm kadar çok değillerdi. Bu sefer isteklerini duyabilecek kadar yakındım.

"Bölgelere taşınmak istiyorum," dedi bir fae, kısa kesilmiş gür saçları başının etrafında jilet gibi keskin dikenlerden oluşan kıvrımlı bir miğfer gibi duruyordu.

"Sarayıma mı katılmak istiyorsunuz yoksa topraklarımda bağımsız mı olmak istiyorsunuz?" "Bağımsız kalın leydim." Koyu renk gözleri ona baktı Umarım.

Sadece bir an düşündü. "Hayır. Eğer göç etmek istiyorsanız kapıların değişmesini beklemeniz gerekecek."

Yürüyerek uzaklaşırken omuzları çökmüştü. Dişi bir fae birkaç metre ötede onu bekliyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Adamın vücut dilini gördüğünde, o da söndü, hatta uzun çalılıkları bile solmuş gibi görünüyordu. Kollarını ona sararken ne dediğini duyamadım ama üzgün bir şekilde başını salladı ve yanağındaki bir damla yaş sildi. Birlikte girdiklerini sanmıyordum ve birlikte çıkacak gibi de görünmüyorlardı. Bu onlar için olabileceğinden çok daha az neşeli bir en uzun gece olacaktı. Kışın bölgesinde olmalıydı. Acaba diğer hükümdarlardan herhangi birine yaklaşabilirler miydi, yoksa şenlik kuralları sadece hükümdarlık mevsimine yaklaşmalarına mı izin veriyordu?

Daha fazla dilekçe geldi. Çoğu toprakla ilgiliydi. Kış Kraliçesi kendi topraklarına bağımsız olarak taşınmak isteyenleri geri gönderdi ama üç bağımsızın kış sarayına katılmasına izin verdi. Kendi halkından birkaç kişi evlilik sözleşmeleri için başvurdu. Bir don fae'si ile küçük bir rowen adamına birlikte elli yıllık bir sözleşme verdi, ancak bir yüzyıl isteyen Sleagh Maith saray mensuplarından ikisine sadece on beş yıl verdi. Kraliçe'nin elini isteyen saray mensubu hemen geri çevrildi.

Bu konuşmaları sadece yarım yamalak dinledim, dikkatimin çoğu Lunabella'yı bulmak için fae'lerin yüzlerine bakmaya odaklanmıştı. Bir de kimse fark etmeden topuklarımı çıkarıp çıkaramayacağımı merak ediyordum.

Açıklığa giren fae akını yavaşladı, son birkaç kişi daha içeri girdi ve sonra durdular. Teorik olarak, eğer kapılar düzgün çalışıyorsa, katılan tüm bağımsızlar içerideydi. Lunabella'yı fark etmemiştim ve diğer bağımsızlar arasında göze çarpması gerekirdi - neredeyse hiçbir Sleagh Maith sarayların dışında yaşamıyordu. Falin'e baktım. Bakışlarımı sadece bir an için karşıladı ve başını hafifçe salladı. Yani

o da onu fark etmemişti. Bu iki olasılıktan biri anlamına geliyordu: Ya katılmayı planlamıyordu ya da yaz sarayından ayrıldığında bağımsız olmamıştı.

Aralarında kraliçenin konseyindeki açık koltuğu doldurmak isteyen iki kişinin de bulunduğu son birkaç dilekçe geldi. Kraliçe onlara tamamlamaları için görevler verdi, bu da şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu. Görevlerden biri diğerinden çok daha imkansız görünüyordu, bu yüzden bir adayı daha çok tercih ettiğini tahmin ettim.

Açıklıkta bir çan sesi duyuldu ve herkes dikkatini alıçlarla çevrili ağaç hattındaki aralığa çevirdi. Buz sarkıtlarıyla kaplı dalların altından yumuşak bir parıltı yayıldı ve ardından çiçeklerle taçlandırılmış bir çift fae açıklıkta adım attı. *Bahar hükümdarları*. Onları, mevsimlerinin meşhur çiçekleri kadar renkli ve çeşitli fae'lerden oluşan bir maiyet takip ediyordu. Onlar yaklaşırken saray mensuplarını taradım. Akan pastel mor bir elbise giymiş kahverengi saçlı bir fae dikkatimi çekti ve ilk başta Lunabella'yı gördüğümü sandım, ancak fae bana doğru döndüğünde, yüz hatlarının madalyondaki görüntüden çok daha keskin olduğunu gördüm.

Bahar hükümdarları kürsünün dibine ulaştıklarında hep bir ağızdan, "Selam sana, uzun uykunun kraliçesi," dediler.

"Uyanan hayatın kral ve kraliçesine selam olsun," dedi kraliçe, tahtından diğer iki hükümdara yardımsever bir şekilde gülümseyerek. "Meşe uyuyor, özsuyu durgun ve dalları karla ağırlaşmış. Henüz onu uyandırma vaktiniz gelmedi."

İki hükümdar çiçekli başlarını eğdi. "Karların erimesi, özsuyun canlanması ve donmuş dokunuşunuzdan hayatın yeniden ortaya çıkması için zaman gelecek, ama şimdilik beklemekle yetiniyoruz."

"O halde bu gece ve gündüz için eğlencemize katılın. Sarayımızda hoş karşılanın ve en uzun geceyi ve en kısa günü kutlarken bizimle birlikte eğlenin."

Sonbahar Ekinoksu sırasında duyduğum ritüel selamlamanın bir varyasyonuydu, farklı oyuncularla neredeyse aynı kalıbı takip ediyordu. Kraliçe bahar fae'lerini kışa karşılamayı bitirdiğinde bir başka tezahürat daha açıklıkta yayıldı. Fae'ler yeni gelenleri selamlamak için koşuşturdular ve bahar fae'leri gündönümünü kutlamaya başlamış olan farklı gruplara katılarak dağıldılar. Bahar fae'lerinden bazıları enstrümanlarını getirmiş ve çalmaya başlamak için dağılmıştı, diğerleri ise dans etmek ya da şarkı söylemek için katılmıştı. Kraliçeyle birlikte kış sarayını temsil eden bizler henüz serbest bırakılmamıştık ve kış hizmetçilerinden çok sayıda endişeli ve kıskanç bakışlar gördüm.

Bir zil sesi daha duyuldu ve ardından yaz mahkemesi girdi. Artık saraylarındaki bölünmeyi nasıl anlayacağımı biliyordum, bu açıkça belliydi. Kraliçe dik ve uzun duruyordu, elbisesi daha önce giydiğinden daha özenliydi ama yine de Kış Kraliçesi'ninki kadar fırfırlı değildi. Onun arkasında yürüyen saray mensupları da sert bir duruş sergiliyordu; giysileri güzel ama muhafazakârdı. Yaz Kralı kraliçesinin yanına girdi, ancak aralarında bahar hükümdarları arasında olduğundan daha fazla boşluk vardı. Kralın altın biye ve işlemelerle tamamlanmış çok daha ince bir yeleği vardı ama hâlâ gömlek giymemişti. Alayın onun tarafında yer alan fae'ler daha az düzenli bir şekilde sıralanmıştı ve kıyafet seçimleri hem daha çeşitli hem de genellikle daha müstehcendi.

İlkbahardakine çok benzer bir selamlaşma ritüelini tekrarladılar, sadece uzun yaz günlerinden bahsettiler. Karşılıklı konuşma sırasında saray mensuplarını taradım. Aralarında Lunabella'yı bulamayacağımı biliyordum, çünkü saraydan ayrıldığı söyleneli sadece saatler olmuştu, ama yine de bakmaktan kendimi alamadım. Sonra selamlaşma sona erdi ve sonbahar girdi. Lunabella da saray mensupları arasında değildi. Geriye sadece iki saray kalmıştı - bana hiç katılmadığı söylenen yüksek saray dışında - ve onun gölgede olmadığını biliyorduk, yoksa Dugan onun adını tanırdı.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, gölge saray alıçların arasından çıktı. Kral, yağlı siyah zırhı içinde karanlık ve ölümcül bir figür olarak kürsüye doğru ilerliyor, kürsünün üzerinden geçerken karda iz bile bırakmıyordu. Dugan da onun iki adım gerisinde aynı derecede tehlikeli görünen bir figürdü. İkisi de arkalarında doğal olmayan bir şekilde dalgalanan ve gölgeler yayan uzun pelerinler giyiyordu. En uzun gece kışa ve onun gündönümüne ait olabilirdi ama gecenin karanlığı gölge sarayını seviyordu. Havadaki sihirli uğultudan bunu hissedebiliyordum.

Kral ve prensi izlemekle o kadar meşguldüm ki, ilk başta sarayın geri kalanını fark etmedim. Ya da gerçekten, sarayın geri kalanının ne kadar az olduğunu fark edemedim.

Belki de sarayın pek çok üyesi şenliğe katılmamaya karar vermişti ama Stiofan'ın gölge sarayını terk eden fae'ler hakkında söyledikleri aklıma geldi. İki yüzden az gölge saray mensubu alayı oluşturuyordu ve kral ile prens dışında sadece biri Sleagh Maith'ti. Dugan'inki kadar koyu renk saçları ve açıklığı tarayan kısık kara gözleri vardı.

Silahlarını saklamasına gerek olmadığını fark ettim. Birden fazla hançer ve bir kılıç ona bağlıydı ve sertliğine bakılırsa

Koyu renk elbisesinin bir çeşit yağlı deri zırh olduğundan şüpheleniyordum. Soyluları gibi o da ellerindeki kanı gizlememişti.

Sarayın geri kalanı çoğunlukla soyluların daha canavarca fae'ler olarak adlandırdıklarını duyduğum şeylerden oluşuyordu. Goblinler, harpiller ve lamyalar sayabildiğim daha insansı fae'lerdi. Daha birçoğunu tarif edecek tek bir kelime bile bulamadım. Gölge Kral bir zamanlar rüyalar âlemini yönetmişti ve halkının çoğu kâbuslar arasında doğmuş gibi görünüyordu. Ancak pek çoğu insansı olmasa da, halkının çoğu unutulmaz derecede etkileyiciydi. Bir sfenks patikada yürürken etrafına kibarca bakıyor, gölge ve parlayan ay ışığından başka bir şeyden yapılmamış gibi görünen bir yaratık, hissedilmeyen bir esintiyle taşınyormuş gibi süzölüyordu. Alayın sonuna doğru alıçların arasından dev bir wyrm çıktı, ancak bu devasa yaratığın sarkan dalların altına nasıl sığıdığını ancak büyü açıklayabilirdi. Parıldayan kırmızı pullarının her biri içinde küçük bir alev taşıyor gibi görünüyordu ve belki de Gölge Kral'ın peşinden sürünerek giderken etrafındaki karlar eridiği için öyle görünüyordu.

Kral ve prens kürsüye yaklaşırken Dugan göz göze geldik. Sıkılmış bir yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve başını hafifçe bana doğru eğdi. Bu ince bir sevgi gösterisiydi ya da belki de kabul etmediğim nişanlılığını onaylıyordu. Her iki durumda da bu hoş karşılanmadı ve kaşlarımı çattım. Arkamdan bir bakışın sırtımı kavurduğunu hissedebiliyordum. Falin'in bu alışverişi gördüğünü umarak omzumun üzerinden baktım.

Kraliçeydi. Etrafımdaki hava birkaç derece düştü ve ürperdim.

"Selam sana, uzun uykunun kraliçesi," dedi Gölge Kral, derin sesi açıklıkta gürleyerek.

Kraliçe uzun bir süre ona baktı ve sayıca az olmasına rağmen, katılan daha büyük fae'ler nedeniyle yine de hatırı sayılır bir yer kaplayan alayına baktı. Süre uzadı ve gerginlik açıklık boyunca dalgalandı. Dansçılar yavaşladı, müzisyenler daha sessiz çaldı ve her türden eğlence düşkünü, formalite icabı olması gereken bir selamlamayı izlemek için döndü.

Gölge ve ışık mevsimsel mahkemeler değildi. Yılın çarkında yer kapmak için mücadele etmiyorlardı ya da meşe hakkında ritüel sözleri yoktu. Tipik olarak her ikisi de önsöz olmaksızın memnuniyetle karşılanmıştı.

"Selam sana Gölgele ve Sırlar Kralı," dedi kraliçe sonunda. "Eğer sarayıma iyi niyetle geldiysen, bu en uzun gece ve en kısa gün kutlamamıza hoş geldin. Ama kötü niyet getirdiyseniz, defolun gidin ve kapımızın eşliğini karartmayın."

Açıklık sessizliğe gömüldü.

Tüm gözler Kış Kraliçesi ve Gölge Kral'a çevrilirken hiçbir fae kıpırdamadı. Bu ritüelistik bir selamlama değildi. Gündönümünü başlatmak için yapılan törenin bir parçası değildi.

Gölge fae'lerden birkaçı kraliçenin sözlerini hakaret olarak algılayarak kükredi. Wyrm'in büyük gözleri daraldı, yılan gibi kafası açıklıktaki çok daha küçük insansı fae'leri incelemek için döndü. Umarım fae yemiyordur.

Kral bir an için konuşamayacak kadar sersemlemiş gibiydi ama hemen toparlandı. Genişçe gülümseyerek, "O zaman hoş karşılanacağız!" dedi.

Bu sefer tezahürat yapılmadı ama gerginlik biraz azaldı. Ciğerlerim protesto için ağrımaya başladı ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Gölge fae'ler şenliğe katılmak için alaydan ayrılırken nefesimi aceleyle verdim. Dağılan ve halihazırda toplanmış olan fae'lere hızla karışan diğer sarayların aksine, gölge fae'ler büyük ölçüde kendi başlarına kaldılar ve katıldıkları herhangi bir grubun eteklerinde kaldılar.

Müzik ve genel şamata sesi yavaş yavaş yeniden başladı, ama henüz gölgenin gelişinden önceki seviyeye ulaşmamıştı ki, çan sesi son mahkemeyi ilan etti. Kürsünün yanındaki yerimi terk edebilmek için bu son selamlamanın bitmesini sabırsızlıkla bekleyerek alıçlara doğru döndüm. Kraliçenin sözleri beni o kadar şaşırtmıştı ki, kış ve gölge arasındaki bariz husumetten memnun görünen birileri var mı diye kalabalığı taramayı düşünememiştim. Falin'in daha dikkatli olmasını umuyordum. Belki de her iki naip de birbirlerine karşı oynandıklarından şüphelendiğimizi bildikleri için bu planlanmıştı. Ama sahnelenmiş gibi gelmemişti.

Kıpırdandım, alıçların arasında yumuşak bir parıltı oluşmasını bekledim. Diğer saraylarda olduğundan daha parlak bir hal aldı ve Işık Kraliçesi açıklığa adım attı. Nefesim bir kez daha boğazımda düğümlendi. Bu sefer korkudan değil, meraktan.

Işık Kraliçesi'ni daha önce bir kez görmüştüm ama ne kadar olağanüstü bir güzelliğe sahip olduğunu unutmuştum. Bugün daha önce Yaz Kraliçesi'nin gördüğüm en güzel insan olduğunu söyleyebilirdim, ama Işık Kraliçesi

Diğerleri güzelliğın sadece soluk bir yansıması gibi görünüyordu. Belirli bir özelliğı yoktu; aslında yüzünü inceledikçe Kış Kraliçesi'ne çok benzediğini fark ettim. Onlar kardeşti, bu yüzden belki de şaşırtıcı değildi, ama ne kadar çok benzerlikleri olduğunu fark etmemiştim. Aynı keskin elmacık kemiklerine, aynı gül goncası dudaklara ve buz mavisi gözlere sahiptiler. Kız kardeşinin açık tenli olduğu yerde Kış Kraliçesi esmerdi ama onun dışında neredeyse birbirlerinin aynısıydılar. Işık Kraliçesi'ni çevreleyen aura dışında.

Tüm Sleagh Maith hafifçe parlıyordu ama Işık Kraliçesi kesinlikle ısıltı ışıltı. Etrafındaki her şeyi aydınlatıyor, geceyi daha yumuşak, daha parlak yapıyordu ve yüzüme istemeden bir gülümseme yayıldığını hissettim. Parıltı ona gerçek dışı bir nitelik veriyordu, sanki değer verilmesi gereken geçici bir şey gibi. Cazibe mi? Yoksa sadece sarayının doğal durumu mu? Nefes kesici güzelliğın kaynağı kesinlikle ruhani ışıktı. Bu da gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Yine de gözümü ondan alamıyordum.

"Selam, Rahibe, Uzun Uykunun Kraliçesi." Sesi müzikaldi ve o kadar sessizdi ki, tekrar konuşmasını umarak onu duymak için kendimi zorladığımı hissettim.

"Selam sana, Işığın ve Hayallerin Kraliçesi," dedi Kış Kraliçesi ve yüzüne o güne kadar gördüğüm en içten gülümseme yayıldı. "İyi karşılandınız ve hoş geldiniz, Rahibe."

Açıklıktan bir tezahürat yükseldi, fae'ler parıldayan ışık sarayını selamlamak için ileri atıldılar. Kendimi kraliçeyi incelemeye o kadar kaptırmıştım ki, saray mensuplarına hiç bakmadığımı fark ettim. Bu gece diğer tüm saraylardan daha fazla Sleagh Maith ve genel olarak daha fazla saray mensubu vardı. Parlayan kalabalık çok büyüktü ve şenliklere katılmak için çoktan dağılmışlardı. Ama orada, soyluların arkasına yakın bir yerde Lunabella'yı gördüm.

Bölüm 13

“ Bu en uzun gecede herkes mutlu olsun,” dedi Kış Kraliçesi arkamdaki tahtından.

L Bunun şenliğe katılmak için kovulduğum anlamına geldiğini umuyordum çünkü Lunabella'yı görmeye çalışarak hareket etmeye başlamıştım bile. Işık sarayının çoğu kraliçeleriyle aynı ruhani ışıltıya sahipti, ancak bu çok daha hafif bir derecedeydi, ama Lunabella herhangi bir sarayın tipik Sleagh Maith'inden biraz daha fazlasıyla parlıyordu. Sanırım büyüünün onu değiştirmesi için sarayda yeterince uzun kalmamıştı. Sadece o değildi. Işık Divanı en geniş katılımlı divandı ama sayıları diğerleri gibi parlamayan üyelerle şişmiş görünüyordu. Hepsi iltica mı etmişti? Faerie'lerin saray değiştirdikten sonra saray üyelerini değiştirmeye başlaması ne kadar zaman alıyordu?

Lunabella, sanki sarayın aydınlık ortamının eksikliğini telafi etmek istercesine, altınla süslenmiş, neşeli sarı bir elbise giymişti. Altın süslemeli bir çift sarı eldiven elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. *Ellerindeki kanı saklıyor olabilir miydi?* Ellerinde kan olması hemen bir suçluluk belirtisi sayılmazdı. Benim vardı. Kendimi savunurken kazanmıştım. Bazıları düellolarda kazandı. Gölge mahkemesi gibi bazı mahkemeler kanlarını saklamayı reddederken, diğerleri kış mahkemesi gibi tüm kanı tek bir üyeye verirdi. *Ve sonra onu dışladılar.* Elbette eldivenlerin bir moda tercihi olması da mümkündü. Resmi kıyafet giyenlerin çoğu eldiven takardı.

Lunabella fae kalabalığını taradı. Başını önce bir yöne sonra diğerine çevirirken arkadaşlarını arıyor olabilirdi ama bana gergin göründü. Vicdan azabı belki de? Sonunda tek başına uzaklaştı, görünüşe göre geziniyordu.

Belli olmamayı umacak kadar mesafeyi koruyarak onu takip ettim. Bir grup yaz soylusu ona seslendi, el sallayıp yanına gelmesini işaret etti. Biraz önce açıklığın o bölgesini taramıştı, bakışları küçük grubun üzerinde geziniyordu, bu yüzden aradığı kişinin onlar olduğunu düşünmedim ama gülümsedi ve sohbet etmek için yanlarına gitti.

Etrafıma bakındım. Şu anda bir grup yaz soylusuyla hararetli bir şekilde konuştuğu yerden birkaç metre ötede bir müzisyen çalışıyordu. Etrafında toplanan kalabalığa doğru ilerledim ve sandalyeler olduğunu görünce heyecanlandım. Bir ziyafet masasının önünde sohbet eden Lunabella'yı net bir şekilde görebilmemi sağlayan bir tanesine minnetle uzandım.

Sandalye beni, böyle bir ciddiyetsizlik için tasarlandığı belli olan küçük bir alanda eğlenen bir grup dansçıya çok yaklaştırdı. Bu şarkıcının sesi udundan çok daha güçlüydü ve şarkısına ozansız bir hava veriyordu. Toplanan fae'ler müzik eşliğinde el çırpı ve ben de ellerimi kaldırıp bir yandan Lunabella'yı izlerken bir yandan da ritme ayak uydurmaya çalıştım. Fae'ler şarkıcı ile birlikte nakarattaki sözleri haykırıyor, kupaları ve kadehleri havaya kaldırıyorlardı. Şarkının ne hakkında olduğunu anlamaya çalışsam bile, pek çok fae'nin konuştuğu o garip müzik dilinde olduğu için anlayamazdım. Tek kelimesini bile anlamadım. Aslında dinlediğimden değil.

Lunabella arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye gülerken bile etrafına bakındı, bir şey ya da biri için tetikteydi. Eğer Stiofan'ın cinayetine karıştıysa, bunu tek başına yapmamıştı. Tek umudum beni suç ortaklarına götürmesiydi ve bu soyluların buna uygun olduğundan şüpheliydim. Onlarla konuşurken dikkati çok dağınıktı, başka birini bulmak için çok endişeliydi.

Gülümsedi ve bir şey söylerken bir adım geri çekildi. Konuşma sona ermek üzereydi. Ayağa kalktım, onu tekrar takip etmeye hazırlandım.

Dansçılara bakıyordum, onlara pek dikkat etmiyordum ama bir dans partneri bekliyor gibi görünüyor olmalıydım. Hayvan yüzlü ve elleri pençeli bir fae bana doğru yaklaştı. Ellerini bileğime doladı, pençeleri saten eldivenlerimden dikkatlice uzak tuttu. Beni bir adım ileri sürükledi.

"Gel dans et," dedi, beni şarkıcıya ve diğer dansçılara yaklaştırmaya çalışarak.

"Ben-"

Dinlemiyordu. Müzik yeniden başladı ve dans etmeye başlarken beni de kendisiyle birlikte çekti. Güçlü ve zarıftı ama eklemleri benimkiler gibi hareket etmiyordu. Ve benim bedenime hiç saygı duymuyordu.

dans etmek istemiyordu. Çılgılık atmayı ya da onun elinden kurtulmak için mücadele etmeyi düşündüm ama beni her döndürdüğünde Lunabella'yı görebiliyordum ve o yine kalabalığı tarıyordu. Eğer bir olay çıkarırsam, dikkatleri üzerime çok fazla çekerdim.

Canavar fae beni sıçrayan, dönen bir dansa yönlendirdi ve zaten kabaran ayaklarım her adımı protesto etti. Yine de fae beni bırakmadı. Lunabella'yı görüş alanımda tutmaya çalışarak döndüm. Bakışları sonunda arıyor olması gereken kişiye kilitlenene kadar bir ileri bir geri baktı. Altın bir pelerin giyen bir fae'ye doğru koştu. Bu sefer gülümseme ve kahkaha yoktu. İkisi de başlarını eğdi, Lunabella yavaşça başını salladı. Sadece boyu ve omuzlarının genişliği nedeniyle figürün bir "erkek" olduğunu tahmin ettim, ama çok çeşitli şekil ve boyutlarda gelen fae'lerde, bu güvenemeyeceğim bir varsayım olabilirdi. Canavar fae beni tekrar döndürdü ve topuklarımdan biri elbisemin uzun kuyruğuna takıldı. Öne doğru eğildim, kıcımın üstüne düşmekten kurtuldum çünkü beni belimden yakalamıştı. Bana dişleriyle dolu utangaç bir gülümseme verdi. Omzunun üzerinden bakarken gülümsemesine karşılık vermedim.

Düşerken Lunabella'yı gözden kaybetmiştim ve başımı çevirip onu ve altın pelerinli adamı aramaya başladım. Önce onu gördüm, pelerininin altın rengi mavi ateş ışığını uğursuz bir şekilde yansıtıyordu.

Lunabella onunla değildi. Dans partnerim beni öyle bir döndürdü ki, ayakkabılarım yerden iki metre havalandı. Lunabella'yı asansörün ortasında gördüm, açıklığın arka tarafına, pelerinli figürün tam tersi yöne doğru gidiyordu.

"Güzel dans. Gerçekten. Ama benim-" Konuşurken elimle dansın kenarını işaret ettim.

Canavar fae sadece gülümsedi. Beni tekrar döndürdü, elbisenin kumaş katmanları bacaklarımdan etrafında dönüyordu. Ama en azından beni koltuklara ve kaçışıma doğru döndürdüğünü düşünüyordum. Ta ki beni başka bir dans partnerine teslim edene kadar.

Bu seferki çok daha az becerikliydi. Kollarını belime doladı ve düzensiz daireler çizerek sıçrarken beni de yanına çekmeye çalıştı. Şimdi tökezledim, dizlerimin üzerine düştüm ama üçüncü bir ortak tarafından tekrar ayağa kaldırıldım.

"Oturmalıyım," diye bağırdım müziğe karşı, ama aslında yapmak istediğim şey bu danstan kaçmak ve Lunabella'nın peşine düşmeden önce korkunç topuklu ayakkabılarımı tekmelemektir. Ayaklarım zonkluyordu.

Kollarını bana dolamış olan ve bizi döndürürken beni havaya kaldıran fae sadece başını yana eğdi. Kabaca insansı özellikleri vardı ama parlak mavi kürke benzeyen bir şeyle kaplıydı. Ben sadece bunun

Aslında tüyleri, sa yerine sahip olduğu tavus kuğu tüylerinin muhteğem tüylerini fark ettiğimde.

Bilmediğim bir dilde bir ėeyler söyledi. Fae dilinin müzikal özelliklerine sahip değildi ve yabancı ama insani bir dil olduğu hissine kapıldım - dünyanın her ülkesinde bağımsız fae'ler yağıyordu. Sorun ėuydu ki, dans etmeyi bırakmak istediğimi anlayamadı.

Sandalyelerin olduğunu d ğ nd ğ m yere doğru hareket etmeye alığtım ve bacaklarım yine eteğimin kıvrımlı kuyruğuna dolandı. Bir ift güçlü kol beni yakalayıp tavuskuğu fae'den uzaklağtırmasaydı yine d ğecektim.

"Kurtarılmaya ihtiyaın varmığ gibi görünüyorsun," dedi tanıldık bir ses ve Falin'in yüzüne baktım.

"Evet. Beni buradan götür," diye mırıldandım, sızlanmamaya alığarak. Neredeyse ricama bir "lütfen" ekleyecektim, danstan çıkmayı çok istiyordum ama ikimiz de kraliçenin kullanabileceği bir borcu üzerimde tutmasını istemezdik.

Bizi ustalıkla dansın kenarına tağıdı. Biri araya girmeye alığtı ama Falin'in tek bir bakığıyla daha kolay elde edilebilecek bir eğe doğru koğuğturdular. Gruptan ayrıldığımızda dans ediyormuğ gibi yapmayı bile bıraktık ama daha önce oturduğum sandalyeleri geçene kadar hareket etmeyi bırakmadık. Falin'e ayak uydurmak için mücadele ederek topallayarak ilerledim. Tekrar dansın içine çekilme riskimiz olmayacak kadar uzaklağtığımızda bana doğru döndü.

"Yaralandın mı?"

"Pek sayılmaz ve çok daha önemlisi, Lunabella'yı buldum. Iğık Sarayı'ndaydı. Onu takip ettim ama dans sırasında kaybettim."

"Biliyorum. Seni onun peğinden koğarken gördüm," dedi Falin ve ben neredeyse rahat bir nefes aldım.

"Yani nereye gittiğini biliyorsun?"

"Dugan onu takip ediyor."

Tek kağımı kaldırdım, Dugan'a giden tek yolumuzu takip etmemesine ėaėırmıėtım. Falin omuz silkti.

"Seni o danstan kurtarmak ya da Lunabella'nın izini s rmekti. Gölge Prens'i senin peğinden g ndermiyordum. ėimdi, nerede yaralandın?"

" nemli bir ėey değil," dedim, ama eteğimi kaldırdım, tüm malzemenin altındaki ayaklarıma bakmaya alığtım - kısıtlayıcı korsenin içinde ayaklarıma ulağmak için eğilemiyordum.

Falin önümde diz çöktü ve ayağımı kaldırdığımda ayakkabıyı çıkardı. Topuklar çıkınca kendimi hemen daha iyi hissettim, ama sonra çıplak ayağım havada sallanmaya başladı. Geçici olarak yere bıraktım. Kar ayak parmaklarımın altında çıtırdıyordu ve serin hissettiriyordu ama soğuk değildi. Bütün gece çıplak ayakla dolaşmak berbat olurdu ama muhtemelen hipotermiden ayak parmaklarımı kaybetmezdim.

Falin elindeki topuklu terliğe baktı. Paslı kırmızı kan, ayakkabının ayağımı ısıtırıp kabarttığı mavi ve gümüş renkli malzemeyi kaplamıştı. Falin başını salladı.

"Sadece sen elbise ayakkabılarıyla yaralanabilirsin."

"Doğru olmayan topuklu ayakkabılar tamamen gereksiz işkence aletleridir."

"Bunu normalde yüksek platformlu botlarla dolaşan kadın söylüyor," dedi, ses tonu dostça ve alaycıydı. Sonra tekrar elindeki ayakkabıya baktı ve kaşlarını çatı. "Ama çıplak ayakla dolaşamazsın, özellikle de kanayan ayaklarla. Bakalım bunu tamir edebilecek miyim? Önce tekrar giymem gerekecek."

Yüzümü buruşturdum ama ayakkabıyı tekrar giyebilmesi için ayağımı kaldırdım. Topuklu ayakkabının ayağımdan çıktığı kısa süre içinde ayağım bir üst numaraya kadar şişmiş olmalıydı çünkü şimdi daha da sıkı ve acı verici hissediyordum. Sonra Falin ellerini ayağımın etrafına sardı ve büyüü ayakkabıyı değiştirdi. Daha yumuşak ve esnek hale geldi, topuk kısmı küçülerek yok oldu. Ayağımı uzattım ve yeni soluk mavi ve gümüş bale ayakkabımı inceledim.

"Çok daha iyi," dedim teşekkür etmek için. Diğer ayağımı da kaldırdım ve onu da büyülemesine izin verdim. Ayaklarım hâlâ acıyordu - glamour onları iyileştirmemişti - ama en azından topuklu ayakkabılardan kurtulmuşlardı. Daha sonra elbiseyle oynadı ve elbise biraz daha az dolgun, biraz daha idare edilebilir hale geldi ve tren kısaldı, elbisenin süslemesi karın hemen üzerinde asılı kalana kadar küçüldü.

Falin ayağa kalkarken ben de deneysel bir dönüş yaptım. Büyü mükemmel bir şekilde tuttu, elbise etrafımda hareket ediyordu ama artık büyük bir takılma tehlikesi yaratmıyordu.

"Seni öpebilirim." Sözcükleri söylediğim kadar soludum da, içimden mutlu bir iç geçirdim ve ona daha iyi teşekkür etmenin bir yolunu bulmayı diledim.

Falin'in dudaklarının kenarı hafifçe kalktı, sadece benim için küçük, gizli bir gülümseme. Ne kadar yakın durduğumuzun farkındalığı, teklifimi kabul edebileceği beklentisi ve konuşmadan önce düşünmediğim için duyduğum utancın karışımıyla midemde bir sıcaklık oluştu. "Teşekkür ederim" diyememek zordu.

Bana baktı ve sıcaklık, beklenmedik bir hevesle birlikte yayıldı. Aylar önce, son şenlikte, son kez öpüşmüştük. O zaman

. . . karmaşıktı. Bir aşk itirafı ile hançer noktasında bir tehdidi karıştırın ve belki de "karmaşık" yetersiz bir ifadeydi.

Falin elini yanağıma koyacakmış gibi kaldırdı ama sonra durdu, parmakları ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

"Tabular bu gece için kalktı," diye fısıldadı.

Parmaklarının sıcaklığı eliyle yüzüm arasındaki havayı ısıtıyordu. Bana dokunmak istiyordu, bunu dudaklarını ayırışından, gözlerindeki sıcaklıktan anlayabiliyordum. Bakmadığımı sandığı anlarda bile bunu görebiliyordum. Benimle romantik bir ilişkiye girmesi yasaktı. Bunu biliyordum. Ama bu gece için bu kurallar geçerli değildi. Tüm Faerie neşelenmeye davet edildi.

Elimi onunkinin arkasına kaydırdım ve avuç içi yanağıma kavrayacak şekilde hafifçe ittim. Eldivenlerinin içinden bile dokunuşu tenimin beklentiyle karıncalanmasına neden oldu. Bana baktı, niyetliydi, yoğun ve nefesim kesildi. Bu onun dudaklarıma bakmasına neden oldu ve tedbiri elden bırakacağını biliyordum.

Eğildi, dudakları dudaklarımı okşadı, öpücük iffetliydi. Sonra eli yanağımdan boynumun arkasına kaydı ve öpücüğü derinleştirdi. Ayak parmaklarımın üzerine kalktı, öpücüğün tadını çıkarırken bir elimi göğsünde dengeledim. Dilim ağzının içine kaydı, tadına baktı, test etti ve beni mükemmel bir şekilde karşıladı.

İlk öpüşmemizden çok uzaktı ama yine de aynı belirsizliği taşıyordu. Öpücük keşifti, sıcaktı ama tereddütlüydü. İkimiz de zor nefes alarak ayrıldık.

Bana baktı, bakışları merak ve arzu doluydu. Daha önce de el üstünde tutuldum. Sevilmişim. Ama Falin bana baktığında ve duygularını gözlerinde görmeme izin verdiğinde, bana havanın kendisiymişim gibi baktı. Çok yoğun. Ve korkutucuydu, çünkü bakışlarında beni gerçekten gördüğünü görebiliyordum. Sadece kraliçenin emriyle oyuncak bebek gibi giydirilmiş beni değil. Sadece planeweaver değil. Sadece mezar cadısı bile değil. Ama tüm benliğimi. İlk uyandığımda tökezleyerek kahve arayan beni. İlk tanıştığımızda onun kibirli bir pislik olduğunu düşünen ben. Zor duygulardan ve ilişkilerden saklanmaya meyilli olan ben. Ve çoğu zaman ne yaptığımı bilmediğimi düşünen ben. Hepsini gördü ve bana hâlâ her şeymişim gibi bakıyordu.

Onun yoğun bakışlarına dayanamadım. Çok fazlaydı. Çok gerçekti. Bakışlarımı kaçırdım ve an bozuldu.

Falin bir adım geri çekildi. "Yapmalıyız ..." Durdu. Sesi hâlâ arzu doluydu. Boğazını temizledi, bakışları omzumun üzerinden geçti. "Bu iyi bir fikir değildi. Kraliçe kötü bir ruh hali içinde. Onun öfkesini kışkırtmamalıyız."

Ellerimi elbisede olmayan ceplerime sokmaya çalışırken başımı salladığımın anlaşılacağını umduğum bir hareket yaptım. Hâlâ biraz fazla zor nefes alıyordum ve korse de yardımcı olmuyordu. Her nefes alışımında göğsüm kabarıyor, her ciğer dolusu havayla birlikte göğüslerim dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. *Aptal elbise.*

"Sanırım gidip Lunabella'yı bulmalıyız," dedim Falin'e ve aramızda hâlâ havada asılı duran olasılıklara o kadar yakın olmamak için geri adım atarak.

Falin omuz silkti. "Dugan onu izliyor. Ayrıca, onunla burada yüzleşemeyiz. Eğer bu işe karıştıysa, şenlik sırasında tüm kinler, suçlar ve yasaklar geçici olarak unutulduğu için hiçbir şey yapamayız. Eğer bu işe karışmamışsa, şenlik sırasında bir ölümden bahsetmek hoş karşılanmaz." İcini çekti. "Onun hafif mahkemede olması işleri zorlaştırabilir ya da şenlikten sonra onunla bir röportaj yapmayı kolaylaştırabilir. Emin değilim. Her iki durumda da onu nerede bulacağımızı biliyoruz. Şimdilik bu yeterli olmalı."

"O zaman neden Dugan'ı ona göz kulak olması için gönderdin?"

"Böylece sana eşlik edecek kişi ben olabilirim elbette." Tutmam için kolunu uzattı. "Gel hadi. Eğlencenin tadını çıkaralım."

- - -

Esnedim, kollarımı başımın üzerine uzattım ve kısıtlayıcı korsenin izin verdiği ölçüde nefes aldım. Şafak ufku aydınlatmaya başlamıştı, bu da en uzun gecenin sona erdiği ve en kısa günün başladığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda yirmi dört saattir uyanık olduğum anlamına da geliyordu.

"Fae'ler hiç uyumaz mı?" Homurdandım, kollarımı indirdim ve üzerine tündüğüm buzdan oyulmuş koltuğa çöktüm.

Falin sandalyesinden başını kaldırıp baktı. "Bir şenlik sırasında mı? Bazıları zaten öyle." Açıklığın kenarlarına doğru başını salladı.

Bazı fae'ler büyük ziyafet masalarına çökmüş, peri şarabını fazla kaçırdıkları için horluyorlardı. Diğerleri ağaçların altındaki karda yatmışlardı, ancak ağaç hizasındakilerin çoğu tam olarak uyumuyordu.

Karda kestirme fikri - çok soğuk olmayan büyülu kar bile olsa - bana çekici gelmiyordu. Yine de yakın zamanda pek iyi olamayacaktım. Ayrılmak her zaman bir seçenektir ama şimdi, şafak vakti dışarı çıksam bile, çıktığımda gün batımı olacaktı. Bütün bir günü Faerie'ye kaptırmaktan nefret ederdim. Özellikle de eve döndüğümde doğrudan yatağa gideceğim için. Bir gün kaybetmek ve sonra bütün gece uyumak, yaralanmaya hakaret eklemek gibiydi.

"Etrafta dolaşmam lazım, yoksa bu sandalyede uyuyakalacağım," dedim ayağa kalkarak.

Falin güldü ama tek bir hareketle ayağa kalktı ve bana eşlik etmek için kolunu uzattı.

Dolaştık. Şimdiye kadar çok iyi yemek yemiş, Peri tarihi hakkında birkaç oyun izlemiş, adını sayamayacağım kadar çok farklı türde müzisyen dinlemiş ve hatta biraz daha dans etmiştik, ancak uzun sürmemişti çünkü bale ayakkabıları içinde bile su toplamış ayaklarım ağrıyordu. İkimiz de paylaştığımız öpücükten bahsetmemiştik.

Açık büfe masalarından birinin yakınından geçiyorduk ki, eğlenenlerden biri dikkatimi çekti. Durdum. Adamın nesi olduğundan emin değildim ama duruşu ya da belki de sesindeki bir şey bana korkunç derecede tanıdık geliyordu. Yüzü tanıdığım birine benzemiyordu. Teni hafif kırmızıydı ve yüz hatları tam kanlı bir fae için biraz fazla yuvarlaktı, bu yüzden onun bir şekil değiştiren ya da muhtemelen bir feykin olduğunu tahmin ediyordum. Yine de yüzünde beni etkileyen bir şey vardı, ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Ona baktığımı görünce başını çevirdi ve yanındaki, pek de parçası olmadığı hissine kapıldığım bir grup eğlenen kişiye döndü. Ona bir adım daha yaklaştım ve Falin bana kaşlarını çatı.

"Ne oldu?"

"Emin değilim. O adamda bir şeyler var..." Kalkanlarımı düzlemlerin ötesine bakabilecek kadar açtım. Adam en azından çoğunlukla insan gibi görüldüğü için bir şeyin değişmesini beklemiyordum.

Görünüş aldatıcı olabilir.

Üzerindeki cazibe bakışlarımın altında kayboldu ve altından çok farklı bir yüz çıktı. Benimkine hiç benzemeyen keskin hatlara sahip bir yüz. Babama ait bir yüz.

Falin yanımda olduğu halde ona doğru yürüdüm.

Yanına yaklaşırken, "Bir şenlik için büyüleri bırakmanın adet olduğunu duymuştum," dedim.

Bir an için masum rolü yapacak ya da kim olduğunu inkâr etmeye çalışacakmış gibi göründü. Sonra içini çekti ve büyülü yüzü değişmese de, ifadesi çok iyi bildiğim bir ifadeye dönüştü.

"Ne istiyorsun Alexis?"

Evet, aynı anda hem ilgisiz hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeyi başaran o ses tonu kesinlikle babama aitti.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." Ne de olsa anladığım kadarıyla Faerie'ye hemen hemen hiç girmemişti ve kimse onun Fae olduğunu bilmiyordu. "Ama madem buradasın, geçen günkü telefon görüşmemizde konuştuklarımız hakkında seninle konuşmak istedim." Sözlerimi kasıtlı olarak muğlak bıraktım.

Etrafımızda her saraydan bir sürü Fae vardı. Kış sarayındaki ölümler hakkında ne bilindiğini bilmiyordum ama kesinlikle herhangi bir söylentinin kaynağı olmak istemiyordum.

Babam beni düşündü. Büyü, gözlerini sulu ve hafif odaklanmamış, ifadesini de sanki biraz fazla içmiş gibi silik gösteriyordu. Gerçek gözleri berrak ve değerlendirciydi. Bakışları Falin'e kaydı, Falin'in ifadesi boştu ama birbirine kenetlenmiş kollarımızda titreşen temkinli merakı neredeyse hissedebiliyordum. Falin karşımızdaki adamın kim olduğunu bilmiyordu. Bu da iyiydi. Kış sarayına ait olmayan bilinmeyen bir fae'nin Nekros'ta ikamet ettiğini -hatta valisi olduğunu- öğrenmesinin sorunlara yol açacağına dair içimde bir şüphe vardı. Falin sırlarımın çoğunu biliyordu ama kesinlikle hepsini değil.

Babam Falin'e küçümseyen bir bakış fırlatarak, "Bu talihsiz refakatçi seçimini kaybetmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Hemen döneceğim," dedim Falin'e, babamın seçtiği tanımlamaya tepki verecek zamanı bulamadan. Bir an için beni durdurmaya çalışacağını düşündüm ama sadece dudaklarını ince bir çizgi halinde büzdü ve babama doğru güvensiz bir bakış fırlattı.

"Uzağa gitme," dedi. "Bu kadar çok fae varken, ayrılırsak birbirimizi tekrar bulmamız zor olur. Seni görüş alanında tutmaya çalışacağım."

Başımı sallayarak onayladım ve küçük masalara doğru ilerleyen babamın peşinden koşmaya başladım. Ağaç sınırına en yakın, buzla kaplı boş bir masa seçti ve koltuklardan birine kaydı. Ben de karşısına oturdum, aramızda buzlu bir masa vardı.

"Ne tür gizlilik büyüleriniz var?" diye sordu.

Yüzümü buruşturmadım; bu bir zayıflık belirtisi olurdu ve üzerime atlardı. "Küçük bir gizlilik balonu büyüm var, ama büyük değil

Bu kadar uzaktayken ikimizi de koruyacak kadar."

Kaşlarını çatı.

"Eğer senin yanına otursam-" Ben başladım.

Sözlerimi elinin küçümseyici bir hareketiyle geçiştirdi. "Ben hallederim."

Onun büyüünü hissetmedim ama etrafımızdaki eğlencenin sesleri uzaklaştı. Sesler, büyümü kullanmış olsaydım olacakları gibi tamamen sessizleşmedi, sadece daha az belirgin ve yumuşak hale geldiler. Bunu yaptıktan sonra dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını yüzünün önünde birleştirerek parmaklarının üzerinden bana baktı.

"Faerie'ye seyahat ettiğini düşünmemiştim," dedim.

Bana kaşlarını çatı. "Normalde mi? Hayır. Ama tüm fae'ler eğlencelere davetlidir. Bazen ziyaret etmek güzeldir. Yine de burada bunu tartışmak için bulunduğumuzu sanmıyorum."

Doğru.

"İstediğin davayı kabul ettim." Aslında bunu çözmem gerektiğini hiç söylememişti. "Yüksek mahkemeye nasıl ulaşabilirim?"

Beni o kadar uzun süre değerlendirdi ki cevap vermeyeceğini sandım. Sonra "Neden yüksek mahkemeye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Neredeyse ona söylemeyecektim. Benden bir iyilik istemişti ve ben de istediğini yerine getirmiştim. Aramızdaki borcun havada asılı kaldığını hissedebiliyordum. Ama bilerek kendini borçlandırmıştı, bu yüzden kendimi biraz daha dostane hissettim.

"Kendime zarar vermeden önce bir öğretmene ihtiyacım var. Yüksek mahkemede iki tane değişen planeweavers olduğu söyleniyor."

Kaşları daha da çatıldı. "Onlara ulaşamazsın. Kimse ulaşamaz." Ona kuşkulu bir bakış attım, o da iç çekti.

"Muhtemelen altın salonlar, büyük balolar ya da buna benzer saçma sapan söylentiler duyduğunuzu biliyorum ama bunlar, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, peri masalları. Saray diye bir şey yok. Sadece kral var. Çok yaşlı bir kral. Son *Seelie* kralı."

"Ne?"

Babam sandalyesinde geriye yaslandı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Yorgun görünüyordu ve genç Fae yüzü daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. "Bu gece Peri tarihi üzerine oyunlar izliyor ve geçmiş zamanların efsanelerini ve olaylarını tasvir eden eski şarkıları dinliyordun, değil mi?"

Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için başımı salladım.

"O zaman size zamanın unuttuğu bir hikâye anlatayım. Bir zamanlar Faerie, yedi mahkemesi olan şimdiki gibi değildi. Bir zamanlar sadece iki saray vardı: *Seelie* ve *unseelie*. Seelie sarayı parlak ve güzeldi ve ölümlülerin hayranlığı ve büyülenmesiyle cazibesi artan fae'lerle doluydu. Unseelie sarayı ise bazen güzel ama genellikle canavarcaydı. Unseelie'ler ölümlülerin korkusuyla cazibelerini beslemekten zevk alırlardı. İki saray arasındaki savaşlar destansı boyutlardaydı. Hem Faerie'yi hem de ölümlüler dünyasını sarstılar."

Ellerini kaldırdı ve altlarında sihirle yaratılmış küçük bir sahne belirdi. Bir elinin altındaki manzara aydınlık ve bahçelerle doluydu. Diğerinin altındaki manzara karanlıktı ve karanlıkta odaklanamadığım şeyler hareket ediyor gibiydi. Her iki tarafta da küçük bir bebek ya da belki de ipsiz bir kukla belirdi. Kaba ve özelliksizdiler ama aydınlık taraftaki kuklanın erkek, karanlık taraftakinin ise kadın olduğu açıktı. Büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Son Seelie kralı kurnaz ve hırslıydı. Tahtını kazandıktan sonra, unseelie kraliçesiyle birleşme yoluyla saraylar arasında yüzyıl sürecektir bir ateşkes önerdi. Her ikisi de zamanı ve evliliği kendi saraylarının yararına kullanmayı planlıyordu, ancak ateşkes süresince görünmeyen kraliçe kocasına aşık oldu. Kocasını, sarayının harikalarıyla kraliçenin ve sarayının gözlerini kamaştırırken, halkı arasında kraliçenin sarayına karşı nefret yaymaya devam etti. Yüzyıl sona erdiğinde, kraliçe birleşme süresinin uzatılmasını talep etti, ancak kral bunu reddetti. Birliklerini topladı ve ateşkesin bozulduğu aynı gece saldırıya geçti. Bazıları kraliçenin kırık bir kalpten öldüğünü söyler. Diğerleri ise kraliçenin o son gece evlilik yatağında kaldığını ve ateşkesin bozulduğu gece yarısı kralın onu uykusunda öldürdüğünü söyler. Bunu takip eden savaş hızlı ama acımasızdı. Unseelie sarayı yok edildi ve Seelie kralı her iki sarayın da hükümdarlığını ele geçirerek kendini tüm Faerie'nin yüce kralı ilan etti."

Küçük seelie kral kuklası küçük kılıcını savurdu. Kraliçe kuklası tökezledi, yüzüstü düşmeden önce iki büklüm oldu. Küçük kral kuklasının ayağını kraliçenin kıpırdamayan sırtına yerleştirmesini ve kılıcını zaferle havaya kaldırmasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Sahnenin aydınlık tarafı karanlık tarafın üzerine akarak gölgeleri uzak köşelere sürükledi.

"Ama Faerie asla tek bir şey değildir," dedi ve sahne titremeye başladı. Küçük Seelie Kralı kuklası tökezledi. "Seelie Sarayı'nın tam zaferi dengeyi bozdu ve Faerie paramparça oldu. Yeni parçalar

Şimdi bildiğiniz gibi mahkemeler. Mevsimler birbirini dengeler ve ışık gölgeyi dengeler. Yüce kral merkezde oturur, herkesin hükümdarıdır ama hiçbirine bağlı değildir. Peri onu kalbinde tutar, yasalarının onu bükmesine izin verir, ama onun sarayı yoktur, saraylıları yoktur; sadece tahtı vardır ve ondan inemez. Başlangıçta iradesini mahkemeler üzerinde yoğun bir şekilde uyguladı, kendi evini tüm mahkemelerdeki soylular haline getirdi, ateşkesleri zorladı ve yasalar yarattı, ancak bin yıl boyunca daha uzak ve geri çekildi, tüm yüzyılları uyuttu."

Sahne değişti. Babamın ellerinin altında bir tekerlek belirdi. Dışarıda, tüm sahaların kapılarını tutan açıklıkta olduğu gibi aynı şekilde tasvir edilen mevsimlik sahalar vardı. İçlerinde, ışık ve gölge bir sonraki halkayı oluşturuyordu. Tam merkezde, çarkın dişlisi olarak, küçük seelie kral kuklası bir tahtta oturuyordu. Zincirler onu tahta bağlıyordu ve başı öne eğilmiş, omuzları bükülmüştü. Kuklanın hâlâ hiçbir özelliği olmamasına rağmen yorgun ve yenilmiş görünüyordu. Yüce kral tahtına bağlıydı. Faerie'ye bu şekilde baktım ve sonra babam ellerini bıraktı ve sahne kayboldu.

"Neden daha önce hiç kimse bundan bahsetmedi?" diye sordum ve kaşlarımı çattım. "Peki ya yüce kralın sarayı yoksa, o zaman planeweaver'lar ne olacak? Yüksek sarayda iki tane şekil değiştiren planeweaver olması gerekiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Vardı. Kral planeweaving yeteneğine sahip olan herkesin sistematik olarak yok edildiğini öğrendiğinde, bu yeteneğe sahip olanları aradı. Sadece iki tane bulmuş, ikisi de ölümlüler arasındaymış, bu yüzden onları saklamış ve derin bir uykuya yatırmış, sadece gerektiğinde uyandırmış."

"Bu korkunç bir şey."

Babam omuz silkti. "Olan oldu." "Peki, şimdi neredeler?"

"Öldü." Gözleri şenlik için toplanan çok sayıdaki eğlencelinin üzerinde gezinerek yanımdan geçti. İç geçirdi. "Uzun yaşamı boyunca, en kötü özelliklerinden bazılarını geride bırakmış olacağını düşünürsünüz, ama kibir ve önyargı hala onu rahatsız ediyor. Fae'ler yok olurken, Faerie ölürken ve yüce kral fae'lerin hayatta kalmak için kendilerini bu modern dünyaya göstermeleri gerektiğine karar verdiğinde, insanların bazı fae'lerin kabuslarla beslendiğini bilselerdi bizi kabul edeceklerini düşünmüyordu. Ve, belki de, dürüst olmak gerekirse, gölgenin modern dünyada bile ne kadar iyi geliştiğini görmekten nefret ediyordu.

Çoğu mahkemenin zayıflamasına ve yok olmasına neden olan inanç kuraklığı. Gölge'nin sakinleri ona en çok görünmeyenleri hatırlatıyordu. Bu yüzden, büyülü uyanıştan önce, rüyalar âleminin Faerie'nin geri kalanından koparılmasını emretti. Değişken planeweavers uyandırıldı ve rüyaları gölgelere bağlayan ipleri çözdüler. Ama bu görev iki ölümlü için çok büyüktü. Rüyalar insanlık durumunun bir parçasıdır. Kâbuslar doğal olarak gölgelerde ortaya çıkar. Küçük ipliklerin tamamen koparılması zor oldu ve bu zorlanma her iki planeweavers'ı da öldürdü."

Üzerime bir şok çökerken gözlerimi kııptım. Sonra diğer iki planeweaver'ın da ölmüş olduğu gerçeği kafama dank etti. Bu gerçek bana taş gibi çarptı ve onların ağırlığı altında sandalyeme doğru yığıldım. Bu, öğrenecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Yanlışlıkla kendimi öldürmemek için yardım ya da rehberlik isteyebileceğim kimse yoktu.

"Başlarına gelenler trajikti ama tam olarak başarılı olamamaları da iyi oldu. Rüneyi hala gölgeye bağlayan o küçük ipler, en azından ardından gelen trajediyi yavaşlattı. Gerçi onlar ölünce hasarı onaracak kimse kalmadı."

Ona öylece baktım, hâlâ umudumu kaybetmiş olmanın verdiği uyuşuklukla.

"Ne görüyorsun?" Babam arkamdaki açıklığa doğru bir el salladı.

Ne gördüğünü anlamaya çalışarak döndüm. Her yerde Fae'ler vardı. Gülüyor, dans ediyor, yemek yiyor, kadeh kaldırıyor, şarkı söylüyor ve tezahürat yapıyorlardı. Devasa açıklığın her köşesinde neşe vardı. Bir düzine kadar metre ötede Falin'i gördüm, geride duruyordu ama bana göz kulak oluyordu. Babam ona doğru bakmıyordu, bu yüzden kastettiğinin bu olduğunu düşünmedim.

"Fae'yi görüyorum," dedim sonunda, ona dönerek.

Başını salladı. "Evet, ama çok fazla yalnız bağımsız var. Daha önce hiç bu kadar çok hizalanmamış fae olmamıştı. Işık sarayında çok fazla, gölgede ise çok az Fae var. Denge bozuldu ve böyle devam ederse Faerie için korkuyorum. Eğer Faerie çok dengesiz hale gelirse, tekrar parçalanacak mı?"

Karşımdaki adamı inceledim. Kalkanlarım kapalıyken, taktığı büyülü yüz bir yabancınn yüzüydü. Ama gerçekte, büyünn altındaki yüz de neredeyse onun kadar yabancıydı. Onu hep hesapçı biri olarak tanımıştım. Entrikacı. Ama asla somurtkan bir şekilde geviş getirmezdı.

"Eğer olsaydı, yeniden yeni bir şey olurdu, değil mi? Hikayenizde iki mahkemeden yediye çıkması gibi mi? Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Gördüğüm kadarıyla mahkemelerin bir revizyona ihtiyacı var."

Bakışları kalabalıktan uzaklaştı ve üzerimde keskinleşti. "Değişim dolu ve kısa hafızalı bir dünyada ölümlü olarak büyümene izin verdim. Burası o dünya değil. Faerie değişimle iyi başa çıkamaz."

Muhtemelen doğru. Sonra daha önce söylediği bir şey aklına geldi. "Sonra hangi trajedi geldi? Planeweaverlar öldükten sonra mı?"

Açıklığa doğru bir el salladı. "Onu izliyorsun." Ve bu faydasız bilgiyle birlikte oturduğu yerden kalktı. "Gitmeliyim. Gün başlıyor ve bu sabah bir senatörle toplantım var."

"Bunu kaçıracaksın. Gün batımında kapı seni dışarı atacak." Bunu nasıl bilmez?

Babam sadece bir anlığına arkasına baktı. Bana küçük, muzip bir gülümseme verecek kadar uzun bir süre. "Kapılar oldukça vefasız olabiliyor."

Sonra alıçlarla kaplı patikaya doğru ilerlerken beni arkasından göz kırparak bırakıp uzaklaştı. O gözden kaybolduktan sonra Falin'e geri döndüm.

"Bu neyle ilgiliydi?" Falin sordu.

Başımı salladım. "Davayla ilgili değildi." En azından doğrudan değil. "Sadece bana bilgi borcu olan biriydi." Aslında almamıştım da. Bana bilmediğim pek çok şey anlatmıştı ama aslında istediğim cevabı vermemişti. Elbette, değişen planeweaver'ların öldüğü konusunda haklıysa, bunun bir önemi yoktu. Gidip Yüce Kral'la konuşmak istediğimden değil.

"Sen planeweaver'sın," dedi arkamızdan bir kadın sesi.

İrkildim ama döndüm. Kim olduğumu tam olarak inkâr edemezdim.

Yaz Kraliçesi iki yanında birer hizmetçiyle ayakta duruyordu. Bir an şaşkınlıkla göz kırptım, sonra küçük bir reverans yaptım.

"Majesteleri," dedim.

"Sen planeweaver'sın, değil mi?" "Evet."

"Siz de dün öğleden sonra kocamla birlikte olan kız mısınız?"

Tekrar yüzümü buruşturdum ve Falin'in yanımda ne kadar hareketsiz kaldığının farkındaydım.

Teorik olarak, bir şenlikte Yaz Kraliçesi herhangi bir kini cezalandıramazdı.

Bana karşı olabilirdi, ama bunun Faerie'nin uyguladığı çiğnenemez bir kural mı yoksa sadece bir gelenek mi olduğundan emin değildim.

"Hiçbir şey olmadı," dedim, ağzımdan çıkar çıkmaz bunun kulağa ne kadar suçlu ve aptalca geldiğini fark ettim.

"Bundan hiç şüphem yok. Ben geldiğimde hâlâ giyiniktin." Mükemmel dudakları aşağı doğru döndü. "Onun büyülerine direndiğine göre çok aşık olmalısın. Kış hakkında bildiklerimi ve şövalyelerine nasıl davrandığını düşününce, seni tebrik mi etmeliyim yoksa tüm bu trajedinin yasını mı tutmalıyım emin değilim."

Falin'in kolunu bırakarak sıçradım. Sadece arkadaş olduğumuzu söylemek istedim.

Ama arkadaş olduğumuz doğru olsa da, sadece arkadaş olduğumuzu söylemek gerçeği tam olarak yansıtmıyordu ve ben de bunu biliyordum. Çoğu zaman ona karşı hissettiklerimi irdelemek için bir nedenim olmuyordu çünkü Yaz Kraliçesi'nin de ima ettiği gibi o yasak bölgedeydi.

Falin ise hiçbir şey söylemedi, yüzü oyulmuş bir buz heykeli gibi soğuk ve boştu.

"Ne olursa olsun," dedi kraliçe, tepkimi görmezden gelerek, "sanırım sizi kocamla suçüstü yakalamış olsaydım şu anda daha mutlu olurdum. Bir planeweaver ile pazarlık halinde olduğunu keşfetmek çok daha endişe verici. Senden ne istiyordu?"

Onu düşündüm, bu güzel ama sert kraliçeyi ve onun sert hizmetkârlarını. Tebaası, kralın etrafını sardığı gibi şamatacı ve coşkulu bir topluluk değildi ama halkı mutsuz görünmüyordu.

Seçme şansları olduğunu varsayarsak, onu takip eden fae'ler onun daha ölçülü yöntemlerini tercih ediyorlardı. Kral, aralarındaki evlilik bağına çözmemi istediğini ima etmişti. Satır aralarını okuduğumda, bu ikisinden birinin artık peri kraliyet ailesinden olmayacağı anlamına geliyordu. Kralın tahtını boşaltmaya niyetli olduğundan şüpheliydim. Bu sert kraliçe, şehvet düşkünü kocasının planlarını bilmeyi hak ediyor muydu? Ve bunu ona söylemek bana düşer miydi?

Eminim bilmek isterdim. Ama küçük bir sorun vardı.

"Elimde olsa size söyledim ama durum bundan daha karmaşık."

"Yemin mi ettin?" Kaşlarını çatı. Sonra yeşil gözleri büyüdü. "Hayır, o seni lanetledi. Senin üzerinde asılı olduğunu görebiliyorum, ortaya çıkmaya hazır. Şartlar nedir?"

Ona öylece baktım, laneti tetiklemeden ondan bahsedip bahsedemeyeceğimden emin değildim. Yanımda Falin dönmüş, sanki dilimi hareketsiz kılan belirsiz büyüü fark edebilecekmiş gibi beni inceliyordu.

"Ah, bundan bahsedemezsin, değil mi? Kocam korkunç derecede orijinal değildir.

Sanırım bunu yaparsan örümcek ya da salyangoz tükürmeye başlarsın?" "Kurbağalar."

Kadın alaycı bir kahkaha attı. "Tabii ki."

Kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını üzerimde gezdirdi ve bir kez daha ölçümü aldı. Bu sefer çiçek çadırında olduğumdan biraz daha iyi çıkmıştım. O zaman kendimi bir karınca gibi hissetmiştim; bu sefer daha çok bir fare gibiydim. O kadar da büyük bir gelişme değil.

"Kocamdan mahkememizde üç gün geçireceğinize dair söz aldığınızı öğrendim," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Sizi saraya getirirken yaptığı aldatmacayı ve şimdi de bu lanet işini düşününce ondan pek memnun olduğunuzu sanmıyorum." Kralın kurduğu büyüü tuzağın şeklini takip edebilecekmiş gibi elini belli belirsiz salladı. "Hiç şüphesiz pazarlığı yaparken seni büyüleyeceğini, yatağa atacağını ve sadece gülümsemesinin lütfu için ona yardım etmen için yalvarmanı sağlayacağını düşünmüştü. Bu onun için iyi sonuçlanmadı."

Bariz olanı özetlemenin bir yolunu bulmuştu. Ona sadece gülümsedim ve sadede gelmesini bekledim.

"Onun yerine beni ziyaret et. Sana bahçelerimi gösteririm ve çay içeriz," dedi ve beni o muhteşem gülümsemesiyle şerefletirdi.

Şüphesiz güçlü bir peri kraliçesiydi, güzelliği korkunçtu ama yine de ona bakarken hiçbir cazibe hissetmedim. Eğer Işık Kraliçesi'ni "insanların beyniyle oynamak için büyüleyici cazibe kullanma" ölçeğinde on olarak sıralasaydım, Yaz Kralı yedi ya da sekiz olurdu. Kış Kraliçesi bile kendimi korumadığım zamanlarda beni bir ya da iki kez kısa süreliğine yakalamıştı. Ama Yaz Kraliçesi sadece neyse oydu. Bunu takdir etmek zorundaydım. Elbette, alaycı yanım onun karşılaştığım diğer kraliyet mensuplarından daha kurnaz olup olmadığını merak ediyordu.

"Sanırım bu kabul edilebilir bir düzenleme olur," dedim temkinli bir şekilde, hiçbir şey taahhüt etmeden.

"Güzel. O zaman bana kocamın ne istediğini anlatabilirsin." İtirazımı engellemek için elini kaldırdı. "Bir kraliyet mensubu tarafından yapılan bir lanet ancak başka bir kraliyet mensubu tarafından ve ancak tetiklendikten sonra kaldırılabilir. Bahçemde bunu sizin için kaldırmaktan mutluluk duyacağım."

"Cömert bir teklif," dedim, yine herhangi bir taahhütte bulunmadan. Ne de olsa, kralın söylediklerini ifşa etmeye kalkışmadığım sürece lanetin kaldırılmasına ihtiyacım yoktu.

Güldü. "Umarım kocama karşı da bu kadar suskunsunuzdur. Ziyaretinizi bekleyeceğim. Neşeli olun."

Bu bir kovulmaydı ve ben de öyle kabul ettim. Küçük bir reverans yaptım, Falin başını eğdi ve sonra kraliçe ve küçük maiyetinden hızla uzaklaştık.

"Bana neden lanetli olduğumu söylemediğini soracaktım ama sanırım cevabı biliyorum," diye kulağıma tısladı Falin, gürültülü bir grup eğlencenin etrafından dolanırken.

Omuz silktim. "Kızgın olduğumu söylemiştim. Sadece *her şeyi* detaylandırmadım nedenlerden dolayı."

Falin homurdandı ve kraliçenin başka neler söylediğini düşündüğünü biliyordum. Ve ima ettiklerini.

Falin durduğunda, az ilerimizde kendiliğinden patlak veren bir dansa yakalanmamak için direksiyonu kırmıştık. Ayaklarımın üzerinde yarı uykulu bir halde, onun koluna doladığım kolum beni geri çekene kadar artık yürümediğini fark etmedim, kendi momentumum beni tökezletti.

"Ne-?" Başladım ama bana doğru döndü ve beni kendine doğru çekti.

Bana doğru eğildi ve bir an için beni tekrar öpeceğini sandım. Karnımda kelekler patladı ama onun yerine dudaklarını kulağımın hemen yanına bastırdı.

"Saat on iki yönünde, doğruca bize doğru geliyor," diye fısıldadı.

"Bakarken zekice bir şey söylemişim gibi gülümse."

Söyleneni yaptım. Lunabella ve iki arkadaşı yaklaşık on iki adım ötedeydi, karşı yönden geliyorlardı ve danstan da kaçıyorlardı. Görüş alanından çıkmak için zaman yoktu ve tam yollarının üzerindeydik.

Falin'in hareketleri anlamlıydı; bulundukları açıdan ve bana doğru bastırılma şeklinden yüzü görünmüyordu. Kış Kraliçesi'nin sarayında görüntülenmiş olmama rağmen, onun şövalyesinden çok daha az tanınıyordum. Biz sadece eğlencenin neşesine kapılmış başka bir fae çiftiydik. Falin'in nefesi ensemden aşağı usulca süzülürken, rolümü oynamak zor olmadı. Kesik gözlerle üçlüyü izlerken ellerimin omuzlarında gezinmesine izin verdim.

Lunabella ve iki arkadaşı - kumral saçlı bir erkek Sleagh Maith ve saçları canlı gibi kıvranan solgun, çizgili bir fae kadın - yanımızdan geçerken derin bir sohbe dalmışlardı ve başlarını bile kaldırıp bakmadılar. Ne konuşulduğunu duymak için zorlandım ama konuşma büyü tarafından gizlenmiş olmalıydı çünkü uzanıp kumral saçlı fae'nin pardösüsünün kumaşına dokunabileceğim kadar yakınımdan geçmelerine rağmen tek bir kelime bile duyamadım.

Bir grup eğlencelinin etrafından dolanıp gözden kaybolduktan sonra Falin'e sarıldım, aniden dönüp bizi fark etmelerinden korktuğum için değil, onun kollarında sıcak ve rahat olduğum için. Bir öpücük için Kış Kraliçesi'nin öfkesine değebileceğini düşünüyordum ki altın rengi bir parlaltı dikkatimi çekti. Lunabella'nın daha önce konuştuğunu gördüğüm kapüşonlu ve pelerinli figür köşeyi dönmüştü. Yüzünün hiçbir kısmı derin kukuletanın altında görünmediği için tam olarak nereye baktığını söyleyemiyordum ama Lunabella ve diğer iki fae'yi takip ediyor gibi görünüyordu. Yaklaşırken tereddüt etti ve bakışlarını üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Düşmanca hissettiriyordu. Yanımızdan geçerken pelerinini daha sıkı kapattı ve açıkta kalan elinin derisi hastalıklı bir gri tonundaydı ama sanki Sleagh Maith'miş gibi parlıyordu. Ya da belki de yanıliyordum ve parlaltı onun hafif saraydan olduğunu mu gösteriyordu? Onlarla birlikte mi girmiştii? Lunabella'ya odaklanmıştım ve onu herhangi bir sarayla birlikte fark ettiğimi hatırlamıyordum.

Gri el pelerininin içinde kayboldu ve bir an sonra yumruk büyüklüğünde sarı bir taşla ortaya çıktı. Topaz mı? Ya da belki sarı bir sitrin? Büyük ve kesilmemişti ama yine de altın ışııyla parlıyordu. Pelerinli başını taşın üzerine eğmiş, bir şeyler mırıldanıyordu. Bir ya da iki hece yakalayabildim ama muhtemelen öğrenmem gereken o lirik fae dilinde konuşuyor gibiydi. Mücevherden koyu kırmızı bir ışık parladı, bir an için tüm açıklığı karartır gibi oldu ve ben sarsıldım. Falin'in kolları etrafımda sıkılaştı.

"Neyin var?" Soruyu saçlarıma üfledi. "O ışık da neydi?"

Birbirimizden uzaklaşmadan dönüp bana bakamayacağı kadar yakındık ama şaşkınlığını hissedebiliyordum. Neredeyse kör edici kırmızı ışık parlamasını görmemişti. Yakındaki diğer fae'lere bir göz attığımda başka kimsenin de irkilmediğini gördüm. Sanki benim gördüğümü başka kimse görmemişti.

Tekrar altın pelerinli figüre odaklandım. Hâlâ ince eliyle tuttuğu büyük taşın üzerine eğilmişti. Kan kırmızısı ışık artık yoktu.

Cilasız taş yine yumuşak bir bal sarısı renginde parlıyordu ama taşın merkezinde, fae mücevheri bir kez daha pelerininin içine sokmadan önce dönen bir karanlık bulutu gördüm.

Fae'yi görebilmek umuduyla kalkanlarımı açtım. Hiçbir şey değişmedi. Pelerin gerçekti, sihirli değildi. Bana doğru başka bir bakış atmadan, belirgin bir gevşeklikle hareket ederek yanımdan geçip gitti.

O öldükten sonra ürperdim. Tüm bunlarla bir ilgisi vardı. Bundan emindim.

"İşin bitti mi?" diye sordu derin bir ses yanımda, pelerinli figür kalabalığının arasında gözden kaybolduktan sonra.

Dugan'ın bizi izlediğini görmek için döndüm. Teorik nişanlısının başka bir adamın kollarında olmasını kıskanmış gibi görünmüyordu, sadece hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır, daha bitmedi," diye cevapladı Falin, prence anlamlı bir gülümseme vermek için başını kaldırdı ama ben çoktan geri adım atmıştım.

"Bütün gece onu takip mi ettin?" Bir esnemeyi bastırarak sordum. Daha önce yorgun olduğumu düşünmüştüm ama şimdi ayaklarımın üzerinde uyuyakalmaya yakın hissediyordum.

"Evet ve bu bir şenlik kaybı oldu."

"En kısa gün daha yeni başladı. Hâlâ eğlenebilirsiniz." Bu bir kelime miydi? Başımı boynumun üzerinde yuvarladım ve sert omuzlarımı geriye attım. Bu sefer esnememi tutamadım.

"Yapabilirim," dedi Dugan yavaşça. "Eğer başka biri onun bağlantılarını not edecekse. Korkunç derecede sıkıcı ama oldukça iyi bağlantıları var. Neredeyse her saraydan soylularla dost gibi görünüyor."

"Kış mı?" Falin sordu.

Dugan başını salladı. "Benim sarayım dışında, bir saray mensubuyla sohbet etmek için uğramadığı tek saray."

Kendisi ve kral dışında gölgede bulunan tek soylunun militarist Sleagh Maith olduğu düşünüldüğünde, herhangi bir gölge fae ile tanışmamış olmasına şaşırmadım. Herhangi bir kış fae'si ile sohbet etmek için sızıışmamış olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Saraydaki bağlantılarını keşfetmek, içeri nasıl girdiğini daraltmada yardımcı olabilirdi - eğer cinayetlere karıştırsa. Hala onun suçlu olduğuna dair bir kanıtımız yoktu. Sadece kurbanlardan birinin onun sesini tanımlama olasılığı vardı.

Dugan, "Ayrıca, eğer ona sürpriz yapmayı umduysak, bu kesinlikle geçti," dedi. "Onu aramak için yazlık mahkemeye gittiğimiz gerçeği sık sık dedikodu konusu oldu."

Falin ve ben başımızı salladık. O fısıltılardan bazılarına biz de kulak misafiri olmuşuk.

Tekrar esnedim. Başım çok ağırdı ve vücudumda derin bir ağrı oluşuyordu. "Bu noktada tüm bu casusluk olayında 'ben değilim' diye bağırırsam korkunç olur mu? Sanırım eve gidiyorum. Çok yoruldum."

Dugan bir kaşını kaldırdı. "Sadece gününüzü değil, aynı zamanda uyuyarak faydalı olabileceğiniz saatleri de kaybedeceksiniz. Burada dinlenmek daha akıllıca olmaz mı?"

Başımı salladım. "Evet, gördüğünüz gibi kar kalelerinde yatmayı pek sevmiyorum."

"Çadırlardan birini kullanabilirsin."

Etrafa bakınıp beni kapıya götürecek alıçlı yolu bulmaya çalışıyordum ama onun sözleriyle durdum. "Bekle, ne?" Falin'e doğru döndüm. "Çadırlar mı var?" Ve bundan daha önce bahsetmeyi düşünmemiş miydi?

Falin kaşlarını çattı Dugan. "Evet, ama onlar hükümdarlar için."

"Teknik olarak tüm kraliyet mensupları içindir," dedi. Ve bir prens olarak, o

Görünüşe göre sayılıyormuş. Prens olmak güzeldi. Beni selamladı.

"Nişanlığımın çadırımı kullanmasına izin vermekten onur duyarım. Dinlenin ve eğer Lunabella eğlenceden erken ayrılmazsa, belki gün batımından sonra ateşkes sona erdiğinde onu köşeye sıkıştıracak vaktimiz olur."

Bu bana iyi bir plan gibi geldi. Falin'in kaşlarını çatması güneşi dondurabilirdi ama bir hediye fae'nin ağzına bakacak değildim. Dugan'ın yolu göstermesi için döndüm. Sonra her şey tersine döndü. Sarı taşta gördüğüm kırmızı büyü parlaltısının bir yankısını yakaladığımı sandım. Sonra karanlık dünyanın üzerine çöktü ve beni de beraberinde götürdü.

Bölüm 14

I saten kaplı yastıklarla dolu bir yatakta uyandı. Bayan B yeni yatak takımları mı almıştı? Şatoda genelde saten olmazdı, hele siyah hiç olmazdı. Saten.

Göz kırptım.

Ayrıca koyu renkli kumaş duvarları da yoktu.

Ayağa kalktım ve beynim ağrıyan kafatasımın içinde sekerken hemen pişman oldum. Bir elimi başıma götürerek odanın dönmesini durdurmaya çalıştım. Görüşümde dönen kaleydoskopta yüzler vardı ama onlara odaklanamıyordum.

Her şey önce kırmızı sonra siyah oldu. Tekrar.

- - -

İkinci kez uyandım, hâlâ siyah saten çarşafların üzerindeydim.

Bu sefer oturmaya çalışmadım. Başım çarpıyordu ama en azından oda dönmüyordu. Henüz dönmüyordu. Büyü etrafımda uğulduyor, tenime baskı yapıyordu. Deşifre etmek için duyularımı açtım ve bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Kalkanlarımı tekrar yerine oturttum ve çoktan uzanmış olduğuma sevindim.

Bir yerlerden alçak bir mırıltıyla konuşan sesler duyabiliyordum. Hafifçe döndüm ve görüşüm bulanıklaşmadı. Bu iyiye işaretti. Ne haltlar dönüyordu?

"Alo?" Sesim çatallaştı, sanki uzun zamandır konuşmamışım gibi bir fısıltıdan daha yüksek çıkmadı. Suya ihtiyacım vardı. Ve neler olduğunu anlamaya.

Boğuk sesler sessizliğe gömüldü. Kar, ayakların altında çıtırdıyordu. Beklediğimden çok daha fazla ayak. Bir an kararsızlık yaşadım, seslenmemeli miydim diye düşündüm, sonra çadırın kapağı açıldı ve bir grup endişeli ama hoş yüz ortaya çıktı.

"Al! Nasıl hissediyorsun?" Rianna aceleyle çadıra girerken sordu.

"Bizi korkuttun," dedi Caleb, onun birkaç adım gerisinde. Holly onun yanına koştu ve hızla yatağın kenarına geçerek elimi tuttu.

Falın içeri girip yatağın ayakucuna geçerken hiçbir şey söylemedi. Omuzlarında bir gerginlik vardı, öylece durmuş endişeli gözlerle beni izliyordu.

Dugan en son girdi ama kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde çadırın kapağının yanında kaldı. Bu iyiydi; yakın çevremdeki arkadaşlarımla büyük kısmı zaten yatağın etrafındaydı ve o aslında bu kategoriye girmiyordu. Neden burada olduğunu sorgulayabilirdim ama muhtemelen burası onun çadırıydı, bu yüzden serbest geçiş hakkı vardı.

"Ne oldu?" Holly ateşimi kontrol etmek istercesine avucunu alnıma koyarak sordu. Bana göre eli kaynar derecede sıcaktı ama onu durdurmadım. Holly sarılmayı seven bir tipti ve fiziksel temas ona hiçbir şey söylemese bile güven veriyor gibiydi.

"Ben de aynı şeyi soracaktım." Sözcüklerimin boğuk bir şekilde çıktığını fark ettim ve yüzümü buruşturdum.

Rianna yatağın yanındaki masaya döndü ve sürahidin kristal berraklığında bir bardak su doldurdu. Dirseklerime kadar ittim. Dünya yalpalamadı ya da grileşmedi ama bu hareket göğsümde dengede duran birkaç nesnenin aşağı kaymasına neden oldu. Dallar, çam kozalakları ve taşlardan oluşan garip kolyeye baktım. Onlardan daha önce almamıştım. Büyü ile uğulduyorlardı, çoğu Holly, Caleb ve Rianna'nın çalışmalarını tanımak için uzanmama gerek kalmayacak kadar tanıdıktı. Büyüleri daha yakından incelemeyen ne işe yaradıklarını söyleyemezdim. Bu bekleyebilirdi. Birkaç dakika önce kalkanlarımı açtığımda olduğu gibi yine baş dönmesi yaşamak istemiyordum. Bunların iyileştirici tılsımlar olduğunu tahmin edebiliyordum. Öyle bir hisleri vardı. Kaşlarımı çattım. *Çok fazla* şifa tılsımı vardı ve belli ki festival alanında çabucak bulabildikleri şeylerden bir araya getirilmişlerdi.

Rianna bana suyu uzattı ve ben de minnetle kabul ederek bardağın yarısını iki büyük yudumda boşalttım. Suyun dallanıp budaklandığını, kavrulan bedenimi doldurduğunu hissedebiliyordum; bu da olması gerekenden çok daha fazla susuz kaldığım anlamına geliyordu. Eğlence sırasında neredeyse hiç alkol almamıştım ve

Gece boyunca birkaç kez su içmek için durdum. Peki neden akşamdan kalma hissediyordum?

Ne oldu peki? Bayılmış mıydım? Öyle görünüyordu. Ama neden? Zihnim sadece benim gördüğüm o kırmızı ışık parıltısına döndü. Bu sihirdi. Öyle olmalıydı. Buna o mu sebep olmuştu? Onu görmemle bayılmam arasında birkaç dakika geçmişti ama bu ani rahatsızlığı bağlayabileceğim tek şüpheli şey buydu. Kendimi bir otobüs çarpmış gibi hissediyordum, küçük bir ışık parlaması değil.

Kısmen oturmak iyi gitmiş olsa da, yukarı çıkmak için mücadele ettim. Korse bunu olması gerekenden daha zor hale getirmişti ve Caleb dirseklerimden tutarak beni yukarı çekmeye yardım etti. Bakışlarını alt dudağını ısırarak Holly'ye çevirdi. O da Rianna'ya baktı.

Onlara kaşlarımı çattım.

"Hangi büyüyle vurulduğumu bilen var mı?" diye sordum ama gözleriyle buluşmaya çalıştığımda başka tarafa baktılar. Falin'e baktım. Başka tarafa bakmadı ama ellerinin sessizce yanlarındaki boş havayı işleyişinden ve çenesinin sıkılaşmasından, çadırdan çıkıp her ne oluyorsa suçlayabileceği şeyleri öldürmeye başlama dürtüsüne zorlukla karşı koyduğunu hissettim. "Ne?"

Sonunda cevap veren Rianna oldu. "Sen ... iyi değilsin, Al." "Yaralı mı?" Tüm normal uzuvlarım yerinde görünüyordu. Başım zonkluyordu, kafam karışmıştı ve bitkin düşmüştüm. Beyin sarsıntısı olabilir mi?

Başını iki yana salladı. "Hasta."

Kaşlarımı çattım. "Ne, peri gribi gibi mi?"

Caleb ellerine bakarak, "Grip değil," dedi. Beni en çok korkutan sesindeki kederdi.

Etrafıma bakındım. Arkadaşlarım yine gözlerimle buluşmuyordu. Falin hariç, o hala bir şey söylememişti. Ben de Dugan'a döndüm. Okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Yüzünde biraz duygu vardı ama kendini ele verecek kadar derin değildi.

"Büyün enfekte olmuş" dedi ve sesi benim için üzgün geliyordu. Arkadaşlarım gibi yıkılmış değil, ama ölümcül derecede hasta olan bir tanıdığınız için hissettiğiniz üzüntü gibi. Ben onun için duygusal değil, politik bir yatırımdım.

"Büyülü bir enfeksiyon mu? Yani bir lanet gibi mi? Ya da yok edilebilen bir şey mi?" Etrafıma bakınarak sordum. Neden herkes zaten benim cenazeme katılıyormuş gibi davranıyordu?

"Büyülü bir enfeksiyon değil. Bu senin kendi büyüün. Enfekte olmuş," dedi Rianna, sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi.

"Tuhaf bir çadırda olduğumuzu düşünürsek, gündönümü festivalinin hâlâ devam ettiğini tahmin ediyorum. Neredeyse her saray şu kapının dışında temsil ediliyor. Mutlaka bir şifacı vardır-" diye başladım ama herkes başını sallıyordu.

Caleb, "Her mahkeme en iyi şifacısını gönderdi," dedi.

"Hiçbiri bir şey yapamaz mı?" Sesim kulaklarıma az geliyordu ama sonuçta, bana söylenenleri düşününce, çılgılık atmadığım için gurur duyuyordum. Eğer fae şifacıları fae'leri ölümden geri getirebiliyorsa, kesinlikle enfekte olmuş büyüü de iyileştirebilirlerdi.

"Onlar. Yapmazlar. Denemezler." Falin her bir kelimeyi, sanki her biri onu bir arada tutan otokontrolü bozmakla tehdit ediyormuş gibi, bastırdı.

Gözlerim kocaman açıldı ve Caleb'a baktım.

"Bu enfeksiyon daha önce de görüldü," dedi. "Buna *basmoarte*. Bulaşıcıdır, büyüden büyüye yayılır. Ve ölümcüldür." Ölümcül. Bu kelime vücudumdaki havayı dağıtarak üzerime çöktü. "Ne kadar sürecek?" Bakışlarım kaybolmuş, hiçbir şey göremez halde sordum.

Kimse cevap vermedi. Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım. "Ne kadar zamanım var?" Yine cevap yok. Cevap yok.

Bakışlarımı Dugan'a çevirdim. Duygusal olarak en az etkilenen ve cevap verme olasılığı en yüksek olan oydu. Bana boş ve ifadesiz bir şekilde baktı. Sonra iç çekti ve omuz silkti.

"Gece karanlığı, belki? Seni son derece hızlı tüketiyor. Seni tekrar kendine getirebildiklerine şaşırdım."

Nightfall.

Hayır.

Hayır, bu doğru olamazdı. Yatağın yan tarafını hedefleyerek ayaklarımı çevirdim ve hemen ardından baş döndürücü bir karanlığa gömüldüm.

"Şşşt. Kıpırdama, Al," diye fısıldadı Rianna, elleri omuzlarıma gitti ve görüşümdeki karanlık beni tekrar geriye savuracakken beni tuttu.

"Gitmem gerek." Sesim doğru çıkmıyordu. Çok yüksek. Çok ince. Ama umurumda değildi.

"Şşşt. Yavaş. Sakin ol. Derin nefes al." Bu kez konuşan Holly'ydi, sesi hafifti. Hüzünlü ama yatıştırıcı.

Ağrıyan başımı salladım. "Anlamıyorsunuz. Burada ölemem. Ruhlar buradan gitmez. Sıkışıp kalırlar. Eve gitmeliyim." Çünkü eğer öleceksem bu, çürümeyen bir bedende sıkışıp kalmış başka bir ruh olacağım Faerie'de olmayacaktı. Ölüm ve ben çok iyi şartlarda ayrılmamıştık ama o her zaman benim için geleceğine söz vermişti. Ruhumun çürüyüp gitmesine izin vermeyecekti. Ama Faerie'de bana ulaşamazdı.

Belki bana yardım bile edebilir. Daha önce etmişti. Elbette, artık birlikte olmamamızın en büyük nedeni buydu - çok fazla kural ve çok fazla kural bükme. Ama yapamasa bile, en azından ruhumun geçişine yardımcı olurdu. Bu onun işiydi. Faerie'de ölemezdim.

Hem bana yardım eden hem de beni tutmaya çalışan ellere karşı mücadele ettim. Ayaklarımı altıma almayı başardım ama başım döndü, dengem bozuldu ve kendimi kığımın üstüne düşerken buldum. Yine de mücadele ettim. Faerie'den çıkmak zorundaydım.

"Seni burada bırakmayacağız," dedi biri ama ben dinlemiyordum.

Soğuk ve yuvarlak bir şey alnıma bastırdı. Büyü cildimin üzerinde titreşti, yatıştırıcı ve Rianna'nın enerjisini hissettirdi. İçime bir sakinlik yayıldı ve uzuvlarımı ağırlaştırdı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kıptım. Panik hâlâ oradaydı, düşüncelerimin kenarlarında uğulduyordu ama kafam daha berraktı. Etrafımdaki arkadaşlarımin endişeli yüzlerine baktım ve kendimi çırpınmayı bırakmaya zorlayarak bir nefes daha aldım.

Caleb tekrar, "Seni Faerie'de bırakmayacağız," dedi.

Yavaşça başımı salladım, sözlerinin beni rahatlatmasına izin vermeye çalıştım. Yardımcı oldular ama Rianna'nın alnıma bastırdığı tılsım daha çok yardımcı oldu, büyü yapay sakinliği büyülü bir Xanax gibi tüm vücuduma yaydı. Derin bir nefes daha aldım. Canım yanıyordu. Sadece korse yüzünden de değil. Tüm vücudum ağrıyordu.

Enfekte büyü. Onu temizlemeye çalışsalar şifacılar da bulaşacak bulaşıcı bir enfeksiyon. Taktığım iyileştirici tılsımlardan oluşan tuhaf kolyeye bir göz attım. Şimdi çok daha anlamlıydılar. Bir tılsım güvenliydi. Bir kez tamamlandığında, artık onu yaratan cadıya bağlı değildi. Ama bir iyileştirme tılsımı ancak bu kadarını yapabiliirdi.

"Bunun 'basmoarte' olduğundan eminler mi? Yani, testler falan yapılması gerekmiyor mu?"

"Hayır." Falin kelimeyi tükürdü, elleri kenetlenmişti. Hangi soruya cevap verdiğinden emin değildim.

Caleb'a baktım. İç çekti. "Emin değiller. Yüzlerce yıldır bir Basmoarte salgını olmamış. Ama belirtiler iyi belgelenmiş. Sende de var."

"Son salgını ben de yaşadım. Çok az şüphe var," diye ekledi Dugan kapıdan.

"Ne, bir şenlikte bayılmak mı?" Alaycılığımın içindeki öfkeyi duyarak soruyu bağırarak sordum. Arkadaşlarım bunu hak etmemişti ama daha önce hiç duymadığım bir hastalığa yakalandığımın söylenmesinin ardından yaşadığım ilk panik bastırılmıştı.

Caleb başını salladı ve Rianna dönüp Holly'ye baktı. Holly başını salladı ve çantasını açtı. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra bir kompakt ayna çıkardı ve bana uzattı.

Kabul ettim, ama sonra açmadan bir süre küçük pudraya baktım. Bilmek istemiyordum. Belki de bakmazsam, görmem gereken şey doğru olmayacaktı. Ama ben bile bu mantığı yürütemiyordum. Aynayı açtım.

Sonra neredeyse düşürüyordum, şok içinde yansımamdan geriye çekildim.

Mor çizgiler yüzümün bir tarafında yılan gibi kıvrılıyor, şakağıma kadar uzanıyor ve çenemden boynuma doğru iniyordu. Mor çizgilerin etrafında yüzüm solgun ve çizilmiş görünüyordu. Sanki uzun zamandır hastaymışım gibi gözlerimin altı koyu mavi yarım halkalarla çevriliydi. Oysa eğlence için giyindiğimde gayet iyi görünüyordum.

Aynayı hareket ettirdim, mor çizgilerin boğazımın üzerinden köprücük kemiğime ve korsemin ön kısmına doğru ilerleyişini takip ettim. Daha kalın ve koyu çizgiler omzumun üzerinde ağ gibi örüldü ve ürperdim. Aylar önce, fae olduğumu bile bilmeden önce, enfekte bir gölge tarafından yaralandığımda ruh yiyen bir büyüye yakalanmıştım. Büyü durdurulmuş, derim iyileşmişti ama ruhumdaki hasar daha yavaş iyileşiyordu. Basmoarte o zayıf noktayı bulmuş ve derinlere inmişti. İnce beyaz çizgiler halinde solmuş olan yara izleri şimdi siyahtı ve hafifçe kabarıyordu. Etraflarındaki deri griydi, ölüyordu. Enfekte büyüünün daha kalın mor çizgileri kolumdan aşağıya doğru uzanıyor ve uzun eldivenimin manşetinde kayboluyordu.

Parmaklarımın titrediği gerçeğini görmezden gelerek pudrayı kapattım. Çok bilinçli hareketlerle, hiçbir şey söylemeden dikkatlice yanımdaki yatağa yerleştirdim. Herkes beni izliyordu, nefes alıyor gibi görünmüyordum ama yine de yeterli hava yok gibiydi. Bu hissi görmezden geldim; bu benim panik çabamdı

Rianna'nın üzerime yaptığı sakinleştirici büyüñün üstesinden gelmek için. Paniğe tekrar teslim olmayı göze alamazdım.

Bu belirtilerin hepsini daha önce de görmüşüm.

Eldivenlerimi çıkarıp ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Avuç içlerim kanla kaplıydı ama bu sürpriz değildi ve bu benim değil Faerie'nin "ellerindeki kan" terimini çok gerçekçi bir şekilde yorumlamasıydı. Benim ilgilendiğim ellerimin geri kalanıydı. Biri iyiydi. Diğer . . . Mor çizgilerden oluşan ağ kolumdan aşağıya doğru uzanıyor, kalınlaşıyor ve koyulaşıyordu. Gerçekliği dokurken ellerimi parçaladığım ince yara izleri mavimsi renkteydi. Henüz omzum gibi siyah değildi ama kesinlikle değişmişti. Tırnaklarımın diplerinde derin çürükler vardı ve parmaklarımın uçları siyahtı, derileri neredeyse nekrotikti. Omzum kötü görünse de, gerçek enfeksiyon noktası burasıydı. Kirli büyüñün başladığı yer. Kara parmak uçlarıma baktım.

Basmoarte bir israf hastalığıydı. Adını hiç bilmiyordum ama daha önce görmüşüm. Uzun zaman önce.

Annemi öldürmüştü.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

“ geri dön.” Kelimeleri fısıldadım, daha yüksek sesle konuşmak için kendime güvenmiyordum. Rianna'nın büyüünün kenarlarını kemiren panik çok

Gerikar ele geçirmeye yakındı. Bir yanım buna izin vermek istiyordu. Eğer paniğe teslim olursam, daha fazla düşünmek zorunda kalmayacaktım. Ama bu pes etmek olurdu ve lanet olsun, ölmek istemiyordum. Şimdi değil. Bu şekilde değil.

"Sadece büyüü temas yoluyla bulaşıcıdır. Ve sadece Fae'ler arasında," dedi Holly, elimi tekrar tutacakmış gibi uzanarak.

Kollarımı göğsüme yaklaştırarak onun ulaşamayacağı bir yere çektim. "Büyü kullanmak üzereyim, bu yüzden geri çekil. Ne olur ne olmaz." Kimse kımıldamadı.

"Al, çok hızlı yayılıyor. Olması gerekenden daha hızlı. Şifacılar neden olduğundan emin değiller," dedi Caleb.

"Bu konuda bazı teorilerim var," dedi Rianna. "Şifacılar göre, enfekte olmuş bir fae ne kadar çok büyü kullanırsa, o kadar çabuk yenik düşüyor. Tüm büyüü kullanmayı bırakırsan, kısa bir süre için kontrol altına alınabilir. Ama Al, senin büyüün asla kapanmıyor. Sürekli olarak birden fazla düzleme dokunuyorsun, bu yüzden hayaletler, koleksiyoncular ve benzeri şeyler görüyorsun."

Caleb başını salladı. "Daha fazla büyü kullanmamak için büyü kullanıyorsun."

Bu da büyüümün beni hızlı bir şekilde canlı canlı yiyeceği anlamına geliyordu. Ama eğer uçaklar benim üzerimden birleşiyorsa, bu çevremdekiler için riski de artırıyor muydu? Bir hayaleti başkalarına görünür kılmak için aktif olarak büyü kullanmam gerekiyordu, ancak hayalete ve bir sandalyeye dokunuyorsam, hayalet sandalyeye benim tarafımdan fazladan büyü harcamadan dokunabilirdi.

"Geri çekilin," dedim tekrar.

"Alex-" diye başladı Holly ama ben ona ters ters baktım.

Çok fazla zamanım yoktu. Bitkin düşmüştüm, başım dönüyordu ve tekrar çıldırmaya çok yakındım. Eğer bu şeyle şimdi savaşıma çalışmazsam, başka bir şansım olmayacaktı.

"Git."

Holly yarım kalp atışı kadar daha bana baktı. Sonra Caleb'i de peşinden sürükleyerek ayağa kalktı. Rianna bir süre daha tereddüt etti ama sonunda o da ayağa kalktı ve çadırın uzak ucuna doğru çekildi. Falin'e döndüm. Kımıldamamıştı. Ona baktığımda sadece bir kaşını kaldırdı, sanki onu hareket ettirmeye çalışmam için bana meydan okuyordu. Yatağın ayak ucundaydı ve çadırın boyutu düşünüldüğünde, küçük alandaki diğer herkesten çok daha yakın değildi. Diğerlerinden daha fazla risk altında değildi, ama sihriye uzanırsam hepsini riske atmış olur muydum? Ona bir kez daha baktığımda hareket etmediğini gördüm ve istesem de çadırdan çıkmayacağı kesindi.

Şimdi ya da asla.

Gözlerimi kapattım ve kalkanlarıma odaklandım. Başımdaki ağrı ikiye katlandı ve oturduğum yerde sallandım. Durakladım, derin nefes aldım, dengemi geri kazanmaya çalıştım. Baş dönmesi geçtiğinde, kalkanlarımı bir santim daha açtım, her çatlağın, büyüme dokunmanın bedelinin farkındaydım. Delik sadece en küçük büyü parmaklarının geçebileceği kadar büyük bir şeritti. Başım zonkluyordu, karanlık üzerime baskı yapıyordu ve zorlanmanın etkisiyle nefes nefese kalmıştım. Kalkanlarımı biraz daha araladım ve neredeyse yere yığılacaktım. Yeterli miydi? Yeterli olmalıydı, daha fazlasını yapamazdım. Gözlerimi açtım.

Bu kadarı yeterliydi.

Arkadaşlarımdan yaptığı tılsımlara bağlı büyüleri, her birinin tercih ettiği renklerdeki ince Eterik enerjiyi görebiliyordum ama bundan daha fazlası, derimin altındaki büyüün daha derin desenini görebiliyordum. Morumsu büyü ağrı tenimde görülebilirken, kalkanlarım açıkken çok daha fazlası görülebiliyordu. Büyü karanlıktı, etimin altında zehir ve hastalıktan oluşan bir ağ vardı. Ama onu görebiliyordum.

Ve görebildiğim şeylere dokunabiliyordum.

Bir elimi kaldırdım ve en küçük parmağımdaki hastalıklı büyü izlerinden birini dürttüm. Pekmez gibi yavaş hareket ediyordu, bu çaba midemin acıyla sıkışmasına neden oluyordu.

Nefesim kesildi, acıdan iki büklüm oldum ama büyü hareket etti, soyulup derimden çıktı.

Boynumdaki derme çatma tılsım dizisini kaldırarak, avucum büyüklüğünde düz bir taş seçtim ve lekeli büyüü taşın içine itmeye çalıştım. Siyah dal itaat etti, ama onu bıraktığımda büyü kıpırdanarak taştan geri çıktı ve parmağıma sıkıca yapışmış halde kaldı. Sonra bir çam kozalağı seçtim. Kirlenmiş büyü filizi kozalağı daha çok kabullenmiş görünüyordu ama ne kadar denesem de ona yapışmıyordu. Kaşlarımı çattım.

"Bir hazneye ihtiyacım var."

Falin bir adım öne çıktı. "Ne tür?"

Büyünün serçe parmağımın ucundan sarktığı yere baktım. Dalgalanıyor, derimin altına geri dönmeye çalışıyordu. Cansız hiçbir şeyin içine girmiyordu. Bu, yaşamı emmek isteyen boşa harcanan bir sihirdi.

"Canlı bir şey," diye fısıldadım, bunu söylerken bile nefret ediyordum. "Ölse de sorun olmayacak bir şey. Bir ağaç mı?"

Kimse bir şey söylemedi. Bitkiler her zaman toplanır ve büyüde kullanılırdı. Odun yaygın bir tılsım bileşeniydi ve bunun için bir ağacın ya da en azından bir dalın öldürüldüğü açıktı. Ama büyüünün onu öldüreceğini bile bile hâlâ yaşayan bir şeyi kullanmak? Bu kesinlikle kara değilse bile gri büyü kategorisine giriyordu. Yine de kimse itiraz etmedi.

Falin keskin bir baş hareketiyle çadırın kapısına doğru döndü. "Ben de seninle geliyorum," dedi Caleb ve onu takip ederek dışarı çıktı.

Bu iyiydi. Caleb bir yeşil adamdı. Falin'in geri getirdiği canlı ağacın sadece bir ağaç olduğundan, uyuyan bir ent ya da festivaldeki bir perinin evi olmadığından emin olacaktı.

Onlar gittikten sonra Rianna'nın beni sakinleştirmek için alnıma bastırduğu büyü diskini çıkardım. Artık ona ihtiyacım yoktu. Artık bir planım vardı ve kendi paniğimi kontrol edebiliyordum. Hastalıklı büyüye odaklandım. Omzum enfeksiyonun açık ara en kötü kısmıydı, büyü içimin derinliklerinde, kalbime çok yakın bir yerde iltihaplanmıştı. Derinlemesine tutunduğu diğer tek yer elimdi, özellikle de parmak uçlarım. Yüzümdeki dallar ve göğsümden aşağı doğru büyümeğe çalışanlar en gevşek şekilde bağlı olanlardı. Bunlar yavaşça, ama büyüümle fazla kazmadan serbest kaldı. Kirlenmiş büyüü aşağıya, çenemin üzerinden ve boynumdan aşağıya doğru her seferinde acı verici bir inç soymayı başardım.

Omzuma ulaştığımda süreç çok daha zor hale geldi. Odanın dönmesini durdurmak için durmak zorunda kalmadan önce ittim, çektim ve milimetre kazandım. İki kez bayıldım, uyandığımda Holly'yi

yüzümü ıslak bir bezle sildim. Vites değiştirdim ve omzumu en sona bırakarak onun yerine elime odaklandım.

Parmaklarım da neredeyse o kadar kötüydü. Yavaş çalışıyordum. Dinlenmek için sürekli durmak zorunda kaldım. Birden fazla kez midem öyle bir sıkıştı ki, bir gece önce yediğim tüm festival yemeklerini kaybedeceğimi sandım. Falin ve Caleb döndüklerinde elimi bileğime kadar kurtarmayı başarmıştım, kökleri ve her şeyiyle dört metrelik bir fidanı aralarında bir battaniye içinde taşıyorlardı.

Tek kelime etmeden bebek ağacı önüme koydular. Caleb geri çekildi ama Falin yatağa doğru ilerledi.

"Yapma," dedim ve onu durdurmak için temiz kolumu uzattım. Diğerlerinin ne gördüğünü bilmiyordum ama benim görüşümde, hastalıklı büyü bileğimden kıvranan, zehirli yılanlardan oluşan bir kol gibi sarkıyordu. Derimin altına geri girmeye çalışıyordu ve büyüünün dokunabileceği kadar yaklaşan herhangi bir fae'ye de aynısını yapacağından korkuyordum.

Yatağın kenarına yanaştım ve küçük fidana baktım. Ağaçlar hakkında yaprak dökmeyen bir ağaç olduğundan fazlasını söyleyecek kadar bilgim yoktu. "Özür dilerim," diye fısıldadım ona, uzandım ve kötü kolumun parmaklarını gövdesine doladım. O düşünen bir varlık değildi, bu yüzden aramızda hiçbir borç açılmadı. Bu, yapmak üzere olduğum şeyden pişmanlık duymadığım anlamına gelmiyordu.

Sarkan büyüden bir avuç aldım ve ağacın gövdesine doğru ittim. Büyü beni bırakmak istemedi ama onu ağacın kabuğunun altına ittim ve daha önce denediğim taş ve kozalakten farklı olarak bu sefer tutunacak bir şey buldu. Ağacın içine akmadı ama geri de kaymadı ve her seferinde bir avuç dolusu lekeli dal koparabildim. Ağaç hastalıklı büyüü emdikçe kendimi daha güçlü hissettim ve onu içimden söküp atmak daha kolay hale geldi.

Kolay olduğundan değil.

Kirlenmiş büyüü parmaklarımın ucundan dirseğime kadar temizlediğimde her santimimden ter damlıyordu. Büyüü omzuma kadar temizlerken odanın dönmesini durdurmak için birkaç kez durmak zorunda kaldım. Bir de omzumun kendisi vardı. Enfeksiyon ruhumun zayıf kısımlarına tünel açmıştı ve beni bırakmak istemiyordu. Enfeksiyonu temizlemeye çalışmak, iki adım ileri gittiğimde bir adım geri atmaktan ibaret çılgın bir danstı çünkü enfeksiyonu temizlemek için büyü yapmam gerekiyordu ama ne kadar çok büyü kullanırsam, kirlenmiş büyü o kadar çok yayılıyordu.

İçimdeki kara büyüü ağaca doğru çekip itmek için ne kadar zaman harcadığımdan emin değildim. Sonsuzluk gibi geldi ama sonunda ağacın üzerine yığıldım.

Yatağa. Terliyordum, titriyordum ve bitkin düşmüştüm ama uyandığımdan daha iyi hissediyordum. Baş ağrım geçmişti ve kalkanlarımın çatlaması artık odanın dönmesine neden olmuyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Yatakta uzandığım yerden fidana baktım. Dalları bükülmüş, kabuğu kararmış ve iğnelerinin çoğu yere düşmüştü. Şüphesiz ölmüştü.

"Bitti mi?" Rianna sordu.

Oturur pozisyona geçtim. Alnımdaki terli bukleleri sildikten sonra başımı salladım. Bitmişti. Şimdilik. Rianna'nın daha önce doldurduğu sürahiyi bulmak için etrafıma bakındım. Suyu ihtiyacım vardı.

"Yani ... iyileştin mi?" Holly sordu.

Sesi çok umutlu geliyordu. Ellerime bir göz attım. Vücudumu kirleten ve ona karşı dönen tüm büyüü temizlemiştim ama bu bir semptomdu, sebep değil. Zehirli büyü tekrar yayılacaktı.

"Yaptığı şey," dedi Dugan, sesi ifadesizdi, "açlıktan ölmek için kendi elini yemekle eşdeğerti."

Oh, ne güzel bir örtmece.

"Ben bunu daha çok enfeksiyonu boşaltmak için bir yarayı deşmeye benzetiyorum," dedim ve Dugan bana kaşlarını çatı.

"Acil durumu durdurdunuz ama sadece zaman kazandınız.

Bunu yapmak için ne kadar büyü kullandığınızı düşünürsek, sizi tekrar tüketmeye çalışmadan önce kendinize çok fazla şey aldığınızdan şüpheliyim."

"Sence denememeli miydin?"

"Bence zekiceydi ve hayatını kurtardı," dedi, aslında soruya cevap vermiyordu ama zekice olduğu için yaşasın. "Eğer kendini bu şekilde arındırma konusunda dikkatli olursan, sadece birkaç hafta içinde yok olmayan ilk fae olabilirsin. Yine de, Faerie'de basmoarte'ı en son gördüğümde bu kadar saldırgan değildi."

Ne şanslıyım. Ölüm cezası uzatmıştım. Ama bir bedeli vardı. Bükülmüş ve ölmüş fidana baktım. "Faerie'nin ormanlarını yok ederdim."

Kara büyüyle o kadar çok canlıyı öldürseydim, neye dönüşürdüm? Hâlâ gerçekten yaşıyor olur muydum, yoksa ben mi?

"Semptomlar kontrol altına alınabilirse ... iyileşebilir mi?" Holly sordu. Her zaman iyimser biriydi. Elbette, onu bölge savcı yardımcılığına getiren ve Peri yemeklerine maruz kalmasına ve bağımlı olmasına rağmen o çılgın programı sürdürmesini sağlayan şey asla pes etmeyen tavrıydı. "Yani,

Alex, bunu bir yarayı boşaltmaya benzetiyorsun. Bunu yaranın iyileşebilmesi için yaparsınız, değil mi?"

"Bilmiyorum." Beni zehirleyen büyüü ortadan kaldırmaya çalışmam bile tamamen çaresizlikten kaynaklanıyordu. Basmoarte hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Annem çok çabuk ölmüştü ya da en azından bana öyle gelmişti. O zamanlar beş yaşındaydım. Sonunda bir insan hastanesine yatırılmış ve doktorlar hastalığı karşısında şaşkına dönmüştü. Ölüm'le ilk kez o zaman tanışmıştım. Onu bırakması için yalvarmıştım. İyileşeceğinden o kadar emindim ki. Ben onu bırakana kadar ölmeden eriyip gitmeye devam etti. Asla iyileşmeye başlamamıştı, fazladan zamanla bile. Tabii ki onu zehirleyen büyüü de yok edememişti. Eğer zehri boşaltmaya devam edebilirsem, iyileşebilir miydim?

Önce Falin'e baktım. Artık bir şeyleri öldürmeye daha az hazır görünüyordu ama hâlâ cevap veremeyeceğini söyleyen bir keskinliği vardı. Sonra Dugan'a baktım.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Basmoarte'tan kurtulan birini hiç duymadım, ama o zaman, az önce yaptığınız şeyi tam olarak yapan birini de hiç duymadım. Yayılma hızına bakılırsa, sana saatler verebilirdim. Şimdi mi?" Omuz silkti. "Şifacılar geçmişte hasarı onarmaya çalıştı ama zehirli büyüü söküp atamadılar. Belki zaman geçtikçe büyüünün çarpıtılması durur."

Hepimiz bunu düşünerek bir an sessiz kaldık. Belirsiz bir "belki" tam olarak umutlu değildi ama kesin bir "hayır" da değildi.

"Basmoarte yüzyıllardır görülmediyse, Alex'e nasıl bulaştı?" Rianna ellerini önünde garip bir şekilde kavuşturarak sordu. Her zaman yanında olan barghest'inin ilk kez yanında olmadığını fark ettim - ne tipik büyük siyah köpek formunda ne de sadece iki kez gördüğüm insan formunda.

"Gördüm," dedim ve bir kar tanesinin çadırın içinde yere çarptığını duyabilirdiniz. "Annem bu yüzden öldü."

Caleb başını yana eğdi. "Emin misin?"

Başımı salladım. Siyah lezyonlar. Mor damarlar. Çocukluk anılarıma kazınmıştı.

"Sanırım ben bayılmadan hemen önce kırmızı bir ışık parlaması gören başka kimse olmadı?" Etrafıma bakarak sordum. Şaşkınlık ve merakla karşılandım. "Sanırım nasıl maruz kaldığımı biliyorum."

Altın pelerinli fae'nin kaya parçasını nasıl çıkardığını, gördüğüm ışık parıltısını ve ardından gelen bükülen karanlığı anlattım. Falin'in

Ellerinde hançerler belirdi ama Dugan açıklamam karşısında sadece başını salladı.

"Onu ve bahsettiğin taşı gördüm. Onu izliyordum çünkü açıkça Lunabella'yı takip ediyordu. Taşın sarı renginin değiştiğini hiç görmedim." Dugan başını tekrar sallamadan önce parmağını keskin elmacık kemiğine vurarak düşündü. "Ve basmoarte'ın kaynağı bu olamaz. Oldukça bulaşıcı olsa da, yayılma şekli çok özeldir. Bir fae'nin büyüğü enfekte olmuş bir fae'nin büyüğüne dokunduğunda, büyüde bir yara açılır. Acı verici olduğu söylenir. Fark edilebilir. Ve büyüdeki o nokta enfeksiyonun yayılacağı yerdir."

Ellerimi kaldırdım. İşaret parmağımın ucunda en küçük mavi leke açıyordu. Toplu iğne başı büyüklüğündeydi. Bir şeye dokunmuşum gibi görünüyordu.

Uyuyan Güzel'in parmağını kırığa batırması gibi.

Bu düşünce beni durdurdu. Uyuyan Güzel kısmı değil, prenses değildim. İğneli parmak kısmı.

"Oh," dedim, başım dikleşti. "O zaman belki de biliyorumdur. Mezar büyümlerle uzandığımda, onu elimin bir uzantısı olarak hayal ediyorum, cesedin içine doğru uzanıyor. Kordon'u kaldırmaya çalıştığımda, sadece parmağıma sihirli bir iğne olarak tanımlayabileceğim bir şey aldım." Zehirli büyüün küçük karanlık noktasının olduğu elimi uzattım.

Şaşkın bir an yaşandı ve sonra Falin hareket etti. Kimse tepki veremeden hançerini çıkarmış ve Dugan'ın boğazına dayamıştı. Rianna çığlık atarak çadırdan dışarı fırladı. Caleb Holly'yi arkasına çekti ve onlar da çadırın kapağına ulaşana kadar onunla birlikte geri çekildi. Gözden kaybolmadan önce bakışları benimkilerle buluştu ve kısa bir tereddüt anını, beni de çadırdan çıkarmasını dileyen o yırtık sadakati gördüm, sonra Holly'yi dışarı çıkardı ve arkasından eğildi.

"O senin fae'ndi. Bunu sen mi yaptın?" Falin sıkılmış dişlerinin arasından hançerini kıpırdatmadan sordu.

"Barış, Şövalye," dedi Dugan, kendi ellerini kaldırarak, avuç içleri dışarıda ve boş. "En kısa günde güneş henüz batmadı. Ateşkes hâlâ tüm Faerie'yi kapsıyor."

Falin, "Teknik olarak sadece zarar verme niyetinde değilsen kabul edilirsin," dedi ve onda gördüğüm öfke sıcaklığı soğudu. Bu onun açık ara en ölümcül haliydi.

Dugan güldü ama ellerinden biri kendi kılıcına doğru kayarak düştü. "Planın nedir Şövalye? Boğazımı kesebilirsen ve Faerie buna izin verirse, bunun zarar vermek istediğim anlamına geldiğini mi varsayacaksın? Bu, insanların şüpheli cadıları göle atmasına benzemiyor mu? Eğer yüzerlerse, onları çıkarıp yakıyorlardı. Eğer boğulurlarsa, onları masum sayarlar."

"Bu riski almaya hazırım," diye cevap verdi Falin ama kılıcını Dugan'ın boğazına doğru tutarak hareket etmedi. Tereddüt mü ediyordu yoksa Faerie hareketi tamamlamasına izin vermeyecek miydi emin değildim.

"Durun, ikiniz de," diyerek yataktan kalktım. Bacaklarım tutunca olması gerekenden daha fazla sevindim. "Falin, Dugan'ı neden tehdit ediyorsun?"

"Çünkü her şey ona bağlı. Onun Fae'sine. Hançeri. Ayini izleyen bir gölge kölesi. Savaşı önlemek istediğinde ısrar edip duruyor ama belki de hiçbir zaman savaşla ilgili değildi. Tüm bunlar, büyüü basmoarte bulaşmış bir ceset üzerinde kullanmanı sağlamak için bir tuzaktı. Biz daha ölümlerden haberdar olmadan gölgeyi yükseltmek için sana yaklaştı. Sahnenin hiçbir anlamı yoktu, öyle ki onun isteğini kabul etmemiş olsaydınız bile kraliçe gölgeleri kaldırmanızı sağlayacaktı. Nihai sonuç ise size de bulaşmış olmasıydı."

Dugan kaşlarını çatarak, "Sanırım hepimiz başka birinin oyununda güzelce oynadık," dedi. "Faerie'nin özü üzerine yemin ederim ki Alexis'e zarar vermek istemiyorum. Aslında, onun hayatta kalmaya devam etmesi sadece bana yarar sağlayabilir."

İki adam birbirlerine baktılar, ama bir an sonra Falin hançerini indirdi ve geri çekildi.

"Sanırım," dedi Dugan yavaşça, sanki sözlerinin başka bir tepkiyi tetiklemesinden korkuyormuş gibi, "olay yerine yanlış yaklaşmış olabiliriz. Cinayetlerin mahkemelerimiz arasında bir savaş başlatmak için işlendiğini ya da belki de kişisel bir kini örtbas etmek için sahnelendiğini düşündük, ancak bunun Alexis için bir tuzak olduğu konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Muhtemelen bu senaryolardan birden fazlasına hizmet etti, ama kesinlikle sonuncusu çünkü Kordon kaybolmadan önce basmoarte'a sahip değildi."

"Söylentiler duydum," dedi Falin, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Basmoarte yeniden diriltilmiş ve silah haline getirilmiş." Dugan'a baktı. Suçlayıcı değildi, en azından tam olarak değil; daha çok bir sorguydu. Bu tür söylentiler hakkında bilgisi olan biri varsa o da Gölge ve Sırlar Prensi'ydi.

"Her zaman söylentiler olmuştur. Hiçbir zaman doğrulanmadılar." Kaşlarını çattı. "Belki de şimdiye kadar. Ama eğer biri onu silah haline getirdiyse ve

Seçici olarak veriliyorsa, onu kontrol eden kişi aynı zamanda bir tedaviye de sahip olabilir."

Bunun çok dūřuk bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de bu fikre kapılmadan edemedim. "O zaman asıl soru řu: Kordon'un gölgesini sorgulayacağımı kim bilebilirdi? Bu oldukça özel bir beceri seti ve Faerie'de kullanılmıyor. Ve grdğğim kadarıyla saray mensupları ölümden söz edildiğinde bile mümkün oldukunca çabuk uzaklaşmaya alışıyor. Kaç kiři benim bir mezar cadısı oldukumu biliyor? Kahretsin, kaç kiři gölgenin ne oldukunu biliyor?"

Falin bir parmağını çenesine vurdu. "Kış sarayında mı? Konsey biliyor elbette. Gölgeleri kaldırdığını gördüler. Kış vatandaşlarının mı? Saray mensupları büyük ihtimalle cahildir. Bağımsızlardan bazılarının mezar bynzden haberdar oldukuna inanmak daha az zor olacaktır, çünkü bazıları çalıştığınız insan dünyasında işlev görüyor. Diğer mahkemelerde ?" Durdu ve düşünmeye başladı. "Wyrd yetenekleriniz belki de gölge mahkemesi dışında tamamen bilinmiyor." Dugan'a ters ters baktı. "Ve yine senin mahkemene döndük."

"Görünüşe göre birisi işini oldukça iyi yapmış," dedi ve iini çekti. "Benim halkım arasında bile bunun yaygın bir bilgi olması pek olası değil ama keşfedilmesi zor bir bilgi de değil."

Başka bir oyuncu daha vardı. İki adama da bahsetmediğim biri. Dugan daha ofisime adımını atmadan önce babam benden soruşturma yapmamı istemişti. Ama babamın beni öldürmeye çalışacağını gerçekten düşünmüş mydm? Düşünmüyordum ama son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa o da onu sandığımdan daha az anladığımdı.

"Ya bu benim için bir tuzak değilse?" Aklıma gelen yeni bir düşünceyle sordum. "Yani, belli ki gaflete düşmüşüm, ama tek kişi ben olmayabilirim. Kordon'u kontrol eden şifacının basmoarte hastalığına yakalanıp yakalanmadığını biliyor muyuz?"

Falin'in gözleri büyüdü. "Kraliçeyi bilgilendirmek zorundayım ve şifacının karantinaya alınması gerekecek."

"şifacı, onda olup olmadığını zaten bilmez miydi?" Yani, korkunç bir durumdaydım.

Dugan, "Enfeksiyonunuz, eğer sadece dn kaptıysanız, son derece hızlı ilerlemiş," dedi. "Kaydedilen en büyük basmoarte salgını, şifacıların hastalığa yakalanması ve semptomlar başlamadan önce hastadan hastaya yayılmasından kaynaklanıyordu."

Kollarımı gğşmmn üzerine sardım. Rastgele bir araya getirilmiş şifa tılsımları hareketin önüne geçti ve ben de bir araya getirilmiş tılsımları kaldırdım.

Kolyeyi başıma geçirdim. İçindeki tılsımlar zaten tükenmişti. "Yani, eğer bu beni değil de bir şifacıyı hedef aldıysa, o zaman kış sarayında bir salgına neden olmak için planlanmış bir saldırıydı."

Falin başını salladı. "Eğer bu kış sarayına karşı bir saldırı olsaydı, enfekte olan Stiofan olurdu. Kordon değil. Eğer Dugan Kordon'u iyileştirmeye çalışmamız konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, cesedi hiçbir şifacı dokunmadan gölge sarayına geri gönderirdik." Bakışları Dugan'ın üzerindeydi ve bunun gölgeye karşı suçlu görünen bir başka saldırı olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Çadırın dışında bir yerden gelen trompet sesi beni sıçrattı.

"Güneş batıyor," dedi kraliçenin sesi ve şenliğin büyüyle sanki çadırda bizimle birlikteymiş gibi geldi. Açıklığın ortasındaki kürsünün üzerindeki buzdan tahtından konuştuğunu bilsem de kendimi etrafa bakarken buldum. "Neşemiz sona eriyor. Yollar hepimizi karşılamak için yükselsin."

Son kelime ağzından çıktığında etrafımızdaki hava değişti. Sadece şenliğin sesi değil, aynı zamanda hissi de değişti. Büyü değişti, kapılar yer değiştirdi ve tüm Faerie'yi tutan ateşkes bozuldu.

"Zamanımız kalmadı," dedi Dugan, çadırın kapağına doğru ilerleyerek. "Eğlence sona erdiğine göre Lunabella'ya yaklaşmaya çalışmalıyız."

Falin kaşlarını çatarak, "Işık mahkemesi ayrılmadan önce onun yerini asla bulamayacağız," dedi.

Dugan sadece gülümsedi ve pelerinin kenarını tutarak yanına doğru açtı. Karanlığın içinden bir gölge ortaya çıktı ve diğer gölgelerin arasından sıyrıldı. Kuyruğunu kaldırmış, dört küçük pençesinin üzerine güzelce indi. Bir an için kara bir kedi olduğunu düşündüm ama sonra onun bir kedinin gölgesi olduğunu fark ettim.

Dugan gölge kedinin yanına çömeldi ve fiziksel eliyle değil, elinin gölgesiyle kulaklarının arasını ovuşturdu. Büyülenmiş bir şekilde izledim ve gölgenin mırıldandığına yemin edebilirim.

"Bizi onlara götür," diye fısıldadı ve gölge çadırdan dışarı fırladı. Dugan ayağa kalktı, Falin ve bana baktı. "Hadi ama. Onu gözetimsiz bıraktığımı düşünmedin, değil mi?"

- - -

Dugan gölge kediye takip etti, biz de onu. Tam olarak koşmuyorduk ama kesinlikle çok daha hızlı ve kararlı hareket ediyorduk

etrafımızdaki çoğu fae'den daha fazla. Gün boyunca eğlenenlerin birçoğunun festivalden ayrıldığı açıktı, ancak kalanlar güneş battı ve eğlence teknik olarak sona erdi diye ayrılmak için acele etmiyor gibiydi. Vedalaşmalarını küçük kümeler halinde uzattılar ya da açıklığın uzak tarafındaki alıçlara doğru yavaşça ilerlediler. Eğer Lunabella da gitmek konusunda isteksizse bu bizim lehimize olabilirdi ama aynı zamanda hızlı hareket etmeyen fae'lerin arasından geçmek zorunda olduğumuz için bizi yavaşlatıyordu.

Gölge ilerledi ve yoğun bir fae kalabalığının içinde kayboldu. Fae'ler kalabalığın arasından ilerleyen Kış Şövalyesi ve Gölge Prens olduğunu fark edene kadar, ilk iki ya da üç fae'nin arasından yolumuzu omuzlayarak geçmek zorunda kaldık. Etrafımızdan neşeli sesler yükseliyor, fae'ler yol açmak için acele ediyordu. Şenlik sırasında böyle bir şey olmamıştı ama şimdi ateşkes bozulmuştu. İlerleyişimiz hızlandı, ama hayatımın çoğunda bir yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak unutamayan bir yanım Falin için acı çekiyordu. Onu gördükleri anda yüzlerindeki gülümsemenin kaybolmasından nefret ediyordum. Fae'lerin başka bir şeyle meşgulmüş gibi uzaklara bakmalarından. Ya da bazılarının mümkün olduğunca uzağa kaçışlarından.

Gölge kedi bizi ağaç sınırına kadar götürdü ve sonra durakladı, sırtı kamburlaştı. "Bir terslik var," diye tısladı Dugan nefesinin altından.

"Ne diyor bu?" Fısıldadım.

Bana dönüp kaşlarını çatı. "O bir kedi."

Sanırım bu da hiçbir şey söylemediği anlamına geliyordu. Nereden bilebilirdim ki? Peri'de kedilerden daha garip şeyler konuşurdu.

Kedi koşarak uzaklaştı ve biz de peşinden koştuk. Eğlenceleri çevreleyen ormanın derinliklerine hiç gitmemiştim. Büyülü bir açıklıktı, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, etrafındaki ormanın tamamen gerçek olduğundan ya da bir tür barikata çarpıp çarpmayacağımızdan ya da kendimizi sadece açıklığa geri dönen büyülü bir döngüde bulup bulmayacağımızdan emin değildim. En iyi tahminim ikincisiydi ve belki de yeterince uzağa gidersek durum böyle olacaktı, ama ormanın en azından bir kısmının gerçek olduğu açıktı, çünkü alçak dallardan kaçıyor ve yüksek köklerin üzerinden geçiyorduk. Karanlık bu konuda yardımcı olmuyordu ama en azından kar ay ışığının bir kısmını yansıtıyordu.

Falin'in elbisemde yaptığı göz alıcı değişiklikler gündönümü şenliklerinde büyük fark yaratmıştı ama yine de tam boy etekli lanet bir balo elbisesiydi. Ormanda koşmak için o kadar da iyi değil. Elbiseyi dizlerime kadar çektim, elime alabildiğim kadar kumaş topladım ama yine de

dallara takıldım ve bu da beni yavaşlattı. Korsenin diyaframımın normal hareketinin sadece yarısına izin vermesi -ve kabul edelim ki günün büyük bir bölümünde ölümcül derecede hasta olmam- da işleri kolaylaştırmadı. Geride kaldım.

Falin tereddüt etti, beni bekliyordu. Ona el salladım. O ve Dugan çalılıkların arasında sessizce ilerliyorlardı. Ben mi? Pek değil. Ormanın bu kadar dışında bir randevu, Lunabella'nın bulunduğu kişiyle görülmek ya da duyulmak istemediği anlamına geliyordu. Etrafta tepinmem bizi ele verirdi ve sessizce hareket etme çabalarım çok yavaştı.

Falin beni bırakıp bırakmamakta kararsız görünüyordu. Gitmesi için tekrar işaret ettim. *Bana bir iz bırak.* Yakınlaşırsak diye seslenmek istemeyerek kelimeleri ağzımdan çıkardım.

Aşağı baktı, ne kendisinin ne de Dugan'ın karda iz bırakmadığını ancak şimdi fark etmiş gibiydi. Evet, arkamızda sadece benim acemice ayak seslerim görünüyordu. Topuklarını kasıtlı olarak kazmasını izledim. Sonra döndü ve Gölge Prens'in peşinden koşmaya başladı.

Durakladım. Nefes almak için bir ağaca yaslandım ve bileziğimdeki mahremiyet balonu tılsımına büyü yönlendirdim. Gürültü engelleme büyüü etrafımda belirdi ve ormandan gelen tüm sesleri anında engelledi. Ağacı ittim ve Falin'in gittiği yöne doğru aceleyle ilerledim, benim için hazırladığı yolu gözlüyordum. Artık ne kadar gürültü yaptığımın bir önemi yoktu çünkü büyü onları gizliyordu, bu yüzden sessizce, sadece hızlı hareket etmeye çalışmak konusunda endişelenmedim.

Elbette, gizlilik balonunun en büyük faydası aynı zamanda en büyük dezavantajıydı. İstesem de istemesem de baloncuğun içinden hiçbir ses geçmiyordu.

Falin'in bıraktığı neredeyse görünmez izi takip etmeye odaklandım, koşarken ayaklarımın hemen önündeki noktayı inceliyor, sadece önümdeki adamları görüp göremediğimi görmek için ara sıra yukarı bakıyordum. Devasa bir kızılçam ağacının etrafından henüz dönmüştüm ki bir el pazularıma dolandı ve beni geniş ağacın arkasına çekmeden önce durdurdu.

Bağırdım. Panik beynime yayıldı. Baloncuğun içinde çılgınlıklarımı kimsenin duymayacağını farkında olarak büyümü geri çekmek için çabaladım. Sonra beynimin kertenkele kısmından daha fazlası devreye girdi. Beni durduran el bana zarar vermiyordu. Sadece beni durdurmuş ve geri çekmişti ama beni sürüklemeye çalışmıyordu. Falin parmağını ağzının üzerine bastırduğunda döndüm, belli ki çılgılığımın kontrol altında olduğunu fark etmemişti.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, beni yakalamadan önce seslenmeye çalışmış olmalı. Ama . . . gizlilik balonu.

Belki de en iyi planım değildi.

Tılsımdan büyüü çekip çıkardım, büyüü serbest bıraktım ve ormanın sesleri tekrar etrafıma doluştu. Mırıldanmalar duymayı bekliyordum, az ileride gizli bir konuşma yapılyordu ama kulaklarımda gümbürdeyen kendi kalp atışları dışında, birkaç orman yaratığından daha büyük bir şeyin yakınlarda olduğunu gösteren hiçbir şey duymadım. Falin'e baktım. Gözleri kısıktı, dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı ve hançerlerinden biri kolumu tutmayan elindeydi.

"Onu kaybettik mi?"

Kaşlarını çatı. "Öyle de denebilir." Çenesini sallayarak ileriye doğru işaret etti.

Ağacın kenarına doğru adım attım, yan taraftan baktım. Beynim önce renkleri algıladı. Neşeli sarı. Kahverengi. Parlak kırmızı. Beyaz kar.

Beynimin gördüklerimi kategorize etmeye başlaması bir saniye daha uzun sürdü.

Bu, bir elbisenin sarı ve altın rengi süslemelerinin altından çıkan bir ayaktı. Gri brokar bir ceketin içinde bir gövde vardı. Bu, sulu kırmızı kar havuzunun hemen altında eldivenli bir eldi. Birkaç metre ötedeki kahverengi leke uzun bir saçtı, uçları kopmuş bir kafanın boyun kütüğünden akan kanla kaplanmıştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi ağacın kabuğuna yaslayarak geri döndüm. Çıplak omuzlarıma sertçe vuruyordu ve bu iyiydi çünkü odaklanabileceğim sağlam bir şeydi.

"O zaten ?" Başladım ama sonra duraksadım. İki. Doğru mu görmüştüm? İki ceset mi vardı? Nefesimi içime çektim ve birinin kayıp olduğunu fark ettim. "Dugan nerede?"

"Bir iz bulmak için gölgeleriyle avlanıyor." Falin'in bakışları etrafımızdaki ormanı taradı, tetikteydi, kasları gergindi ve bir tehdit belirlediğinde harekete geçmeye hazırdı. "Ve tam olarak sormadığın soruya cevap vermek gerekirse, evet, biz geldiğimizde öyleydiler. Ve evet, ben de Dugan'la aynı zamanda geldim. O kimseyi öldürmedi. Sanırım Lunabella'yı aradığımız söylentileri yanlış kişiye ulaştı ve onu sorgulamamızı istemediler."

"Peki ya diğeri?"

Falin omuz silerken bana bakmadı. "Dedikleri gibi, ikisi ölmüşse üç kişi sır saklayabilir."

Doğru. Demek ki yazlık saraya yaptığımız ziyaret iki ölümü de teşvik etmişti. Bu fikir midemi bulandırdı. Dolaylı olarak sorumluyduk. Elbette, cinayetlerde suç ortağı olmasaydı susturulması gerekmezdi, bu yüzden bu gerçek suçluluğu biraz hafifletti.

"İkinci beden kim?" diye sordum, çünkü arkamı dönüp ikinci başı bulmaya çalışmak istemiyordum.

"Jurin. Kış mahkemesindeydi."

"Ve siz de başka bir kurban değil de komplocu mu düşünüyorsunuz?"

Bu, katillerin mahkemeye nasıl girdiklerini açıklayabilir.

Falin cevap vermedi, vücudu hâlâ gergindi ve ormanı izliyordu. Benim elim çantama ve içinde sakladığım hançere gitti. Ay ışığında ağaçların yumuşak sallanışının ötesinde hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ormanda uzun süre kalmamıştık. Lunabella ve Jurin'in, Dugan'ın gölge kedisinin ormanın kenarında korktuğu anda saldırıya uğradıklarını varsayarsak, katili sadece birkaç dakikayla kaçırmıştık. Bu da katilin hâlâ yakınlarda olabileceği anlamına geliyordu.

Otuz saniye geçti. Bir dakika. Ormanın karanlığında hiçbir şey hareket etmiyordu. Falin'in aksine, dışarıda hiçbir şey yokmuş gibi görüldüğünde tam alarmda kalamazdım. Bu hançerimi bir kenara bıraktığım anlamına gelmiyordu ama biraz rahatlamıştım, düşüncelerim devasa kızılbaşın ötesindeki manzarayı düşünürken geri dönüyordu.

"Eğer mesele komplocuları susturmaksa, onları öldürmek mezarda yatan bir cadının birini sorgulamasını engellemek için korkunç derecede aptalca bir yol olurdu," diye fısıldadım alt dudağımı çiğneyerek. "Yani, eğer kış mahkemesindeki sahnenin bana bir tuzak olduğu konusunda haklıysanız, o zaman katil ya da katiller hâlâ serbest, bir cesedi sorgulayabileceğimi biliyorlar."

"Cesetlere tekrar bakın." Sesi zar zor duyuluyordu ve pusuda bekleyen herhangi birinin duyabileceğinden şüpheliydim. Hâlâ iki uzun hançerini de çekmiş, izliyor, bekliyordu.

Cesetlere tekrar bakmak *gerçekten* yapmak istemediğim bir şeydi. Yeterince görmüştüm. Lunabella başsızdı. Bunu görmüştüm. Jurin'in kafasının bağlı olup olmadığını teknik olarak görememiştim. Belki ikisinin de ilk bakışta fark etmediğim başka yaraları vardı ama bunun bir önemi yoktu.

"Bilim ve ölüm anında konuşma kabiliyetinin bir gölgenin soruları yanıtlama yeteneğiyle pek ilgisi yoktur." Bunu o da biliyordu; beni çok daha kötü durumdaki cesetlerden gölgeler çıkarırken görmüştü.

Başını çevirip gözlerini kısarken cevap vermedi. İki adım öne çıktı, bıçakları kınından çıkmıştı.

"Yalnızca ben, Şövalye," dedi Dugan, ağacın gölgesinden eriyip gitmiş gibi görünerek. İki gölge kedi bacaklarının yanından fırladı.

"Bir şey var mı?" Falin bıçaklarını indirdi ama kınına sokmadan sordu.

Dugan başını salladı. "Bunu her kim yaptıysa çoktan gitmiş ve takip edecek bir iz bırakmamış."

"Kedilerinizin Lunabella ve Jurin'i kimin öldürdüğünü tespit edebileceğini sanmıyorum?" İki gölgeye bakarak sordum.

İlk başta aynı olduklarını düşünmüştüm ama sonra birinin daha özlü olduğunu fark ettim. Gölgeydi ve aynı zamanda daha fazlasıydı. İkincisinin özlü olanı yansıtmış şeklinden, onun gölgenin gölgesi olduğunu anladım - bu nasıl mümkün olduysa. Yani belki kedi değil ama kedi. Kedi oturdu ve yüzündeki gölgeler, özelliksiz karanlıkta büyük yeşil gözler açılana kadar kıvrandı.

Bana göz kırptı.

Eğer sırtırsa, gidiyordum.

Dugan önce kediye, sonra da bana baktı. "Bulabilir. Ama kediler tazi değildir ve hangi mahkemeye bakacağımızı daraltmak için takip edebileceğimiz belirgin bir iz yok. Temelde şüpheli havuzumuz tüm Faerie nüfusu. Bir sonraki şenliğe kadar hepsi bir yerde toplanmayacak."

Doğru.

"Şimdi, bir şüphelimiz olduğunda ..." Omuz silkti.

"Neden Lunabella'ya konuşabilen bir gölge takmadın?" Falin gölge kediye küçümseyici bir bakış fırlattı. Söz konusu gölge gözlerini ona dikti. "Bu çok daha faydalı olurdu."

"Ateşkesi ihlal edeceği için mi? Ciara'ya onu takip ettirdiğim için şanslıyız yoksa bu cesetler en erken Bahar Ekinoksu'na kadar bulunamazdı. Ormanda ne kadar uzakta olduğumuzu düşünürsek, belki de yüzyıllar boyunca bulunamazlardı."

Muhtemelen de öyle olması gerekmiyordu. Cesetler Faerie'nin erişilemez bir yerinde mühürlenmişse ölüleri sorgulayabilmemin bir önemi yoktu. Ama artık şüphelimiz ölmüştü. Kesinlikle sıra dışı bir karakter daha vardı.

"Bir şüphelimiz var," dedim ağacı iterek.

"Altın pelerinli fae mi?" Falin sordu ama ben başımı sallayınca kaşlarını çattı. "Sorun şu ki, onun kim olduğu ya da hangi mahkemede bulabileceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yani şüpheli havuzumuz hâlâ tüm Faerie. Tabii siz bilmiyorsanız?" Dugan'a baktı.

Prens başını salladı. "Lunabella'yı izlediğini fark ettim, bu yüzden gözümü altın pelerinli figürden ayırmadım ama bir elden fazlasını görmedim. Kesinlikle kimliğini belirleyecek ya da bir mahkemeyi daraltacak kadar bile değil."

Harika.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, çünkü festival alanı şimdiye kadar boşalmış olmalıydı ve bir fae ayrıldıktan sonra geri dönemezdi. Bu da cesetlerle baş başa kalabileceğimiz ve yardım gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Ya da katil hala gizleniyor olabilir.

Bu düşünce elimi hançerimin etrafında tekrar sıkılaştırdı. Elbette yanımda Kış Şövalyesi ve Gölgeler Prensi vardı. Eğer katil hala oradaysa, bir şansı olması için küçük bir orduya ihtiyacı olacaktı.

Gerçi görünüşe göre iki fae'yi son derece hızlı bir şekilde ortadan kaldırmayı ve iz bırakmadan kaybolmayı başarmıştı, bu yüzden belki de katile yeterince kredi vermiyordum.

"Kraliçeye haber verilmesi gerekecek, ama geleneklere göre şenliğin tamamlandığını duyurur duyurmaz ayrılırdı," dedi Falin, hançerlerini bırakmadan önce gözleri son bir kez etrafımızdaki ormanı taradı. Onları kınına sokmamıştı, sadece artık elinde değillerdi. Güzel numara.

"Lunabella'nın cesedinin ışık sarayına geri götürülmesi gerekecek."

Bu da cesetleri taşımamız gerektiği anlamına geliyordu.

Falin ağacın etrafından dolanarak cesetlere doğru ilerledi. Dugan hemen arkasından takip etti.

Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum? Suç mahalleri benim yerim olmamalıydı. Morgu ya da güzel bir mezarlığı tercih ederdim.

Ağacın etrafından dolandım.

Çok fazla kan vardı. Belki de karla karışmış olması yayılmasına neden olmuştu. Ya da belki de tamamen kanlar içinde iki ceset görmeye alışık değildim. Yani, kim böyle bir şeye alışabilir *ki*?

"Cesetleri geri götürmeden önce gölgeleri sorgulamalı mıyım?" Falin Lunabella'nın yanında diz çökmüş, etrafındaki karı incelerken sordum.

"Her iki gölgeyi de kaldırmamalısın," dedi Falin. "Aslında, hiç büyü kullanmamalısın." Döndü ve hâlâ hançerimi kavrayan elime başıyla işaret etti.

Aşağıya baktım. İşaret parmağımın tüm ucu hafifçe maviydi ve kararmış uçtan ilk eklem yerine kadar ince bir renk değişikliği izi uzanıyordu. Sadece küçük bir alandı ama tüm kirli büyüğü temizleyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı. O zamandan beri sihirli olarak yaptığım tek şey bir tılsım kullanmaktı ve o da zaten hazırladığım ve sadece etkinleştirmem gereken bir tılsımdı.

"Bu cesetleri buradan çıkarmamız gerek," dedi Dugan, ormanın derinliklerine bakarak. "Bir şenlik sona erdikten sonra bu alana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama birkaç dakika önce şurada ağaçlar olduğundan oldukça eminim." Eliyle işaret etti.

Cesetlerin yattığı yerin birkaç metre ötesinde kalın, gri bir sis duvarı oluşmuştu. Ben izlerken bir ağaç daha kayboldu. İçimden bir ses bunun normal bir sis olmadığını söylüyordu.

Konumumuzun bir son kullanma tarihi vardı.

"Doğru. Bence buradan gidelim. Hızlıca." Tabii bu geriye büyük bir sorun bırakıyordu. "Cesetleri nasıl çıkaracağız?"

Dugan ve Falin bakışlarını değiştirdiler. Tek kelime etmeden, olay yerini rahatsız etmemek için her türlü önlemi bir kenara bırakıp cesetlerin yanına koştular. Falin Jurin'in cesedini kaldırdı ve itfaiyeci hamlesiyle omzuna attı. Boyun kütüğünden sızan kan Falin'in koyu renk gömleğinin önünden aşağı akıyordu. Dugan, Falin'i taklit ederek Lunabella'yı yakaladı.

Kafalar.

Cesetlerin mutlaka kafaya *ihtiyacı yoktu* ama daha sonra geri gelip onları alamayacağımızı düşünürsek, birinin onları alması gerekiyordu.

Ve geriye kalan tek kişi bendim.

Bu fikir midemi bulandırdı ama itiraz etmesine fırsat vermedim. İleri atılarak Lunabella'nın Dugan'ın omzunun üzerinden sarkan topuklu ayaklarının etrafından dolaştım ve kafasını gördüğüm yere doğru koştum. Bir ağacın dibine yakın duruyordu. Jurin'inki de çok uzakta değildi. Yaklaşan gri sis sadece bir metre ötedeydi ve hızla ilerliyordu. Kafalara ulaşırsa onları kaybederdik.

Kafa derisine yakın bir yerden bir avuç saç tuttum ve kaldırdım. Kafa, sadece bir kafanın olabileceğini düşündüğümünden daha ağırdı. Bunu düşünmemeye çalıştım. Sonra döndüm ve Jurin'in kafasını tuttum.

Sis izleri uzandı ve tam önümdeki ağacı çevreledi. Her elimde kesik bir başla döndüm ve kaçtım.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

TOrmandan daha önce geçişimle ilgili tek iyi şey, çıkışta takip etmek için çok kolay bir yol bırakmış olmamdı. Koşabildiğimiz kadar hızlı koştuk. Dugan ve Falin omuzlarına asılmış cesetlerle, ben ise her iki yumruğumda bir başla. Lunabella'nın uzun saçları düşen bir dala dolandı. Arkamda bir tutam saç bırakarak yavaşlamadan onu kurtardım. *Bir cesede böyle davranmak hiç uygun değildi.* Ama durmayı göze alamazdım.

Yükselmiş bir köke takıldım ve sertçe düştüm, çarpmanın etkisiyle dişlerim kırıldı. Sahip olduğum az miktardaki hava dışarı fırladı ve nefesim kesildi. Düşerken kafaları kaybetmemeyi başardım ama ayağa kalkmaya çalışırken çok değerli zamanımı kaybettim.

Dugan ve Falin durdular ve Falin beni önlerine çağırdı. Görünüşe göre ben sisin içine çekileceksem, onlar da benimle gelmeyi planlıyorlardı. Onları yavaşlattığımı bile bile olabildiğince hızlandım. Belki de düzenli olarak koşmaya başlamalıyım, çünkü bunun için hiç formda değildim.

Topuklarımızdaki gri sisle birlikte festival açıklığına çıktık.

Açıklık boştu, bir saatten daha kısa bir süre önce orada olan fae kalabalığından eser yoktu. Etrafa bakmakla vakit kaybetmedim, doğruca alıçlara ve çıkış kapısına doğru koştum. Göğsüm yanıyor, boğazım acıyor ve koşmaktan başım çatlıyordu. Taşıdığım şeyi düşünmemeye çalıştım ama kesik kafaları taşıyıp da bunu nasıl düşünmezsiniz? Daha fazla hızlanmak için ittikçe ağrıyan bacaklarıma çarptıklarını hissedebiliyordum. Sadece eve gitmek istiyordum. Kesik vücut parçalarını düşünmek zorunda kalmamak için.

Her yerim titriyordu. Vücudum zonklıyor, durmam ve en azından nefesimi tutmam için yalvarıyordu. Neredeyse alıçlara varmışım. Daha sert ittim, kendimi sarkan dalların altına sürdüm. Kapıya doğru.

"Alex. Nerede-" Falin'in bana sormak istediği her neyse, ben büyölü kapıdan içeri dalarken kesildi. Dünyanın renkleri dönmeye başlamadan hemen önce eli koluma indi.

- - -

Kapıdan çıktığımda çimenli bir yamaçla karşılaştım. Çimenlerin arasından ılık bir rüzgâr esiyor ve ayçiçekleri sıraları kapıdan başlayıp tepeden aşağı tembelce kıvrılan parlak bir yol oluşturunuyordu.

Falin, eli kolumda, hemen arkamdan çıktı. Parmaklarıyla Falin'in gömleğinin arkasını kavrayan Dugan da onu takip etti. Faerie'deki kapılar garipti. Şenlik kapısı, kesinlikle her yere açıldığı için, çoğundan daha da garipti. Fae'leri ait oldukları yere geri koyması, her birini kendi sarayına ya da bölgesine göndermesi gerekiyordu. Ben bağımsızdım.

Falin kıştı. Dugan gölgeydi. Nereye gideceğimizi konuşmamıştık - çok fazla panik içindeydik. Eğer birbirimize dokunmamış olsaydık, muhtemelen hepimiz farklı yerlerde olurduk.

Kendimi Ebedi Çiçek'in dışında bulmalıydım. Orası Nekros'taki bağımsızlar için eğlence kapısıydı. Belki kışın da gidebilirdim. Ama ben evimi düşünüyordum.

Kapı beni eve götürdü.

Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum.

Çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, düşerken kafaları serbest bıraktım. Birkaç metre ters yönle yuvarlandılar. Katil olsalar bile, ölü bedenler daha fazla saygıyı hak ediyordu ama bir adım daha atamazdım.

İki büklüm oldum, havayı içime çektim. Doyamıyordum. Vücudum titriyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Boğazım ağrıyordu.

Çok hızlı nefes alıyordum. Bunu biliyordum. Aşırı nefes almamın hiçbir faydası olmazdı. İçime çektiğim havayı tutmaya çalıştım. Tutamadım. Geri patladı ve daha fazlasını almak için çabaladım ama yetmedi.

"Alex?" Falin bana yaklaşmadan önce taşıdığı cesedin yere düşmesine izin verdi. "Nefes al, Alex."

Deniyordum.

Kahretsin, böyle giderse bayılacaktım. Dünya bulanıklaşmaya başladı. Panik ve adrenalinden daha fazlasıydı - gerçi vücudumda her ikisinden de fazlasıyla vardı. Fiziksel olarak yeterince hava alamıyordum.

"Alın şunu" -gasp- "lanet olası" -gasp- "korseyi üzerimden!"

Falin hiçbir soru sormadı. Hançeri elinde cisimlendi ve bağcıkları kesti. Kalın, kemikli kumaş parçalandı ve ben derin bir nefes aldım. Diyaframım yirmi dört saatten sonra ilk kez genişledi ve yemin ederim kaburgalarımın ait oldukları yere geri döndüğünü hissedebiliyordum. Bir derin nefes daha çektim. Tuttum. Tekrar yaptım. Bıraktım ve daha fazla hava çektim. Daha derin. Daha yavaş.

Yavaş yavaş, dünya yeniden sağlamlaşmaya başladı ve bedenim titremeyi bıraktı. Kontrolüm altına girene kadar nefesime odaklandım - tam olarak sakin değil ama daha iyi.

Dizlerimi geriye doğru iterek kışımın üzerinde yamaca oturdum. Jurin'in başı sadece birkaç metre ötemde, tam önümde yuvarlanmıştı. Gözleri açıktı, sanki bakıyormuş gibiydi. Ürperdim, bakışlarımı kaçırdım ve yukarı, gökyüzüne doğru baktım.

Falin yakınımda duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Şimdi doğru nefes aldığıma göre o da arkasına yaslandı. Benimle omuz omuzaydı, elleri arkasındaydı ve ağırlığının bir kısmını destekliyordu.

Ona doğru eğildim, o da tek kelime etmeden bir kolunu bana doladı. Bir süre yıldızlara baktık, etrafımızdaki tepenin üzerindeki cesetleri görmezden geldik. Sonra benden bir kakhaha kaçtı. Eğlenen bir kakhaha değildi, hatta içindeki histerinin sınırlarını bile duyabiliyordum. Ama güldüm, çünkü aksi takdirde çılgılık olarak dışarı çıkacaktı. Güldüm çünkü en iyi başrol oyuncumuz ölmüştü. Güldüm çünkü ellerimden sarkan iki başla birlikte yiyip bitiren bir sisten kaçıyordum. Çünkü annemi öldüren korkunç hastalık şimdi de beni öldürüyordu. Çünkü diğer canlıları öldürmeye istekli olursam hayatta kalabilirdim. Ve görünüşe göre istekliydim, çünkü çoktan öldürmüştüm. Gözyaşlarım yüzümden akana kadar güldüm. Ve sonra yalnız gülmüyordum; Falin'in derin kıkırdaması göğsünden çıkıp içime doğru titreşti.

"Bu benim için kesinlikle bir ilkti," dedi kakhahası hafiflediğinde. "Yutan bir sisten kaçmak mı? Umarım sadece normal bir sis değildir, ya da Kendimi gerçekten aptal gibi hissedeceğim," dedim gözlerimdeki yaşları silerken.

Dugan aklımızı kaçırmışız gibi bize bakarken ikimiz de bir kez daha güldük. Umurumda değildi.

Evdeydik. Güvendeydik. Nefes almak için bir anım vardı. Gerçekten.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve çiçek kokularını tepeye taşıyordu. Havanın sıcaklığının tadını çıkararak onu içime çektim. Burası her zaman sıcaktı çünkü burası benimdi. Aslında istememiştim. İstememiştim.

bütün bir Peri şatosunu miras almamı sağladı. Beni ceset hırsızını öldürmeye zorlayan şey nefsi müdafaaydı. Ama ellerimdeki kanın yanı sıra, Faerie bana kaleyi de vermişti. Ve ben bağımsız olduğumda, Faerie onu Faerie'den alıp Faerie ve ölümlü gerçekliğinin karışımı olan bu katlanmış alana taşımıştı.

Ve şimdi, Faerie görünüşe göre ona bir kapı bağlamıştı.

Bunun iyi olması pek mümkün değil.

Bu düşünceyi daha sonra ilgilenebileceğim bir yere attım. Şu anda sadece huzurlu bir an yaşamak istiyordum. Nefes nefese kalırken fark etmemiştim ama Falin korsenin yerine bana bir atlet giydirmişti, böylece tepede yarı çıplak oturmuyordum. Önlüğümün eteği de aynıydı ve kafaların önüne ne kadar çok vurduğunu düşününce, kan lekeli malzemeye bakmamaya özen gösterdim.

Onun yerine ayçiçekleriyle dolu çimenli bir yamaçta, Falin'in kolu sıcak ve güçlü bir şekilde etrafımda, yıldızlara bakarak oturdum.

Etrafımızda birkaç ceset varken. Hiçbir şey mükemmel değil.

Bu düşünceye neredeyse gülecektim ama tekrar duramayacağımdan korktum. İç çektim. O an sona ermişti. Jurin ve Lunabella ile anlaşmak gibi yapılması gereken işlere geri dönmemiz gerekiyordu. Artık ölümlüler âleminde olduğumuza göre, mezar özünün onlardan uzandığını hissedebiliyordum.

Bu aynı zamanda çürümenin onları yakalamaya başlayacağı anlamına geliyordu. Onlarla uğraşmak kesinlikle daha kolay olmayacaktı ve onları saraylarına geri götürmeden önce yapmamız gereken çok şey vardı.

"Ölülerle ilgilenme zamanı," diye fısıldadım.

Falin başını salladı ve ayağa kalktı. Sonra döndü ve bana elini uzattı. Kabul ettim ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Üstümüzü değiştirmemiz gerek. Geçmişte çok zarif bir şekilde ifade ettiğin gibi, bir korku filmi setinden yeni çıkmış gibi görünüyoruz" dedi ve ikimizin de kıyafetlerini işaret etti.

Evet. Ew.

"Sanırım hâlâ o korku setindeyiz. Cesetleri ne yapacağız?" Onları kalede istemiyordum. Cesetleri ofisime götürmesine zaten izin vermiştim. Dava olsun ya da olmasın, cesetlerin evime girmesine de izin vermiyordum. Ama oda arkadaşlarımla şenlikten henüz dönüp dönmediklerini bilmiyordum. Bloom'dan eve arabayla dönmeleri gerekiyordu, bizim beklenmedik bir şekilde hızlandırılmış rotamızı kullanmaları gerekmiyordu. Katlanmış alana açılan kapıdan geçerken bir cesede takılıp düşmelerini istemezdim.

İçimi çektim ve Falin fırsat bulamadan kendi sorumu cevapladım. "Belki de ayini burada yapmalıyım ve sonra onları Faerie'ye geri götürebiliriz."

"Hayır," dedi Falin aynı anda Dugan, "Yapamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Onlara bak, Alex." Falin bunu nazikçe söyledi.

Ona kaşlarımı çattım. İstemiyordum. Lanet kafaları taşıdığım yetmemiş miydi? Onlara bakmak istemiyordum. Ama bakacaktım. Kafalardan birini görene kadar bakışlarımın çimenlerin üzerinde gezinmesine izin verdim. Bu Lunabella'ydı.

Yamaç karanlıktı. Ayın sadece yarısı doluydu ve parlayan ay çiçekleri biraz ışık sağlasa da hâlâ geceydi. Ayrıca, ölümlü gerçekliği buraya dokunuyordu, bu yüzden gözlerim saf Faerie'dekinden daha fazla acı çekiyordu. Başa doğru yürüdüm ve yanında diz çöktüm.

Yüzüstü çimlerin üzerine düşmüştü. Ona dokunmak istemedim ama düşürdükten sonra kafasını yuvarlandığı yerde bırakamazdım. Cinayet zanlısı olsalar bile ölümler bundan daha iyi bir muameleyi hak ediyordu.

Ürpererek iki elimle başını kaldırdım. Temas edince tüylerim diken diken oldu, midem bulandı. Şenlikte kafasına dokunmak pek de kolay olmamıştı, ama yutan sisin tehdidi dikkatimi oldukça dağıtmıştı. Şimdi parmaklarımın altındaki soğuk kanın ve soğuyan derinin farkındaydım. Sadece onu vücuduna bir metre kadar taşımam gerekiyordu ve o zaman en başta kafasını düşürdüğüm için ödeşmiş olacaktık. Gözlerimi kapatıp ellerimde ne olduğunu düşünmemeyi tercih ederdim ama Falin bana cesetlere *bakmamı* söylemişti, bu yüzden hareket ederken yüzünü yukarı doğru çevirdim.

Lunabella'nın en azından gözleri kapalıydı ama ağzı açıktı ve kafası kesildikten sonraki ilk yuvarlanışında, ormandaki sert koşum sırasında ya da onu düşürdüğüm ikinci yuvarlanışında saçları fena halde karışmıştı. Kuruyan kan yüzüne yapışmıştı. Etrafındaki deri ... Nefesim kesildi, neredeyse kafayı tekrar düşürüyordum.

Yüzünü koyu mor çizgiler kaplıyordu; derisinin üzerinde yer yer siyah lezyonlar kabarcıklar oluşturuyordu. Baktım, gördüğüm şeyin sadece kuruyan kan olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama hayır, siyah ve mor çizgiler etin altındaydı. Basmoarte. Sanki tanıyormuşum gibi, kendi enfekte parmaklarımın uçlarının beni yavaş yavaş öldürecek olan zehirle yandığını hissettim. Başını, tepenin üzerinde yatan bedeninin omuzlarının üzerine koydum. Sonra sıvıştım.

cesetten birkaç metre uzaktaydı. Sadece uyuyor gibi görünmüyordu.

Ellerimi eteğime sildim, tenimi sertçe malzemeye sürttüm ama Lunabella'nın kanının parmaklarımdaki hissi geçmedi. Dönüp Jurin'in kafasını ararken büyümdeki enfeksiyonun yakıcılığı da geçmedi. Onu daha önce oturduğum yerin yakınında görmüştüm ama gerçekten bakmamıştım. Şimdi kendimi bakmaya zorladım ve benzer enfeksiyon izleri buldum. Başını da vücudunun yanına koymalıyım. Ama yapamadım. Yapamadım işte. Kış mahkemesine geri gönderilmeden önce çocuklardan biri onu almak zorunda kalacaktı. İşim bitmişti.

"İkisinde de basmoarte var." Kelimeleri çok dikkatli bir şekilde söyledim, boğazımda fokurdayan panikle savaştım. Tabii ki bu midemi zorladı ve hasta olup olmayacağımdan emin olamayarak hareketsiz kaldım.

"Evet. Son derece hızlı bir başlangıçla. Tıpkı sana vuran şey gibi," dedi Falin, vücudundan başına bakarak. "Lunabella'yı on iki saatten daha kısa bir süre önce gördük ve hiçbir belirti göstermedi. Öldüğü sırada enfeksiyon ilerlemiş durumdaydı. Başının kesilmesi bir merhamet olabilir."

"O halde bu olay yeriyle yadsınamaz bir bağ," dedim, hâlâ ellerimi ovuşturarak. "Belki de kazara açığa çıkmıştır. Ya da belki de ihanete uğradı. Her iki durumda da onu sorgulamalı ve ne bildiğini öğrenmeliyiz."

Dugan, "Alexis'te basmoarte var," dedi ve ses tonu bunu daha fazla tartışmamıza gerek olmadığını ima ediyordu.

"Ben de öyle." Bağırdım. Elimde değildi. Ama çoktan ifşa olmuştum. Onunla birkaç ton daha yükseltmiş olsam ne fark ederdi ki?

"Evet, ama bunun bir yaradan kaynaklanan bir enfeksiyon olduğunu unutmayın, hastalık değil." Dugan'ın sesi sanki bir çocuğa ders veriyormuş gibi çıkıyordu, bu da beni rahatsız ediyordu. "Kordon ölümüne yakın ya da ölümünden sonra enfekte oldu ve hiçbir belirti göstermedi. Büyün yaralandığında 'bir iğne' hissettiğini anlatmıştın. Bu kadar kötü enfekte olmuş bir beden için elinizi soktuğunuzda neler olacağını hayal edin. Büyünüzü parçalayarak düzinelerce yaraya neden olurdu. O zaman ne kadar hızlı yayılırdı?"

Oh.

Yani gölgeleri kaldırmanın bir anlamı yoktu. "Stiofan'ın cinayetine karıştıklarını ve kolay günah keçisi olmadıklarını nasıl doğrulayacağız? Lunabella'yı aradığımızı öğrendikten sonra ortadan kaybolacak olsalardı, suçlu olduğu için kaçıp saklandığını varsaymak çok kolay olurdu."

"Kesin olmayacak ama ..." Falin Jurin'in cesedine doğru yürüdü ve ellerinden birini kaldırdı. Giydiği eldiveni dikkatlice çıkardı ve adamın derisini inceledi. Sonra eli havaya kaldırdı ve ay ışığının fae'nin avucunun üzerinde iz bırakması için çevirdi.

Kanlı avuç içi.

Jurin kış sarayıydı. Falin kışın kanlı elleri onaylanmış tek saray mensubuydu. Stiofan'ın öldürülmesine katılmış olması gerekmiyordu ama yakın zamanda birini öldürmüştü. Yani Stiofan çok iyi bir olasılıktı. Falin sonra Lunabella'ya yaklaştı ve onun parlak sarı eldivenlerinden birini nazikçe çıkardı. Kan onun avucunu da boyamıştı.

Bakışlarımı kaçırarak ürperdim.

Dugan kaşlarını çattı. "Cesetleri gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sevmiyorum. Kimse sevmez mi?"

Bunu düşündü, ağzını açtı, muhtemelen insanların sahip olabileceği bir dizi rahatsız durumdan bahsedecekti, ama benim bakışımla gülümsedi. "Mesleğiniz göz önüne alındığında bu kadar güçlü bir tiksintiye sahip olmak oldukça zararlı görünüyor."

Omuz silktim. "Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Ve yaklaşık altı ay öncesine kadar bu bir sorun değildi. Hiçbir zaman cinayet mahalleriyle ya da cesetlerle ilgili açıklanamayan garip durumlarla uğraşmadım ya da cesetleri taşımak zorunda kalmadım. Müşterilerimle görüştüğümde cesetler çoktan güzelce gömülmüş, tabutlara konmuş ya da bazen morgda ceset torbalarının içinde olurdu." Falin'e döndüm. "Biliyor musun, seninle tanıştığım gün her şey FUBAR oldu."

"Umarım beni suçlamıyorsundur," dedi ama gülümsedi. Evet, ölü bir beden üzerinden flört ediyordu. Çünkü bu artık benim hayatımdı.

"Onu suçluyorum," dedi arkamdan erkeksi bir ses ve sıçradım.

Etrafımda dönerken kendimi Ölüm'le yüz yüze buldum.

Ağzım kurudu. Onu son gördüğümde bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti.

Son vedamız karşılıklı ama acı vericiydi. O bir ruh toplayıcısıydı, ben ise ölümlüydüm ve bu sürdürülebilecek bir ilişki değildi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Beynimin mantıklı kısmı bunun en iyisi olduğunu bilse de kalbim bana inanmıyordu. Ayrıca, sevgilim olmadan çok önce en iyi arkadaşım olmuştu ve ikisini birden kaybetmek işin en kötü kısmıydı. Kendime karşı dürüst olursam, kırdığı kalbimi iyileştirmeme yardım etmek için yanımda olmadığı için ona kızgındım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ve sonra sesimdeki incinmişliği ben bile duyabildiğim için irkildim.

"Alexis?" Dugan arkamdan sordu, sesini renklendiren endişeyle.

"Bunu o yapıyor," dedi Falin ona, benim bu alışkanlığımı açıklamamın bir yolu olarak.

kimsenin göremediği varlıklarla konuşuyordu. Sonra bana doğru döndü.

"Hayalet mi koleksiyoncu mu?" Ay ışığında yüzümü inceledi ve kendi sorusuna cevap vermeden önce kaşlarını çatı. "Koleksiyoncu."

Evet, Falin ve Ölüm birbirlerinden hoşlanmıyorlardı.

"Çok meşgulmüşsün," dedi Ölüm, etrafına bakınarak. Bir prens, bir şövalye ve iki cesetle birlikte bir tepenin üzerinde duruyordum. Evet, biraz meşguldüm. Kaşlarını çatı. "Son iki günün büyük bir kısmında seni arıyordum."

Cüppemin eteğiyle oynarken omuzlarımı garip bir şekilde silktim ve keşke cepleri olsaydı dedim. "Peri eşyalarım vardı."

"Bunun normal olduğunu mu söylüyorsun? Kiminle konuşuyor? Orada kimse yok," dedi Dugan arkamdan.

Arkamı döndüm ve ona ters bir bakış attım. "Hey, sen gölgelerle konuşuyorsun. Ben hayaletlerle ve ruh toplayıcılarla konuşuyorum. Onları göremiyor olman, orada olmadıkları anlamına gelmez."

"Yaralısın," dedi Ölüm. "Ve ruhundaki eski yaralar iltihaplanmış."

O bir adım ileri attı, ama ben bir adım geri attım. Eski alışkanlıklara dönmek çok kolay olacaktı ama bu dansı çoktan yapmış ve kaçınılmaz sona gelmiştik. Sanılanın aksine, ben incinmek için dışarı çıkmadım.

Ölüm ve ben uzun bir süre birbirimize baktık. Gözlerini kaçırın o oldu.

"Faerie'de ölme, Al."

"Yapılacaklar listemde üst sıralarda değil." Besbelli.

Ondan sonra ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Bu tür gariplikler geçmişte ilişkimizin bir parçası olmamıştı. Ama şimdi her şey farklıydı. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu ama hiçbir şey yoktu. Cep yoktu. Kıpırdanacak bir şey yoktu.

Ölüm de açıkça aynı şekilde hissediyordu. En azından yapabileceği bir şey vardı.

Lunabella'nın cesedine doğru yürüdü ve eğildi. Elini göğsüne sokarak ruhunu çıkardı. Parlak bir gümüş renginde parlıyordu.

"Bekle." Onun hayaletiyle konuşmam gerekiyordu. Basmoarte yüzünden ona kendim ulaşamamıştım ama şimdi bedeninin dışında olduğuna göre

Ölüm'ün onunla konuşmama izin vermeyeceğini biliyordum. Veremezdi. Sormak, ilişkimizin yürümemesinin nedenlerinden bazılarının altını çiziyordu. Ama yine de deneyecektim, bu da işlerin yürümemesinin bir başka nedeniydi.

Ölüm tereddüt etti, omuzları gerildi.

"Sadece bir soru?" Yalvardım.

"Bir" derken bana bakmadı. Alacağımı düşündüğümde daha iyiydi.

"Öyle mi-" diye başladım, soruyu sormak için acele ederken ağzımın beynimin önüne geçmesine izin verdim. Dişlerimi sıkıp kapattım. Stiofan'ın cinayetine katılıp katılmadığını sormak üzereydim. Ama katılıp katılmadığı gerçekten önemli değildi ve diğer katilleri bulmamıza yardımcı olmayacaktı.

"Seni kim öldürdü?" Tereddütümün çok uzun sürmemesini umarak sordum.

Ölüm ruhunu hâlâ kavrarken, Lunabella ölümler diyarına geçip bir hayaletle dönüşmemişti. O, parlak ve ham haliyle bir ruhtu. Ruhunu oluşturan parlak gümüş ışıltıda gerçek bir şekil, yüz hatları yoktu, bu yüzden ifadesini okuyamadım. Cevap verdiğinde sesi yüksek ve mesafeliydi ve bir hayaletinkine hiç benzemiyordu.

"Yaralı Prens."

"Kim-?" Başladım ama tek sorumu almıştım. Ölüm elini salladı ve ruh yok oldu.

Lunabella artık ulaşamayacağım bir yerdeydi, tabii gölgesini yükseltmek için büyümü yırtma riskini almak istemiyorsam. Ölüm bir sonraki hamlesini Jurin'e yaptı ve ben ona beklemesini söyleyemedim ruhunu tek bir yumuşak hareketle gönderdi.

Falin ve Dugan'a doğru döndüm, "yaralı prensin" kim olabileceğini sormak için ağzımı açtım ama sonra tereddüt ettim. Faerie'deki her soyluyu görmüştüm.

-yüce kral dışında- şenlikte. Sadece bir prens vardı. Dugan.

Ona baktım. Sadece yüzü ve elleri görünüyordu ve kesinlikle yara izi yoktu. Geri kalanı zırhla kaplıydı. Yaralı olarak tanımlanabilecek birine benzemiyordu ama başka kim olabilirdi ki? Son iki gün boyunca söylediği her şeyi düşündüm, sözlerinde boşluklar aradım. O da bu işin içinde olabilir miydi? Eğer öyleyse neden şimdi burada olsun? Ve açıklığa ulaştıklarında Falin'le birlikteyken Lunabella'yı nasıl öldürmüş olabilirdi? Elbette, ölüm zamanını sadece gölge kedisinin tuhaf hareketlerine dayandırıyorlardı. Ben baygınken onları takip edip öldürdükten sonra keşfi planlamış olabilir miydi?

Bilmiyordum. İgüdülerim onun bu işe karışmadığını söylüyordu ama önce Falin'le yalnız konuşacaktım. Bilmediğim başka prensler olup olmadığını öğrenecektim. Ölüm'e geri döndüm.

"Ofisimde kırık bir hayalet olabilir," dedim, çünkü Lunabella'ya soru sormama izin vermek zorunda kalmamıştı, bu yüzden teşekkürümü bir barış teklifiyle gösteriyordum. Ayrıca, eğer Stiofan hâlâ oradaysa, yardıma ihtiyacı vardı. Hayaletler için terapist yoktu ve ölümler diyarı tam olarak şifa dolu, parlak ve mutlu bir yer değildi. Umarım ruhların gideceğı yer daha iyi olur.

"Onu çoktan buldum," dedi Ölüm doğrulurken.

Doğru, beni aradığından bahsetmişti. Ama nedenini henüz söylememişti. Bekledim. Beni neden aradığını söyleyecekti ya da söylemeyecekti. Bu da bir başka büyük engeldi. Çok fazla sır.

Ölüm bana döndü ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Etrafına bakındı ve beni izleyen Falin ve Dugan'a kaşlarını çatı, şüphesiz benim sadece yarısını duyabildikleri konuşma hakkında ipuçları arıyorlardı.

"Daha az izleyicinin olduğu bir yere gitmek isteyebilirsin. Ona olan borcun hakkında seninle konuşmak istiyor."

Kaşlarımı çatı, kafam karıştı ve sonra idrakımla birlikte yüzümdeki kan çekildi. Ölüm'ün üzerinde bu kadar duracağı tek bir kişi vardı.

Tamirci.

Yüzümü buruşturdum ve ellerimi elbisemin eteğine sıkıştırdım. Tamirci'nin ziyaretiyle uğraşmak istemiyordum. Bu gece olmazdı. Uzun bir kaç gün geçirmiştim ve koleksiyoncuların çok güçlü-çok korkutucu-lideriyle bir toplantı düşünmek istediğim bir şey değildi. Ne yazık ki başka seçeneğim yoktu. Onunla bir pazarlık yapmışım ve şimdi ona çok büyük bir borcum vardı. Eğer borcunu tahsil etmeye geldiyse, büyü gereğı ona istediğini vermek zorundaydım. Tamircinin ilgisi, Ölüm'ün uzak durmaya niyetli olmasına rağmen neden beni aradığını kesinlikle açıklıyordu; Ölüm'ün özgürlüğünü garantilemek için pazarlık yapmış ve borcu almışım.

"Ne zaman?"

"Yakında, artık seni bulabileceğimiz bir uçağı geri döndüğüne göre."

Lanet olsun. Başımı salladım. Ona teşekkür etmedim - daha fazla borcun ortalıkta dolaşmasına ihtiyacım yoktu - ama sanırım uyarısını takdir ettiğimi anladı.

"Dikkatli ol, Al," dedi ve ela gözlerinde söylemek istediği daha çok şey olduğunu görebiliyordum. Ama söylememesi ikimiz için de daha iyiydi. Bana küçük bir gülümseme verdi. Sonra ortadan kayboldu.

"Denerim," diye fısıldadım o çoktan gittikten sonra. Sonra döndüm, önce beni kuşkuyla izleyen iki fae'ye, sonra da tepeye serilmiş cesetlere baktım. Gölgelele kaldiramazdım ve ruhlar gitmişti, bu yüzden hayaletlele sorgulayamazdım. Cesetlelele taşınmasına yardımcı olmak için fazladan el uzatmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu - ki bu da eşsiz ya da yeri doldurulamaz bir şey değildi.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama... bu cesetlelele siz ikinizin ilgilenmesi için bırakabilir miyim?" İşte bu, söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümleydi. Eteğimi kaldırdım, konuşurken bile tepeden aşağı inmeye başladım. "Onları Faerie'ye geri götürebilirsin, değil mi? Oda arkadaşları bulsun diye onları tepede bırakma." Hiç kullanmamam gereken bir cümle daha. "Gitmem gerek.

Bir şey oldu."

Sonra döndüm ve kaleye doğru koştım, şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü varlıkla buluşmadan önce kanlı elbisemi değiştirebileceğimi umuyordum.

Bölüm 17

TŞatodan odalarımaya doğru ilerlediğimde Mender henüz ortaya çıkmamıştı, ben de odamdan bir çift temiz kıyafet kaptım. ve aceleyle banyoya gittim. Sadece üstümü değiştirmeyi planlamıştım ama aynaya bir bakışım beni duş almam gerektiğine ikna etti. Saçlarım bukleler ve çam iğneleriyle doluydu, ormanda düştüğüm için kollarımda çamur ve düşünmek istemediğim şeyler vardı, cildim kurumuş terden yapış yapıştı ve duş almadan geçen bir günün ardından genel bir iğrençlik hissi vardı. Odama bir göz attım; karanlık ve boştu. Duşu açtım ve ısınmasına fırsat vermeden içine atladım.

Normalde duşlarımın tadını çıkaran biriyimdir. Bu gece öyle olmadı. Kendimi pembeleştirmek istesem de, hızlı bir yıkamadan daha fazlası için zamanım yoktu. Muhtemelen tüm zamanların en hızlı ilk beş duşundan biriydi. Sonra dışarı çıktım ve hâlâ nemli olan vücudumun üzerine giysilerimi geçirdim. Mender tarafından çıplak yakalanmak istediğim bir şey değildi.

Saçlarımı havluyla kurulayarak banyodan çıktım ve olduğum yerde durdum. Oturma odamın kapısı açık duruyordu. İçeri girerken kesinlikle kapatmıştım. Havluyu banyoya geri attım ve yatak odamdan süitime bağlı oturma odasına doğru yürüdüm. Daha önce geçtiğimde oda boştu. Artık değildi.

Tamirci odanın ortasındaki şezlonglardan birine oturdu. İnanılmaz güce sahip bir varlık için, heybetli bir figür değildi. En azından şu anda. Öne doğru eğilirken yuvarlak omuzları çöktü, ince kolları topuzlu dizlerinin üzerindeydi ve kel kafası sehpanın üzerine dağılmış kitapları incelemek için eğildi - tüm şatoda Bayan B'yi dağınıklığının tadını çıkarmama izin vermeye ikna ettiğim tek yüzey. Bir kitap aldı,

omurgasını inceliyor ve sanki sadece kendisinin duyabileceği bir konuşmaya katılıyormuş gibi sessizce başını sallıyordu. Yüzünde derin kırışıklıklar ve iyi kazanmış gülümseme çizgileri vardı ve bende bıraktığı izlenim, torunlarının hikayeleriyle beni eğlendiren nazık, yaşlı bir dede izlenimiydi.

Kandırılmadım.

Başını kaldırdığında daha genç, dinç ve güçlü görünüyordu. Kırışıklıkları belirgin çizgiler halinde solmuştu. Değişim o kadar ince bir şekilde gerçekleşmişti ki, farklı görüldüğü aklıma gelene kadar yüz hatlarının değiştiğini fark etmemiştim. Ve ben odaya girdikçe değişmeye devam ettiler.

Ne kadar zamandır bekliyordu?

"Sorun etmedim. Uzun bir bekleyiş değildi. Aceleniz olduğunu biliyordum." Bunu sanki zaten konuşmanın ortasındaymışsınız gibi söyledi.

Evet, Mender ile ilgili en rahatsız edici şeylerden biri de telepat olmasıydı. Ve muhtemelen psişik. Hangisinin gerçekleşeceğini bilmese bile, geleceğin olası yollarını kesinlikle görüyordu.

"Benimle borç hakkında konuşmak istediğini söyledi." "Onun" kim olduğunu açıklamama gerek yoktu. Mender biliyordu, ya Ölüm hakkında konuşabileceğim tek tahsildar olduğu için ya da şu telepat meselesi yüzünden.

"Borcunuzu tahsil etmeye geldim."

Başımı salladım ve karşısındaki koltuğa kaydım. Henüz taleplerini dile getirmemişti ama büyüünün beni bağladığını hissedebiliyordum. Benden isteyebileceği iyilik konusunda aptalca bir şekilde herhangi bir şart koymamıştım. Her şeyi isteyebilirdi ve ben de yerine getirmek zorundaydım; borçtaki sihir bunu yapmamı sağlayacaktı.

Tamirci'nin yüz hatları rafine orta yaş olarak sınıflandırabileceğim bir şekle bürünmüştü; değişimin kontrolünü elinde mi tutuyordu yoksa varlığının doğal bir koşulu muydu emin değildim ama bu yüz bana kurnaz bir iş adamını düşündürdü. Bu bana güven vermedi.

Tamirci elini uzattı. Avucunda küçük, cilalı bir ahşap kutu duruyordu.

"Al şunu," dedi başıyla beni işaret ederek.

Çekinerek elimi uzattım. Kutunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu anlamak için sihir algılama ya da düzlemler arası bakış yeteneğimi kullanmama gerek yoktu; kutuyu bana kimin sunduğu düşünüldüğünde bu bir veriydi. Yine de ona gerçekten dokunmak için hazırlıksızdım.

Kutunun kendisinin fiziksel bir ağırlığı yoktu ama parmaklarım cilalı yüzeye dokunduğu anda büyüm beklenmedik bir şekilde yükseldi. Geri çekildim, neredeyse

Zihinsel kalkanlarımı daha sıkı kapatırken kutuyu düşürdüm. Tamirci ellerini benimkilerin etrafında kenetledi ve kutuyu avucuma bastırdı.

Nefes nefese kaldım, zihinsel kalkanlarımı güçlendirmek ve sihrimin kutuya dökülmesini önlemek için sahip olduğum her şeyi kullandım.

"Nedir bu?"

"Sadece küçük bir gerçeklik topu," dedi Mender. Bana gülümsediğinde yine şefkatli bir dede gibi görünüyordu. "Kendinle savaşmayı bırak. Kendine karşı bir savaş kazanamazsın ve ben sana zarar vermek için bir şey vermiyorum."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Mender'in ne olduğunu ona güvenecek kadar anlamamıştım ama bir konuda haklıydı, kendi büyüme karşı kazanamazdım. Büyümün bir kısmı onu tutmak için diktiğim zihinsel kalkanlara çarpsa bile, başka bir kısmı duvarlarımdaki gözeneklerden yararlanarak bu kalkanlardan sızıyordu. Kalkanlardan ne kadar çok büyü sızarsa, küçük delikler o kadar büyüyordu. Bu hızla devam ederse kalkanlar birkaç dakika içinde aşınacaktı ve çabalarımın karşılığında göstermem gereken tek şey kaybettiğim bir savaşta kazandığım yorgunluk olacaktı.

Kalkanlarımı bıraktım ve büyüüm *harekete geçti*.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Genellikle sihrimi bir çift el gibi yönetirdim. Uzanmak, çekmek, itmek için bir araç. Bazen, mezar büyüümün çok fazla birikmesine izin verirsem, ulaşabileceği her şeye koşarak içimden kanar. Ama bu mezar büyüü değildi, bu benim planyalama yeteneğimdi. Ve daha önce hissettiğim hiçbir sihir gibi tepki vermiyordu.

Büyüyü engellemeye çalışmayı bıraktım ve o da kutuyu yutan bir dalga gibi hareket etti. Aynı zamanda, sihir beni asla terk etmedi. Avucumdaki gerçeklik topunun etrafında katlanarak uzadı, beni ona bağladı ve sihrimin ana havuzuyla karıştırdı. Ve sonra yerleşti. Görünüşte memnun.

Elimdeki kutuyu zihinsel olarak dürttüm. Fiziksel olarak hâlâ orada değilmiş gibi hissediyordum ama duyumlarım gerçekliğin sıkıştırılmış tellerini hissedebiliyordu. Onları inceledim. Ölüler diyarını ve koleksiyoncuların üzerinde bulunduğu kristal düzlemi hissedebiliyordum. Daha önce hissettiğim ama adını bilmediğim başka düzlemler de vardı. Bu gerçeklik yumağı, şu anda etrafımızda bulunan gerçeklik iplikçiklerinin çoğundan farklı hissettirmiyordu, sadece çok daha sıkıştırılmıştı. Büyüm gerçeklik topunu kuşattığına göre, o da buna izin vermekten son derece memnun görünüyordu.

"Nedir bu?"

Tamirci öne doğru eğildi, yüzü meraklı bir gence benziyordu. "Tam olarak şüphelendiğiniz gibi. Seçkin gerçekliklerden oluşan kompakt bir top."

"Peki kutuyu açtığımda ne olacak?" Birden Pandora'nın kutusu gözümün önüne geldi, açtığında dünyaya korkunç şeyler saçıyordu.

Tamirci kıkırdadı. "O kadar dramatik bir şey değil. Devam edin, şimdi deneyebilirsiniz."

Emin olmadığımı söylemek hafif kalırdı ama bu ona olan borcumla bağlantılıysa, eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktım. Bir an önce bitseydi bari.

Kutunun üzerinde kilit yoktu ama kapağı çevirip açmaya çalıştığımda hareket etmedi. Kapağı çekmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Kutuyu ters çevirdim, bir mandal ya da kilit aradım.

Hiçbir şey.

Başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak Mender'e baktım. O da bana gülümsedi, kutuyla uğraşmamı izlemekten memnundu.

"Açılmıyor mu?" Kendimi aptal gibi hissederek sordum. "Bu gerçekten bir kutu değil, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Bir dahaki sefere bana bir kaşık uzatacaksın sanırım." Şakayı anlamamıştı. Açıklamayacaktım.

"Peki, o zaman kutu olmayan ve açılmayan kutuyu ne yapacağım?"

"Onu Faerie'ye götürün. Bırakın içindeki gerçeklik doğal olarak ortaya çıksın ve yayılsın."

Çenem düştü ve başımı salladım. Ölümü ve çürümeyi Faerie'ye götüremezdim. Ölüler diyarı oraya ait değildi.

Tamircinin yüzü tekrar iş adamına döndü. "Bu bana olan borcun. Onu çağırıyorum. Senden istediğim bunu Faerie'ye götürmen. Ölülerin ruhları Faerie'de sıkışmış durumda. Onları toplamak istiyorum."

Başımı tekrar salladım, çenemi sıktım. Haklıydı, reddedemezdim. Ama başka bir yolu olmalıydı. "Burada koleksiyoncuların düzleminden daha fazlası var. Bu gerçeklik topu ölüler diyarını da içeriyor. Eğer onu Faerie'ye götürürsem, *tam olarak* ne olacağını bilmiyorum ama kesinlikle çürümeye yol açacaktır."

"Peri mahkemelerinin birbirini dengelediği gibi, gerçekliğin belirli düzlemleri de birbirini dengeler. Biri olmadan diğeri var olamaz, bu yüzden ikisini de serbest bırakmalısınız."

"Faerie'nin doğası değişebilir. Bu onu yok edebilir."

Tamirci dudaklarını büzerek başını salladı. "Bu doğru." "Bana bunu yaptırma." Bunu yapamazdım. Kendi hayatım buna değmezdi. Bütün bir uçağı ve içindeki insanları yok etmek.

"O zaman sana o kutuyu açıp kapatmayı öğrenmeni öneririm." Tamirci'nin yüzünde beliren gülümseme benimle oynadığını gösteriyordu. Gerçekte istediğı şeyi daha iyi göstermek için bana en kötü seçeneğı sunmuştu. Her iki seçeneğı de reddedemezdim, ama başka bir yol varsa, üzerine atlardım. O da bunu biliyordu. Sözlerine şöyle devam etti: "Eğer kontrol edebiliyorsan gerçekliğı başıboş bırakmak zorunda değilsin. Kutuyu aç, gerçekliğı serbest bırak, ruhları topla ve sonra Faerie'ye yabancı olan gerçeklikleri tekrar geri hapsed."

Ona ters ters baktım. *Hepsi bu, değil mi?* Peki bunu yapmamı nasıl bekliyordu? "Kutu açılmıyor."

"Orada bulunan gerçekliğı hissedebiliyor musun?" diye sordu ve başımı salladığımda, "Birazcık çöz," dedi.

Şüpheci bir kaşımı kaldırdım ama itaatkâr bir şekilde avucumdaki kutuya odaklandım ve kalkanlarımı genişleterek düzlemlerin ötesine bakabildim. Oda değişmişti. Odadaki mobilyalar ve halılar çürümeye başlamış, malzemeler yıpranmış ve ahşap çürümüşü. Havada ham büyüün parlak ışıltıları dans ediyordu. Tamirci değişmemişti ve bir ruh gibi parlamıyordu ama pembe bir ışık onu çevreliyordu. Işığın hangi düzlemden geldiğinden ya da ne anlama geldiğinden emin değildim ama bunu bilmenin elimdeki görevde bana yardımcı olmayacağını tahmin ediyordum. Gerçeklik topuna odaklandım.

Elimdeki kutu aynı anda hem değişti hem de değişmedi. Onu görebiliyordum ama yine de içini görebiliyordum. Görünürde bir ağırlığı olmadığı düşünülduğünde, bu şaşırtıcı değildi. Kutuya dair büyüü hissim değişmedi - avucumun üstündeki boşluk hala sıkıca sıkıştırılmış bir gerçeklik topu barındırıyordu - ama ona dair algım değişti. Aslında düzlemleri göremiyorum, bunun yerine o düzlemlerde ne olduğunu görüyorum. Bu yüzden gerçeklik topunu *göremiyordum* ama bakarken, göz ucuyla bir şey görmek gibi, yanardöner bir renk ya da gri bir sıçrama yakalayabiliyordum. Ancak topun içerdiği düzlemler zaten etrafımda mevcuttu, bu yüzden onları zaten beni çevreleyen gerçeklikten ayıracak pek bir şey yoktu.

"Çöz onu," diye tekrar ısrar etti Müneccim.

Elimi uzattım ve gerçekliğin sıkıca sarılmış iplerini bulmaya çalıştım. Birkaç tanesini yakaladım ve birkaç santim çekmeyi başardım. Hayali kutunun kapağı çatladı, açılmadı ama en azından bir dikişi açıldı. Gerçekliğimde küçük yaralar filizlendi.

Parmak uçlarım, teller etimi derinlemesine kesiyordu. Acıyan, kanayan parmaklarımı geri çekerek irkildim.

Tamirci bıyık altından güldü. "Bu şekilde yaparsan kendini ciddi şekilde yaralarsın."

"Onları nasıl çözmemi önerirsiniz?"

"Sezgisel olarak tüm düzlemlere dokunuyorsunuz. Bu düzlemleri diğer varlıklara genişletmekte hiçbir sorun yaşamadınız. Bu düzlemleri de aynı şekilde genişletin. Onları burada zaten var olan düzlemlerin arasına itin. Ama onları bir şeyin ya da bir varlığın içine değil, düzlemlerin içine dokuyun."

"I . . . Ne?" Gezegenleri varlıklara genişletmek mi? "Hayaletleri ölümlü gerçekliğe yaklaştırdığım zamanları mı kastediyorsun?"

Tamirci'nin genç yüzü, sanki bariz olması gereken bir şeyi gözden kaçırdığım için sinirlenmiş gibi alaycı bir ifade aldı.

"Hayaletleri ya da koleksiyoncularımı ölümlü gerçekliğe çekmezsiniz - onlar kendi düzlemlerini asla terk etmezler çünkü onun dışında var olamazlar. İki düzlemi birbirine dokuyarak her iki gerçekliğin liflerini birbirine değdirirsiniz ve bu birleşik düzlemleri onların etrafına sararsınız. Bunu yanlış görselleştiriyorsunuz ama içgüdüsel olarak yapıyorsunuz."

Ağzımda küçük bir "O" harfi belirdi ama kaşlarımı çatarak hayaletleri düzlemler arasında sürüklerken ne yaptığımı düşündüm. Ya da sanırım, eğer Tamirci haklıysa, düzlemleri birbirine itiyordum. Bunun mezar büyüümün bir evrimi olduğunu düşünmüştüm, kuşkusuz gezegen dokumamla destekleniyordu. Başlangıçta bunu sadece dokunarak yapabiliyordum, büyüümü içimden hayaletin ya da Ölüm'ün içine doğru genişletiyordum. Ancak son birkaç ay içinde hayaletleri uzaktan gösterme konusunda oldukça ustalaşmıştım.

Büyümle uzanmanın ve düzlemleri çekmenin -ya da örmenin- nasıl bir his olduğunu düşündüm ve aynı şekilde avucumdaki gerçeklik topuna uzandım. Hiçbir şey olmadı. Dokunduğum anda büyüüm topu kuşatmıştı. Daha iyi bir kelime bulamazsam, o zaten *benimdi*. Ona ters ters baktım.

"Öyleyse bir sonraki mantıklı sonuca atla," dedi Mender, sesi keskin ve sabırsızdı.

Madem orada oturup düşüncelerimi okuyacak ve bana çıkışacaktı, neden bana lanet olası cevabı vermedi?

Kaşını kaldırdı, belli ki bu düşünceyi de yakalamıştı. Oh iyi. Burnunu sokan oydu. Duydukları hoşuna gitmediyse benim suçum değil.

Ama söylediklerine gelince, gerçeklik topuyla bir sonraki mantıksal sonuç ne olabilirdi?

Eğer sihrim onu "benim" yaptıysa ve daha fazla sihirle dürtmek hiçbir işe yaramadıysa, o zaman belki de ona *ulaşmam* gerekiyordu. Gerçeklik topunu hissedebiliyordum, bu yüzden ona odaklandım ve sonra bir hayalete ulaştığım gibi ulaşmaya çalıştım.

Ama uzanacak hiçbir yer yoktu. Gerçeklik yumağı kıpırdandı ama açılmadı.

Büyümün topu sardığında nasıl hissettirdiğini düşündüm. Okyanustan yükselen ve dışa doğru itilen bir dalga gibi. Gerçeklik topuna odaklanarak, büyüünün dışarıya, ileriye doğru aktığı ve daha büyük büyü koleksiyonundan hiç ayrılmadan boşluğu doldurduğu hissini taklit etmeye çalıştım.

Kutunun kapağı çevrilerek açıldı. Gerçekliğin iplikleri sihir dalgasıyla birlikte yuvarlanarak yayıldı.

"Çok iyi," dedi Mender ve sanki onu gururlandırmışım gibi bana dedece bir baş selamı verdi. "Gözünde canlandırдыңın okyanus benzetmesi iyi bir benzetmeydi. Eninde sonunda seni sınırlayacak ama şimdilik sana yardımcı oluyor."

Etrafıma baktım. Gerçekliğin asıl iplerini hâlâ göremiyordum ama onları hissedebiliyordum. Dokunduğum tüm düzlemlerin ve onların etrafımdaki her şeye dokunduğunun çok daha fazla farkındaydım. Oturduğum sandalye ve ayaklarımın altındaki halı da dahil olmak üzere, her ikisi de ölümler diyarıyla temas ettikleri için çürüyorlardı. *Lanet olsun.*

"Şimdi geri çek."

Tamirciye kaşlarımı çattım. "Kulağa kolaymış gibi geliyor."

"Kolay olduğunu hiç söylemedim. Yine de bunu nefes almak kadar otomatik olarak yapabilmeniz gerekir."

Bu basitliğin tanımını olmaz mıydı?

Büyüye odaklanmaya çalıştım. Geriye çekilmesi gereken gerçeklik ipliklerine konsantre olmaya çalıştım. Tamirci nefesinin altından keskin bir tıklama sesi çıkardı.

"Yine çok zorluyorsun. Okyanus görseline geri dön."

Dişlerimi gıcırdatmadım. En azından fazla değil. Derin bir nefes alarak içime sinen sıkıntıyı dışarı attım. Sonra sihrimi tekrar bir dalga gibi hayal ettim. Etrafımda hissedebiliyordum. Kendi etrafımda tam bir büyü çemberi oluşturmuştum. Şimdi hepsinin bana geri aktığını hayal ettim, tıpkı gelgit gibi.

Büyü hareket etti, biraz yavaşladı ama geri döndü. Gerçekliğin fazladan ağı kendini sıkıştırılmış bir topa geri sardı. Kutunun kapağı kapandı.

Etrafıma baktım. Birleştirilmiş uzayda tek bir yırtık ya da cep bile kalmamıştı. Daha önce planeweaving'imi gerçekliğe zarar vermeden hiç kullanmamıştım. Halıya baktım. Hâlâ çürümüş görünüyordu ama ölümler diyarı normal yoğunlukta olduğu için eskisi kadar çürümüş görünmüyordu. Kalkanlarımı kapattım. Yıpranmış kumaş ve küflenmiş delikler yok oldu, halı hala ölümlü gerçeklikte bir bütündü. Sandalye de öyleydi.

Sandalyeye baktım. Şok olmuştum.

"Gerçeklikleri düz bir şekilde örmedin. Sadece onları birbirine ördün," dedi Mender ve başım havaya kalktı.

"Ne?"

Genç yüzü korkunç bir şekilde asık görünüyordu. "Düzlemler doğal ve sürekli olarak birbirlerine sürtünüyor. Sana verdiğim gerçeklik katmanlarını açtın. Hiçbir şeyi birinden diğerine itmedin, sadece gerçekliği bu alana yaydın."

Bu kulağa doğru geliyordu ama bu çok fazla yeni bilgiydi. Yine de, daha önce nasıl yapılacağını hiç bilmediğim bir şeyi kesinlikle yapmıştım. Ve sihirli bir şekilde beni yere sermemişti, bu yüzden yeteneğimi kendime zarar vermeden kullandığım için bir puan.

"Evet, evet. Güzel. Şimdi tekrar

yap." Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne?"

"Dedikleri gibi, pratik yapmak mükemmelleştirir. Tekrar yapın."

Elimdeki, hâlâ bir kutu şeklindeki gerçeklik yumağına baktım.

Sonra onun ötesine, parmaklarıma baktım. Parmak uçlarımdan üçü koyu maviydi, kirli büyü'nün damarları parmaklarımda tüm uzunluğu boyunca ve avucumun içine doğru uzanıyordu. Gerçeklik topunu açmak için muazzam miktarda büyü kullanıyordum.

"Ah, bu bir sorun," dedi Mender, yüz hatları orta yaşlı iş adamına dönerek ve parmaklarını bacağına vurdu. "Oh evet, bu kesinlikle ölümcül olabilir."

Yüzümdeki kan çekildi. "Gördüğün olası gelecek bu mu? Ne zaman? Bunu önlemenin bir yolunu görüyor musunuz?"

Tamirci bana ters ters baktı. "Sana bu cevapları vermek isteseydim bile vermezdim. Şimdi pratik yap. Muhtemelen elinin çoğunu kirleteceksin ama bunu yapabilmen çok önemli."

Çünkü öyle ya da böyle ruhları Faerie'de istiyordu. Yine de eğer bana kendimi öldürmemeyi öğretebilirse, belki de değişen planeweaver'ların gitmesi ilk başta düşündüğüm kadar yıkıcı bir darbe değildi. Fakat

Tamirci güçlerim hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? "Sen bir planeweaver mısın?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "Ama belli ki uçakları manipüle edebiliyorum. Elindeki topu kim yaptı sanıyorsun? Şimdi konsantre ol. Öğrenmen gereken çok şey var. Faerie'de hapsolmuş ruhların serbest bırakılmasını istiyorum. İkimiz de Faerie'yi temelden değiştirmenin kötü bir plan olduğu konusunda hemfikiriz. Bu yüzden etrafta dolaşıp delikler açmak ve noktaları birleştirmek yerine gerçekliği düzgün bir şekilde örmeyi öğrenmelisin." Yüz hatları hiç görmediğim kadar gençleşti, en fazla ergenlik çağındaydı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve eğer beni bir öğretmen olarak görmeye başlarsan, bu ders için senden ikinci bir iyilik isteyeceğim."

Haklısın. Bunu kesinlikle istemedim.

Bana pratik yapmam gerektiğini söyleyen bir bakış attı. Nefes alarak tekrar gerçeklik topuna odaklandım ve sihrimin bir dalga gibi içimden yayılmasına izin verdim. Top açıldı, gerçeklik etrafımda küçük bir daire çizdi.

"Daha fazla itin," diye talimat verdi

Mender. Ben de yaptım.

"Daha ileri," dedi ve ben uymama rağmen elini "devam et" anlamında daire içine aldı.

Hareket etmemiştim ama ağır ağır nefes alıyordum. Birleştirilmiş gerçeklik parçası, yaklaşık sekiz fit genişliğinde bir daire şeklinde etrafıma yayıldı. Büyüm sınıra kadar gerilmiş gibiydi. Büyü dalgalarını daha da dışarı itersem, rezervuarımı boşaltmaya başlayacaktım.

"Yeter," dedi Tamirci başını sallayarak. "Artık onu geri çekebilirsiniz."

Minnettarlıkla yaptım. Bu sefer daha kolaydı, sanki büyü çoktan ruhumda kendi yollarını açmaya başlamıştı.

"Güzel." Tamirci'nin memnun gülümsemesi benden çok kendisi içinmiş gibi görünüyordu. "Şimdi tekrar yap."

- - -

Tamirci sonunda tatmin olmadan önce bana yarım düzine kez daha büyü yaptırdı. Birleştirilmiş düzlemlerden oluşan çemberimi birkaç kez dokuz metreye kadar çıkarmayı başarsam da, son denememde çemberi altı metrenin üzerine ancak çıkarabildim. Nefes nefese kalmıştım, terlemiştim ve bütün zaman boyunca oturmuş olmama rağmen tüm vücudum ağrıyordu. Enfekte olmuş elimdeki tüm parmaklarımın uçlarında koyu mor lekeler vardı ve bozulmuş büyü'nün damarları tüm el boyunca, bileğimin kıvrımına kadar uzanıyordu. Yanıyordu ve daha çok acıyordu.

diğer parçalarımın daha fazla. Yayılmayı dikkatle izlemem gerekiyordu. Omzuma ve ruhumdaki zayıf noktaya tekrar ulaşmasına izin veremezdin.

"Sanırım hazırsın," dedi Mender, sandalyesinden kalkarak.

Uyumak için mi? Buna kesinlikle hazırdım.

Başını sallayarak bıyık altından kıkırdadı. "Bu gerçekliği Faerie'ye taşımaya hazırsın."

Hayır. Uyku kesinlikle doğru cevaptı. Bir esnemeyi bastırdım. Kalkanlarım kapandığına göre, gerçeklik topu tekrar sağlam bir kutu gibi görünüyordu. Onu tutabiliyor, elden ele taşıyabiliyordum ama yine de ağırlığı yoktu. Bu rahatsız ediciydi.

"Peki benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz? Gidip Faerie'de cesetler bulmamı, ölümler diyarı ve koleksiyoncular düzleminin bulunduğu topu açmamı ve sonra ruhları toplamak için biri gelene kadar orada öylece durmamı mı?"

"Tabii ki hayır. Halkım oturup kutuyu açmanızı bekleyemez. Kapana kısılmış bir ruh bulduğunuzda, onu bedenden çıkaran kişi siz olmalısınız. Gerçekliğin katmanlarını geri çektiğinizde, ruh da bu düzlemlerin dışında var olamayacağı için katlanacak ve sıkışacaktır. Toplayıcılarım ara sıra o alanı kontrol edecek ve topladığınız ruhları toplayacak."

Bir kutunun içinde hayalet taşıyarak dolaşma fikri tüylerimi ürpertti. Elbette önce istediği ruhları bulmam gerekiyordu. Faerie'de ölümler nadirdir. Orada gördüğüm cesetlerin çoğunu daha sonra ölümlüler âlemine getirmiştin. Bir de Maeve gibi ölmüş ama tekrar ayağa kalkıp dolaşan vakalar vardı. Eğer bir koleksiyoncu onu görürse, muhtemelen ruhunu alırdı. Ben kendimi bunu yaparken görmedim. Beni yanlış anlamayın, daha önce de ölü bedenlerde gezinen ruhları serbest bırakmıştım ama o ruhlar kendilerini yok ediyorlardı. Ölümünden iyileşen fae'ler için durumun böyle olduğunu düşünmüyordum.

Tamirci beni izledi, açıkça dile getirmediğim düşüncelerimi takip ediyordu. Kaşlarını çattı, yüzü sanki nerede duracağından emin değilmiş gibi farklı çağlar arasında hızla gidip geliyordu.

"Borcumu temizlemek için kaç ruh gerekecek?" Sordum, çünkü Faerie'de ölü bedenler arayan bir kutuyu daha ne kadar taşıyabilirdim ki?

"Ya hepsini söylersem?"

Ağzım açık kaldı ve başımı hızlıca salladım. "Bu mümkün değil. Faerie'de gidemeyeceğim yerler var. Kahretsin, benim de

muhtemelen asla bulamazdım. Yani, bunun ne zaman tamamlanmasını bekliyorsunuz?"

Tamirci gülümsedi. "Kabul ediyorum, her şey gerçekçi değil ama bana olan borcunuz çok büyük. Önünüzde çok iş var. Ama zamanınız var. Gerçekliği çözme ve esnetme konusunda çok daha iyi olmalısın. Nihai hedefin, sonunda ölümlerle dolu savaş alanlarını özgürleştirmek."

"Sonunda mı?" Yani bana bu görevi zaman çizelgesi olmadan mı veriyordu? "Bir savaş alanına vardığında, sana bir büyü yapacağım. Halkımı çağırın ki yüzlerce ruhu tek başınıza toplamayın. Zamanı geldiğinde, büyü sizin için hazır olacak."

Gözlerimi kırpıttım. Bana verdiği görevin ne anlama geldiğini tam olarak düşünmemiştim. Kendimi bir savaş alanında ölümlerin arasında yürürken hayal etmeye çalıştım, etrafımda sadece dokuz fitlik harmanlanmış düzlemler vardı. En korkunç ölümler de bunlar olurdu. Ölümeleri tersine çevrilebilenler iyileşmiş olurdu. Yani bu cesetler kötü durumda olurdu ve Faerie'de hiçbir şey çürümediği için, bu eski savaş alanları savaşın olduğu günkü kadar taze görünürdü. Omurgamdan aşağı soğuk bir ter damlası aktı.

"Açıkçası bu kadar küçük bir gerçeklik çemberi yetersiz olacaktır," dedi Mender, dile getirilmemiş düşüncelerime katılarak. "Pratiğe ihtiyacın var. Tek bir akşamda elde edebileceğinden çok daha fazlasına." Öne doğru eğildi. "Ve senden pratik yapmanı bekliyorum. Yeteneklerinde istikrarlı bir büyüme görmek istiyorum." O bunları söylerken, borcun etrafımda sıkılaştığını, talimatlarını ruhuma bağladığını hissettim. Bu hiç de rahat bir his değildi. Tamirci devam etti, bana karşı tuttuğu borçtan duyduğum sıkıntıyı fark etmedi ya da umursamadı. "Bu arada, Faerie'ye her girişinde kutuyu yanında taşı. Görevini henüz tam olarak tamamlayamasan bile, kapana kısılmış ruhları serbest bırakma fırsatı bulacaksın. Serbest bıraktığın her ruh borcunu azaltacaktır."

İsteksizce başımı salladım ve aslında bir kutu olmayan kutuya baktım, onu en iyi nasıl taşıyacağımdan emin değildim. Arka cebime sığacak gibi değildi. Çantama koymayı planlayarak ayağa kalktım ve Tamirci başını salladı.

"Şekli önemli değil, sadece işlevi önemli. Ve onu her zaman yanında taşıyacaksın." Elini salladı ve kutu kayboldu. Bir an sonra uzun bir kolyenin üzerinde bir madalyon olarak yeniden ortaya çıktı. "Bu daha uygun bir şekil mi?"

"İşe yarar," dedim ve Tamirci başını eğip tek kaşını kaldırdığında zinciri çözüp boynuma geçirdim. Ölüler diyarından sıkıştırılmış bir topun göğüs kafesimin üzerinde asılı durmasının sinir bozucu olacağından korkuyordum ama bunu neredeyse hiç fark etmedim. Elimi uzattığımda gerçeklik topunu hissedebiliyordum ama dikkatimi dağıtmıyordu.

Tamirci tatmin olmuş gibi başını salladı ve yüzü tekrar yaşlı bir adaminkine dönuştü. "O zaman ben de yoluma gideyim. Bana olan borcunun ağırlığını hissettin. Sana zaman vermiyorum ama yaşarken bu borcu ödeyecek kadar ruh toplayamazsan, öldüğünde de bana borçlu kalacaksın. Bunu istemezsiniz."

Yutkundum. Bu son cümle yüzyılın en hafif cümlesiydi. Genellikle ölüm bir borcu ortadan kaldırırdı. Görünüşe göre ruh toplayıcılarının lideri için öyle değildi. Mor lekeli elime baktım. *Peri'de ölmediğim süreç.*

"Bunu düşünmüştüm," dedi. "Bu *onun* en büyük korkularından biri. Senin Faerie'de kaybolman, bir daha asla ortaya çıkmaman ve senin hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmemesi ve sonsuza dek kapana kısılmış olman."

Başka tarafa baktım. Yine Ölüm hakkında konuştuğunu biliyordum. Ve bunun Ölüm'ün endişelendiği bir şey olduğunu da biliyordum. Bana birden fazla kez söylemişti. "O madalyonu yakınında tutarsan her zaman topraklarımıza bağlı kalırsın," dedi. dedi ve elim madalyona gitti. Gülümsedi. "Katı kurallarım yüzünden beni güçlü bir tiran olarak gördüğünü biliyorum ama umurumda. Şimdi gitmeliyim."

Bununla birlikte, formu odadan kayboldu. O gittikten sonra Falin'le konuşmak ve ardından yatağıma yığılıp en az on iki saat uyumak niyetiyle döndüm. Sonra sesi, "Ve büyüünün tedavisini bul. Er ya da geç, en iyisi bu."

Etrafımda döndüm. "Yani basmoarte'ı tedavi etmek mümkün mü?"

Orada kimse yoktu ve cevap vermedi. Geri gelmesini ya da daha fazlasını söylemesini umarak bekledim. Gelmedi. Sonunda yatak odama geri döndüm ama yorgun olmama rağmen kendimi daha hafif hissediyordum. Biraz daha umutluydum.

Bölüm 18

I kapıma vurulduğunu duyarak uyandım. Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kısarak yatağımın üstündeki pencereye baktım. Gökyüzü hâlâ karanlıktı.

Çok fazla

Uyanık olmak için erken.

Kapı tekrar çalındı ve yastığı başımın üzerine çektim. Muhtemelen Falin'di. Mender gittikten sonra onunla konuşmaya gitmişim ama o hâlâ kış mahkemesindeydi. Dava üzerinde yeniden çalışmaya başlamadan önce onunla konuşmam gerektiğini bildiren bir mesaj atmışım. Şafaktan önce demek istememişim.

Kapı çalma sesi kesildi.

Sabaha kadar bekleyemeyecek bir şey değil. Geri döndüm.

Kapı açıldı.

PC havlayarak ve hırlayarak yataktan atladı. Altı kiloluk bedeninde barındırdığı tüm vahşilikle davetsiz misafirin üzerine saldırdı.

Doğrudum, hareket ederken bıçağımı bulmaya çalışıyordum. PC şatoda yaşayan herkesi tanır ve severdi. Onlara havlamazdı. Bu da burada yaşamayan birinin az önce odama girdiği anlamına geliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, ayağa kalkmaya çabalarken neredeyse karanlıkta görmeye çalıştım. Gözlerim yeterince hızlı işbirliği yapmadı ve kalkanlarımı açtım, gözlerimden gelen parıltının beni ele vereceğini biliyordum ama dikkat etmek istediğimden daha fazlasını görmek istiyordum.

"Barış, köpek," dedi Dugan yatak odamın kapısından.

Hançerimi indirdim. "Burada ne yapıyorsun? Ve belki de daha iyi bir soru, buraya nasıl geldin?" Koğuşlara bağlı küçük kürenin durduğu şifonyerime baktım. Neşeli bir yeşil renkte parlıyordu, yani her şey yolundaydı ve davetsiz hiç kimse koğuşları geçmeye çalışmamıştı. *Caleb gidiyor*

onları yeniden ayarlamalıyım. Dugan'ı en son saatler önce tepede görmüştüm. Bunca zamandır buralarda takılmıyordu herhalde?

"Bu önemli değil. İhtiyacım olan-" diye başladı ama ben sözünü kestim. "Evet, öyle sayılır." Kalenin oldukça güvenli olduğunu sanıyordum. "I-"

Oturma odamın diğer tarafındaki kapı çaldı ve ardından yumuşak bir sesle "Alex? Her şey yolunda mı?"

Falin. Anlaşılan odamda gece yarısı parti zamanı gelmişti. "İçeri gel," diye bağırdım.

Kapı açıldı ve Falin üzerinde sadece gri bir uyku pantolonu olduğu halde içeri girdi, bu da neredeyse dikkatimi silahının elinde olduğu gerçeğinden uzaklaştırıyordu.

"PC'yi ne harekete geçirdi?" diye sordu, gözleri oturma odasını tararken. Yatak odasının kapısına ulaştığında silahı kıpırdadı ama Dugan'a doğrultmadı. "Buraya nasıl geldin?"

PC'yi kucaklamak için diz çöktüğümde, "Ben de tam olarak bunu sordum," dedim. Hâlâ Dugan'a hırıliyordu. Gölge Prens'ten gerçekten hoşlanmamıştı. Köpeğimin mükemmel bir zevke sahip olduğunu düşündüğümünden, bu gerçeği Dugan'a karşı not ettim.

"Bunun için zamanımız yok. Alexis, yardımına ihtiyacım var."

İlk içgüdüm ona normal mesai saatleri içinde benimle iletişime geçmesini söylemekti ama Dugan'ın sesi çıldırmış gibiydi. Arkadaşının öldüğü sanıldığı için ofisime geldiğinde sesi umutsuz çıkmamıştı. Ne de en iyi ipucumuzun eğlenceden sonra öldürüldüğünü öğrendiğimizde, ama şimdi sesinde panik vardı.

"İstediğin ödeme için pazarlık yapabiliriz ama acele etmeliyiz," dedi bana yaklaşıp. Dirseklerimi kavrayacakmış gibi görünüyordu ama PC hâlâ kollarımda hırıliyordu.

Falin'e baktım. Gölge Prens'i kısıp gözlerle inceledi. "Nereye gideceksin? Ne yapmaya?" diye sordum.

"Gölge mahkemesi," dedi Dugan. Döndü ve benden uzaklaşarak şifonyerime doğru yürüdü. Üstüne dizilmiş eşyalara bir göz attı ama onları gerçekten gördüğünü sanmıyordum. Önemli olan hareketiydi, sanki volta atmak düşüncelerini ve kelimelerini bir şekilde çözebilirdi. Ellerinin keskin seğirmeleri ve ayaklarının ağır adımları düşünülüşünde, bunun tedirgin gerginliğini hafiflettiğini düşünmüyordum. Tekrar bana döndü. "Kral hasta."

Şimdi kafam daha da karışmıştı. "Ben şifacı değilim." "Onda basmoarte var."

Kaşlarımı çattım, kafam daha az karışmamıştı.

"Bu hastalığa nasıl yakalandığını biliyor musun?" Falin sordu.

Dugan başını salladı. "Serri yatağa gittiklerinde iyi olduğunu söyledi. Gecenin bir yarısı uyanmış ve onu olduğu gibi bulmuş. Kirli büyü şimdiden çoğunu kaplamış ve bilinci yerinde değil. Fazla zamanı yok."

Ne diyeceğimi bilemedim. Basmoarte bir ölüm fermanıydı; bunu hepimiz biliyorduk. "*Özür dilerim*" insani bir yanıt olabilirdi ama hiçbirimiz insan değildik.

"Benden ne istiyorsun?" Sonunda bunun nereye varacağından emin olamayarak sordum.

"Basmoarte'ın yayılmasını tersine çeviren duyduğum tek kişi sizsiniz."

"Sadece geçici olarak." Elimi kaldırdım. Kirli büyü ben uyurken daha fazla yayılmamıştı ama elimin tamamı, her zaman var olan hayali kanın altında koyu mor çizgilerle kaplıydı.

Dugan tekrar bana doğru yaklaştı. "Geçici bir geri dönüş bile onu ölümün eşiğinden döndürür."

"Alex, hayır," dedi Falin yanımda pozisyon alarak. "Enfeksiyonu ortadan kaldırmak için Gölge Kral'ın büyüyle temas etmen gerekirdi. Kendine daha fazla zarar vermeden kendi büyüünü çıkarabildin ama basmoarte enfekte büyü yoluyla yayılır. Kendine bilinmeyen miktarda zarar verebilirsin ve kendi basmoarte'ın çok daha hızlı yayılır."

"Sizden almanızı istediğim muazzam riskin farkındayım." Dugan derin bir nefes aldı. Sonra başını eğdi. "Borcu üstlenmeye hazırım. Lütfen kralı temizlemek için kendi üzerinde kullandığın büyüü kullan."

Onun sözleriyle aramızda borçlanma ihtimali doğdu. Eğer kabul edersem, bu çok büyük bir meblağ olacaktı, en azından Tamirci'ye söz verdiğim kadar büyük bir borç olacaktı. Ama bunun nedeni büyük miktarda risk taşımasıydı. Kralı temizlemek beni tamamen öldürmezdi, ama enfeksiyonu yayan daha fazla yara geliştirirsem, basmoarte beni daha hızlı öldürecekti. *Gerçi Tamirci bir tedavisi olduğunu söylemişti.*

Falin kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar, "Hayır," dedi. "Eğer ölmüşse borcunu nakde çeviremez."

"Kendi kararımı kendim verebilirim," dedim kaşlarımı çatarak. Sonra Dugan'a döndüm ve onu inceledim. Eğer kral ölüme bu kadar yakınsa

dedi, zaman çok önemliydi, ama önce birkaç cevap almadan onu gölge mahkemeye kadar takip etmeyecektim.

"Yaralı mısın?" "Yaralı mısın?" diye sordum ve gözleri inanmaz bir şaşkınlığa dönüştüğünde ekledim, "Zırhının altında. Yüzündeki yaraları cazibeyle saklamadığını biliyorum."

"Sen benim nişanlımsın. Eğer bedenimi incelemek istersen, teslim olurum. Ama şimdi zamanı değil." Sözcükleri gergin bir çenenin içinden çıkardı, sorudan rahatsız olduğu belliydi.

Başımı salladım. "Anlatmak istediğim bu değil. Yaralı prens olarak adlandırılabileniz ya da adlandırıldığınız kadar belirgin yara izleriniz var mı?"

Dugan bana baktı, şaşkınlığı sabırsızlığıyla savaşıyordu. "Hayır."

Falin beni izliyordu ve sorularına duyduğu merakı hissedebiliyordum ama müdahale etmedi. Bunu önce onunla tartışmak için zamanım olmasını tercih ederdim ama zaman bizim tarafımızda değildi.

Dugan'ı inceledim. "Faerie'de 'yaralı prens' olarak bilinen bir prens var mı?"

"Şu anda Faerie'deki tek prens benim," dedi Dugan, kaşları çatılmıştı ama parmakları hareket etme ihtiyacını ele veriyordu. Endişeli tedirginliğiyle adeta vızıldıyordu. *Sorular yüzünden mi? Yoksa kral yüzünden mi?* İçimden bir ses ikincisini söylüyordu.

Ona baktım, tereddüt ettiğim her anın kralın son anı olabileceğinin farkındaydım. Dugan güneş battıktan ve ateşkes sona erdikten sonra cesetler bulunana kadar bizimle birlikte olmuştu. Lunabella ya da Jurin'in kafasını kesmek için ne zamanı ne de fırsatı vardı; en azından biz onların öldürüldüğünü düşündüğümüzde. Yaralı prens o değildi ve bu soruşturmada gizlice bize karşı çalıştığını düşünmüyordum.

Başımı salladım, bu hareketi odadaki herkesten çok kendime yaptım ve sonra dedim ki, "Lunabella'nın hayaletine bir soru sormayı başardım. 'Yaralı Prens' tarafından öldürüldüğünü söyledi ama eğer tek Peri sizseniz prens . . ."

"Ben yaralı prens değilim."

Bunu hemen hemen anlamıştık. Ama Faerie'deki tek prens oydu, o halde kimi kastetmiş olabilirdi? Şimdi bunu çözecek vaktimiz yoktu. Bu konuşmaya yakında tekrar dönecektik. Yine de şimdilik, Dugan gölge sarayına gidip krala yardım edip etmeyeceğime karar vermemi beklerken potansiyel borcun havada asılı kaldığını hissedebiliyordum.

Tekrar başımı salladım, bu sefer isteğine cevap olarak. "Krala yardım edebileceğime söz vermiyorum ama ne yapabileceğime bakacağım. Eğer söylediğiniz kadar kötüyse, yeni kral olmak için kendinizi hazırlamanız gerekebilir."

Dugan'ın omuzları çöktü. "Sarayımız zaten zayıflamış durumda. Eğer o ölürse, benim yönetebileceğim bir gölge taht kalmayabilir."

- - -

Falin giyinmek için ayrıldı ve ben de Dugan'ı oturma odamda beklemesi için gönderdim. İki dakikadan kısa bir sürede giyinmeme rağmen, yatak odamın kapısını açtığımda prens volta atıyordu. Oturma odası çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı. Ne olursa olsun, onun tedirgin adımları mekânı sıkışık hissettiriyordu. Ben odamdan çıktıktan bir süre sonra Falin süitimin ön kapısını açtığında rahat bir nefes aldım. Falin bizimle gelmek için ısrar ettiğinde tartışarak zaman kaybetmemiş olması Dugan'ın çaresizliği hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Peki gölge mahkemesine nasıl gideceğiz?" Ben sordum.

Dugan ellerini kaldırdı ve şöminenin yanındaki duvarı saran gölgeler dağıldı. Gölge kaybolduğunda, taş duvar olması gereken boşluk, ortasında kukuletalı bir figürün durduğu mağara gibi bir odaya dönüştü. Kısa boyluydu, bir çocuktan daha uzun değildi. Onu tanıdım. Yüzünü hiç görmemiştim ama ruhunun rengini daha önce görmüştüm. Sarı, insan.

"Planebender mı?"

Dugan başını salladı. "Kalenizde planebender'ın ulaşabileceği kadar Faerie var."

Bu istenmeyen bir yan etkiydi. Büyülerinin engellenip engellenemeyeceğini öğrenmem gerekecekti. Gölge mahkemesi üyelerinin istedikleri zaman ortaya çıkmalarını istemiyordum.

Dugan sinsice ilerledi ve duvarımın olması gereken gölge avluya açılan delikten içeri adım attı. Ben de hemen arkasından gittim ve duyularımı açarak kapıyı inceledim - aslında daha çok uzayda bir yerden başka bir yere açılan bir yırtık gibiydi-. Kaleminden Faerie'ye doğru ilerlerken gerçeklik katmanlarındaki değişimi hissedebiliyordum ama planebender'ın Faerie'yi normalde dokunmadığı yerlere nasıl dokundurduğunu tahmin bile edemiyordum. Elbette o bir planebender'dı, ben ise bir planeweaver, yani yeteneklerimiz aynı aileden olsa da oldukça farklıydı.

Falin kapıdan içeri adımını attığında, planebender uzaydaki yırtığı iki eliyle kavradı ve tekrar bir araya getirdi. Kalkanlarım açıkken, neredeyse gerçekliğin ipliklerinin kendilerini onardığını görebiliyordum. Sonra dikiş yok oldu, sanki kapı hiç var olmamış gibi. *Ve şimdi gölge mahkemesinden kolay bir çıkış yolum yok.* Hoşuma gitmemişti ama gelip kralı görmeyi kabul etmiştim, o yüzden gelmeliydim.

Adım attığımız oda uzun bir koridor gibi görünüyordu. Gölgeler duvarlar boyunca kaynaşıp kıvranıyordu ve ben yürürken koridorun tam ortasında kalmaya özen gösterdim. Çok uzağa gitmemize gerek yoktu. Dugan bir gölge parçasına döndü ve gölgeler kenara çekilerek koyu altın rengi bir kapı çerçevesini ortaya çıkardı.

Dugan bir adım attı, ben de onu takip etmek için hamle yaptım ama bir şey kolumu tutarak beni geri çekti. Aşağıya baktığımda planebender'ı gördüm, eli kazağımın örgüsüne geçici olarak sarılmıştı.

"Ona yardım edebilirsin, değil mi?" Sesi genç ve endişeliydi ama sanki daha önce, uzun zaman önce duymuşum gibi inanılmaz derecede tanıdık geliyordu.

İçimden diz çöküp ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek geldi ama aslında o kadar kısa boylu değildi, bu yüzden yanlış anlaşılabilirdi. Ayrıca, sesi ergenlik öncesi gibi gelse de, neredeyse kesinlikle bir şekil değiştirendi, yani benden çok daha yaşlı olabilirdi. Onu aşağılamak istemedim.

"Ne yapabileceğime bakacağım," demekle yetindim. Bu da bana pek yeterli gelmedi ama tutamayacağım bir sözle kendimi bağlayacak değildim.

Bununla birlikte kapıdan geçip kralın yatak odası olabilecek bir yere girdim. Dört direkli büyük yatağın üzerinde dişi bir fae oturuyordu, vücudu koruyucu bir şekilde öne doğru eğilmişti, büyük kösele kanatları yatağın çoğunun görünmesini engelleyecek şekilde gerilmişti. Biz içeri girerken başını kaldırdı. Yüzü başkaydı ama güzeldi ve kırmızı gözleri cam gibiydi, uzun kirpikleri gözyaşlarından topaklanmıştı.

Dugan yatağın yanına yaklaşırken, "Serri, bu Alexis," dedi. "Onu Nandin'e bakması için getirdim."

Bana baktı, değerlendiriyordu. Kanatları yavaşça geri çekildi, derimsi zarlar kalkarak Gölge Kral'ın yatağa düzgünce sıkışmış, başı ve omuzları kucağında olduğunu ortaya çıkardı. Uyuyor gibi görünüyordu ama huzurlu değildi. Yüzü, bozulmuş büyü'nün koyu mor çizgilerinin etrafında solgundu,

Cildinde boncuk boncuk ter vardı, kaşları çatılmıştı ve gözleri, kaçamadığı bir rüyaya yakalanmış gibi kapaklarının arkasında dalgalanıyordu.

"Sen bir şifacı mısın?" Sesi yüksek ve sertti, içindeki endişe neredeyse elle tutulur bir şeydi.

"Tam olarak değil."

Kırmızı gözlerini Dugan'a dikti, sorgulayan ve biraz da düşmanca bir bakıştı bu. "Daha önce Basmoarte'ı temizlemişti."

Dugan'a kaşlarımı çattım. Henüz krala bakmaktan fazlasını kabul etmemiştim.

Serri yüzük takmıyordu ve gündönümünde kralın huzuruna çıkmamıştı, yani resmi bir eş değildi ama onu önemseydiği açıktı. Ona yanlış bir umut vermek istemedim.

"Eğer bunu yapabilirsem, bir hazneniz var mı?" Etrafıma bakınarak sordum. Odadaki alan geniş gibi görünse de, çoğu gölgede kaybolmuştu, sanki yatak canlı bir karanlık denizinde sürükleniyormuş gibiydi.

Dugan kaşlarını çatarak, "Ağaçlar burada pek bol değil," dedi. Basmoarte'ı nereye *koyacağımı* düşünmediği belliydi ama kralı temizleyebildiysem, kirlenmiş büyü'nün bir yere gitmesi gerekiyordu.

"Alex," dedi Falin, sesinde endişe ve kınama vardı. Arkamdan yaklaşıp benim alanıma girdi. Ellerini omuzlarıma koyacağını düşünmüştüm ama sadece arkamda kaldı, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı, etrafımızı saran karanlıkta yalnız olmadığımı hatırlattı ama kendi seçimimi yapmam için gereken alanı bana bıraktı.

Kralı düşündüm. Benimle uzaktan akrabaydı -birkaç kez büyük büyük amca- ama onu gerçekten tanıımıyordum ve kesinlikle ona karşı ailevi duygular beslemiyordum. Yine de yapabileceğim bir şey varken bu kadar acı çeken biri korkunçtu. Bir de babamla yaptığım konuşmayı düşünmek gerekiyordu. Peri denge gerektirir. Eğer Dugan haklıysa ve zaten azalan gölge sarayı kralıyla birlikte düşerse, denge bozulacaktı. Babam dengenin daha fazla bozulması halinde çarkın kırılacağına ve bildiğimiz Faerie'nin bir kez daha parçalanacağına inanıyordu. Faerie güzel ve korkunçtu ama parçalandığını görmek ister miydim?

Değişiklik mi? Evet. Faerie'nin biraz değişime ihtiyacı var. Ama kırılmasını istemedim.

Yatağa yaklaştım ve duyularımı açtım. Normal görüşümde kral ölüm döşegindeymiş gibi görünürken, ona baktığımda

çok daha kötüydü. Kirlenmiş büyü tüm vücudunu kaplamış, dallar derinlere inmişti.

"Nasıl bu kadar hızlı yayıldı?" Fısıldadım, orada bulunan herkesten çok kendimle konuşuyordum.

"Asırlar öncesinin Basmoarte'ı asla böyle yayılmazdı." Dugan nerede durması gerektiğinden emin değilmiş gibi yatağın kenarına yaklaştı. "Bir fae'yi tüketmek haftalar alırdı. Bir gece değil."

"Belki de bu Basmoarte değildir." En azından geçmişte Faerie'ye bulaşmış olanla aynı türden değil. Tamirci'nin ayrılırken söylediklerini düşündüm. Uyku sonunda yorgun bedenimi tüketmeden önce bu konu hakkında epeyce düşünmüştüm. Tedavi *demışti*. Tedavi değil. Bu da bana aslında bir tedavi olduğunu düşündürdü. Bu da kralın ve benim ihtiyacımız olan tek şeyin oyalanmak olduğu anlamına geliyordu. Tedavi bulunana kadar hayatta kalmak.

"Kirli büyü için bana bir kap getirin," dedim Dugan'a bakarak. "Ben alırım," dedi Serri, kralı terinden öpmek için başını eğerek-kaygan alını.

Başımı salladım. "Hayır. Bu seni öldürür."

"Kralım için ölmek benim için onurdur," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Birincisi, bu bir tedavi değil, geçici bir çözüm, yani hayatınızı çöpe atmış olursunuz. Enfeksiyon tekrar yayılacaktır." Gerçi benimki, sistemimdeki ilk salgın sırasında olduğu kadar hızlı yayılmamıştı. Umarım kral için de aynı şey olur. "İki, senin ölümüne alet olmayacağım." Dugan'a döndüm. "Bana duyguları olmayan bir şey getir."

Dugan bir an için arkamdaki boşluğa baktı ve sonra dönüp gölgelerin içinde kayboldu. Beklerken yataktan geri çekildim. Falin yanıma geldi.

"Bundan emin misin?" diye sordu, sesi sert bir fısıltı gibiydi. Sesi kızgın geliyordu, belki de öyleydi ama bunun endişeden kaynaklandığını biliyordum. Ve beni durdurmaya ya da vazgeçirmeye çalışmadı, bu yüzden ona iki puan.

"Bir tedavisi var." Sesimi alçak tutmaya çalıştım. Bir tedavi olduğundan emindim, yoksa bunu bir gerçek olarak ifade edemezdim, ama bu onu zamanında bulacağımız anlamına gelmiyordu. Kral için de benim için de.

Falin'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ve beni inceledi. Sonra bakışları aşağıya indi ve kazağımın açık V'sinde asılı duran küçük gümüş madalyona odaklandı. "Sana nereye bakacağını söyledi mi?"

Sesindeki çiğ acı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Elim aslında madalyon olmayan madalyona gitti. Elbette başka hiç kimse onun aslında bir gerçeklik topu olduğunu bilmiyordu. Sadece daha önce hiç takmadığım güzel bir mücevher parçası gibi görünüyordu. Yamaçta Ölüm'le karşılaştıktan sonra hiçbir açıklama yapmadan kaçarken edindiğim bir mücevher parçası. Falin konuşmanın Ölüm tarafını duyamamıştı, bu yüzden Tamirci'yle buluşmaya gittiğimi bilmiyordu. Şatodaki herkes Ölüm'le bir ay önce ayrıldığımızı anlamıştı; birkaç gün boyunca etrafta dolanıp durmam ve bol bol çikolatalı dondurma tüketmem iyi bir ipucu olmuştu.

Dün Falin ve ben festivaldeki en uzun geceyi birlikte geçirmiştik ve o öpücük vardı. Sonra Ölüm'le konuştuktan sonra onu bir tepede cesetlerle birlikte terk ettim.

Evet, kötü görünüyordu.

"Bana söyleyen Tamirci'ydi," dedim, sesimi boş tutmaya çalışarak çünkü bir yanım ona sarılıp Ölüm'le hiçbir şey olmadığına dair güvence vermek istiyordu. Diğer yanım ise böyle bir varsayımda bulunduğu için sinirliydi ve ona birlikte olmadığımızı, dolayısıyla Ölüm'le yeniden bir şeyler yaşamış olmamın bir önemi olmadığını hatırlatmak istiyordu. Ki öyle bir şey yapmamıştım. Nötr olmak daha iyiydi. Elimi madalyona bastırdım, beklenen metali değil ama ölümler diyarının soğuk katmanlarını hissettim. "Ve bu bir hediye değil. Tamirci'ye borçlu olduğum iyiliğin bir parçası."

Arkamı döndüm, öylece bıraktım.

Neyse ki Dugan bir süre sonra yeniden ortaya çıktı ve bizi konu hakkında daha fazla konuşmaktan kurtardı. Ne yazık ki yanında hareket eden bir şey getirmişti.

Dugan odaya geri dönerken kollarında küçük siyah bir keçi taşıyordu. Acınası bir şekilde meledi ve midem düğümlendi.

"Bu değil-" diye başladım.

"Burada hiç ağaç yok Alexis." Dugan keçiye yatağın yanına koydu ve kaçmasını önlemek için bir boynuzundan tuttu. "Mantar ya da yosunun bir kap olarak işe yarayacağını düşünmüyorsanız, kısa sürede yapabileceğim en iyi şey bu." Nereden bulduğu belli olmayan parlak kırmızı bir elma çıkarıp keçiye uzattı, keçi sakinleşti ve dudaklarını geriye doğru kıvrarak uzatılan meyveyi yemeye başladı.

Keçiye baktım. Dugan bana ters ters bakana kadar başımı salladığımı farkında değildim. "Et yiyorsun, değil mi? Ölümlüler âleminde bu keçi yiyecek olurdu."

Bu mantıklıydı. Marketten biftek alırken iki kere düşünmezdim -tamam, belki bir an için fiyatı yüzünden, ama canlı olduğu için değil. Kelimenin tam anlamıyla hala etrafta dolaşan ve meleyen bir hayvanda tamamen farklı bir şey vardı.

Kral yatağın içinde hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Fazla zamanı yoktu. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapmalıyım.

"Sadece bir keçi mi?" Sonunda sordum. "Keçiye büyülenmiş bir insan ya da basit bir hayvandan daha fazlası olan daha yüksek düşünceli bir varlık değil mi?"

"O bir Peri keçisi. Eskiden oldukça yaygındı, ama ölümlüler aleminde olduğu gibi, çoğu Fae artık onları yetiştirmiyor. Ama o sadece bir keçi." Bundan hoşlanmamıştım ama bir konuda haklıydı: Kirlenmiş büyü'nün bir mantarı ya da biraz yosunu kabul edeceğini sanmıyordum. Derin bir nefes aldım.

Nefes alarak tekrar yatağa yaklaştım ve sürünerek kralın yanına diz çöktüm. Kazağımın kollarını sıvadım, işin özellikle dağınık olacağını düşündüğümünden değil, en azından öyle olmamasını umduğumdan, ama çalışırken kendi kirli büyüümün yayılmasını izlemem gerektiğinden.

Duyularımı açarak uzandım ve kralın yüzünde görebildiğim büyüye dokundum. Serri onun arkasında gerildi, kanatları açıldı ve en üst eklemden keskin bir pençe ortaya çıktı. Dugan ona ters ters baktı ve o da kralına dokunmamı engellemeyerek sustu.

"Hareket etmen gerekecek," dediğimde kırmızı gözleri kısıldı ve dudaklarındaki itiraz netleşti. "Büyü muhtemelen sana da bulaşmaya çalışacak. Bu yüzden ben çalışırken ona dokunamazsın."

Prensine baktı -çünkü kralı iyileştirmek için güvendikleri kişi ben olsam bile, belli ki yetkim yoktu. Prens başıyla onayladı ve Serri dikkatlice kralın altından kayarak çıktı, yatağı terk etmeden önce başını şefkatle bir yastığa koydu. Çok uzağa gitmedi ama birkaç adım ötede durup dalgın dalgın izledi.

Kralın tapınağından geçen karanlık bir büyü ipini kopardım. Parmak uçlarıma dokunduğu yer karıncalandı ama aslında acımadı. *Bu iyiye işaret, değil mi?* Muhtemelen değil. Onu çektim, yırttım ve alttaki deriyi lekesiz bırakacak şekilde serbest bıraktım. Birkaç kola ayrılan daha büyük bir zehirli büyü dizisinde ortaya çıktığı ilk noktayla karşılaşmadan önce sadece birkaç santim çözdüm. Bir sonraki küçük tele geçtim ve onu da o noktaya geri çektim. Sonra bir sonrakine ve bir sonrakine, ta ki daha büyük iplikçik artık sabitlenmeyene ve onu daha da büyük bir iplikçikten ayrıldığı yere geri çekene kadar.

Bu şekilde çalışmaya devam ettim, kirlenmiş büyü yığınına çözerken olabildiğince hızlı ve verimli bir şekilde hareket ettim. Kralın başını serbest bıraktım ve gözleri kapalı kapaklarının ardında o kadar sert bir şekilde dalgalanmayı bıraktı. Beni asıl endişelendiren göğsüydü, her gergin nefesi gürültülü ama sığdı. Eğer büyü ciğerlerine ve kalbine girerse, bu kötü olurdu. Ne yazık ki göğsünü ele geçirmeden önce kollarını ele geçirmem gerekti. Nefesleri hırıldamaya devam etti ve ben daha hızlı çalışmaya, daha çok çekmeye çalıştım. İki kez biri bana içmem için su getirdi ve kendi terimle sırlıklam olduğumu fark ettim. Bir keresinde durmak ve pazılarımdan omzuma doğru süzülen kendi kirli büyümü aşağı çekmek zorunda kaldım. Kralın basmoarte ile kirlenmiş büyüüne dokunmak parmaklarımda yeni yaralar açmıştı ve şimdi karanlık her iki elimden yukarı doğru yayılıyordu. Eğer tedaviyi bulabilirsem, bunun bir önemi kalmayacaktı.

Kralın göbeğine ulaştığımda keçi öldü ve Dugan ikinci bir keçi getirmek zorunda kaldı. Kirlenmiş büyüüyü serbest bırakmaya devam ederken kimse gözyaşlarımdan bahsetmedi. Kalçalarını serbest bıraktığımda kral uyandı.

Harekete geçmeden önce gözleri yarıya kadar açıldı. Gölge kılıcı belirip boğazıma nişan almadan önce tek kelime edecek zamanım bile olmadı. Kendimi geriye doğru atmaya çalıştım ama yeterince hızlı olmadığımı biliyordum. Bir kol belime dolanarak beni geriye savururken, önümde bir gölge kalkanı belirdi ve bıçağı kafamı koparmadan bir an önce durdurdu.

Falin beni daha da geriye, yatağın dışına doğru çekerken nefesim kesildi. Dugan önüme geçti, gölge kalkanı hâlâ yerindeydi ama kralının saldırısına karşı kılıcını kaldırmadı. Nandin önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerinden tanıma geçti ve yatak odasındaki kalabalığa bakarken alnı çatıldı. Kılıç gölgeler içinde kayboldu ve kral kısa süreli heyecandan bitkin düşmüş bir halde geriye doğru yığıldı.

Serri kendini yatağa attı, kolları adamın artık basmoarte'sız olan omuzlarına dolandı. Adrenalinim kulaklarıma çok fazla pompalandığından konuşmayı takip edemiyordum ama yakaladığım kadarıyla olanları anlatıyordu. Başımı Falin'in göğsüne yasladım. Çok yorulmuştum. Sadece uykusuzluktan değil, kemik yorgunluğundan da. Çok fazla büyü kullanıyordum. Bu bana zarar veriyordu.

Falin'in bana sarılan kolu sıkılaşıp beni kendine yakın tuttu. Diğer eliyle bana bir bardak su uzattı. Minnetle kabul ettim ve sıvının yarısını bir dizi yudumda boşalttım.

Bardağı indirdiğimde tüm gözlerin bana kilitlendiğini gördüm.

"Basmoarte'ı tedavi edebiliyor musun?" diye sordu kral, Serri'nin yarı desteklediği yerden.

Doğrudum ve isteksizce Falin'in kucağından çıktım. "Zehirli büyüü hareket ettirebilirim. Enfekte yara hâlâ orada."

"Yani geri dönecek mi?"

Başımı salladım. Benim sürünen enfeksiyonum da bu gerçeği kanıtlıyordu. "İlk dalgadan sonra o kadar agresif yayılmamış gibi görünüyor ama evet, geri dönecek. Bacaklarınızı temizlemeyi henüz bitirmedim. Devam etmemi ister misiniz?"

Kral dirseklerinin üzerinde doğruldu ve uylukları ile inciklerini örümcek ağı gibi saran koyu renkli büyü çizgilerine baktı. Bu kadarcık efor bile onu yoruyor gibiydi. Başını salladı ve tekrar Serri'nin kollarına yığıldı. Bana bakmadan önce pençe parmaklarını onun saçlarında hafifçe gezdirdi. Yakut rengi gözlerindeki o tek bakış, bir daha onun yanından ayrılmaya niyeti olmadığını anlamam için yeterliydi. Sormak için nefesimi harcamadım. Yatağın başında durduğu sürece, çalıştığım yerden riske girmeyecek kadar uzakta olacaktı.

Yatağa geri süründüm ve sonra tereddüt ettim. Kral baygınken vücudunun hangi kısmı üzerinde çalıştığımı fark etmemiştim bile. Onu öldürmeden önce basmoarte'ı olabildiğince etkili bir şekilde çözmeye çalışıyordum. Şimdi uyanıktı ve beni izliyordu, kalçasının çok yukarısında çalıştığımı ve yatarken çok az giydiğini çok iyi biliyordum.

"Sana nasıl bulaştığını biliyor musun?" Mürekkepli telleri çekip kurtarıırken dikkatimi dağıtmak için sordum.

Kral kaşlarını çattı, bakışları uzaklaştı. "Şenlikte olmuş olmalı. Bunun dışında göze çarpan bir şey yok. Garip bir karşılaşma yaşadım." Durakladı, belli ki ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordu. "Bir Sleagh Maith bana yaklaştı ve bana eş olma teklifinde bulundu. Zevkli büyüler konusunda yetenekli olduğunu ve sarayımın yeni bir kana ihtiyacı olduğunu söyledi." Arkasındaki Serri kıpırdamadan durdu. Kral uzandı ve elini göğsünün üzerindeki koluna koydu, bu hareket sevecen ve otomatik bir hareketti, anlatısını durdurmasına bile neden olmadı. "Bu büyüler göstermeye çalıştı ve neyi zevk verici bulduğumu varsaydığını merak ettiğimi hatırlıyorum, çünkü büyüü acıtiyordu. Küstahlığı için onu azarladım ve gönderdim."

Kralın dizinin üzerindeki bir tutam kirli büyüü çekip çıkardığım yerden başımı kaldırdım ve enfeksiyonun başladığı yarayı aradım.

Zehirli büyüü üst yarısından çıkarmakla iyi iş çıkarmıştım ama kolunda, omzunun hemen altında daha koyu bir leke vardı.

"Burana dokundu mu?" Kendi kolumdaki noktayı işaret ettim.

Kaşlarını çattı, soruyu düşündü. Sonra başını salladı. "Sanırım öyle, Evet."

"Neye benziyordu? Adını söyledi mi?" Falin sordu.

"Eminim öyledir." Kral'ın kaşları çatıldı ve sanki bu hafızayı yerinden oynatabilirmiş gibi başını salladı. "Kahverengi saçlı, kahverengi gözlüydü. Sıcak avlulardan birinden gelen bir fae'ye benziyordu."

Dugan gölgelerin içine uzandı ve sanki kilmiş gibi bir avuç dolusu çıkardı. Büyüsüyle onu Lunabella'nın küçük ama karanlık bir kopyasına dönüştürdü.

Kralın gözleri büyüdü. "Evet, oydu."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle tısladım ve Dugan ile Falin de hafifçe söndüler.

Dugan, "O öldü," dedi ve yontulmuş gölge yok oldu. "Sen . . . ?" diye başladı kral ama Dugan başını salladı.

"Çok yaklaştığımız için öldürüldüğüne inanıyoruz," dedim ve basmoarte'ı küçük keçinin üzerine bastırdım. Keçi acınası bir şekilde meledi ve ben bundan nefret ederek, kendimden nefret ederek, ama her şeyden çok bütün bunları planlayan kişiden nefret ederek kıvrandım.

Kralın sağ bacağını neredeyse bitirmiştım, sol bacağı kalmıştı ve çalışırken sessizliğe gömüldüm. İşim bittiğinde açlıktan ölüyordum, bitkin düşmüştüm ve günlerdir doğru düzgün uyumadığım gerçeğini fazlasıyla hissediyordum. Her iki koluma da dekoratif eldivenler gibi yayılmış olan kendi kirli büyümü sıyırdım ve sonra keçinin içine ittim. Zehirli büyü onu tamamen öldürmeye yetmedi, bu yüzden zavallı hayvan yan yattı, kesik gözü kafasının içinde dönerken ağır ağır nefes alıyordu. Dugan onun acısına son verdi.

Eve gidip bir ay boyunca uyumak istedim ama bu bir seçenek değildi. Kendi basmoarte'ım şimdi daha hızlı yayılacaktı. Ölümlerden ve basmoarte'ın yayılmasından kimin sorumlu olduğunu bulmam gerekiyordu. Ve tedaviyi bulmam gerekiyordu. Umarım her şey tek bir kaynakta toplanır.

Kral, "Sarayım ve ben size çok şey borçluyuz," dedi.

Serri'nin yanından ayrılmıştı ama Serri hâlâ yanındaydı ve şimdi yastıklarla desteklenmiş bir şekilde oturuyordu. Hâlâ solgundu ama nefes alış verişi normaldi. Kirli büyü tekrar etkisini göstermeye başlayana kadar iyi olacaktı.

Sadece başımı salladım. Borcu hissedebiliyordum ve eninde sonunda nakde çevirecektim ama yardımım için bir bedel ödemeyi kabul etmeyecektim. Henüz değil.

"Majesteleri dinlenmeli," dedi Serri, etrafındaki battaniyeleri karıştırarak. Serri onun ellerini nazikçe ama kararlı bir şekilde geri itti.

"Biri hayatıma kast etti. Dinlenecek zamanım yok." Ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı. Sonra sallanmaya başladı.

Dugan yatağın kenarına yaklaştı ve eğildi. "Efendim, konuyu araştırıyoruz. Hâlâ rahatsızsınız. Dinlenseniz daha iyi olur. İzin verin bu meseleyi sizin için araştırayım. Bu yüzden bir prensiniz var, değil mi?"

Kral ikna olmamış görünüyordu ama aynı zamanda güçlü bir rüzgâr onu devirecekmiş gibi de görünüyordu. Zirveye ulaştığında, kendi basmoarte'ım vücudumun belki dörtte birini kaplamıştı ve bilincimi zar zor koruyabilmişim. Kral çok daha fazla etkilenmişti. Yakın zamanda ayağa kalkacağından şüpheliydim. *Ya da tedaviyi bulamazsak muhtemelen hiç.* Ellerime baktım. Onları daha yeni temizlemiş olmama rağmen, parmak uçlarımda şimdiden renk değişikliği belirtileri görülüyordu.

"Dinlenin, Majesteleri. Bu işin aslını öğreneceğiz," dedi Dugan ve kralının önünde derin bir saygıyla eğildi.

Nandin kaşlarını çattı ama bir süre sonra tekrar yatağa yığıldı. Fikrini değiştirmeden önce aceleyle çıktık, gerçi ben kapıya doğru koşarken sendeliyordum.

"Senin de dinlenmen gerek," dedi Falin salona varır varmaz. "Ben ..."

"İyiyim" diyemedim. Bu apaçık bir yalandı. Sallandım, Kendimi sabitlemek için bir kolumu uzattım. Falin onu yakaladı, yüz hatlarında ağır bir endişe vardı. Muhtemelen yakaladığı kol daha önce enfekte olmamış bir kol olduğu içindi. Ama on parmağımın ucu da morarmıştı, kralın zehirli büyüyle temas ettiğim yerdeki büyüü yaralar.

"Oturmak iyi olurdu. Ve biraz da yemek," diye itiraf ettim. Ama uzun süre dinlenecek vaktim yoktu. Daha da kötüleşecektim ve zehri temizlemek için ne kadar çok büyü kullanırsam o kadar hızlı yayılacaktı.

"Bu taraftan," dedi Dugan, bizi yakındaki bir kapıdan geçirerek.

Bir oturma odasına açılıyordu. Küçük bir masada yemekler hazır, anlaşılan bizi bekliyorlardı. Falin kendisi oturmadan önce beni bir koltuğa oturttu.

Yemek Faerie için basit bir yemektir: bir tabakta yarım tekerlek peynir, diğerinde tuzlanmış parmak patates, bir sepet ekmek ve üzerinde bir çeşit kızartma olan bir tabak. Keçilerle olan olaydan sonra

ete bakmak bile istemedim. Bunun büyük olasılıkla hiçbir zaman canlı bir hayvan olmadığını biliyordum -Peri'deki deneyimlerime göre yiyecekler çoğunlukla sihirliydi- ama onu yiyemezdim. Geri kalanından kendime büyük bir porsiyon ayırdım.

"Sanırım bu bir tedavi olduğunu kanıtlıyor," dedim büyük lokmalar arasında.

Her iki adam da bana şaşkınlıkla baktı ve kendi düşüncelerimin ortasında, paylaşmadığım bir konuşma başlattığımı fark ettim. Tekrar konuşmadan önce bir bardak su içtim.

"Lunabella, Gölge Kral'ı enfekte etmek amacıyla kendisine bulaşmasına isteyerek izin vermiş olmalı. Bir şehit olmadığını varsayarsak, tedavisi olduğuna dair bir güvence olmadan bunu yapmazdı."

"Ama iyileşmemiştii," dedi Falin. "Öldüğü sırada vücudunda yaygındı."

Doğru. Yani üst akıl onu kandırdı mı? Yoksa onu aradığımızı öğrendikten sonra planı mı değiştirdi? Ve yaralı prens kimdi? Altın pelerinli Fae, Lunabella'nın yaralı prensi miydi? Kimdi o?

"Faerie'de prens olmaya yakın olan biri var mı?" Ben sordum.

Dugan düşünürken elini çenesinde gezdirdi. Falin sandalyesinde arkasına yaslanmış, düşünceli görünüyordu. Birkaç dakika sonra, düşüncelerini sessizce onaylar gibi birbirlerine baktılar. Sonra ikisi de başlarını salladı.

Falin, "Baharda potansiyel bir prenses var," dedi. Hepimiz bunun yardımcı olmadığını biliyorduk.

"Prens olabileceğine dair söylentiler olan tek fae Kış Kraliçesi'nin yeğeniydi. Onun zaten prens olduğu varsayılıyordu ama buz gibi yaşlı kaltak asla gücünü bırakmayacaktı," dedi Dugan ve Kış Kraliçesi'ni tarif edişine göz kırptım. Belli ki kuzenler arasında kaybedilmiş bir sevgi yoktu. Bu tanıma katılmadığımdan değil, sadece beni şaşırtmıştı. "Ama sürgün edildiğinden beri kendisinden haber alınamıyor."

Ve o yaralı değil.

Durakladım, tereyağlı ekmek dudaklarımın yarısına kadar gelmişti.

"Demir zehirlenmesi yara izi bırakır, değil mi?" diye sordum. Sırtımda, demir bir okla sıyrıldığım yerde küçük bir yara izi vardı. Pek fark edilmiyordu ama ölümlüler diyarında yetişmişim ve demire karşı ortalamanın üzerinde bir toleransım vardı; bu da küçük yaranın beni etkilemediği anlamına gelmiyordu.

Tehlikeliydi, ama benimle ilgilenen fae şifacılar ne kadar iyi iyileştğine şaşırmışlardı.

Falin bir kaşını kaldırdı. "En kötü yara izlerini bırakır. Ve cazibe onları gizleyemez."

Başımı salladım. "Saklamak için pelerin giyebileceğiniz yaralar mı?"

"Şenlikteki altın pelerinli figür mü?" Falin yavaşça, nereye varmak istediğimi açıkça anladığını söyledi. "Sence Ryese olabilir mi?"

"Sürgün edilmesi onu eğlenceden alıkoyar mı?" Her iki adam da başlarını salladı.

"O zaman bence bu büyük bir olasılık. Pelerinin altında sadece bir elin parıltısını gördüm ama derisi gri ve hastalıklıydı."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi. Sonra Dugan, "O -her kimse- ben onu izlerken Lunabella'yla bir daha karşılaşmadı. Zaman zaman onu takip etti, ama ara sıra. Onu takip etmiyordum, bu yüzden Lunabella'yı takip etmediği zamanlarda nereye gittiğinden ya da kiminle konuştuğundan emin değilim. Sen bayıldıktan sonra nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ama bayılmadan hemen önce onu gördüm. Onu ve kimsenin görmediği o ışık saçan taşı..." Durakladım. "Ryese bir simyacıydı. Basmoarte'ı diriltip silah haline getirebildiyse, o ışık parlaması onu harekete geçirmiş olabilir mi?" Dugan karşı çıkmaya başlayınca elimi kaldırdım ve şöyle devam ettim: "Basmoarte'ı o büyüden kapmadığımı biliyorum ama bu türün önceki salgınlardan çok daha agresif olduğunu söyleyip duruyorsunuz. Benimki yayılmaya başlamadan önce kraldan çok daha uzun süre onunla dolaştım. Ya tetiklenene kadar uykuda kalırsa?"

İki adam da düşünceli görünüyordu. Bu bir tahmindir ama doğru olduğunu hissettim. Elbette bunu kanıtlamamın bir yolu yoktu. Ryese'ı bulana kadar - eğer altın pelerinli figür gerçekten Kış Kraliçesi'nin yeğeniyse- kanıtlayamazdım.

"Cesetleri kış sarayına geri götürdüğümde, Kordon'u muayene eden şifacıyı aradım," dedi Falin uzun bir süre sonra. "Onu muayene etmek için büyüsunü kullandığında biraz rahatsızlık hissettiğini hatırladı, ama çoğunlukla iyi görünüyor. Avucunda küçük bir renk değişikliği var - aranmadığı sürece fark edilmiyor - bu muhtemelen Kordon'dan aldığı basmoarte yarası. Açıkçası onu karantinaya aldım. Ama senden önce maruz kalmış olmasına rağmen hastalığı hiç yayılmadı Alex."

"Bu geçmişteki vakalarla tutarlı. Onu kapsamlı bir şekilde sorguladınız, değil mi? Maruz kaldığından beri kimseyle büyülm temas kurmadığından emin oldunuz mu?" Dugan sordu, yüzündeki endişe meraklı bir kaşımı kaldırmama yetti. Fark etti ve bana döndü. "Son basmoarte salgını büyük ölçüde şifacılar yüzünden bir salgın haline geldi. Farkında olmadan hastalığa yakalanıyorlardı çünkü belirtiler yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Böylece kimse basmoarte'in geri döndüğünü fark etmeden önce hastalığı diğer fae'lere yaydılar."

Falin başını salladı. "Kış salonlarında bir salgın ortaya çıkmadan önce durumu kontrol altına aldığımıza inanıyorum. Ancak onun semptom göstermemesi Alex ve Gölge Kral'ın özellikle hedef alındığını ve bu türün agresif bir şekilde tetiklenebileceğini doğruluyor gibi görünüyor."

Salgın olmaması kesinlikle iyi bir şeydi ama basmoarte silah haline getirildiyse benimki ikinci kez tetiklenebilir miydi? Hastalığın ikinci bir saldırgan dalgasından sağ çıkabileceğimden şüpheliydim. O tedaviyi hemen bulmamız gerekiyordu.

"Sürgün edildiğinden beri Ryese hakkında bir şey duyan oldu mu? Yani, hayatta mı ki? Yanlış ağaca havlıyor olabiliriz."

"Ağaç mı?" Dugan kafası karışmış bir halde sordu.

"Bu bir deyim. 'Yanlış yere bakmak', daha açık mı?"

Başını salladı, sonra kaşlarını çatı. "Dinleyicilerden bazılarına özellikle sorabilirim ama başına ne geldiğini duymadım."

Şimdi şaşkınlık sırası bendeydi. "Dinleyiciler mi? Oturup gölgelerin taşıdığı söylentileri dinleyen fae'ler gibi mi?"

"Aşağı yukarı."

Bildiğim iyi oldu.

Falin'e baktım. Ryese'nin kraliçeye suikast düzenlemek için kullandığı demir oku diğer fae'nin eline sapladıktan hemen sonra Ryese'nin kış topraklarından uzaklaştırılmasını emreden oydu.

"Hiçbir şey duymadım," dedi ağzını büzerek. "Gerçi bir önceki hükümdarınızı öldürmeye teşebbüs ettikten sonra başka bir saraya kabul edilmek nadir bir durumdur. Kraliçe onu sürgüne gönderdi çünkü ölümünü izlemek istemiyordu ama onu neredeyse kesin bir ölüme mahkûm ediyordu."

"Neredeyse" anahtar kelime mi?

"Eğer Ryese ise, o tuzağı beni düşünerek kurmuş olmasına şaşırmazdım. Yeteneklerimin ne olduğunu biliyordu ve daha önce bir gölgeyi kaldırdığımı görmüştü. Ayrıca benden nefret ediyor. Kış tahtına sahip olamadığı için beni suçladığına eminim."

Falin başını salladı ama çenesi sıkılaştı, öfke dudaklarını inceltti. "Sen kesinlikle bir hedef olurdun. Ve eğer tahminin doğruysa ve bu işin arkasında o varsa, sürgüne gönderilmesinden dolayı sarayı cezalandırmak için tüm kış sarayını hedef almış olabilir. Ama bunun kasıtsız olduğunu düşünüyorum. Eğer hedef saray olsaydı, Stiofan'a da bulaşmış olurdu."

Bu doğrudu. Lunabella bir bedene bulaştığı gibi iki bedene de kolayca bulaşabilirdi. Ama neden gölge? Goblin sadece talihsiz ama rastgele bir kurban mıydı? Yoksa Ryese müttefikler bulmuştu ve onlar da Gölge'nin düşmanları mıydı?

"Altın pelerinli fae ışık sarayıyla birlikte mi girdi?" Lunabella ile konuşana kadar onu ilk kez fark etmemiştim.

Dugan kaşlarını çattı, başını salladı ama anlaşmazlıkla değil, daha çok belirsizlikle. Falin ise dudaklarını büzdü, sanki hâlâ düşüncelerini düzenliyormuş gibi yavaşça hareket ediyordu.

"Sanırım o zaten bağımsızlarla birlikte açıklıktaydı." Falin durakladı. "Onlar içeri girerken ışık kortejinin sonuna katılana kadar onu fark etmedim. Bu onun farklı bir sarayla girmediği ve benim fark etmediğim anlamına gelmez, ama o sırada bağımsızlarla birlikte olduğunu varsaydığımı hatırlıyorum."

"Bu sık sık olur mu? Bir alayın arkasına atlayan Fae'ler?" Ben sordum.

Dugan omuz silkti. "Kapılar olduğu gibi duruyor, bazen birileri ayrılıyor ve şenlikte uygun sıranın dışında ortaya çıkıyor. Yaygın değil ama oluyor. Bunu uzun zaman önce bir kez yapmak zorunda kalmıştım."

"Ama Işık Kraliçesi'nin onun alayıyla birlikte girmesine izin vermemiş olması da mümkün," dedi Falin, sesini dolduran artan bir eminlikle. "Eğer altın pelerinli figür gerçekten Ryese ise, Kış Kraliçesi'nin onun sarayına döndüğünü bilmesini istememiş olabilir. Onun için bir utanç kaynağı olabilir."

Ya da her şeyin suç ortağı olabilir ve hala bir tahtı gasp etmeye çalışan hırslı bir fae ile komplo kurarken görülmek istemeyebilir. Bunu yüksek sesle söylemedim. Dugan'ın bize sık sık hatırlattığı gibi, gölgelerin kulakları vardı. Ve burada çok fazla gölge vardı.

Dugan Falin'e döndü. "Lunabella'nın cesedi ışık sarayına geri götürüldü mü?"

Falin başını salladı. "Cesetleri kışa geri götürdüğümde kraliçe çoktan emekliye ayrılmıştı. Onu böyle bir haberle uyandırmamaya karar verdim, bu yüzden onlar

gözetim altında sabahı bekliyor."

Dugan, "Yılın en uzun ikinci gecesinde bile yakında," dedi ve ayağa kalktı. Şafağın yaklaşmakta olduğunu nasıl anladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Burada saat yoktu ve buraya geldiğimizden beri gölgeler fark edilebilir bir şekilde değişmemişti. "Bu odalar benim. İkinizi de burada dinlenmeye davet ediyorum. Bir saatlik uyku yeterli değil, biliyorum ama hiç yoktan iyidir."

Başka bir şey söylemeden döndü ve odanın arka duvarındaki bir kapıdan içeri girdi. Küçük oturma odasına şöyle bir göz attım. En azından bu ziyaretimizde gölge mahkemeye kapatılmamıştık ama koridorlarda dolaşmak da istemiyordum. Odadaki mobilyalar işlevseldi ama yeterince rahat görünüyordu.

Falin'e gülümsedim. "Ben kanepeyi çağırıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Tyakaladığım bir saatlik uyku beni daha da yordu, ama parmaklarım kirli büyü yüzünden mosmordu, bu yüzden kendimi sürükledim kalktım ve küçük bir kahvaltı yaptım. Kazağım buruşmuş ve sertleşmişti ve görüldüğüm kadar kötü kokmadığımı umarak yüzümü buruşturdum. Peri'ye geleli sadece birkaç saat olmuştu ama kralın basmoarte'ını çözdükten sonra bir duş alıp üstümü değiştirebilirdim. Sanki düşüncelerime cevap verircesine - ya da belki gerçekten o kadar kötü görünüyordum- Dugan önüme düzgünce katlanmış bir yığın giysi bıraktı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Nedir bu?"

"Temiz bir kıyafet; seninki daha çok ... uyumuş gibi görünüyor."

Bunu söylemenin güzel bir yoluymuştu. Ona teşekkür etmeden üzerimi değiştirmek için müsaade istedim. Yeni kıyafetler kendimi borçlandırmak ya da onun bana olan borcunu affetmek için bir neden değildi.

Kıyafetler son derece kaliteliydi ve üzerime tam oturuyordu ki bu biraz rahatsız ediciydi. Dugan'ın neden benim bedenimde kıyafetleri vardı ki? Elbette, muhtemelen üzerime oturması için büyülenmişlerdi... ama yine de. Siyah deri pantolon esnekti ve ben hareket ettikçe sessizleşiyordu. Kazak da siyah olmasına rağmen yumuşaktı. Küçük yığının içinde eldivenler bile vardı. Siyah. Bir tema seziyordum. Yine de yeni kıyafetler iğrenç kıyafetlerimi giymekten daha iyiydi, bu yüzden hızlıca giyindim, artık tamamen siyah kıyafetimle az çok gölgenin renklerini taşıdığımın farkındaydım. Atılmış kıyafet yığınımı kaşlarımı çatarak baktım. Dugan bana kaleme geri döneceklerine dair güvence vermişti. Umarım dönerlerdi. Peri gardırobumun çoğunu ele geçirmişti. Sonra çocukların yanına döndüm. Görmemiz gereken fae'ler, ortaya çıkarmamız gereken katiller ve bulmamız gereken bir tedavi vardı.

"Sence Işık Kraliçesi biliyor mudur?" Avluları birleştiren açıklığı geçerken Falin'e sordum.

"Neyi biliyor?" diye sordu. "Oğlunun teyzesini devirmek için plan yaptığını mı?"

Gölge ile kış karşı karşıya getiriyor olabilir mi?"

"İkisi de. İkisi de. Ryese'in Kış Kraliçesi üzerinde kullandığı ilacı tasarlayacak kadar zeki olduğunu hiç düşünmemiştim."

Falin döndü ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu teorini kraliçeyle paylaşmanı önermem. O kız kardeşine tapıyor."

"Fark ettim." Fark etmiştim de. Şenlikte Işık Kraliçesi'ni selamladığında gerçek bir sevgi vardı. Ama bu sevgi karşılık bulmuş muydu?

Kapının kış tarafında bizi karşılayan muhafızlar bizi durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadılar. Falin'e saygıyla başlarını salladılar ve Dugan'ı izlediler, ama Gölge Prens'in bizi takip etmesine alışmış olmalılar, çünkü bugün kimse silahlarını bile ellememi.

"Muhafızlar büyü'nün arkasını görebilir mi?" Uzun buz koridorlarında yürürken sordum.

Falin, "Kukuletaları, kılık değiştirmek için kullanılabilecek çoğu cazibeyi görmelerini sağlıyor," dedi.

"Sadece çoğu mu?"

Bir açıklama yapmadan başını salladı.

Dugan şöyle demişti: "Peri en güçlü ve en zeki olanlar tarafından yönetilir. Eğer biri kraliçenin muhafızlarını atatabiliyorsa, muhtemelen kraliçenin yönetimine meydan okuyacak kadar güçlüdür. Başarısız olmadıkları sürece mevcut herhangi bir aracı kullanmanın cezası yoktur."

Ama bu aynı zamanda cazibesi çok güçlü olan ya da cazibe konusunda usta biri için çalışan birinin kış salonuna girebileceği ve kimsenin bunu fark etmeyeceği anlamına da geliyordu. Jurin muhtemelen Lunabella'yı ve Stiofan'ı öldürmesine yardım eden kişiyi içeriye sokan kişiydi ama bir şekilde Kordon'un cesedini kimse fark etmeden kış koridorlarına taşımayı başarmışlardı.

"Ryese'in büyü'sü ne kadar iyiydi?" Ben sordum.

Falin bakışlarını bana doğru çevirdi, gözlerinde bir uyarı vardı. Artık kışın içinde olduğumuz için kulak misafiri olma ihtimalimiz vardı ve kraliçe kimsenin yeğeninden bahsetmesini yasaklamıştı.

"Ustaca. Şimdi buradayız."

Bu da sessiz olma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Başımı salladım ve Falin'i kemerli geçitte takip ettim.

Kraliçe bir şezlonga uzanmış, yanında bir kahvaltı tepsisi duruyordu. Buzla kaplı cübbesi neredeyse transparandı ve altında sadece ince bir elbise vardı. Belli ki güne daha yeni başlamıştı ve girmeden önce en azından kapıyı çalmamız gerektiği izlenimine kapıldım. İçeri girdiğimizde başını kaldırdı, güzel yüz hatları bizi incelerken soğuktu.

"Şövalye, sizi bu kadar erken kabul etmekte bir sakınca görmesem de, fazladan eşlik etmenizden hoşnut değilim."

Falin derin bir şekilde eğildi. Ben de onu taklit ettim. Hey, geçen sefer benim için işe yaramıştı ve hiç bitmeyen bir reveransın içinde sıkışıp kalmamıştım. Dugan başını çok az eğdi.

Falin başını kaldırmadan, "Kraliçem, daha fazla bekleyemeyecek bir konuyu dikkatinize sunmak istiyoruz," dedi.

Kraliçe kahvaltı tepsisinden bir çilek kopardı. "Dinliyorum." "Stiofan'ın cinayetine karıştığını düşündüğümüz iki fae'nin yerini tespit ettik."

"Kahvaltıda iyi haberler var." Kraliçe çilekten bir ısırık aldı ve sanki bu haber önemsizmiş gibi omuzlarını hafifçe kaldırdı.

"Ne yazık ki her ikisi de şenlikten hemen sonra öldürüldü ve onları iyice sorgulama şansımız olmadı. Biri ışık sarayına aitti. Cesedini kraliçesine teslim etmek istiyoruz."

Çileği bıraktı ve dik oturana kadar bacaklarını salladı. "Ne?"

"Cesedi geri verebilir miyiz?"

Kraliçe alt dudağını çiğnedi. "Bu nerede oldu? Nasıl oldu? Fae'yi canlandırmak için bir girişimde bulunuldu mu?"

"Onu diriltmek mümkün olmayacak. Basmoarte geçirdi." Cesedi ölümlüler diyarına götürdüğümüz ve ruhunun toplandığı kısmı atlamıştı ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

Kraliçenin kaşları birbirine çatıldı ve başını salladı. "Basmoarte'ı nasıl aldı?"

Dugan sesi alçak ve meydan okuyucu bir şekilde, "Gölge Kral'a iletmeye çalışan bir katır gibi davranıyordu," dedi.

"Başarılı oldu mu?"

"Kral, onun girişimlerini azarladı. Kendisi iyi." Bunu söylerken gülümsedi, yüzündeki ifade karanlıktı ve bir gülümsemenin olması gerekenden çok daha tehditkârdı. Ama gerçeğin bu kısmını anlamıştım. Kış Kraliçesi gölge sarayının aslında ne kadar zayıf olduğunu fark ederse, sarayına yapılan saldırıdan onların sorumlu olduğunu düşünse de düşünmese de onlara saldırabilirdi.

Kraliçe sandalyesinin önünde volta atıyordu. Kendi kendine sessizce tartışıyor gibiydi, hareket ederken bizi görmezden geliyordu. Bir süre sonra döndü ve bir karara vardı.

"Cesedi ölümlüler diyarına götürün ve yok edin. Kız kardeşimin, benim eğlencemin ardından halkından birinin öldürüldüğünü bilmesine gerek yok."

Çenem açıldı ve fark etmemesini umarak hızla kapattım. Görüş alanımın bir köşesinden Falin'in gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğini gördüm. Bu doğrudan bir emirdi, o yüzden itaat etmek zorundaydı. Yolumuzu kaybedip yanlışlıkla Lunabella'yı ışık avlusuna götüremez ve Ryese'in orada saklanıp saklanmadığını kontrol edemezdik. Hayır, cesedi yok edin demişti.

"Kuzen, sence bu en nazik hareket mi?" Dugan sordu, sesi yumuşak ve tatlıydı. "Ya saray mensubunun iyiliği için endişelenirse? Endişesini giderecek ve onu rahatlatacak kişi sen olabilirsin."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Eğer Işık Kraliçesi de kız kardeşi gibiyse, eksik bir saray mensubunu asla fark etmezdi, özellikle de Lunabella sarayına yeni katılanlardan biri olduğu için. Yine de Kış Kraliçesi durakladı ve bunu düşündü, bu yüzden Dugan'ın hakkını vermeliydim.

"Ne düşünüyorsun, Şövalye?"

"Potansiyel bir tehdit olup olmadığını bilmeyi hak ediyor."

Kraliçe de bunu düşündü. Ben sessiz kaldım ve kraliçeyi manipüle etme işini onlara bıraktım. Bir gün bu konuşmadan söz edeceğimiz korkusuyla ayağımı bu işe sokup Işık Kraliçesi'yle konuşmamızın yasaklanmasına neden olma ihtimalim daha yüksekti.

Birkaç dakika sonra, "Ona cesedi geri isteyip istemediğini soracağım," dedi. "Ölümle uğraşmak çok tatsız olabiliyor."

Doğru. Söyleyeceği kelime buydu. Üzücü ya da zor kelimelerini kullanmadı.

Kraliçe odanın köşesindeki boy aynasına doğru yürüdü.

Tek bir parmağını üzerine koydu ve buz camın üzerine süzüldü. Bir an sonra camı parlak bir ışık doldururken don kayboldu.

Gözlerimi kısarak başka tarafa baktım. Tekrar baktığımda, yansıma farklı bir odaya aitti. Bir sezlongun yanındaki kahvaltı tepsisine kadar Kış Kraliçesi'ninkiyle neredeyse aynı şekilde düzenlenmişti. Ama bizim bulunduğumuz oda temiz, soğuk, buz gibi, gümüş ve mavi tonların hakim olduğu bir odayken, Işık Kraliçesi'nin odası yumuşak ve sıcaktı. Tül kumaş katmanları duvarları gün batımının yumuşak tonlarında, turuncu, pembe ve kırmızı renklerde örtüyordu. Sezlong da benzer şekilde tasarlanmıştı ve Işık Kraliçesi üzerinde yanık kırmızı bir

Kış Kraliçesi'ni nasıl bulduysak, onun pozisyonu da neredeyse aynıydı.

"Sevgili kardeşim, bu saatte ancak uyanabildim," dedi Işık Kraliçesi, başını dramatik bir şekilde minderine yaslayarak, ama sesi şakacı ve dostçaydı.

"Selamlar, sevgili kardeşim," dedi kraliçe, kendi şezlonguna doğru yürürken. Neredeyse dramatik bir şekilde yere yığılmasını bekliyordum, ama o vakur bir şekilde oturdu. "Korkarım hoş olmayan haberlerle geldim."

Işık Kraliçesi başını kaldırdı. "Ah?" Gözlerini kısmış, bekliyordu.

"Şövalyem bana dün gece saray mensuplarınızdan birinin cesedinin bulunduğunu bildirdi."

Işık Kraliçesi'nin mükemmel biçimli altın kaşlarından biri kalktı. "Nereye?"

Kim değil, sadece *nerede*. Ve üzüntü belirtisi yok.

Kış Kraliçesi Falin'e baktı. Bu onun işaretiydi. "Şenlik alanında, boşalmadan hemen önce. Cesedi size geri vermemizi ister misiniz?"

Işık Kraliçesi bizi inceledi. "Bu senin planeweaver'ın mı, küçük kardeşim? Ve . . . Gölge Prens mi? Tanrım, bu sabah ne tuhaf bir arkadaşın var."

"Söylediğiniz gibi," diye yanıtladı kraliçe. "Ve gerçekten de tuhaf. Ama sizin saray mensubu . . . ?"

Işık Kraliçesi iç çekti, insanın içini sızlatan hüznü bir sestir bu. Kaşlarımı çattım. Büyüsü beni etkilemeye başlamıştı.

"Onu evine gönderin. Bunlar ona eşlik edecek mi?" Falin, Dugan ve beni de içine alacak şekilde bir el salladı.

"Şövalyem teslim edebilir-"

Işık Kraliçesi öne doğru eğildi, uzun altın saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. "Oh, hepsini gönderin. Böyle tuhaf bir arkadaşına sahip olan tek kişi siz olamazsınız."

Kış Kraliçesi gülümsedi ama bu gülümseme dar ve küçüktü; kaşlarının çatılmasını engellemeye çalışan birinin gülümsemesine benziyordu. "Sadece onları geri vereceğine söz verersen." Alaycı bir tavırla ama sert bir şekilde söylemişti. Gitmemize izin verirse kız kardeşinin bizi alıkoyabileceğinden gerçekten korkuyordu.

Dugan, "Geleceğime söz veremezsiniz kuzen," deyince kraliçe ona öyle soğuk bir bakış fırlattı ki, bir yaz günü bile donabilirdi.

"Ah, o zaman sizi içtenlikle davet etmeme izin verin," dedi Işık Kraliçesi. Sonra tekrar kraliçeye döndü. "Ayrılan saray mensubum için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Onu hemen gönderin." Ve bununla birlikte aynadaki ışık söndü, geride sadece buzlu cam kaldı.

Kraliçe tekrar koltuğuna yığıldı. "Pekâlâ, acele edin," dedi, "onu kimin öldürdüğünü bulduğunuzda bana da haber verin. Kız kardeşime söyleyecek kişi ben olmalıyım."

Neredeyse ona, Lunabella'nın öldürülmesine yardım ettiği saray mensubu Stiofan'ın ne olduğunu soracaktım ama zaten kovulmuşken dikkatleri üzerime çekmemem gerektiğini biliyordum.

"Işık Kraliçesi'nin bulduğumuz saray mensubunun kadın olduğunu bildiğini fark eden oldu mu?" Salona ulaşır ulaşmaz sordum.

"Evet." Falin bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "Ayrıca gelmemiz için ısrar ettiğini ve hiçbir şekilde güvenli geçiş teklif etmediğini de fark ettim."

- - -

Bir saat sonra avluya açılan tüm kapıların bulunduğu açıklığa geri dönmüştük. Lunabella'nın cesedinin güzelce yerleştirildiği bir sedye taşıyan iki kış muhafızı daha almıştık. Muhafızların vücut dili sert ve mutsuzdu. Gittiğimiz yer yüzünden mi? Kış Şövalyesi ve Gölge Prens'e eşlik ettikleri için mi? Yoksa Lunabella'nın vücudu koyu renkli basmoarte çizgilerle kaplı olduğu için mi? Hangisi olduğundan emin değildim.

"Sanırım ışıklı yollardan herhangi birini kullanabiliriz?" Etrafa bakarak sordum. İki gün önce yazlık sarayı ziyaret ettiğimizde olduğundan daha fazla ışık ve daha az gölge var gibiydi. Eğer denge değişmeye devam ederse, Faerie'nin bu ağırlığın altında ezilmesi ne kadar sürerdi?

Falin bana doğru bir el uzatarak, "Birlikte kalın ve tetikte olun," dedi.

Onu aldım, sonra Dugan'a diğer elimi uzattım. Eldivenlerim kendi kirli büyüümün yayılan kanıtlarını örtüyordu, ama teklif ettiğim ele baktı, tereddütü açıktı. Yazlık sarayı ziyaret ettiğimizde elimi tutmakta isteksiz davranmamıştı. Basmoarte dokunma yoluyla bulaşıcı değildi ama ortaya çıktığından beri mesafesini koruduğunu fark ettim. *Bana göre hava hoş.*

Işık yollarından birine girdik ve yumuşak bir parıltı bizi sardı, sıcak bir ambiyansla çevreledi. Diğer tarafta renkli bir koridora çıktık. Duvarların renginden emin değildim çünkü her santimi tablolar, duvar halıları ve duvar resimleriyle kaplanmış gibiydi. Karmaşık mozaikler

zemini kaplıyordu ve her türden heykel salon boyunca dağılmıştı. İlk başta heykellerin kışın buzdan golemleri gibi muhafızlar olduğunu düşünmüştüm ama bu parçaların hepsi çok farklıydı, bazıları figüratifti ama daha fazlası soyuttu. Kaotik bir ordu olabilirdi.

"Işık avlusuna hoş geldiniz," dedi rüya gibi bir ses, sahibi heykellerden birinin arkasından çıktı. İkinci bir fae de bize gülümseyerek onu takip etti.

Her iki fae de mavi tenliydi ve yumuşak, yanardöner bir ışık yayıyorlardı. Biri erkek, diğeri ise açıkça dişiydi, ama bunun dışında aynı görünüyorlardı, ince yüz hatları ve gümüş saçları sanki su altındaymış gibi etraflarındaki havada süzülüyordu.

"Seni kraliçeye götüreceğiz," dedi çiftin dişisi. Senkronize bir şekilde döndüler ve mozaik zemin boyunca yalınayak ilerlediler.

Falin'e baktım. Bunlar muhafız mıydı? Görebildiğim kadarıyla hiçbir silah taşımıyorlardı ve zırh giymiyorlardı, sadece tül gibi giysiler giyiyorlardı. Işık Kraliçesi kapısını korumaya gerek görmeyecek kadar güçlü müydü? Yoksa bu ikisinin o kadar güçlü büyüleri vardı ki, sıradan zırhlara ve silahlara ihtiyaçları yok muydu?

Falin'in yüz hatları soğuk ve kapalıydı, düşüncelerine dair hiçbir şey belli etmiyordu.

Şövalye yüzü olarak düşündüğüm şey buydu. Tarafsız kalmaya çalıştım ama iki mavi fae'yi takip ederken etrafımıza bakmaktan kendimi alamadım. Işık sarayının koridorlarında yürümek kaotik bir sanat müzesini ziyaret etmek gibiydi.

Her biri bir öncekinden daha görkemli tablolar, çizimler, heykeller ve diğer pek çok sanat eseriyle dolu koridorlardan geçtik. Etrafımızda müzik çalıyordu, ama işitme menzilinin hemen dışında Faerie'ye nüfuz etmiş gibi görünen, her zaman var olan ahenkli sesler değil, ya da en azından sadece o müzik değil. Hayır, bu tanımlanabilirdi. Bir salonda bir keman kederli ama son derece güzel bir solo çalıyordu. Bir diğerinde bir piyano. Bir sonrakinde ise görünmeyen bir orkestranın sesini duyabiliyordum.

"İşte," dedi dişi mavi fae, vitray işlemeli bir kapının önünde durarak. Etrafı ölümlülerle çevrili olan Işık Kraliçesi'nin farklı biçimlerde sanat eserleri yarattığı resmedilmişti. Işık sarayı aynı zamanda ilham perileri sarayı olarak da bilinirdi, bu yüzden bu tasvirin onlara ilham verdiğini varsaydım, ancak işlenen ölümlülerin yarattığı tüm sanat kraliçenin kendisine ait gibi görünüyordu.

Rehberlerimizden biri kapıyı iterek açtı ve bize içeriye kadar eşlik etti. Kapı bizi gideceğimiz yere götürürken tanıdık bir belirsizlik girdabı vardı ve sonra muazzam bir taht odasına adım attım.

Fae'ler odanın kenarlarına dolmuş, kapı ile taht arasındaki yolu engelsiz bırakmışlardı. Işık Kraliçesi altından bir tahtta oturuyordu, metal ondan yayılan ışıkla parlıyordu, öyle ki ona bakmaya çalışmak güneşe bakmak gibiydi. Uzaklara baktım, onun yerine odayı inceledim. Burada salonlara kıyasla daha az sanat eseri vardı ama yine de duvarlarda çoğu kraliçeyi tasvir eden birkaç yüksek duvar halısı bulunuyordu. İçeri girdiğimizde kalabalık mırıldandı ama Lunabella'nın cesedinin bulunduğu sedyeyi taşıyan iki kış muhafızı görüldüğünde etrafımıza bir sessizlik çöktü.

Falin ve Dugan başlarını dik tutarak altın tahta doğru ilerlerken adımları kaygısız ve amaçlı görünüyordu. Ben de onları taklit etmeye çalıştım, omuzlarımı geriye atarak yürürken dikkatle izlendiğim için büzülmemeye çalıştım.

Biz yaklaştıkça kraliçeye bakmak daha kolay hale geldi, parlak ışıltısı daha az kör edici oldu, bu bilimsel açıdan hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Faerie için son derece mantıklıydı. Varlığının huşu uyandırmasını istiyordu ama aynı zamanda kendisine tapılmasını da istiyordu. Güzelliğine hayret etmek için onu görmemiz gerekiyordu.

Ve çok güzeldi. Altın sarısı saçları karmaşık bir örgü halinde bir omzunun üzerinden yere kadar sarkıyordu. Elbisesi altın rengiyle vurgulanmış gün batımı rengindeydi. Gülümsedi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Önünde yere kapanma dürtüsü beni öyle bir çarptı ki dizlerimin bağı çözüldü. Secde etmek ve onun huzurunda kalmama ve ışıltısının tadını çıkarmama izin verilmesi için yalvarmak istedim.

Glamour.

Bunun cazibe olduğunu biliyordum ama bu içimdeki dürtüyü yatıştırmadı. Kalkanlarımı zorla açtım, sadece bir çatlak. Büyüyü delebilecek kadar ama umarım zihnime daha fazla girmesine izin vermeyecek kadar.

Parıltısı önemli ölçüde azaldı. Hâlâ güzeldi, hâlâ güç saçıyordu ama kendimi ayaklarının dibine atma dürtüsü ortadan kalkmıştı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim; tadı eskiydi ve benim için biraz fazla gergindi.

Kraliçe bize şefkatle baktı ama belki de sadece küçük kız kardeşine çok benzediği için, gülümsemesinin kıvrımında bir zalimlik, parlak mavi gözlerinde bir kötülük yakaladığımı düşündüm.

Falin, Kış Kraliçesi için yaptığı gibi tek dizinin üzerine çökmeden belinden eğildi ve sonra hemen doğruldu.

serbest bırakıldı. Başka bir hükümdara aynı düzeyde saygı borçlu olmadığı için mi, yoksa ona tapmamız gerektiğini fısıldayan cazibesinden korkmadığını göstermek için mi böyle davrandığından emin değildim. Ben de onu takip ederek saygılı ama kısa bir reverans yaptım.

Hareketlerimiz karşısında altın rengi bir kaşını kaldırdı ama kraliçe bakışları bizim yanımızdan geçip cesedin yanındaki iki kış muhafızına gidene kadar bir şey söylemedi. Sonra dudakları sanki ekşi bir şey ısırılmış gibi büküldü.

"Onu başka bir yerde hallet," dedi ve elini küçümseyici bir şekilde salladı. Sonra saray mensubunun ölümüne üzülmesi gerektiğini hatırlar gibi oldu. "Ne kadar trajik..." Lunabella'nın adını aradı ama aklına gelmeyince, gecikmeli de olsa basit bir şekilde "... onun için. Eminim özlenecektir."

Kraliçe tarafından değil tabii ki.

"Majesteleri, bazı arkadaşlarıyla konuşabilir miyiz diye merak ediyorduk," dedi Falin, sözlerini yumuşak ama ses tonunu saygılı tutarak.

"Peki bunu neden yapmak istiyorsun, kız kardeşimin şövalyesi?"

Falin, "Ölümü hiç de doğal olmayan bir sebepten oldu," dedi ve ben de göz ucuyla ona baktım çünkü bu duyduğum en hafif ifadeydi.

"Bu beni ve mahkememi ilgilendiren bir konu gibi görünüyor. Neden bunu araştırıyorsunuz?"

"Çünkü kış mahkemesinde bir cinayete karıştı," dedim.

Kraliçenin altın rengi kaşları hafifçe kalktı ve ağzı kötü niyetle memnun bir şekilde kıvrıldı, bu da bana bunu söylememem gerektiğini düşündürdü.

"Bu bir suçlamaya benziyor, küçük planeweaver. Eminim kız kardeşim seni buraya benim mahkememe meydan okumak için göndermemiştir?" Soruyu sorarkenki tonu alaycıydı ve ben de içimden gelen yaltaklanma isteğine karşı koydum. "Ya da belki de onun aklına böyle fikirler sokan sizdiniz, karanlık prens?"

"Ah, Lexi. Etrafındaki herkesi her zaman belaya sürüklüyorsun," dedi ürkütücü derecede tanıdık bir ses arkamdan.

Etrafımda döndüm. Bir metre arkamda altın pelerinli bir figür duruyordu. Başlık alçaktı, altında saklı yüzü gizliyordu ama bu sesi tanıyordum. Bana sadece iki kişi "Lexi" derdi. Kış Kraliçesi ve yeğeni Ryese.

Biliyordum. Haklı çıkmaktan keyif aldığımdan değil.

Ağzımı açtım ama Falin koluma uyarıcı bir el koydu. Doğru. Eğer Işık Kraliçesi bir fae'ye karşı suçlamada bulunursa

sarayına karşı bir hakaret olarak bile hatırlayamazken, oğlunu son zamanlarda yaşadığımız tüm sorunları planlamakla suçlamama pek de olumlu bakmayacaktı. Söylemek istediklerimi geri aldım ve bunun yerine Ryese'e hastalıklı bir gülümseme verdim.

"Yaşıyorsun," dedim gülümsememe uygun olarak şuruplu bir ses tonuyla.

Ondan yayılan kötülük aramızdaki havayı diken diken etti. Sonra derimi kesen alçak bir kahkaha attı.

"Bir bakıma." Pelerinin içinden bir el çıktı, teni şimdiye kadar gördüğüm tüm Sleagh Maith'lerden daha griydi. Pelerini omuzlarına doğru itti, kukuletaıyı bıraktı ama diğer elini açığa çıkardı. İlk başta siyah bir eldiven giydiğini düşündüm ama sonra derisinin buruşuk ve koyu olduğunu fark ettim. Et kömür gibi siyahtı, benim basmoarte kirlenmiş ellerim gibi morarmış değildi. O ele bağlı kol iskelet gibi inceydi, körelmişti.

Demir zehirlenmesi.

Ryese, Kış Kraliçesi'ne suikast düzenlemek amacıyla Faerie'ye demir bir ok kaçırmıştı. Bu planı zar zor engellemiştik, ben yaralanmıştım ve kraliçe çılgına dönmüştü. Ryese ortaya çıktığında, Falin o demir oku Ryese'nin avucuna sapladı. Ve Ryese'nin tüm kolunu yok etmişti. Karanlık, bükülmüş parmaklarında herhangi bir hareket varmış gibi görünmüyordu ve kolun kesinlikle gücü yoktu.

Sanki önce kolunun durumunu anlamamızı bekliyormuş gibi, sonra pelerininin kapüşonunu indirdi. Demir zehrinin siyah damarları yüzüne kadar ulaşmıştı. Her zaman kibirli bir adam olmuştu.

Onu yakışıklıdan çok güzel bulmuştum ve yüzünün bir tarafı hâlâ öyleydi. Diğer i ise koyu renkli yara izlerinden oluşan kıvrımlı bir kütleydi.

Koyu renkli bir yara izi dudaklarının yan tarafına kadar uzanıyordu ve o tarafa doğru sarkarak ona sürekli orantısız bir kaş çatma şekli veriyordu. Gözleri her zaman soluktu ama şimdi yüzünün hasarlı tarafındaki bulanıklaşmış, gözbebeği o gözde körlüğe neden olacak kadar büyük bir hasarla kaybolmuştu.

Eskiden kesme kristal gibi parıldayan saçları bile artık donuk ve gevşekti ve kısa kesilmişti.

Falin'e baktım ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü gördüm: Ryese'nin Lunabella ve Jurin'in başlarını kesmiş olmasına imkân yoktu. İki soylu sistemlerindeki kirli büyü yüzünden zaten etkisiz hale gelmiş olsalar bile, kafaları temiz bir şekilde koparılmıştı. Ryese'in baskın eli parçalanmıştı. Belinde bir hançer taşıyordu ama bu büyülü bir hançer olsa bile

Her şeyi kesebilen bir bıçağın açıklıktaki işi yapabileceğinden şüpheliydim. Gölge kedinin ürkmesi ile Falin ve Dugan'ın cesetlere ulaşması arasında geçen süre içinde değil.

"Ryese!" Işık Kraliçesi onun adını bir uyarı gibi tısladı.

Başını eğdi ve pelerinini yukarı çekerek yüzünü ve mahvolmuş kolunu örttü.

"Benim deformasyonum altın tahtı rahatsız ediyor," diye fısıldadı, kelimeler sertti ama benim içindi, ışık sarayı için değil.

Beni zehirlememiş ve öldürmek için çok iyi bir girişimde bulunmamış olsaydı, onun için üzülebilirdim. Hem de iki kez. Kin besledim.

Ayrıca, Lunabella'nın yaralı prensi için hâlâ en iyi aday oydu. Kılıcı tutan kişi olamaması, ona komuta eden kişi olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama bu partide başka bir komplocu daha eksikti. Kış mevsiminde sızıntımızı bulduğumuz için gölge sarayla bağlantısı olan biri olduğunu tahmin ediyordum. Birisi Kordon'un cesedi ve Dugan'ın hançeriyle katillerin gölge mahkemesine girip çıkmasına yardım etmişti. Bir de ayinimi izleyen gölge casus vardı. Kesinlikle hâlâ birilerini kaçıırıyorduk.

Elbette Ryese'in bu işlere karıştığına dair elimizde hâlâ bir kanıt yoktu. Hayatta olması tam olarak mahkûm edici bir kanıt sayılmazdı. Yine de bu sefer seçtiği zehirin kendi yaralarını yansıttığını fark ettim.

Farklılıklar vardı ve bahse girerim kontrol etmenin bir yolunu bulabilseydi demirin kendisini de denerdi, ama basmoarte'ın karanlık damarları kurbanlarını kendi yara izlerine benzer bir şekilde çirkinleştiriyordu. Bu bir tesadüf olamaz.

"En kısa günde bayılmışsın," dedi Ryese ve bu sözler endişe değil tehdit içeriyordu. Sorulmamış bir soru olan "*Nasıl hayatta kaldın?*" havada asılı kaldı.

Ona gülümsedim ve kollarımı sıvadım, lekesiz kollarımı çoğunlukla çıplak bıraktım. Kirli büyü siyah eldivenlerim tarafından tamamen gizlenmişti, bu yüzden lekesiz görünüyordum. Kukuletasının altından kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordum.

"Evet, planeweaver, şenlik sırasında yere yığıldığını duydum," dedi kraliçe, dikkatimi tekrar ona çekerek. "En iyi şifacımı gönderdim ama o da senin bir hastalıktan öldüğünü ve yapılabilecek bir şey olmadığını söyledi." Suratını asar gibi bir ifade takındı ama sanırım sempatik bir ifade takınmak istemişti. "Şimdi çok daha iyi görünüyorsun."

"Büyümdeki zehri temizlemem gerekti," dedim, arkamdaki Ryese'nin farkındaydım. "Şimdi çok daha iyiyim."

Yalan değildi. Çok daha iyiydim. Sadece iyileşmemiştim.

"Senin için ne büyük bir şans," dedi, o güzel gülümsemesini acımasız bir şekilde göstererek. "Ve ne kadar eşsiz yetenekleriniz var."

Başımı eğerek onayladım, çünkü buna ne diyebilirdim ki?

"Oğlumu tanıyor musunuz?" Soruyu hoş bir şekilde sordu ama sözlerinin altında daha fazlası vardı ve ne olduğundan emin değildim.

"Tanışmıştık," dedim açıkça. "O başarılı bir simyacı."

Kraliçe kaşlarını çattı. "Uğraşıyor. Şimdi bana gerçekten neden ışıık sarayına geldiğini söyle." Sözlerinde bir zorlama vardı, bunu hissedebiliyordum. Onun sarayına davet edilmişdik, bu yüzden bir saldırı olarak görülmeden bize doğrudan zarar veremezdi, ancak Faerie'nin kudretin doğru yaptığı şekilde, bize doğrudan zarar vermeyen herhangi bir büyüü bize karşı kullanabilirdi.

Kimse cevap vermedi. Dugan yaşlıydı ve bir prensti, Falin kış sarayının tüm kanını ve ondan önce gelen şövalyelerin büyüünü taşıyordu ve kendi büyüüm bana bir dereceye kadar koruma sağlıyordu. Bizi zorlamak istiyorsa çok daha fazla çaba göstermesi gerekecekti.

Belli ki o da bunu fark etmiş.

Ondan akan dürtü kalınlaşarak etrafımızı sardı.

"Israr ettin," dedi Dugan ve bu yeterince doğrudu; ısrar etmişti. Ama bu zorlamanın altında kalmıyordu, yoksa daha fazlasını söylerdi. Öyle ya da böyle ışıık sarayını ziyaret etmeye niyetliydik.

Dürtü tekrar güçlendi, kraliçe açıkça tatmin olmamıştı. Gözlerimi kısarsam neredeyse altın iplikleri görebilecektim.

Görebildiğim şeylere dokunabiliyordum.

Yukarı uzanarak küçük bir miktar büyü uyguladım ve zorlama dalını uzaklaştırdım. Dalla temas ettiğimde kraliçenin kaşları bir anlığına çatıldı, küçük burun delikleri mikro bir acı ifadesiyle açıldı. Zorlama büyüü geri çekildi ama büyü dalına dokunduğum yeri küçük mor bir leke kapladı.

Eldivenlerimin altında hala basmoarte enfeksiyonumun hüküm sürdüğü ellerime baktım. Az önce kraliçeye bulaştırdığım bir enfeksiyon.

Üzerimde büyü kullanmadan önce sağlığını sormuştu. Kendimi tedavi etmeyi başardığımı belirtmiştim. Basmoarte'ı biliyor muydu? Oğlunun planlarının bir parçası mıydı?

Yoksa yanlışlıkla, olaya karışmamış bir Peri hükümdarının yavaş yavaş öldürülmesini mi başlatmışım?

Saçmalık.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

I Kraliçe enfekte olduğunu fark ettiyse de bunu belli etmedi. Hafifçe sinirlenmiş görünüyordu ama bunun daha çok her şeyden çok onun zorlamalarına kanmamamız için.

"Evet, ısrar ettim," dedi sonunda, Dugan'ın daha önceki cevabına karşılık olarak. "Seni kız kardeşimin sabah odasında görmek endişe vericiydi. Oldukça hazırlıksız yakalandım."

Yani hepimizi buraya mı davet etti?

Yol arkadaşlarıma baktım. İkisi de dikkatle boş yüzler takınmıştı. Onları taklit etmeye çalıştım ama benimkinde hâlâ şaşkın bir inançsızlık olduğunu biliyordum. Oğluyla işbirliği yapmasa bile, kesinlikle entrikalar çeviriyordu. Elbette, o bir Peri kraliçesiydi. Bu onun nefes aldığını söylemek gibi bir şeydi.

Herhangi bir soru sormadı, biz de cevap vermedik. Bu yolculuktan elde edebileceğimiz kadarını elde etmiştik. Adamlarını sorgulayamayacağımızı, hatta gücendirmeden bunu ima bile edemeyeceğimizi açıkça belirtmişti ama Ryese'in hayatta ve ışık mahkemesinde olduğunu biliyorduk, bu da onu baş şüphelimiz yapıyordu. Gerisi teferruattı. Kraliçeyi kış ve gölge mahkemelerine karşı işlediği suçlardan dolayı oğlunu teslim etmeye zorlayacak yeterli delili bir araya getirene kadar görevden alınmamız ve gitmemiz gerekiyordu.

Kraliçe sessizliğimiz karşısında suratını astı. "Eğer yeni ve daha güçlü bir saray arıyorsanız, karanlık prens, sizi memnuniyetle buraya kabul ederim." Ona yine en iyi yardımsever gülümsemesini verdi. "Ve nişanlınız için de bir yer var. Her zaman bir planeweaver kullanabilirim."

Dugan, "Çok iyi bilgilendirilmişsiniz," dedi ama bu sözler karşısında yüzüm kızardı.

Sözde nişanlılığını çok az kişi biliyordu. Bunu nasıl öğrendi?

Tepkimi gizlemek için "Kız kardeşin sarayını terk edersem hiç hoşnut olmaz" dedim. Kışa özel bir bağlılığım olduğundan değil, ama yine de.

Kraliçe güldü, Faerie'nin de onunla birlikte gülmesine neden olan yumuşak bir çınlama sesiydi bu. "O benim *küçük* kız kardeşim. Küçük kardeşler büyük kardeşlerinin onların eşyalarını almasına alışkındır. Bu onları paylaşma konusunda iyi yapar."

Evet. Hayır. Hayır. "*Paylaşmakta iyi*" Kış Kraliçesi'ni tanımlamak için kullanacağım bir ifade değildi.

"Peki sen ne diyorsun kuzen? Işığa gelmeye hazır mısın? Sana bir konsey pozisyonu bile teklif edebilirim," dedi kraliçe ve tahtına en yakın olan ve şu anki konseyi olduğunu tahmin ettiğim fae'ler endişeyle birbirlerine baktılar.

"Cömert teklifinizi alçakgönüllülükle reddetmek zorundayım," dedi sertçe eğilerek.

Gözleri kısıldı. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Kralınızın sarayını restore etme planı başarısız olmaya mahkûm. Böyle nazik bir teklifi ikinci kez yapmayacağım."

Tekrar eğildi. "Cömert tekliflerinizin söylentileri gölgeler arasında fısıldanıyor. Saraylılarımın birçoğu ışığınızda yer almak için ayrıldı ama yine de burada çok azını görüyorum." Toplanan fae'lerin etrafına baktı.

Ben de etrafıma bakındım. Toplanan fae'lere tek tek dikkat etmemiştim, sadece bir grup olarak dikkatimi çekmişlerdi. Şimdi baktığımda, toplanan fae'lerin gördüğüm en az çeşitliliğe sahip fae'ler olduğunu fark ettim. Hepsi de insanların güzel diyebileceği türdendi. Hiçbiri canavar ya da daha az insansı türden değildi.

Birkaç kanat vardı ama hepsi bir Rönesans melek tablosunda görülebilecek türden tüylüydü; çok azı dev kelebek kanatları gibi parlaktı. Hiçbiri derimsi, yırtık pırtık ya da zarımsı değildi, gerçi boylarına ve yüz yapılarına bakarak böyle kanatları olması gerektiğini söyleyebileceğim bazı fae'ler gördüm. Bunun yerine, onları gözden uzak tutan süslü pelerinler giyiyorlardı. Bazı fae'ler boynuzlarını ya da yaprak veya tüy içeren saçlarını gizleyen özenli sargılar ya da başlıklar takıyordu. Faunlar pantolon ve etek giyer, toynaklarını ayakkabılarının içine sokarlardı. Komşularının üzerinde yükselen troller ya da devler, küçük goblinler ya da burunsuz browniler yoktu. Hiç kimsenin fazladan uzuvları ya da beklenmedik şekillerde bükülmüş bedenleri yoktu. Gökkuşağının her tonunda ten rengine sahip fae'ler olsa da, sıra dışı dokulara sahip olan çok az kişi vardı

o deriye. Canlı taştan yapılmış gibi görünen bir fae gördüm ama bunu sadece gözlerini çevreleyen çakıl taşlarından anlayabiliyordum; yüzünün geri kalanı ağır bir peçeyle örtülmüştü. Gölge avlusunda karşılaştığım çok daha grotesk fae'lerden hiçbiri kesinlikle yoktu.

Kraliçe yüce gönüllülükle, "Güzel olan herkes ve her şey salonlarımda hoş karşılanır," dedi.

Dugan kalabalığı aramaya devam etti, kaşları çatılmıştı. Bulmayı bekleyip de bulamadığı kaç yüzü saydığını neredeyse görebiliyordum. *Eski saray mensupları nerede?*

"Buraya geldiklerinden emin misin?" Soruyu olabildiğince sessiz bir şekilde fısıldadım ve o da bana küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Kraliçe fark etmemiş gibiydi. Bana döndü. "Ya sen, planeweaver? Saraya katılacak mısın?"

"Bağımsız olarak geçirdiğim bir yıl ve bir gün dolana kadar kış için sözleşmem var." Bu, soruya cevap vermememi sağlayan kolay bir çıkıştı.

"Ve sanırım bundan sonra gölge mahkemesine gideceksiniz?"

Sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum ama bunu çözmek için dokuz ayım daha vardı. Yine de gölgeye gideceğimden şüpheliydim. Ölümlüler diyarındaki hayatımı seviyordum ve Faerie'nin dışında kalmak için mevsimlik bir saraya bağlı olmam gerekiyordu. Sadece Dugan yanımda olduğu için bu kadarını söylemedim.

"Kararsızım."

Kraliçe dolgun dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "Anlıyorum. Size bu seçimi yapma konusunda isteksiz davranmamı anlayışla karşılayacaksınız."

Ona kaşlarımı çattım. Bu onun kararı değildi.

"Beni yanlış anlamayın, gölgeye karşı özel bir düşmanlığım yok. Ama onların kaybı benim kazancımdır, bu yüzden kâbus âlemini onarmanız en çok beni etkileyecektir. Bunu kişisel bir saldırı olarak algılarıım."

"Ben-bekle-ne?" Kabuslar âlemini onarmak mı?

Kraliçe başını yana eğdi. Sonra da güldü. "Bilmiyor muydun?" Sonra Dugan'a döndü. "Ona söylemedin mi?"

Sanki her şey çok komikmiş gibi gülmeye devam etti. Kaşlarımı ondan Dugan'a doğru kaldırdım ve soru sormak için bir kaşımı kaldırdım. Yanımda Falin'in de Dugan'a baktığını hissedebiliyordum.

Dugan dönmedi, ikimizle de göz göze gelmedi. Orada öylece durdu, ifadesiz bir şekilde kraliçeyi izliyordu. Bu bir itiraf kadar iyiydi.

"Sen ve muhtemelen bununla yaratacağın yavrular" -Dugan'a bir el salladı- "gölge ve gölgelere verilen zararı düzeltmek için

kabuslar alemini saraya yeniden örmek. Kimsenin size Gölge'nin arzularından bahsetmemiş olmasına *şaşırdım*." Sesi şok olmuş gibi gelmiyordu. Kendini beğenmiş gibiydi.

Babamın, Yüce Kral'ın Büyülü Uyanış'tan önce rüyalar âlemini kapattırmasıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Gölge sarayı *benden* bunu düzeltmemi mi bekliyordu? "Dengeyi yeniden kurmak için..." Herkesten çok sesli düşünerek söyledim.

Kraliçe öne doğru oturdu ve avuçlarını tahtının kollarına vurdu. "Denge umurumda değil. Gölge ışık olmadan var olamaz ama ışığın da gölgeye ihtiyacı yoktur." O konuşurken etrafındaki ışıltı parladı ve ben irkilerek başka tarafa baktım.

Doğru. Falin'e baktım. Gitme vaktimiz gelmişti. Bana attığı bakış aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Falin, Işık Kraliçesi'nin önünde eğilerek, "Kraliçem selamlarını ve sarayınıza teslim etmek zorunda kaldığımız ceset için üzüntülerini gönderdi," dedi. "Şimdi onun yanına dönmeliyiz."

"Gidebilirsin, kız kardeşimin şövalyesi." Küçümseyici bir hareket yaptı ve hepimiz döndük. "Şövalye dedim. Planeweaver, seninle hâlâ işim var."

Falin'e attığım bakış şüphesiz geyik bakışıydı ama Işık Kraliçesi'ne dönmeden önce yüzümü kontrol altına almayı başardım.

"Majesteleri?"

Başımın üstünden baktı ve arkamdaki birine başını salladı. Ryese tahta doğru yürüdü, yanımdan geçerken altın pelerini hışırdadı.

Topallayarak attığı her adımda nabzım hızlanıyordu. Bu hiç iyi olmayacaktı. Olmayacağını biliyordum.

"Oğlum şu anki durumundan senin sorumlu olduğunu söylüyor," dedi benden Ryese'ye doğru eliyle işaret ederek.

"Ben-Ne?" Kraliçeye ikinci ya da üçüncü kez mi bu şekilde cevap veriyordum? Bu gidişle tam cümleler kurmaktan aciz olduğumu düşünecekti. Ama başka bir cevabım yoktu. Ryese'in durumundan benim sorumlu olduğum ne şekilde yorumlanabilirdi ki? Onu ortaya çıkarmıştım ve Kış Kraliçesi'ni fiziksel olarak demir dartın yolundan itmiştim ama başka bir şey yapmamıştım.

Falin önüme çıktı. "Demiri onun etiyle buluşturan benim. Kraliçemi korumak için şövalye sıfatımla hareket ettim."

Kraliçe onun sözlerini duymazdan gelerek bakışlarını bana dikti. "Sadece bunun entrikaları yüzünden."

Beni sarayına davet ederken birdenbire oğlunu parçalamakla suçlamaya başlaması başımı döndürmeye devam ediyordu.

"Entrikalar mı? Beni zehirledi ve sonra kraliçeyi öldürmeye çalıştı," dedim ve sonra kraliçenin yüzüne güzel, zalim bir gülümseme yayılırken dişlerimi sıktım.

Neden kendimi bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum?

Ryese kapüşonunun altından, "Çok çirkin," diye kükredi. "Şimdi de karakterimi dayanılmaz bir şekilde kirleterek beni tekrar sakat bırakmaya niyetleniyor." Sanki sözlerimden fiziksel olarak yaralanmış gibi gri elini pelerininin ön kısmına bastırdı.

Ona ters ters baktım. Beni yalancılıkla suçlamamıştı, suçlayamazdı çünkü söylediğim her şey doğrudu. Geçmişte işlediği suçlardan bahsetmesi itibarını zedeliyorsa, vay haline.

Kraliçe açıkça aynı fikirde değildi.

"Evet, bırakın benim kanımdan olmayı, sarayımın bir üyesi hakkında böyle bir şey söylemek oldukça ayıp."

Lanet olsun. Ürperdim. Bu hiç iyi değildi.

Derin bir reverans yaptım. "Alınmak istememiştim."

"Ama çok gücendiniz. Sevgili oğlum, sen yapmazsan, böyle küçük bir şeyin geçmesine izin veremem." Ryese'ye döndü.

Sanki beni affedip affetmeyeceğini düşünüyormuş gibi kıpırdamadan durdu. Falin'e baktım; Ryese'i inceliyordu, gözleri endişeyle gerilmişti. Dugan kenara çekilmiş, izliyordu.

Ryese boğazını temizledi. "Adıma yönelik bir meydan okumaya izin veremem.

Meydan okumanı kabul ediyorum, planeweaver."

"Ben-" diye başladım ama kraliçe beni dinlemiyordu.

Benim üzerimden konuştu. "O zaman meydan okunan kişi olarak şartları sen belirle." Altın kukuletası başını salladı. "Düello ölümüne olacak."

Bölüm 21

Toplanan tüm fae'ler aynı anda konuşmaya başladı. Bazı sesler belli ki ölümcül bir düello görecekları için heyecanlıydı. Diğerleri alçak sesle endişeli bir şekilde konuşuyordu.

fısıldıyor.

Falin'e yaklaştım. "Bundan nasıl kurtulabilirim? Onu düelloya davet etmedim."

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Çatışmaya girmekten başka seçeneğiniz kalmayana kadar işi yokuşa sürüyor. Eğer kaçmaya çalışırsan, bu bir kayıp olarak değerlendirilecek. Ölümüne olduğu için idam edileceksin."

Harika. Ölümüne bir düellonun iyi tarafından bakarsak, Ryese pek de formunda sayılmazdı.

"Bir şampiyon seçiyorum," diye seslendi Ryese tahtın önündeki yerinden. "Teaghan isimindeki bu lekeyi silmek için savaşacak."

Sırtından aşağıya doğru uzanan iki örgü halinde siyah saçları olan bir kadın öne doğru yürüdü. Yanık turuncu ve altın sarısı ipekler giymişti ama bunlar ne ona ne de vücuduna asılı çeşitli bıçaklara yakışıyordu. Ellerine kan bulaşmıştı, bu yüzden bıçaklar sadece gösteriş için değil, daha önce kullandığı ölümcül aksesuarlardı. Sarayda yaygın olan parıltıya sahip değildi ve yürürken etrafındaki gölgeler kayıyordu, bu yüzden onun ışık sarayına yeni katıldığını varsaydım. Onun tahta yaklaşmasını izleyen Dugan'ın yüzündeki şaşkın ifade bu teoriyi doğrular gibiydi.

"Sizin için savaşmak benim için onurdur," dedi ve Ryese'nin önünde hem güç hem de zarafet ifade eden bir hareketle eğildi.

Yüzümdeki kan çekildi. "Şampiyonu o mu belirleyecek?" "Ve sen değilsin, çünkü onlar bunu onun şampiyon olacağı şekilde çarpıttılar. Falin, yüzünde belirgin bir endişeyle Teaghan'a bakarak, "Meydan okuyor," dedi.

Bunu söylemek istemeyebilirdi ama ikimiz de bu düelloda hiç şansım olmadığını biliyorduk.

"Ne için savaştığınızı siz belirlersiniz. Eğer kazanırsan seni ödülünden mahrum edemez." Ellerime baktı ve ben de ne demek istediğini anladım.

Daha dik durarak sesimi yükselttim ve "Bu meydan okumayı başlatmak niyetinde değildim ama savaşmam gerekiyorsa basmoarte tedavisi için savaşıacağım. Çoklu dozlar."

Konuşurken eldivenlerimi çıkardım ve yere düşmelerine izin verdim. Sonra ellerimi kaldırarak mor lekeli parmaklarımı ortaya çıkardım. Başlığın altında Ryese'in tepkisini göremedim, onun yerine kraliçeyi izledim. Bir an için kafası karışmış gibi göründü ve sonra gözleri şok içinde büyüdü. Gözlerini ellerimden ayırıp kendi kollarına baktı. Kolunda başparmak büyüklüğünde morumsu bir çürük oluşmuştu, bu çürük büyüüne dokunarak dürtüsünü yok ettiğim yere denk geliyordu.

Zehirli büyüünün lekesini kapatmak için narin bir elini kaldırırken güzel yüz hatları endişeyle buruştu, dudaklarında tiksinti belirdi. Sonra o an geçti, panik yüzünden silindi, yüz hatları sanki o korku hiç olmamış gibi yumuşadı. Bakışları, önündeki sahneye dönmeden önce yan tarafındaki kukuletalı figüre doğru kaydı.

Ölümcül bir enfeksiyondan endişelenmiyor musunuz?

Evet, bir tedavisi vardı. Ve oğlunda olduğunu biliyordu. Muhtemelen diğerlerini de biliyordu. Belki hepsini değil. Belki sadece makul bir inkar iddiasında bulunacak kadarını. Ama o da işin içindeydi.

"O halde şartlar belirlendi," dedi kraliçe, halkına yardımsever bir şekilde gülümseyerek. "Düelloocular, kendinizi hazırlayın."

Yutkundum, sanki korkum boğazımda düğümlenmiş gibi sıkıntılı bir hareket hissettim. Falin'e baktım, gözlerim kesinlikle paniğimi ele veriyordu. Düellolar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ben bir dövüşçü değildim.

"Şafakta mı dövüşeceğiz? Arka arkaya durup yirmi adım mı atacağız?" Hayır, o Vahşi Batı'daki bir hesaplaşma içindi. Peri düellosu değil. "Kurallar nedir?"

"Derin nefes al, Alex," diye fısıldadı Falin. "Sana ait olan herhangi bir silahı ya da büyüü kullanabilirsin. Kimse sana yardım edemez ya da sana bir şey ödünç veremez. Bu dövüş ölümüne, yani ..."

"Kazanmak için onu öldürmek zorundayım," diye bitirdim, tüm vücudumu soğuk bir ter kaplamıştı.

Dugan yanıma yaklaşarak, "Gölgene dikkat et," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Yakın zamanda sarayıma katıldı, bu yüzden büyüğü hâlâ gölge büyüğü olacak." Doğru.

"Başka ipucu var mı?"

Tereddüt eder gibiydi, gözleri Teaghan'ın Ryese ile konuşmaya devam ettiği yere kaydı. Sonra şöyle dedi: "Hem büyüğü hem de kılıç konusunda yetenekli, zorlu bir savaşçıdır. Silahlarının çoğu büyüğüdür, bu yüzden dikkatli olun." Kaşları daha da çatıldı. "Kordon'un cesedinin yanında bulunan kılıç? Yüzyıllar önce onun verdiği bir kur hediyesiydi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı. Dugan'ın hançerinin olay yerine yerleştirildiğini biliyorduk ve ben bunun gölgeyi daha fazla suçlamak için yapıldığını düşünmüştüm. Ama eğer Teaghan bizim gölge bağlantımızsa -ki neredeyse kesinlikle öyleydi- Dugan'ın hâlâ özel odasında sakladığı kendi kur hediyesini çalma seçimi çok kişisel görünüyordu.

Ayrıca, müttefikimin eski sevgililerinden biriyle ölümüne düello yapmak üzereydim.

Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Bir şekilde kurtulmuş olsam bile.

"Alanı boşaltın," diye bağırdı kraliçe ve Dugan geri adım attı.

Falın bir an daha tereddüt etti. Sonra eğildi ve beni öptü. Büyüğü onun dudaklarından benimkilere doğru süzüldü. Hem öpücüğün hem de büyüğün etkisiyle şaşkınlıkla geri çekildim ama o beni kendine yakın tutarak büyüğü içime bastırdı. "Bu bir gerçek büyüğü," diye fısıldadı doğrudan dudaklarıma. "Uzun sürmez ve işe yaraması için ona dokunuyor olman gerekir ama soracağın her soruya cevap vermek zorunda kalacak. Eğer yapabilirsen, itiraf etmesini sağlamaya çalış. Ama dikkatli ol, sen de sorulan her soruya cevap vermek zorunda kalacaksın." Sonra beni tekrar öptü ve bu sefer büyüğü transferi yoktu, sadece endişe, şefkat ve arzu vardı. "Bunu atlat," dedi geri çekilirken.

Sonra elleri üst kollarına kilitlendi, onu geri çekerek derme çatma düello halkasından uzaklaştırdı ve ben uzayın boşluğunda tek başıma kaldım. Yani, neredeyse yalnız. Ölümcül görünümlü rakibim beni inceledi, elleri yanlarına bağlanmış silahların üzerinde geziniyordu.

Dudaklarımı yaladım, hâlâ öpücüğün sıcaklığını hissediyordum ama aynı zamanda büyüğün küçük sızsısını da. Bu özel büyüğüye aşinaydım -Falın ilk tanıştığımızda üzerimde kullanmıştı ve kesinlikle her iki tarafa da etki ediyordu. Dikkatli olmalıydım. Teaghan'a bağlanmış bıçak cephaneliğine baktım. *Evet, ona dokunacak ve soru soracak kadar yaklaşmak sorun değildi.* Bu berbattı. Ama denerdim. Eğer kazanırsam, o ölmüş olacaktı ve kraliçenin bana izin vereceğinden şüpheliydim.

gölgesini sorgulamak. Eğer cevapları bulacaksam, bu dövüş sırasında olmalıydı.

"Kendinizi hazırlayın." Kraliçe, iki fae'nin gözleri önünde birbirlerini öldürmeye çalışacaklarını düşününce sesinin fazla neşeli çıktığını fark etti.

Nemli avuçlarımı pantolonuma sildim ve çizme kılıfımdan hançerimi çıkardım. Terim hemen kabzayı kayganlaştırdı. Bu çok saçmaydı. Barbarcaydı.

"Git!"

Teaghan öne fırladı, taht odasında bana doğru koşuyordu, kılıç kolu göğsünün üzerinde çaprazdı, dirseği dışarıdaydı, kesmeye hazırdı. Elimde tuttuğum hançer yukarı doğru sarsıldı ve elimi yönlendirdi. Bıraktım. Kana susamış büyülü kılıç dövüşmeyi benden daha iyi biliyordu.

Hançerim daha uzun olan kılıcı, beni kesmeden sapından yakaladı. Büyülü bıçak kılıcın içine battı, sanki diğer metal ısınmış tereyağından daha sağlam bir şey değilmiş gibi. Diğer elimle uzandım ve Teaghan'ın çıplak bileğini kavradım, Falin'in bana verdiği büyüün ona akmasına izin verdim.

"Gölgenin Kordon'u ve Kışın Stiofan'ının ölümlerine karıştınız mı?"

Teaghan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet," diye bağırdı, elinde olmadan cevap verdi. İtirafı üzerine taht odasında bir soluk sesi duyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Araştırıyorum." Cevap ben daha durduramadan dudaklarımdan döküldü, büyü beni de zorluyordu.

Dudakları öfkeyle kıvrıldı ve kolunu tuttuğum yerden çekti. "Bunun yerine dövüşmeye odaklansan iyi olur." Kılıcının üst yarısı yere çarparken geriye sıçradı.

Kraliçenin, saray mensubunun itirafı üzerine düelloyu durdurmasını beklerdim. Keşke. Saray için sürpriz olabilirdi ama kraliçe için sürpriz değildi.

Teaghan beni uzaktan inceledi. "Büyülü hançer, ha?" Elindeki kırık kılıca baktı. Kabzasını kenara fırlattı ve her iki eline birer tane olmak üzere iki hançer aldı. "Onlardan bende de var."

Büyüden ya da itiraftan bahsetmedi. Amacı beni öldürmekti. Başka bir şey yok.

Beni çevreledi. Onu görüş alanımda tutarak döndüm. Öne doğru hamle yaptı, ben de yana atladım. Bir adımdan fazla ıskaladı, ama acısı

Üst kol.

Kan kazağıımı ıslattı. Benim kanım.

Ne oluyor be?

Tekrar saldırdı. Iskaladı. Ama hançer elimin arkasında bir kesik açıldı, bir diğeri de ön kolumda.

Hay sikeyim. Hançerlerindeki büyü neydi? Güvenli mesafe neydi?

Beynimin uzak bir köşesinde seyircilerden gelen tezahürat seslerini fark ettim. Hepsi değil, ama itirafına rağmen kimin onu desteklediğini ve kimin sadece biraz kan dökülmesini izlemeyi umduğunu görmek için zamanım yoktu.

Beni geri iterek tekrar saldırdı. Gözümün ucuyla hançerinin gölgesinin gölgeme vurduğunu gördüm. Omzumda derin bir yara açıldı.

Gölgene dikkat et. Dugan bana böyle söylemişti. Şimdi nedenini biliyordum. Bana vurmak zorunda değildi. Sadece gölgeme. Yavaşça kan kaybından ölürdüm.

Ve bir daha asla doğruluk büyüsunü kullanacak kadar yaklaşamayacaktım.

Gölgemin önüme düşmeyeceği bir açı arayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama avludaki ışık her yerden geliyordu. Soluk gölgeler benden her yöne doğru uzanıyordu.

Gölgemi nasıl değiştirebilirim? Işığı değiştirerek. Tam tepemde parlayan küçük bir cazibe topu çağırabilseydim, gölgeleri kovalardı. Ama bu benim yeteneğimin dışındaydı. Büyüyü kontrol edemiyordum. Sürekli parlamayı durdurmak için bile bir tılsıma ihtiyacım vardı.

Oh.

Uzandım ve bukalemun tılsımını boynumdan çektim. Gizleyici etkisi paramparça oldu ve doğal Sleagh Maith ışıltım serbest kaldı. Kendi ışık kaynağım haline geldim.

Gölgem yok oldu.

"Ah, hiç eğlenceli değilsin," dedi diğer fae, doğrulurken bana sahte bir surat asarak. Sonra hançerinin kabzasını değiştirdi ve bana doğru fırlattı.

Kenara sıçradım. Bıçak kulağımın yanındaki bir kıvrımı kesti. Teaghan elini kaldırdı ve lanet hançer durdu. Döndü. Sonra tekrar bana doğru fırladı.

Sikeyim.

Nefes nefese yere düştüm. Bıçak üzerimde vızıldadı.

Tekrar fırlattı. İlk darbeyi savuşturdum ama ikincisi omzuma geldi. Kesik sadece sıyran bir darbeydi, ama şimdi her yerim kanıyordu.

en az dört nokta.

Bu işe yaramayacaktı.

Kendi hançerim elimde sarsıldı. Ben de onu takip ettim. Bıçağım onun hançerinin siperini yakaladı, tıpkı onun bıçağının pazılarımı kesmesi gibi. Bu yara daha derindi. Ama hançerim onunkine çarpıp kabzasını kestiğinde, uçan hançer cızırtılı bir ses çıkardı. Sonra bir kurşun ağırlık gibi yere düştü, büyü bozulmuştu.

Teaghan yine hırladı. İki silahını mahvetmişim ama sayısız yaramdan kan akarken, henüz onu tırmalamamıştım bile.

"Artık sıkılmaya başlıyorum," dedi Teaghan. "Hadi bitirelim şu işi." Sırtındaki kınından kısa bir kılıç çıkardı ve bana doğru yürüdü.

Göz ucuyla Ryese'nin pelerininin altından bir şey çıkardığını gördüm. Yumruğu büyüklüğünde sarı bir taş elinde parlıyordu.

Hayır.

Şenlikteki taşı. Basmoarte'ımın daha önce görülmemiş bir hızla yayılmasını neredeyse kesinlikle tetiklemiş olan taş. Eğer şimdi tetiklerse ve ben bayılırsam, öldürdüm.

Hile yapıyordu, düelloya müdahale ediyordu - ondan başka bir şey beklediğimden değil.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama kraliçenin eli bileğinin üzerine kapandı. Bir an için onu hile yapmaktan alıkoyduğunu düşündüm. Sonra geniş gözleri taştan kendi mor yarasına kaydı.

Basmoarte'ımı tetiklemesini ve muhtemelen kendisinin de yakalanmasını istemiyordu. Tedavisi vardı ama bahse girerim hasarı tersine çeviremezdi. Mükemmel bedeninin lekelenmesini asla istemezdi.

Kendi kendime gülümsedim ama bir anlık dikkat dağınıklığı bana pahalıya mal oldu. Teaghan hızla yaklaştı ve bıçağından kaçınmak için kendimi geriye atmak zorunda kaldım. Yere düştüğümde yuvarlandım.

Saldırı büyülerim yoktu. Gerçek bir savunma büyü de yoktu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kalkanlarımı açtım ve büyülerimi serbest bıraktım. Tamirci'nin derslerinden bu yana sadece bir düzine saat geçmişti ve büyüm, düzlemleri tekrar tekrar birleştirmemde ısrar ettiğinde bana öğrettiği yeni rotaları takip etti. İçinde kilitli olan düzlemleri dışarı çıkarırken madalyon patlayarak açıldı. Teaghan'ı ölüm dokunuşuyla sersemletmeyi, belki de bana bir an kazandırmayı umuyordum.

Ölüler diyarı etrafımda bir daire çizerken peri ürperdi. Faerie içine zorla soktuğum uçaklardan hoşlanmadı ama benimle savaştı. Nefesim kesildi. Havadaki büyüyü hissedebiliyordum. Büyüyü hissedebiliyordum. Gerçekliğin katmanlarını daha önce hiç hissetmediğim gibi hissediyordum.

"Güzel ışık gösterisi," dedi Teaghan birleşik düzlemlerimin yarıçapına adım atarken. Silahlarındaki büyüyü hissedebiliyordum. Büyüsünü hissedebiliyordum. Onu hissettim.

"Daha önce de ölmüştün," dedim, sesim etrafımda esen ani rüzgârın etkisiyle boş ve uzak geliyordu. Ölümün ona yapıştığını hissedebiliyordum. Dirilmişti ve tam olarak bir ceset olmasa da, ölüler diyarı sanki ödülünden mahrum bırakıldığını biliyormuş gibi ona doğru çekiliyordu. Mezar büyüm yasaklanmadan kalktı.

Başını yana eğdi ve siyah örgüleri bir çift yılan gibi etrafında titremeye başladı. "Bu uzun zaman önceydi. Ben hatamdan ders aldım. Senin böyle bir lüksün olmayacak."

Kolunu kaldırdı, kılıcı saldırmaya hazırlanıyordu.

Bu sefer engellemeye çalışmadım. Kaçmadım ya da kaçmadım. Sadece kolumu kaldırdım, elimi uzattım ve mezar büyümünü spiraller çizerek ona gönderdim. Küçük bir itiş ve ruhunu bedenine bağlayan ölümle zayıflamış bağlar koptu. Ruhu serbest kaldı.

Kılıcı yere çarptı. Vücudu da bir an sonra onu takip etti. Ruhu onun üzerinde durmuş, şaşkın şaşkın bakıyordu.

Onun hayaletimsi bileğini yakaladım. Falin'in bana verdiği büyünün hâlâ işe yaradığından emin değildim -başarısız olduğunu hissedebiliyordum- ya da bir hayaleti etkileyip etkilemeyeceğinden ama denemeye hazırdım.

"Cinayetlerde sana kim komplo kurdu?"

Bedeni yere düştüğünde hayalet şaşkın görünüyordu ama ben ona dokunabildiğime göre büyü de dokunabilirdi. Elinde olmadan cevap verdi. Yarı saydam gözleri odaklandı, büyü sözcüklerini ondan çekip alırken gözlerini öfke doldurdu.

"Lunabella ve ben o cini öldürdük. Gölge dokumayı öğrenmek istediğimde bana hiç yardımcı olmayan bir hıyardı. Kış soylusunu öldürdüğümüzde Jurin yardım etti."

İtirafı üzerine odada daha fazla soluk sesleri duyuldu. Kraliçe kendini ayağa kaldırdı. "Düello tamamlandı," diye bağırdı.

Sanki bu beni bu sorgulama hattından uzaklaştırabilirmiş gibi. Büyü Teaghan'ı cevap vermeye zorladı, ama ölü bile olsa, zoraki cevapları

Dikkatli ol. Sorumu farklı bir şekilde ifade etmek zorundaydım. "Bu cinayetleri işlemeni kim emretti?"

Ağzı açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı. Hiçbir kelime çıkmadı. *Lanet olsun. Yemine bağlı.* Efendisinin adını söyleyemiyordu, muhtemelen bu yüzden hâlâ hayattaydı. Jurin ve Lunabella öldürülürken o hayattaydı.

Teaghan'ın bakışları tahta ve tahttaki figürlerden birine ya da her ikisine doğru kaydı. Sonra bana saldırdı, beni kendi hayalet elleriyle parçalamaya kararlıydı.

Sihrimi geri çektim ve onunla birlikte gerçekliğin içinde yuvarlandım. Bir gelgitin kumdan bir kaleyi kıyıdan çekmesi gibi, Teaghan'ın hayaleti de geri çekilen gerçekliği takip etti. Küçüldü, sıkıştı ve sonra madalyonumun içinde kayboldu. Madalyonun kapağı kapandı, toka mühürlendi.

Taht odasına sessizlik çöktü. Eğildim ve hançerimi çizmelerimin içinde kılıfına soktum. Yavaş bir alkış başladı ve Dugan'ın durduğu yere baktım, alkışlıyordu. Yüz hatlarında eski sevgilisini öldürdüğüm için öfke, onun ölümünden dolayı üzüntü olup olmadığını araştırdım. İkisi de mevcut görünmüyordu. Falin onun yanında duruyordu, bana gülümserken yüzündeki rahatlama açıkça görülüyordu. Ben de gülümsemesine karşılık verdim. Sonra tahta geri döndüm.

Teaghan'ın cesedinin etrafından dolaşabilirdim ama yaptığı açıklama için üzerinden geçmeyi tercih ettim. Bunu yaparken yüzümü nötr tuttum, bakışlarım kraliçe ve Ryese'e kilitlenmişti. Altın pelerin öyle bir titredi ki Ryese'in öfkeden patlamak üzere olduğunu düşündüm. Belki de bir sonraki adımda ruhunu parçalayacağımdan korkuyordu.

Kraliçe ise hiçbir şey söylemedi. Bana baktı, her zamanki altın rengi parıltısı kırmızıyla renklenmişti.

Yaklaşırken gülümsemedim. Ya da herhangi bir şaka teklif etmedim. Ryese'e doğru yürüdüm ve elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattım.

"Basmoarte için tedavi," dedim. "Şimdi."

"Değil-" diye başladı, kekeleyerek.

"Bunu ona ver, bellerimin laneti," diye emretti kraliçe.

Ryese homurdandı ve ceplerini karıştırırken pelerini hışırdadı. Sonunda gri bir el ortaya çıktı. Tereddüt etti, eli benimkine doğru yarı kalkık bir şekilde durdu. Nedenini tahmin edebiliyordum. Aldığım hasarın çoğu kollarımdaydı. Koyu renk kazağım kumaşa bulaşan kanın çoğunu gizliyordu ama kumaşın kesildiği yerle parlayan tenim arasında bir kontrast yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu ve kendi kanım sıvı yakutlar gibi parıldıyordu. Kirlenmiş büyüünün karanlık damarları kollarımdan yukarı doğru uzanıyordu ve koyu mor ellerim kanla ıslanmış gibi görünüyordu. Bana bir

tiksintiyle dudak büktü ve sonra tenime hiç dokunmadan beş küçük şişeyi avucuma bıraktı. Bu utanç vericiydi. Artık büyünün hiçbir izini hissedemiyordum ama doğruluk büyüsünü küçük sansarın üzerinde kullanmak isterdim.

Elbette bunu yapmak beni başka bir düelloya sokabilirdi. O gün için bir tane yeterliydi.

"Tedavi nasıl uygulanıyor?" Küçük şişelere bakarak sordum. "Bu bir iksir. Sen i." Kestirmeden söylediği sözler sanki Zekamı sorguladı ama tedavinin tam olarak nasıl işlediğini öğrenmeden gitmeyecektim.

"Tam bir tedavi için kaç tane ve ne sıklıkta?"

Tısladı ve kraliçe bakışlarını ona çevirdi. Bana bir tedavi sözü vermişti. Onu teslim edecekti. Bunu yapmak için sihirli bir şekilde bağlıydı.

"Bir şişe. Enfeksiyon çok fazla yayılmadan önce uygulanmalı. Bozuk büyüyü iyileştiremez ama buna neden olan yaraları kapatır."

Başımı salladım. Bilmem gereken şey tam olarak buydu.

"Tedavini aldın, şimdi krallığımdan defol, planeweaver," diye emretti kraliçe.

Memnuniyetle.

Bölüm 22

N Ne Falin, ne Dugan, ne de ben ışıklı avluyu güvenli bir şekilde geride bırakana kadar konuşmadık.

Kapıların arasından çıktığımızda ve tek tük altın ışık arkamızda kaldığında Falin durdu ve sonra güldü. Derin, dolgun bir kahkahaydı, tüm stres saf neşeyle karışmıştı. Ona bakmak için döndüğümde beni kendine çekti ve kollarını sıkıca etrafıma sardı.

"Harikaydın," diye fısıldadı, ağzını saçlarıma bastırdı, böylece sözleri sadece benim içindi. "Seni kaybedeceğimden çok korkuyordum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum."

Bir an sonra beni serbest bıraktı, kahkahası artık sadece dudaklarının kenarlarında bir anı olarak kalmıştı. "Alex, bence kendini zorlu bir düello partneri ve hafife alınmayacak biri olarak kanıtladın."

Övgülere omuz silktim. Bunu hak etmemiştim. Eğer Teaghan geçmişte ölümden kurtarılmamış olsaydı, şimdi ölmüş olurdum.

"Şanslıydım. I-" Ben başladım ama Dugan elini kaldırdı.

"Zaferinizi küçümsemeyin ya da bunu nasıl yaptığınızın sırlarını paylaşmayın," dedi. "Tüm Faerie bunu duyarsa ve böyle bir başarıyı istediğin zaman tekrarlayabileceğini düşünürse çok daha güvende olursun."

Falin başıyla onayladı.

Doğru.

Alt dudağımı ısırdım. "Saray mensubunuz. . ." Düellodan sağ çıkan kişi olduğum için özür dilemeyecektim ama onun ölümü için kin tutup tutmayacağını bilmem gerekiyordu.

Dugan düşüncelerimin nereye gittiğini fark etmiş gibiydi. Bana küçük bir gülümseme verdi. Hüzünlüydü ama nazikti ve muhtemelen onda gördüğüm en samimi ifadelerden biriydi.

"Bana ve sarayıma ihanet etti. Teaghan ve benim aramdaki ilişkiler uzun zaman önce bozuldu ama bozulmasaydı bile arkadaşımı öldürdü, nişanlıma karşı komplo kurdu ve beni ve sarayımı savaşa yol açabilecek suçlara bulaştırmaya çalıştı. Hem itirafı hem de intikamı sağladınız. Sarayım yatıştı."

Başımı salladım ama kendisinden değil sadece sarayından bahsettiğini fark ettim.

Konuyu değiştirme zamanı. Cebimden şişelerden birini çıkardım.

"Kralınızın ilacı," dedim ve şişeyi havaya kaldırdım.

Dugan başını eğdi. "Mahkemem size borçlu." Elini uzattı ama ben vermedim. Henüz vermedim.

"Enfeksiyonun ilk turunu temizlediğim için mahkeme zaten bana borçlu. Tedaviyi başka bir şeyle takas edeceğim."

Dugan'ın yüzü temkinli bir ifadeye büründü ama pazarlığı açıklamamı beklerken hiçbir şey söylemedi.

"Öyle asık suratlı bakma. İstedğim şey basit. Tedavi karşılığında, nişanlılığımızdan vazgeçmek istiyorum."

Omuzları düştü. "Bu düşündüğünüz kadar basit değil. Anlaşma baban ve benim kralım arasındaydı."

Omuz silktim. "O zaman benimle birlikte reddetmeyi kabul et. Bu, bir kralı kurtaracak küçük bir tedavi için yeterli."

Başka tarafa baktı. "Ne sorduğunu bilmiyorsun." Cidden mi? Bu kadar zor bir seçim miydi? İçimi çektim.

"Son birkaç gündür çok şey yaşadık. Kötü bir adam değilsin, ama bu noktada seni henüz bir arkadaş olarak bile sınıflandırmazdım. Dostça bir müttefik muhtemelen ilişkimiz için daha doğru bir tanım olur. Aramızda bir yakınlık yok, yani nişanı benim yüzümden yapmıyorsun, sadece planeweaver olduğum için yapıyorsun. Beni bir sözleşmeye zorlamaya çalışmak gölge mahkemesine iyi niyet kazandırmaz. Ve nişanı bozmak, gölge sarayı ile rüyalar âlemini yeniden birleştirmeye çalışmayacağım anlamına gelmez." Gerçi bunu yapacağıma dair söz veremezdim, özellikle de nişanı bozmak iki planeweaver'ı öldürmüşken. Ama bunu güvenli bir şekilde nasıl yapacağımı bulursam, Faerie'nin dengesini düzeltmeye karşı değildim. Özellikle de Işık Kraliçesi'ni kısıtlayacaksa.

Dugan tekrar eğildi. "Nişanı reddediyorum."

"O zaman tedavi sizindir, benim onayıyla."

Dugan şişeyi aldı ve iki parmağının arasında tutarak inceledi. Alçak sesle kıkırdadı, sesi yumuşak ve sessizdi. "Bana bir Peri tahtına iki kez mal olacak kadar küçük bir şey."

Falin ve ben ona sorgulayan bakışlar attık, o da başını salladı. "Şimdi, çünkü kral ölürse taht bana geçecek. Ve daha sonra, çünkü kralın görevi bırakmasının şartı ilk çocuğumuzun başarılı bir şekilde doğmasıydı." Bana başını salladı.

Öfke yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bu anlaşılmayı kabul etmiş miydi? Sırf politik kazanç için planlanmış bir çocuk mu? Babam ve onun lanet olası planeweaver yetiştirme programı! Onu bir daha gördüğümde ... Ne yapacağımı bile bilmiyordum. Yine de bir şey.

Dugan küçük şişeyi kemerindeki keseye yerleştirdi. "Her iki durumda da doğru yolu seçtiğime inanıyorum. Umarım zaman onların daha akıllıca seçimler olduğunu kanıtlar." Bana gülümsedi. Nazik bir gülümsemeydi, gerçektir. "Artık benim nişanlım olmayabilirsin ama sanırım bir gün dostça müttefiklikten arkadaşlığa yükselmek isterim. Sahip olunacak iyi bir arkadaşına benziyorsun."

"Arkadaşlar kişisel kazanç için değildir ve arkadaşlık tek taraflı değildir."

Başını hafifçe bana doğru eğdi. "Çok yaşlı bir Peri prensi için zor bir ayırım. Dostluk, güçlü hükümdarların genellikle pişmanlık duyduğu bir zayıflıktır. Ama senin için bu çabaya ve riske değeceğini düşünüyorum. İyi yolculuklar, Şövalye ve Planeweaver."

Bana son bir selam verdi ve sonra dönüp gölgeli yollardan birine girerek gözden kayboldu. Gidişini izledim, sonra cebimden ikinci bir şişe çıkardım.

"Sanırım önce bunu temizlemeliyim," dedim ve kollarımı incelemek için kazağımın kollarını yukarı ittim. Kirlenmiş büyü dirseklerime kadar ilerlemişti.

Falin başıyla onayladı. "Aksi takdirde kendini yeniden enfekte edebilirsin."

Ana açıklığın dışında, herhangi bir patika üzerinde olmayan küçük bir fidan bulmama yardım etti. İşim bittiğinde ölmekte olan bitkiden özür dileyerek zehirli büyüü çabucak sıyırdım.

"Pekâlâ, hadi bakalım," dedim ve küçük şişeyi sahte bir selamla kaldırıp içindekileri ağzıma attım. İçindeki sıvı acıydı ve tek bir yudumda öğürürken dilim kıvrıldı.

"Bir değişiklik var mı?" Falin uzanıp ellerimden birini iki elinin arasına alarak sordu.

Bekledim. Ağzımda tükürük birikti, sanki iksirin kalan izlerini temizlemeye çalışıyordum. Yoksa küçük bir karıncalanma hissi olabilir miydi? Parmaklarımı inceledim. Normal görünüyordlardı, ama az önce kirli büyüü temizlemiştim, yani temizleneceklerdi. Birkaç dakika geçtikten sonra omuz silktim.

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek." İki şişe daha çıkarıp Falin'e uzattım ama son şişeyi daha sonra lazım olur diye cebime koydum. "Biri karantinadaki şifacı için," dedim ikinci şişeye başımı sallamadan önce. "Daha fazlasına ihtiyacımız olursa diye, kış sarayında bu serumu sentezleyebilecek simyacı var mı?"

"Belki de. Ryese'nin uzman bir simyacı olduğunu söylerken haklıydın. Kraliçenin sarayında birkaç kişi daha var ama o en iyisiydi."

Harika.

"Onun hakkında ne yapacağız?" Açıklıkta kış kapısına doğru yürürken sordum.

"O ışık avlusunda saklanırken yapabileceğimiz pek bir şey yok." "Ama cinayetlerin arkasında o vardı."

Falin omuz silkti. "Fark etmedin mi? Elleri temizdi."

Her zaman öyle değiller miydi? Birkaç ölümlüyü öldüren ve Kış Kraliçesi'ni zehirleyen bir ilaç yaratmak için fae'lerin kanını emerken de kendi ellerinden kanı uzak tutmayı başarmıştı. Asıl cinayetleri Teaghan, Lunabella ve Jurin işlemişti ama onların arkasında o vardı. Bundan emindim. Teaghan'ın ona bakışı bunu doğrular nitelikteydi. Yine de herhangi bir hükümdar için lanetleyici bir kanıt sayılmazdı -özellikle de ışın içinde Işık Kraliçesi varsa.

Ryese'in yönlendirmesiyle Teaghan'ın eğlenceden sonra iki komplocusunu öldürdüğüne şüphe yoktu. Bunun kanıtı yok ama uyuyor. Dugan'ın kayıp saray mensuplarının çoğunun ışık sarayına Ryese basmoarte'ı kullanmanın, silahlandırmanın ve iyileştirmenin bir yolunu ararken kendilerini deney olarak bulmak için geldiklerine dair şüphelerim vardı. Ne yazık ki ışık sarayına erişim olmadan bunu kanıtlamak imkânsızdı. Ve bu da olmayacaktı.

"Kraliçe en iyi ihtimalle suç ortağıydı. Basmoarte'yi, tedaviyi ve Ryese'in onu tetiklemek için bir yolu olduğunu biliyordu. O bir tehdit," dedim ve Falin elini kış kapısını açmak üzere olduğu yerden geri çekti.

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama böyle şeyler söylememelisin. Ne burada Faerie'de, ne de ölümlüler diyarında. Ama özellikle de geri döndüğümüzde

sarayda. Kraliçenin kız kardeşine nasıl baktığını gördünüz."

Başımı salladım. Ryese ve Işık Kraliçesi ulaşamayacağımız yerdeydi. Olaydaki doğrudan katilleri bulmuş ve Faerie'nin dengesini bozmaya yönelik bu özel girişimi durdurmuştuk. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

A Muhafız müfrezesi bizi kışlık avlunun kapısında karşıladı. En öndeki muhafız, "Kraliçe sizinle hemen konuşmak istiyor," dedi. Falin kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri kısıldı. "Alex'e Nekros'un kapısına kadar eşlik edeceğim, sonra da kraliçeyle görüşeceğim."

Plan bu değildi ve Falin'in aniden beni avludan aceleyle çıkarmaya çalışması, birkaç buz eldivenli elin kılıç kabzalarına sarılmasından bile daha fazla gerilmeme neden oldu. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Elbette, Işık Kraliçesi ile görüşmemiz pek de iyi gitmemişti. Kış Kraliçesi sinirlenecekti ve bir süredir istikrarlı denebilecek biri değildi. Falin beni buradan çıkarmaya ve onun öfkesini kendi üzerine çekmeye çalışıyordu.

Öndeki muhafız topuğunun üzerinde kaydı, hafif hareket Falin'den birkaç santimetre geri çekilmesine neden oldu ama başını salladı. "Bize seni ve planeweaver'ı getirmemizi emretti. Şimdi."

Vay be. Kraliçeyi görecekmışim gibi görünüyordu. Kızgın bir kraliçe, şüphesiz. Bir tane daha.

Muhafızlar etrafımızda pozisyon aldı. Dönüp kapılardan geri kaçmamdan ve başka bir avluya gitmemden mi korkuyorlardı? Aslında bu kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Gölge'nin bana birkaç iyilik borcu vardı ve planebender beni kendi odama geri götürebilirdi. Kış muhafızlarıyla savaşmak istemediğim sürece böyle bir seçeneğim yoktu.

Falin'e baktım. Yüzü boştu, hatta belki de kibirliydi. Bu ifadeyi tanıdım; bu onun duygusal zırhıydı ve düşüncelerini mükemmel bir şekilde gizliyordu. Bakışlarıma hiç karşılık vermedi, bu da muhtemelen bana bakmayacağı anlamına geliyordu.

kendi adamlarına saldırıp kaçacaktı. İlk düellomu kazanmış olabilirdim ama bir düzine kış muhafızını alt edebileceğime dair hiçbir hayalim yoktu. Kraliçeyi görmekten başka çarem yoktu.

Sonsuz buzlu koridordan geçerken koridorda gerilim çalkalanıyordu. Muhafızlar hiçbir şey söylemedi ama elleri silahlarının yanında kaldı. Şövalyeleriyle anlaşmazlık içinde olmaktan hoşlanmıyorlardı. Kendi adıma, yorgundum, açtım ve Faerie'den bıkmıştım. Günlerdir ölçülebilir miktarda dinlenmemiştim, çok fazla büyü kullanmıştım, düelloda aldığım hançer yaralarına bakmamıştım ve gerçekten sadece eve gitmek istiyordum. *İşim bitmişti.*

Muhafızlar tek kelime etmeden bizi büyük bir kapının önüne bıraktılar ve kemerli geçit dışında her türlü yolu kapatarak dağıldılar. Falin bana baktı ve bir an için gözlerindeki buzlar çözüldü ve endişesini görebildim. Benim için. Kendisi için değil. Uzandım ve elini sıktım.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama etrafımızda bizi izleyen çok fazla göz vardı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ağzım bazen benim önüme geçse de, onu kontrol altında tutmaya ve bu işi olabildiğince çabuk bitirmeye kararlıyım. Kraliçenin sevgili kız kardeşi hakkındaki şüphelerimden bahsetmeyecektim ve cinayetlere doğrudan karışanların öldüğünü dürüstçe bildirebilecektik. Büyük kemerli kapıdan geçtik.

Kış Kraliçesi'nin taht odasına adımımızı atar atmaz mekânı tanıdım. Işık sarayını ziyaret ettiğimizden farklı olarak, bu taht odası devasa tahtında tek başına oturan kraliçe dışında boştu. Biz içeri girer girmez başını kaldırdı, soğuk bakışları bir buzdağı gibi üzerimize çevrildi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu sandalyesinden kalkarak. "Kraliçem?"

Falin her zamanki gibi diz çökerek eğilerek sordu.

Bu sefer reverans yaptım. Bana dik dik baktığı için, hanımefendiliğe yakışmayan bir davranışla onu daha fazla sinirlendirme riskini almak istemedim.

"Seni iyi niyeti teşvik etmek için bir ceset teslim etmeye gönderdim. Bunun yerine kız kardeşimin halkını suçladınız, yeğenimi düelloya davet ettiniz ve kız kardeşimin saray mensuplarından birine mal oldunuz, sonra da ondan taleplerde bulundunuz."

Ürperdim. Bu şekilde söylendiğinde kulağa çok daha kötü geliyordu. Elbette gerçek çok daha karmaşıktı ama nedense Işık Kraliçesi'nin daha fazla güç elde etmek için küçük kız kardeşini ezmekten mutluluk duyan bir egomanyak olduğunu araya sıkıştırmanın bir faydası olacağını düşünmüyordum.

"Soylunuzu kimin öldürdüğünü bulduk," dedi Falin, hâlâ diz çökmüş bir halde. "Suçu işleyen üç kişi de öldü."

Bunu *yapan* herkes. *Olaya karışanların* hepsi değil. Yürümek için çok ince bir gerçek çizgisi.

"Ne pahasına, Şövalye?" Sözleri buz gibiydi, bakışlarında kopmayı bekleyen çılgın bir fırtına vardı. "O benim tüm Faerie'deki tek müttefikim. Ve *sen*" -keskin tırnaklı bir elini kaldırdı ve bana doğrulttu -"Benim hakkımdaki düşüncelerini bozdu."

Onun müttefikini değil. Işık Kraliçesi kışa dost değildi, kız kardeş olsun ya da olmasın, ama bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

"Şimdi bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıyım. Sebep olduğun bu yarayı dindirmek için," diye tısladı. "Ona seni teklif ettim ve senin değerinden daha fazla sorun olduğunu söyledi."

Hiçbir şey söylemedim, sadece reveransımı ve dilimi tuttum. Falin'in de kılını bile kıpırdatmamış olmasına rağmen yanımda gerginliğinin arttığını hissedebiliyordum.

"Faerie'de hastalığım sırasında tahtıma rakip göndermeyen tek saray kız kardeşimin sarayıydı. Bunu biliyor muydunuz? Sadakatini ve sevgisini kanıtladı. Ve şimdi ben ona kötü bir şekilde karşılık verdim."

Kraliçe kendini kandırıyordu. Işığın Kraliçesi'nin kış tahtı için herhangi bir rakip göndermemesinin tek nedeni, sarayda tüm bu fiyaskoyu düzenleyen ve tahta geçmeye hazır olan bir vekilinin olmasıydı. Oğlu.

"Ryese-" diye başladım ama kraliçe kürsüden ve tahtından inerek bana doğru bir adım attı. Buz gibi kılıcı elinde cisimleşti. Onu bana doğrulttu ve ben de hâlâ birkaç metre uzakta olmasına rağmen başka bir şey söylemedim.

"Sakin onun adını ağzına alma. Senin dudakların onun adını söylemeye layık değil." Gözlerindeki fırtına tam bir kar fırtınasına dönüşmüştü. O buz gibi derinliklerde delilik vardı, genellikle korumaya çalıştığı akıl sağlığı öfkesiyle yıkanıp gitmişti. "Her şeyin ötesinde, bana Gölgeler Prensi'yle nişanlandığınız söylendi." Kraliçe kaşlarını çatarak dişlerini sıktı. "Bilmem gerekirdi. Şu haline bak, kanlar içinde kalmışsın ve simsiyah giyinmişsin. Bütün bu soruşturma bir düzmece miydi? Gölgeler için casusluk mu yapıyorsun?"

"Hayır, Majesteleri. Ve ben artık-" Bitirmeme izin vermedi.

"İşte hesaba katmadığın şey, sevgili *Lexi*." Bana taktığı lakabı sanki bir lanetmiş gibi tekrarlardı. "Seni bir düşman mahkemesinin elinde görmektense ölü görmeyi tercih ederim. Ve ne iddia edersen et, ya da ne

Şövalyemi ikna ettin, Gölge açıkça benim düşmanım. Ve sen de öylesin. Şövalye, planeweaver'ı idam et."

Falin başını kaldırdı. "Kraliçem-" "Onu öldür dedim."

Reveransımdan kurtulup tökezleyerek Falin'den uzaklaştım. Yavaşça ayağa kalktı, sanki kazandığı her santime karşı savaşıyormuş gibi hareket ediyordu. Gözleri dehşetle açılmıştı ama hançerleri elinde belirdi.

Durup durmayacağını görmek için beklemedim - dursa bile uzun sürmezdi. O Kış Şövalyesiydi. Kraliçenin isteği onun emriydi. Faerie'den çıkmak zorundaydım. Ve eğer kraliçe ölmemi istiyorsa, kış tarafından tutulan herhangi bir bölgeden.

Kapıya doğru koştum. Eşikten sadece birkaç adım uzaktaydım ki kraliçe koluyla büyük bir hareket yaptı ve iki buz golemi kapının yanındaki girintili çıkıntılı yerlerinden uyandı. Hantal ve donuk olmaları gerekirmiş gibi görünüyorlardı. Ama değillerdi.

Golemler ileri atıldılar ve ben yönümü değiştiremeden önümü kestiler. Her biri bir kolumdan tutarak beni yakaladı. Mücadele ettim, döndüm ve çektim ama onlar hareket eden buzdan katı bloklardı. Golemler beni o anda öldürebilirdi ama bunun yerine beni ileriye, beni öldürmek için hiçbir çaba sarf etmeyen Falin'e doğru sürüklediler. Belki de golemleri beni öldürseydi kan kraliçenin ellerine bulaşacaktı. Ya da belki sadist kaltak sadece Falin'in bunu yapmasını istiyordu.

Golemler beni Falin'in önüne sürükledi ve sonra beni kovalamak için acele etmemesi önemli değildi çünkü ikimiz de tam oradaydık. Beni ona doğru ittiler ve bileğimi yakaladığında hançerlerinden biri kayboldu.

Çılgılık attım. Öfke içime aktı, korku tarafından sertçe kovalandı. Kıvrandım. Büküldüm. *Gitmeme izin verecek.* Kraliçe fark etmeden önce golemleri geçebilirdim.

Falin kraliçeye itaatsizlik edemezdi.

Kavrayışı golemlerinki gibi siper gibiydi. Bileğimi yukarı doğru çekti, böylece parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım. Sonra diğer bileğimi kavradı ve sabitledi, her ikisi de güçlü bir el tarafından kavranmıştı.

Dudakları bana bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama önce kraliçe konuştu.

"Onun kalbini istiyorum, Şövalye. Kimse onu bana karşı kullanmak için geri getiremez."

Falin öfke, hüsrana ve ıstırap içinde hırladı. Hepsi tek bir seste toplanmıştı. Başımı salladım. Yalvarmayacaktım -bir faydası olmazdı- ama

Lanet olsun, bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Falin hançeri kaldırdı ve hançer havada asılı kalarak ölümcül inişinden önce tereddüt etti.

"Sevginiz sizi yumuşatıyor," diye seslendi kraliçe onun arkasından. "Bunu zayıflığı gidermek olarak düşün."

Kaltak.

Falin'in gözleri benimkilerle buluştu ve oradaki kederi gördüm. Onun emrettiği şeyi yapmak zorundaydı. Başka bir seçeneği yoktu. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Beklemediğim bir şey.

İstifa.

Bu doğru gelmedi. Tutuşunu değiştirmeden bir saniye önce ne yapmayı planladığımı fark ettim.

Ona itaat etmek zorunda kalmamasının tek yolu ölmüş olmasıydı. Hançeri içe döndü, kendi kalbine doğru yöneldi.

"Hayır!" Bu onun beni öldürmesinden daha kabul edilebilir bir şey değildi. Kalkanlarımı indirdim. Hepsini.

Düzlemler etrafımda odaklandı. Madalyonum patlayarak açıldı ve Faerie'ye dokunmaması gereken gerçeklikler dışarı doğru aktı. Falin hala ellerimi havada tuttuğu yerde bana dokunuyordu. Büyüm bir dalga gibi onun da üzerinden geçti ve etrafındaki tüm düzlemleri birbirine bağladı.

Bunun şoku onu tereddüt ettirmeye yetti. Tutuşu hafifçe gevşedi ve bir kolumu serbest bıraktım.

Dikkatimi hançere yönelttim, onu ölümler diyarına itmeyi planlıyordum. Ama gözlerim başka bir şeye takıldı.

Kalkanlarım tamamen açıkken ve Falin büyümlle sarılmışken, onu kraliçeye bağlayan bağları görebiliyordum. Boğazına sıkıca sarılmış kalın buzlu kordonlar gibi titreşiyorlardı.

Görebildiğim şeyi kırabilirdim.

"Onu hemen öldür, Şövalye," diye bağırdı kraliçe.

Falin'in yüzüne korku yayıldı. *Artık* seçenekleri sınırlıydı.

Bu sefer geri çekilmeye çalışmadım. Kendimi ileri doğru fırlattım, ona doğru bastırdım ve boğazındaki bağı yakaladım. Parmaklarım büyülü bağına içine battı ve sahip olduğum tüm irade, büyü ve güçle onu çektim.

Falin'in bıçağı etimi delip geçerken sırtımda ateş patladı.

Büyülü bağı çektim. Derisiyle teması kesilir kesilmez parmaklarımın arasında çözülerek serbest kaldı.

Hançer durdu, henüz hayati bir şeyi delmemiştii. Sonra hançer yere çarptı. Falin gözlerini kocaman açarak bana baktı. İnanamıyordu.

Yaşıyordum. O yaşıyordu.

"Ne? Şövalye, onu öldür dedim." Kraliçe bir adım öne çıktı, buz gibi bakışları daralmıştı.

Falin kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve ağzını ağzıma kilitledi. Dudaklarının tadı şaşkınlık ve neşe doluydu. Kalkanlarım açıkken, neredeyse etrafındaki havadaki duyguları görebiliyordum. Ama beni sıkıca kavradığında, sırtımda acı çiçekleri açtı. Gömleğim sıcaktı ve kanla ıslanmıştı. Pantolonumun içine sızdığını hissedebiliyordum. İrkilmiş olmalıyım çünkü Falin geri çekildi, yüzünde endişe okunuyordu.

"Bir şifacıya ihtiyacın var."

Yaptım, ama ... "Bence endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var." "Bana itaat et, Şövalye," diye bağırdı kraliçe.

Falin yüzünü ona dönmek için döndü ve bunu yaparken beni de ustalıkla arkasına aldı. "Bir daha asla." Sözleri soğuktu. Taşınamazdı.

Ağzı iki kez açılıp kapandı, yaşadığı şok onu kırık bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

"O zaman ikiniz de ölürsünüz," diye bağırdı. Ellerini havaya kaldırdı.

Cazibenin şekillendiğini gördüm. Daha önce glamour'un şekillendiğini hiç görmemiştim.

Ama şimdi, benim yaptığım bu gerçeklik parçasında kanım yere dökülürken, onu gördüm. İkimizi de kazığa oturtmak için yerden fırlayacak bir düzine buz mızrağı.

Ben de onları reddettim.

Bu benim gerçekliğimdi. Onun cazibesinin bunu değiştirmesine izin vermedim.

Gözleri şok içinde genişledi. Kraliçe ellerinde bir buz mızrağı oluştururken Falin tek bir hareketle hançerini aldı. Bize doğru fırlattı. İki metre önümüzde, büyümün kenarına çarptı ve benim olan gerçekliğe geçemeyerek yok oldu.

Falin hançerini fırlattı. Havada parlayarak doğruca kraliçeye doğru savruldu.

Bir buz kalkanı oluşturdu ama son iki başarısız büyüden sonra kendinden şüphe etmiş olmalı ki o da kendini kenara attı. Kalkan bir şey yapamayacağım kadar uzaktaydı. Falin'in hançeri büyülü buzun derinliklerine saplandı. Kraliçe yere çarptı, zarar görmemişti ama paniği onu dikkatsiz yapmıştı. Bu ona zaman kaybettirdi.

Falin'in kullandığı zaman.

Bir elinde kılıcı, diğesinde ikinci hançeriyle odanın içinde hızla ilerledi. Kraliçe, Falin ona ulaşmadan bir nefes önce ayağa fırladı ve son anda kılıcını kaldırdı. Onun savuruşunu engelledi.

Bir saniye engelledi. Saldırdı. Kılıcıyla blok yaptı ve hançeriyle bir darbe vurmak için savruldu.

Acıyla tısladı ve gümüş elbisesine kırmızı kan dökülürken geriye sıçradı. Sonra ileri atıldı.

İkisi de saldırılar ve bloklardan oluşan bir bulanıklık içinde hareket ettiler. Falin'in yanağında bir yara açıldı. Kraliçenin kolundaki iki yaradan kan damlıyordu.

"Sen Kış Şövalyesisin," dedi saldırılar arasında. "Yeminlerin bana ait."

"Bana ait hiçbir şeye sahip değilsin ve bir daha asla da olmayacaksın," dedi dişlerini gıcırdatarak onun saldırısını savuştururken.

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Evet," dedi, sertçe sallayarak.

Kaçtı ve ince, hafif paniklemiş bir ses olsa da güldü. "Her zaman bana ait olacaksın. Yeminini tutuyorum, Şövalye."

Sanki bağ onun sözleriyle uyanmış ve kendini bağlamak istiyormuş gibi, aralarındaki mavi sihir dalgaları kıpırdandı.

Hayır.

İleri atıldım ama ne yapabilirdim ki? Oluşan bağ yakalamak için yeterince yaklaşmaya çalışırsam, dikkatini dağıtırdım ve onu keserdi. Hiçbir şey yapmazsam, onu tuzağa düşürecek ve ona karşı hareket edemeyecekti.

Falin bocaladı.

Çok geç kaldım.

Kraliçe kılıcını ölümcül bir darbe için savurarak dışa doğru vurdu. "Her zaman benim olacaksın-"

Dondu kaldı. Ağır çekimde aşağı baktı. Ortasından bir hançer çıkmıştı.

Kılıcı buz zemine çarptı. Falin onun omzuna vurduğu darbenin bir kısmını almıştı ve yara serbestçe kanıyordu, ama bu onun savunmasının altına girmesine izin vermişti.

Tökezleyerek geri çekildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Sen benimsin. Kış benim."

Falin, "Uzun zamandır kışı kaybetmeye mahkûmdunuz," dedi.

Dizlerinin üzerine çöktü, başı inançsızlık içinde titriyordu. Kan elbisesinin önünü ıslatmış, buz gibi zemine doğru akıyordu.

"Bir zamanlar beni seviyordun. Bana hayranlıkla bakan, hayranlık uyandıran bir gençtin. İçindeki o sevgi dolu gençliği hâlâ bulabiliyor musun?" Sesi ancak bir fısıltı gibiydi, tüm öfke ve hiddet aniden kaybolmuştu. Sesi korkmuş ve narindi; güzel yüz hatları yalvarırcasına ona bakıyordu.

Ama dokunduğu büyüü hissedebiliyordum. Karanlık bir şey. Ölümcül bir şey.

Birleştirilmiş gerçekliklerimin içindeydi ama daha önce onun büyüünü reddettiğim zamanki kadar bağlı hissetmiyordum. Bunu tekrar yapabileceğime dair içimde bir anlık şüphe belirdi ve büyü bir inanç büyüü olduğu için kendi şüphem beni ona karşı güçsüz kılmaya yetti. Falin'e bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtım ama o çoktan harekete geçmişti.

Dışarı doğru savurdu. Kılıcı o kadar yumuşak bir şekilde boynuna saplandı ki kafası hareket etmedi. Gözlerini kırıştırdı, mavi gözleri şokla irileşmişti. Büyü çözüldü.

"O gençliği acımasız yapan sensin," dedi. Sonra bedeni yere düştü.

Başı dönüyor, dudakları asla duyulmayacak kelimelerle kıpırdıyordu. Uçaklarla kurduğum temas sayesinde, ölümler diyarının onun ölümünü tanıdığı anı hissettim.

Ve Faerie sallandı.

Zemin zıpladı, duvarlar gümbürdedi. Falin ve ben ikimiz de dizlerimizin üzerine düştük. Peri tekrar sallandı. Büyük bir sarsıntı. Dört ayak üstüne düştüm.

Yer sallanmaya devam etti. Hiçbir yerden ve her yerden gelen uyumsuz notalar havayı deldi.

"Neler oluyor?"

Falin kılıcını yere saplayarak, zeminin rahatsız edici bir şekilde sallanmasına rağmen kendini yukarı kaldırmaya yardım etti. "Kraliçe öldü."

"Tabii ki, ama kış kortunun patlamasını beklemiyordum!"

Yer sallanmaya devam etti. Kalkanlarım hâlâ sonuna kadar açıktı ve artık kraliçe öldüğüne göre, bedenindeki mezar özü beni çağırıyordu. Kalkanlarım olmadan, mezar büyüümün yükselmesini engelleyemezdim. İçimden kaymaya başlamıştı bile. Geri çağırmak için çok geçti. Yapabileceğim en iyi şey onu yönlendirmektir. *Tamirci ruh istiyordu.* İşte ona bir tane daha.

Mezar sihrimi başsız cesede spiraller çizerek gönderdim. Kraliçenin ruhu parlak gümüş bir parıltıyla bedeninden fırladı. Hayaletleşmesi için zaman vermedim. Okyanusa geri dönen gelgit gibi sihrimin geri döndüğünü hayal ederek uçakları geri çektim. Gerçeklikler birbirinden ayrıldı.

Zahmetsizce, Faerie onu diğer düzlemlere sürtünmeye zorladığım noktaları mutlu bir şekilde serbest bıraktı. Ölüler diyarı ve koleksiyoncuların gerçekliği kıvrıldı, sıkıştı. Kraliçenin hayaleti, cesedinden çıktığını bile fark edemeden onunla birlikte süpürüldü. Büyüm geri çekilirken, tüm düzlemleri olması gereken yere geri getirdi, hiçbir delik ya da yama bırakmadı.

Madalyon kapandı.

Kalkanlarımı fırlatıp hızla diktim. Sonra Faerie'nin gazabını beklemek için alçaldım.

Sonunda salonun sallanması durdu. Hava tatlılaştı. Faerie'nin melodisi yeniden başladı, öncekine benzer ama farklıydı.

Sonra Falin çığlık attı.

Kılıcı bıraktı ve başını tutarak iki büklüm oldu, ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Odanın kapısı patlayarak açılırken ayağa fırladım. Maeve ve Lyell içeri koştu. Kraliçenin cesedini gördüklerinde bir çığlık attılar ama ben dinlemiyordum. Falin'e doğru koştum.

Çığlık atmayı bırakmıştı ama hâlâ başını tutuyordu. Omzu kötü durumdaydı, kan kolundan ve gövdesinden aşağıya doğru akıyordu. Orada burada daha az ciddi yaraları vardı ama yüzünde her ne sorun varsa, ellerini göremiyordum.

Önünde diz çöktüm. Odaya daha fazla Fae akın etti. Sürüler halinde, muhtemelen Faerie'yi neyin sarstığını öğrenmeye geliyorlardı. Ne olacağını bilmiyordum. Kraliçeyi öldürmüştük. Bu muhtemelen iyi bir şey değildi. Eğer buradan çıkmak için savaşmamız gerekirse. . . Bu hiç de kolay olmayacaktı. Özellikle de Falin ağır yaralıysa. Faerie işlediği suçlar yüzünden onu kör mü edecekti? Gözlerinin nesi vardı?

Uzandım, bir elimi sağlam omzuna, diğerini de bileklerinden birine koydum. Küçük yatıştırıcı sesler çıkararak sorunun ne olduğunu görmeme izin vermesini sağlamaya çalıştım. Falin ellerini bıraktı. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir maviyle parlıyordu. Ve alnını çevreleyen, karmaşık bir şekilde örülmüş buzdan yapılmış bir taç oturuyordu.

Lyell'in sesi odadaki fısıltıların gürültüsünü kesti. "Herkes Kış Kralı'nı selamlasın."

Bölüm 24

I Kalenin en sevdiğim bahçesinde oturuyordum, PC kucağımda uyuyordu ve elimde bir kitap açıktı, ama okumuyordum. Üç hafta olmuştu Faerie'den kaçmıştım, yer hala titriyordu ve Falin'in benim için güvenli olmadığına dair ısrarları kulaklarımdaydı. Kış sarayına açılan tüm kapılar ben Bloom'da tökezledikten sonra kapanmıştı. Hiçbir fae bağımsız kış bölgelerine girip çıkamıyordu. Saray yeni kralına alışırken, Faerie kışı tamamen kapatmıştı.

O zamandan beri her şey oldukça sessizdi. Gecenin bir yarısı Gölge Prensler ziyarete gelmiyordu. Artık Tamirci'den ders almıyordum - yine de bana öğrettiklerini uyguluyordum. Anlaşmamızdan dönmekle suçlanmak istemezdim. Basmoarte'ım da yeniden ortaya çıkmamıştı, yani Ryese'in tedavisi işe yaramıştı.

Bunlar iyi şeylerdi. Artık ölmüyordum. Kış Kraliçesi artık beni tuzağa düşürmeye çalışmıyordu. Ve başka bir planeweavers bulamamış olsam da, Mender'da beklenmedik bir akıl hocası bulmuştum, bu yüzden şimdi kendimi sakatlamadan planeweaving yeteneklerimin en azından bir kısmına erişebilirdim.

Ama endişeliydim. Her gün Bloom'daki kapıyı kontrol ediyordum. Kalemin bulunduğu katlanmış alanın kapısının beni kış sarayına götürmesini sağlamaya çalıştım ama reddetti. Gölgelere fısıldayarak Dugan'ı çağırmayı bile denedim, onunla ve planebender'ıyla kışa açılan bir kapı için pazarlık edebileceğimi umuyordum. Ama olmadı.

Kim derdi ki bunca zaman Faerie'den uzak durduktan sonra tekrar içeri girmek için bu kadar çaba harcayacağım?

İçimi çektim ve kitabı yanımdaki çimlerin üzerine bıraktım - ana karakterin adından bile emin değildim ve en az yirmi dakikadır aynı sayfadaydım.

"Tavsiye edilen bir okuma değil mi?" diye sordu arkamdan bir ses.

Zavallı PC kucağımdan düşerken irkilerek ayağa fırladım ve sonra döndüm. Falin bahçe duvarının yanında duruyordu, başparmakları kot pantolonunun ceplerine girmişti ve beyaz düğmeli gömleğinin yakası açıktı. Uzun saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu ama bu alnındaki ince buz halkasını gizlemiyordu.

"Güzel saç bandı," dedim, kendimi ona doğru yürümeye -koşmaya değil-zorlayarak.

Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Evet, daha büyük yapabilirim." Elini kaldırdı ve halka, parıldayan buz mücevherleriyle özenli bir taca dönüştü. "Ya da küçültebilirim." Tekrar küçülerek ince bir halkaya dönüştü. "Ama bu lanet şeyi çıkaramam."

"Sanırım Faerie herkesin bir kral gördüğünde tanınmasını istiyor." Omuz silktim. Bu neden tuhaf ve garipti? Kış Kraliçesi'nden kurtulmuştu; bunun işleri kolaylaştırması gerekmez miydi?

Evet, şimdi kral olması dışında.

"Faerie'nin herkesin bilmesi gerekenler konusunda pek çok fikri var," dedi. "Kış sarayının resmi tarihine eklendiniz. Bunu ben yapmadım bu arada. Ama şimdi saraya giden sütunun üzerinde herkesin görebilmesi için buza oyulmuş olarak görünüyorsunuz. Aslında birkaç bölümde yer alıyorsunuz, en önemlisi de eski kraliçenin başını keserken yanımda güçle parlıyorsunuz. Gölge sarayının duvar resminde de yer aldığınıza dair söylentiler duydum, hareketli gölgeler içinde tasvir edilmişsiniz ve Nandin'den hastalık çekiyorsunuz. Kendim görmedim. Fae'ler sana kral yapıcı diyorlar."

İrkildim. Bu pek de iyi bir şey gibi görünmüyordu. Faerie tarafından daha az fark edilmeyi tercih ederdim, daha fazla değil. Faerie'nin açıkça farklı bir gündemi vardı ve ben kesinlikle her zamankinden daha fazla kraliyet mensubunun radarındaydım.

Her Peri hükümdarı benim düşmanım değildi.

"Yani . . . Kış Kralı, ha? Bu oldukça iyi bir terfi. Sanırım buradaki eski odalarınızı temizlemeye geldiniz?"

"Beni kovuyor musun?"

"Ne? Hayır. Ben-" Kekeliyordum.

Falin eğildi ve beni öptü. Nazik ve sorgulayıcı bir şekilde başladı. Ama ona doğru adım attığımda beni kollarıyla sardı ve öpüşmeyi derinleştirerek kendine çekti. Kar taneleri ve yeni başlangıçlar tadındaydı.

Dudaklarındaki tutkuya kendi dudaklarımla karşılık verdim. Ayrıldığımızda ikimiz de biraz fazla ağır nefes alıyor ve çocuklar gibi sırtıyorduk.

"Harikası," dedi gözlerimin içine bakarak ve yine o duyguya kapıldım, sanki beni görmüştü. Beni gerçekten görmüştü.

"Bunu sakın unutma."

Güldü, sesi kalın ve neşeliydi ve ben o anın sonsuza dek sürmesini diledim. Sonra da mahvetti.

"Yeni bir FIB başkanı atamam gerekecek."

Aniden konu değişince kafam karışarak göz kırptım. "Nori'nin ikinci komutanın olduğunu söylemiştin. O bariz bir seçim gibi görünüyor?" Kadın başımın belasıydı ve kapının ölümlü tarafındaki polis gücünün başında onun olması fikrinden nefret ediyordum ama olan olmuştu.

Falin başını yavaşça salladı, mavi gözleri bana sabitlenmişti. "O benim ikinci tercihim olurdu. Alex, senin sorumlu ajan olarak devreye girmeni istiyorum."

"Ben mi?" Tek kelime, şok olmuş bir kahkaha ile ciyak ciyak bir nefes verme arasında bir yerdedi. "Hiç sanmıyorum. Bir, hiç eğitimim yok. İki, kanla işim olmaz. Ve üç, Ölümler için Dil'i yönetmem gerekiyor."

Falin bir an etrafına bakındı, sonra çimlerin üzerine oturdu. Bacaklarını düzeltti ve bileklerinden çaprazladı. Ben onu takip etmeyince bana baktı ve yanındaki toprağı okşadı.

Bahçemde yerde yatan bir Peri Kralım vardı. Bu çok saçmaydı, ama sonra ona baktığımda bir kral görmedim. Sadece Falin'i gördüm. Ona pahalıya mal olsa bile, elinden gelen her şekilde yanımda olan arkadaşımı. Onun yanına oturdum.

"Bu doğru," dedi. "Kolluk kuvvetlerinin bürokratik tarafıyla nasıl başa çıkacağın konusunda biraz eğitime ihtiyacın var, ancak araştırmacı içgüdülerin tanıştığımızdan beri kendini kanıtladı. Kanı sevmesen de onunla başa çıkabiliyorsun. Gerektiğinde suç mahallerine girdiğini, çürüyen zombileri çıplak ellerinle yok ettiğini gördüm ve ormanda bir çift kafa taşıyarak yaptığın küçük gezintiyi de unutmayalım. İş başa düştüğünde yapılması gerekeni yapıyorsun." Bana gülümsemesi hem cesaretlendirici hem de hayranlık vericiydi ve yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. "Tongues for the Dead'e gelince, onu tamamen terk etmek zorunda değilsin. Tam zamanlı çalışamayabilirsin ama Rianna var ve şu anda seni o kadar da meşgul etmiyor."

Beni orada yakaladı.

Teklifi düşünmeye çalıştım ama FIB'nin başkanı mı? Başımı salladım. "Bu beni senin şövalyen yapar mı?"

Falin'in yüzündeki yumuşaklık kayboldu ve yerini sert ve soğuk bir ifadeye bıraktı. "Hayır. Kış sarayının başka bir şövalyesi olmayacak. Ben kral olduğum sürece olmaz." Eldivenli ellerine baktı ve dudaklarının kenarında sivri bir gülümseme belirdi ama içinde mizah yoktu. "Ayrıca, taşıdığım kandaki güçten vazgeçersem asla tahtta kalamam. Ben tarihteki en genç Peri hükümdarıyım."

"Bu pek güvenli bir pozisyon gibi görünmüyor."

O alaycı gülümsemesini bana çevirdi. "Hayır. Sanırım sonunda Ryese'nin amacı kış sarayının istikrarını bozmaksa, bunu tamamen başardı."

Yine de Falin'i tahta geçirmeyi planladığından şüpheliydim. Ryese daha önce kış tahtını kazanabilecek konumdaydı ama artık öyle değildi. Kış sarayını sırf inat olsun diye hedef almış olması mümkündü ama bundan şüpheliydim. Son entrikalarının daha derin sonuçları olacaktı. Ryese ve Işık Kraliçesi'nin Peri'nin yeni kralına iyi davranması pek olası değildi.

Endişem yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Falin uzanıp yanağımı okşadı ve gülümsemesi yumuşadı. "Bir süre için ilginç olacak. İşte bu yüzden FIB'nin başı olarak arkamı kollamanı istiyorum. Örgütü kraliçenin yönetimi altında olduğu gibi yönetmeyeceğiz. Onu modernize edebilir ve bağımsızların daha adil muamele görmesini sağlayabiliriz."

Kulağa hoş geliyordu ama bunu yapmakla görevlendirilmesi gereken kişinin ben olduğumdan emin değildim. "Bunu düşüneceğim," dedim, herhangi bir taahhütte bulunmadan. "Sanırım bu tür fikirler sizi pek popüler yapmıyor?"

Güldü. "Ne zaman popüler olmak konusunda endişelendim ki? Ama gerçek şu ki, bir ay önce yanıyordu olsaydım yüzüme tükürmeyecek olan fae'ler şimdi yaltaklanıyor ve dalkavukluk yapıyor. Her biri yeni sarayda daha yüksek bir pozisyon için yarışıyor. Hepsi korkunç derecede sahte ve yorucu. Eski konseyi henüz dağıtmadım, ancak en azından boş koltukları doldurmam gerekiyor, bu yüzden her hırslı fae bir tane almaya çalışmak için üzerlerine düşüyor. Buna bir de Maeve ve Lyell'in güç tabanımı güçlendirmek için bir eş ya da kraliçe almam gerektiği yönündeki görüşlerini açıkça dile getirmeleri eklenince, saray mensupları dayanılmaz bir hal alıyor."

Midemin alt kısmı düştü ve yüzümü nötr tutmaya çalışarak başka tarafa baktım, "Peki birini seçtin mi? Bir eş?"

"Düşünebileceğim bir fikir var ama onun bağıllık sorunları var. Akşam yemeği ve filmle başlayıp işlerin nereye gideceğini görmenin onu daha rahatlatacağını düşünüyorum." Durakladı. "Peki, herhangi bir restoran tercihiniz var mı?"

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Kalayna Price, aralarında *Grave Visions*, *Grave Memory*, *Grave Ransom* ve *Grave Dance*'in de bulunduğu Alex Craft romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. Fikirlerini etrafındaki dünyadan, antik mitolojiler üzerine yaptığı çalışmalardan ve klasik folklora olan takıntısından almaktadır.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi ~~okuyun~~

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.